

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

GENA SHOWALTER

The Darkest PROMISE

New York Times'ın çok satan yazarı Gena Showalter Demir iradeli bir hükümdar ve onu bir bakışıyla eriten hüzünlü güzel hakkında cızırtılı bir Yeraltı Dünyası Lordları hikâyesi...

Sefalet iblisi tarafından ele geçirilen Cameo'nun neşeyi deneyimlemesine izin verilmez. Cesaret ederse, hafızası silinir.

Başka çaresi olmadığından, kurtuluşunun anahtarına sahip tek adamı bulmaya kararlı bir şekilde, herhangi bir peri masalından daha fantastik bir diyara gizlice girer.

Zalim ve Sıradışı Lazarus, krallığını tek bir değişmez odakla yönetir: ordusunu kurmak ve düşmanlarını yok etmek. Hiçbir şey onun dikkatini dağıtamaz, ta ki Cameo'ya kadar. Onun yüzünü güldürmek ve onu yatağına atmak için amansız bir arayış içinde.

Karanlık güçler onlara karşı komplo kurup kurdukları kırılğan bağı yok etmekle tehdit ederken, bir zamanlar sakin olan Lazarus çılgına döner. Kalbini durduran her öpücük ve hınzır dokunuş, Cameo'nun mutluluğun eşiğinde sallanmasına neden olur. Ama eğer düşerse, onu sonsuza dek unutma riskiyle karşı karşıya kalacaktır...

GENA SHOWALTER

The Darke4
PROMISE

I*I
HQn"

**Umutsuzluk tarafından zincirlenmiş.
Arzudan kurtulmuş.**

"Paranormal romantizmin önde gelen yazarlarından biri.
Gena Showalter tamamen büyüleyici bir hikâye sunuyor!"

-Kresley Cole, #1 New York Times çoksatan yazarı

"Gena Showalter göz kamaştırmakta asla başarısız olmuyor."

-Jeaniene Frost, New York Times çoksatan yazarı

"Showalter... beni her seferinde sarsıyor!"

-Sylvia Day, New York Times'in 1 numaralı çok satan yazarı

"Showalter aşık olacağınız eğlenceli ve seksi karakterler yazıyor!"

-Lori Foster, New York Times çoksatan yazarı

"Showalter romantizmi her sayfada cızırdatıyor!"

-Jill Shalvis, New York Times çoksatan yazarı

"Büyüleyici bir kurgu, seksi bir kahraman ve dur durak
bilmeyen bir aksiyon... En Karanlık Gece, Showalter'ın en iyi
eseri."

-New York Times çoksatan yazarı Karen Marie Moning

"Gena Showalter romantik bir dahi."

-San Francisco Book Review

Gena Showalter, büyüleyici Lords of the Underworld serisinin, iki genç yetişkin serisinin (Everlife ve White Rabbit Chronicles) ve bağımlılık yaratan Original Heartbreakers serisinin New York Times ve USA TODAY çoksatan yazarıdır. Karanlık bir tarafı olan bir alfa erkeği ve onu dize getiren güçlü bir kadını konu alan bir sonraki romanı üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor. Gena, kurtarma köpekleri ve gelecek kitapları hakkında daha fazla bilgiyi genashowalter.com veya [Facebook.com/genashowalterfans](https://www.facebook.com/genashowalterfans) adreslerinden edinebilirsiniz.

**Gena Showalter ve
HQN Books'tan da
temin edilebilir**

[En Karanlık Azap Ne
Kadar Zor Düşersen
O Kadar Sıcak
Yanarsın Ne Kadar
Yaklaşırsan](#)

All For You (["The One You Want"](#) şarkısını içeren antoloji)

[En Karanlık Dokunuş
Yanan Şafak](#)

Karanlıktan Sonra (["En Karanlık Melek"](#) i içeren duoloji)

[En Karanlık Özlem
Güzellik Uyandı](#)

[After Moonrise](#) (P.C. Cast ile düoloji)

[Kötü Geceler En
Karanlık Baştan
Çıkarma En Karanlık
Teslimiyet](#)

[En Karanlık Sır En
Karanlık Yalan En
Karanlık Tutku
Karanlığın İçine
En Karanlık Fısıltı En
Karanlık Zevk En
Karanlık Öpücük En
Karanlık Gece](#)

[Vampirin Gelini Su
Perisi Kral Atlantis'in
Mücevheri](#)

[Ejderhanın Kalbi İki
Kat Ateşli](#)

[Ateşle Oynamak
Eşini Yakala](#)

[Hayvani İçgüdüler
Zevk Kölesi Taş](#)

[Prens](#)

Harlequin Nonfiction'dan

Ölümsüzlerle Çıkmak (Jill Monroe ile)

Harlequin TEEN'den

[Can](#)

[damarı](#)

[Firstlife](#)

[Çılgın Bir Zombi Partisi](#)

[Zombi Kalplerin Kraliçesi](#)

[Zombi Aynasının İçinden](#)

[Alice Zombieland'de](#)

[Twisted](#)

[Çözölmüş](#)

[İç içe](#)

[geçmiş](#)

Ve bak

[Zor Nefes Alıyorum](#) ve **[Bırakamıyorum](#)**

HQN Books'tan çok yakında!

İçindekiler

[En Karanlık Söz](#)

[Yeraltı Dünyasının Lordları: Insider's Guide](#)

[Terimler ve Oyuncular Sözlüğü](#)

[Bonus Sahne](#)

[Gena Showalter'ın Can't Hardly Breathe adlı kitabından alıntı](#)

Jill Monroe'ya - En iyi arkadaş, sırdaş, fikir fedaisi - teklif!

French n Bookish'ten Naomi'ye - Bir hazine!

Denise Tompkins'e - Kalbin kız kardeşi! Kendin olduğun
için teşekkürler!

Shane Tolbert, Shonna Hurt ve Michelle Quine'a - En
büyük amigo kızlarım!

Crystal Lepinsk, Penny Beerling, Sananda Davalillo, Sarah
Hutchinson, Sarah McAdorey ve Jennifer Forist'e (bu kitapta
ve belki de gelecek kitaplarda) bir karaktere isim vermeme
yardımcı oldukları için.

The Darke4
SÖZ VERİYORUM

İçindekiler

Yeraltı Dünyası Kısaltılmış Sözlük

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

Yeraltı Dünyası Kısaltılmış Sözlük, 6. Baskı

Misery. Mis·er·y. Miz(ə)rē/.

Tanım: Sefaletin İblis Yüce Lordu, ölümsüz konukçusunun sürekli zihinsel, duygusal ve fiziksel ıstırap içinde kalmasını sağlar; konukçusu aracılığıyla başkalarına zarar verebilir.

Örnek: İblis Cameo'yu kederle doldurdu ve haykırdığında, sefaletle ıslanmış sesi etrafındaki herkesin kalbini kırdı.

Semptomlar: Angst, anksiyete, kronik RBF-dinlendirici kaltak yüzü-reddetme, depresyon, ıssızlık, umutsuzluk, umutsuzluk, sıkıntı, kasvet, keder, kalp ağrısı, kalp kırıklığı, melankoli, ağrı, üzüntü, keder, stres, acı, eziyet, mutsuzluk, keder, perişanlık.

Tedavi: Ölüm (şu anda doktor tarafından önerilmemektedir).

1

"Rakibinizin on hamle önünde kalmaya çalışmayın. Bıçakla onun arkasında kal."

-Zalim ve Sıradışı Lazarus'un devam etmekte olan çalışması Becoming the King
You Are Meant to Be'den alıntılanmıştır

Harikalar Diyarı'na giden Alice gibi, Sefalet İblisi'ne ev sahipliği yapan Cameo da uzun, karanlık bir dehlizde uçtan uca yuvarlanıyordu. Sonunda dip görüldüğünde, çarpışmaya hazırlandı... sadece parıldayan bir portaldan kaymak için. Mağaranın duvarları yok oldu ve geceyarısı gökyüzünden yeni bir diyara fırladı.

Soyma çubuğuna asla dokunmamalıydı. Parmak uçlarını sapının ucundaki güzel cam ampule bir kez dokundurduğunda, bu kadim eser fiziksel ve ruhani dünya arasında bir kapı açmıştı. Voilà! Göz açıp kapayınca kadar, inişi başlamıştı.

Düz bir açıklığa doğru dalarken, çarpışmaya hazırlandı...

Cameo yere çarptı. Dudaklarından bir çığlık koptu, beyni kafatasına çarptı, ciğerleri boşaldı ve birden fazla kemiği aynı anda parçalandı.

Acı onu yaktı, görüşünde siyah noktalar belirdi. Elllerinden ve ayaklarından akan sıcaklık gövdesinde toplanıyordu. Vücudu şoktaydı.

Yan tarafına dönecek gücü bulana kadar saatler geçti, harap olmuş kalbi kırık kaburgalarına karşı vahşi bir ritim tutturuyordu. Başı dönüyordu ama neyse ki acısı azalmıştı. Tekrar nefes alabildiğinde, ölümsüzlerin tercih ettiği bir ilaç olan ambrosia'nın tatlı kokusunun havada ağır ağır asılı olduğunu fark etti. Neredeyse gülecekti. Bir kez olsun şans ondan yana olmuştu. Eğer bir yere çakılmak zorundaysanız, ambrosia tarlasından daha iyi bir yer olabilir miydi?

Bilinci gidip geliyordu, zamanın geçişi yaralarının iyileşmesi ve karanlıktan aydınlığa geçişle kanıtlanıyordu. Bir güneş ışını onu okşayıp solgun tenini kabarttığında, sonunda tamamen uyandı.

Nefes alırken burnu kırıştı. Ambrosia kokusunun yerini yanmış yapraklar almıştı. Nereye inmişti? Cehenneme mi? Güneş o kadar sıcaktı ki toprağın bazı kısımlarını kavurmuştu.

Cameo gölgeli bir sığınağa sürünerek girdi ve teni serinlediğinde rahatlayarak nefes verdi. Soluk yeşil bulutlarıyla lavanta rengi gökyüzünü taradı, ardından yüksek pembe ağaçlar ve masmavi çimenlerle dolu tanıdık olmayan bir ormana baktı.

Oookay. Bu yeni bir şey. Masal kitaplarındaki prenseslere uygun bir orman.

Cameo'nun hikayenin kötü adamı olması çok kötü. Browniebitch ve On İki Ölümsüz. O ve içine şeytan girmiş savaşıçılardan oluşan ailesi için hiçbir şey doğru olmamıştı.

Yumruğu büyüklüğünde bir kelebek kanat çırparak yanından geçerken, soğuk korku parmakları omurgasından aşağı süzüldü. Yüzyıllar boyunca bu sefil böcekler bir alamet haline gelmişti. Ölüm ve yıkım bekliyordu...

Depresyonun ağır yükü omuzlarına çöktü ve hayatının saçmalığını düşünüp durdu.

Şimdiden çok şey kaybetti. Hepsi Olimpos Dağı'nda yaşarken yaptığı ufacık bir hata yüzünden.

O hata mı? Arkadaşlarının Pandora'nın kutusunu çalmasına ve açmasına yardım etmek. Uygun bir ceza bir ya da iki elin kesilmesi olurdu. Belki de birkaç yüz yıl

hapishanede. Bunun yerine, sonsuza kadar Sefalet İblisi'ne ev sahipliği yapmak zorunda kaldı, özgür irade geçmişte kaldı.

Bu olayı anmak için sırtının alt kısmında bir kelebek dövmesi belirmişti.

Sonun başlangıcı.

Sefalet, insanlığının, umudunun ve mutluluğunun katmanlarını hızla sıyrıp atmıştı. Tekrar ve tekrar zihnindeki tüm neşeli anıları silmişti.

Piç kurusu hâlâ zihnindeki tüm neşeli anıları silip süpürüyordu. Her gün onun düşüncelerine zehrini üflüyor, sesi aracılığıyla başkalarını incitiyor ve kurmayı başardığı ilişkileri mahvediyordu. Hayatını birbiri ardına dehşete düşürmüştü.

Keşke onu kontrol edebilseydi. Ama Misery kendi motivasyonları ve hedefleri olan ayrı bir varlıktı. Asla bastıramadığı karanlık bir varlık. Asla kaçamadığı bir hapishane.

Şu anda en büyük sorunum o değil. Kelebek.

Felaketin eli kulağındaydı.

Cameo ormandan çıkmak için bir yol aradı. Bir tarafta, gökkuşağı rengine suyu olan nefes kesici bir nehir kayalık bir kayalığa doğru akıyordu. Bir tür balık yüzeye çıktı. Bir su tek boynuzlu atı mı? Gözlerinin arasından uzun, fildişi bir boynuz uzanıyordu ve-

Nefes nefese kaldı. Başka bir su tek boynuzlu atı zıplamış ve boynuzunu ilkinin karnına saplamıştı. Kan fışkırarak kıpkırmızı bir şelale oluşturdu. Sayısız diğer balık yaralı olana doğru yaklaştı, keskin dişleri kemikleri bile kalmayana kadar pulları ve organları parçaladı.

Zihinsel not: vahşi doğada banyo yapmak yok, asla.

Diğer tarafında, aşırı sıcak güneşten etkilenmeyen bir ambrosia tarlası yeşeriyordu. Kalın zümrüt saplardan sayısız menekşe çiçeği damlıyordu, taç yaprakları sıcaktan en kötü şekilde etkilenmemek için bir araya toplanmıştı.

Tarla onun tek yaşayabileceği yer olabilir-

Dikenli bir dal, devasa boyuttaki kelebeği havadan kaptı. Kulakları seğirdi, yumuşak esinti belli belirsiz çığlık seslerini taşıyordu.

Geçerli bir yol olsun ya da olmasın, gitme vakti gelmişti.

Cameo titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu, dallar topuğunu keserken irkildi. Alnı kırıştı. Ayakları çıplaktı, savaş botları yoktu.

Biri ayakkabılarını mı çalmış?

Hızlı bir tarama, atletinin ve savaş derisinin yırtık ve kurumuş kanla lekeli olduğunu, ancak hala yerinde olduğunu kanıtladı.

Ancak, iki yüz yıl önce yaptığı hançerler kayıptı.

Bilinci kapalıyken biri onu soymuştu.

Birisi deyecekti!

Bu kötü adam buraya Zalim ve Sıradışı Lazarus adında korkunç bir ölümsüzü bulmak için gelmişti ve ona engel olan herkesi yok edecekti.

Arkadaşlarına göre Lazarus'la daha önce iki kez karşılaşmıştı. Misery sağ olsun, her iki karşılaşma hakkında da hiçbir şey hatırlamıyordu. Yoksa hatırlıyor muydu? Aklının bir köşesinde, yaşanmış ya da yaşanmamış olabilecek görüntülerin düşündürücü bir montajı vardı.

Titreşim: Cameo yüzü olmayan, kaslı bir adam için striptiz yaptı, ağzının kenarlarında boğucu bir yarım gülümseme oynadı, gümüşi gözleri arzuyla dumanlıydı.

Titreşim: Cameo aynı yüzsüz, kaslı adama doğru süründü, açıkça baştan çıkarmaya niyetliydi.

Titreşim: Cameo yüzü olmayan, kaslı adamın altına yayılmıştı, adamın iri, nasırlı ellerinden biri göğsünde, diğeri bacaklarının arasında onu orgazma daha da yaklaştırıyordu. Omurgası kemerli, başı geriye atılmış, yüz ifadesi acı ve zevkin yüce karışımıyla gerilmışti.

Yüzü olmayan adam Lazarus muydu? Onu yatağına nasıl çekmişti?

Hatırlamayı o kadar çok istiyordu ki.

Seks hoşlandığı ya da genellikle riske attığı bir şey değildi. Artık öyle değil. Cinsel yolla bulaşan bir şeytani vardı ve çıktığı neredeyse herkes bir noktada depresyona giriyordu.

Suçluluk duygusu alevlendi ve her şeyi tüketen mutsuzluğuna eklendi. Ve yine de...

Yüzü olmayan sevgilisini her hayal ettiğinde, durgun sıcaklık sevgi dolu kollarını etrafına sarıyordu. Kan damarlarında yeni bir amaçla dolaşıyor, erimiş ürpertiler içinden akıyor, her santimi karıncalanıyordu.

Onu özledi mi? Yoksa onu bir daha asla göremeyeceğini düşünerek sevindi mi?

Kalbi çatlayacak ve asit sızacak gibiydi. Anılar hayatta kalmak için oksijen ya da su kadar gerekiyordu; onunkiler olmadan eksikti. Hatta zayıflamıştı.

Lazarus ona aralarında ne olduğunu söyleyecek miydi? Eğer bir şans bile varsa, onu bulmak zorundaydı.

Sorun şu ki, o ve dünyanın geri kalanı onun hakkında çok az şey biliyordu. Geçmişi gizemle örtülüydü. Öğrenebildiği kadarıyla, Yenilginin Bekçisi olan arkadaşı Strider kısa bir süre önce onun kellesini uçurmuştu. Lazarus'un ruhu Soyma Çubuğu'ndan geçerek öbür dünyadaki binlerce âlemden birine girmişti. Belki de garip ve yırtıcı bir dünya olan bu dünyaya.

Lazarus'un ölümünden kısa bir süre sonra, Narsisizm'in bekçisi olan yarı arkadaşı Viola yanlışlıkla onu takip etmişti. -Hâlâ hayattayken. Cameo da hayattaydı ve onu kurtarmak için peşinden gitmişti.

Gizemli savaşçıyla maceraları başlıyor.

Eğer kardeşleri kendi kurtarma görevlerini başlatmamış olsalardı, Lazarus'la kalmayı seçer miydi?

Misery zihnini zihinsel camsille temizlemeden önce verdiği bilgilere bakılırsa, Lazarus'la birlikte Viola'yı ve Pandora'nın kutusunu -yani dimOuniak'ı- bulmak için ortaklık kurmuşlardı ve her ikisi de sözde diyarlardan birinin içinde saklıydı.

Sonuçtan hiçbir çıkarı olmadığı halde neden onunla ortak olmayı kabul ettiğinden emin değildi.

Tabii kutuyu istemiyorsa? DimOuniak, Soyma Çubuğu kadar güçlüydü -hayır, daha da güçlüydü- ve içine şeytan girmiş herkesi anında öldürmek için kullanılabilirdi. Ya da söylentiler öyle diyordu.

Lazarus başından beri ona zarar vermeyi mi planlamıştı?

Gördün mü? Hafıza kaybı onu en kötü şekilde savunmasız bıraktı.

Lazarus'u bulacaktı. Umarım Lazarus onu sever ve sadece ona yardım etmek isterdi. Zihnindeki boşlukları doldurduktan sonra, belki kutuyu arayışlarını yenileyebilirler ve onu mutlu edebilirdi? En azından kısa bir süre için.

Mutluluğun olmadığı bir hayat neye yarar ki?

Onu yine unutacağım. Neden zahmet ediyorsun?

Çünkü... sadece çünkü! Umudu olmayan bir kız kıvrılıp ölse de olur.

Belki de onun meçhul sevgilisiydi. Belki de Viola'yı ve kutuyu bulmasına yardım edecekti. Ölümden Sonra Yaşam Tanrıçası kurtarılmıştı, evet ama Soyma Çubuğu'nu bilerek ikinci kez kullanmıştı. Kimse nedenini bilmiyordu ve o zamandan beri kimse ondan haber alamamıştı.

Cameo kararlı bir şekilde ilerledi. Dallar ayaklarını kesiyordu ama ağaçların arasında manevra yaparak sabit bir hızda ilerlemeye devam etti. En azından hava soğumuştur.

Erkeklerin yüzde yetmiş ikisi sevgililerini aldatmıştır. İblisin sesi onu hareketsiz kılmak için zihnine fısıldadı. Yüzde yirmi dördü şu anda aktif olarak aldatıyor. Yüzde kırk sekizi pişmanlık duymak yerine kendini beğenmiş. Lazarus'un ilgisini daha ne kadar çekeceğini düşünüyorsun? Tabii onun ilgisini çektiysen.

Korkunç iblis! Her zaman kasvet bombaları fırlatır. Lazarus onun yüz­süz sevgilisi miydi, değil miydi?

Misery usulca ekledi: Eğer öyleyse, kaçmalısın. Alex'e olanları düşünürsek.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı ama olan olmuştu. Hedefini vurmuş, iç yaralarını yeniden açmıştı.

Antik Yunan'da yaşamış bir insan olan Alex, onun ilk ve tek aşkıydı.

Sekiz yaşındayken korkunç bir hastalık onu sağır ve görünüşe göre varlıklı ailesinin sevgisine layık olmayan biri haline getirmişti. Bildiği tek evden de kovulmuştu. Aylarca aç kaldıktan sonra, bir "koruyucu" onu gecekondulardan kurtardı. Çocuklara karşı mide bulandırıcı bir zevki olan bir demirci.

Gündüz çırak, gece köle. Yürek parçalayıcı bir varoluş.

Alex ergenlik çağına geldiğinde, demirci onu çok yaşlı buldu ve kapı dışarı etti. Alex, demircinin kalbini el yapımı hançeriyle tanıstırarak onu tersledi. Sonra da işletmenin kendisine ait olduğunu iddia etti.

Zamanını ve enerjisini metal işçiliğine harcıyordu, yeteneği tartışılmazdı. Cameo'nun silahlarını yapması için güvendiği tek kişi oydu. Sesindeki kederden etkilenmeyen tek erkek.

Birbirlerine aşık oldular ve kısa bir süre için mutluluğun kıyısına kadar gelmişti. Daha fazlasını arzulamıştı... ama bu arada, bir önsezi gölgesi onu ikinci bir deri gibi kaplamıştı.

Her yeni şafakta, onu neden hatırladığını merak ediyordu. İblis neden henüz onun hafızasını çalmamıştı.

Cevap, hayal ettiğinden çok daha iğrenç çıkmıştı.

Savunmasız bir anında Alex'e şeytani arkadaşından bahsetmişti. Alex onun demirciden daha kötü olduğuna karar vermiş ve ölümsüzleri öldürmekle görevlendirilmiş bir tarikat olan Avcılar'ın onu yakalayıp en kötü şekillerde işkence etmesini sağlamıştı.

Midesinde jilet kanatlı kelebekler uçuşmaya başladı. Lazarus onun hakkındaki gerçeği biliyor muydu? Umurunda mıydı?

Bilmesi gerekirdi. O, diğer ölümsüz ruhların arasında yaşayan bir ölümsüzdü. Ve umurunda olmamalıydı. Ona zalim ve olağandışı deniyordu. Onun da karanlık bir tarafı vardı. Çok karanlık. Hiçbir ışık belirtisi olmayan zifiri karanlık.

Bir kuş sürüsü ağaç tepelerinden sıçrayıp ufuk çizgisine dağılırken bir dizi tiz ciyaklama sesi duyuldu ve kısa süre sonra bir bulut duvarının ardında gözden kayboldu.

Whoosh! Thud!

Yer sarsıldı. Cameo dizlerinin üzerine yuvarlandı. Hırıldayarak, oksijen için savaşıyor hançerlerine uzandı. Kayıp hançerlerine.

Lanet olsun! Büyük pembe ağaçlardan birinin arkasına geçti, gölgeler onu sarıyordu. Adrenalin yükselmışti, güçlü ve emindi ama gömleğindeki ağaç kabuğu sıyrıklarının acısını gizleyemiyordu.

Başka bir vınlama. Başka bir gümbürtü. Sarsıntı daha da şiddetlendi, ağaçlar devrildi, çevredeki çalılar domino taşları gibi düştü.

Uzakta bir yol açıldı ve iki uçan canavar belirdi. Bir çeşit ejderha melezi olabilir mi? Kırmızı gözleri, uzun burunları ve kısa kılıç olarak nitelendirilebilecek dişleri vardı. Vücutları uzun ve sarmaldı ama kolları ya da bacakları yoktu, kuyrukları ise üç kez dikenliydi.

Göz kamaştırıcı pullar güneş ışığında yansıyor.

Yani... ikisi uçan yılanlar mıydı? Ejderha yılanları mı?

Kalan ağaç örtüsünün üzerinde süzülüyor, çok köşeli kanatları dalları kırıyor ve ağaç kabuklarını tereyağı gibi kesiyordu. Yaratıklardan biri diğerini takip ediyordu. Avını yakaladığında, ikisi güreşti... şakacı bir şekilde mi?

"Güzel bayanın yardıma ihtiyacı var mı?"

Tanıdık olmayan ses bir şekilde masum soruyu cinsel bir vaade dönüştürdü. Yukarı baktı ve bir hırıltıyı yutmak zorunda kaldı. İki yüz küsur kiloluk bir leopar tam üstündeki dala tünemiş, neon yeşili gözlerini ondan ayırmıyordu. Parçalanmış kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Bir tanesi

Kulakları çiğnenmiş gibi görünüyordu ve keçeleşmiş kürkünde birkaç kel yama vardı.

Misery hayvandan anında hoşlanmadı ve hırladı.

Kedi ona yavaş, dişlek bir sırıtış sundu ve etli bir pençesini bir sineğe vurdu. Aslında bir pençesinin ucuyla böceği mızraklamıştı. "Ben Rathbone ve küçük bir ücret karşılığında hizmetinizdeyim."

Konuşabiliyordu. O bir kediydi ve konuşabiliyordu. Ve bu sesle, telefonda seks operatörü olarak milyonlar kazanabilirdi.

Soyma çubuğu onu bir peri masalına mı götürmüştü? Porno versiyonuna mı? Browniebitch On İki Ölümsüz Yapıyor.

Rathbone bir şekil değiştirici miydi? Hayır, imkansız. Şekil değiştirenler hayvan formundayken konuşma yeteneğini koruyamazlar. Yine de her kuralın istisnaları vardır, değil mi?

"Kendimi kurtarabilirim ama teklifiniz için teşekkürler." Dört bin yıldan fazla yaşamış, dünya savaşları çıkarmış, ölümsüz yırtıcılara, kin besleyen insanlara, efsane ve mit canavarlarına karşı sayısız savaş vermişti. Bazen kaybetmiş ama çoğunlukla kazanmıştı.

Leopar irkildi. Hiç şaşırmadım. Herkes her zaman irkilir. Hatta bazıları ağlardı. Sesini gerçekten seven biri var mıydı, hatırlayamıyordu.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Misery'nin çaldığı başka bir anı mı?

Ejderha-yılanlar kovalamacaya devam etti, bu sefer neredeyse tam bir depreme neden oluyorlardı ve o kendini sabitlemek için bir dala tutundu. Hayır, bir dal değil, Rathbone'un kuyruğu.

Kaşlarını oynattı. "Tutunabileceğin daha sağlam bir şeyim var."

Eminim ki, onun...

Büyük bir taşak setini yalamak için kıvrıldı.

Şaka yapıyor olmalısın.

Onu serbest bıraktı ve gövdenin etrafından baktı.

Yaratıklar son sürat yaklaşıyordu... sadece onu geçmek için. Rahatlamaya başladı. Bir hataydı. Tabii ya. Ne zaman

onun yolunda giden bir şey var mıydı? Her iki ejderha-yılan da yavaşça dönmeden önce aniden durdu.

İki çift kırmızı göz ona kilitlendi. Uzun, ince dilleri kılıç dişlerinin üzerinde geziniyor ve ağızlarının kenarlarından salya damlıyordu. Salya... yoksa hızlandırıcı mı? Benzine benzer bir şeyin keskin kokusu burun deliklerini yaktı.

Evet. Az önce günün menüsüne yerleştirilmişti.

"Şefler" hep bir ağızdan tısladılar ve dikenlerini eğdiler, boyunlarının etrafındaki pullar parladı.

Derin yağda kızartılma, arkadaşlarınızı bir daha asla görememe ve Lazarus'u ya da kutuyu asla bulamama ihtimaliniz yüzde seksen yedi.

Hayır. Savaşacak ve kazanacaktı. Eğer ölürse, Misery masum bir dünyanın üzerine salınacaktı; yeni avlar bulacak, tatlı rüyaları, sevgili umutları ve her türlü mutluluk pırıltısını yutacaktı. O-

Sadece dikkatini dağıtmıştı, piç kurusu.

Çift ateş akımı ona doğru püskürdü. Artık savaşa alışmış olan Cameo yoldan çekildi. Yere indiğinde yuvarlandı ve iki taşlaşmış dalı havaya kaldırdı. Ayağa kalkarak yakındaki canavara doğru savurdu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye başladı Rathbone, ona varlığını hatırlatarak. Sivri uçlar rakibinin göğsünde gezindi ve kedi iç çekti. "Tebrikler. Her şeyi daha da kötüleştirdin."

Ahh! Dallar tek bir pulu bile delmemişti. Aslında, dallar tek bir pulu bile çizmemişti.

Şimdi öfkelenen ejderha-yılan kükredi.

Pekâlâ. Ölçekleri aşılmazdı. Anladım. Geriye sadece iki seçenek kalmıştı. Ya gözlerine ya da ağızına saldıracaktı. Kolaydı, ejderha-yılan ekspresine atlayıp otostop çekebilirse sorun olmazdı.

"Ssss."

"Ssss."

Ona doğru iki yeni ateş akımı püskürdü, ısı seviyesi anında barbeküye yükseldi ve bir tarafı kül oldu. Tekrar

Yoldan çekilmeye çalıştı ama aslında gidecek hiçbir yeri yoktu. Canavarlar etrafını sarmış, onu halkalı bir cehennemin içine hapsedmek için birlikte çalışıyorlardı. Duman havayı kalınlaştırdı.

Bir gıdıklanma boğazının arkasını tahriş ederek öksürmesine neden oldu

-Aynı anda bir kanat ona doğru kavis çizdi. Geriye doğru atlamayı başardı ve ikiye bölünmekten zor kurtuldu.

"Şimdi yardımımı ister misin?" Rathbone tüneğinde güvendeydi, gülümsemesi bir avuç papatya kadar zararsızdı. "Sana indirimli bir fiyat vereceğim."

Onu görmezden gelerek, is ve kömürden oluşan beyaz sıcak yolda koşmaya başladı. Başka bir kanat ona doğru savrulduğunda, hala tuttuğu dalları kullanarak onu yoldan uzaklaştırdı. Momentum onu etrafında döndürdü ve başka bir ateş akımından kaçtı.

Ardından, dikenli bir kuyruk ona doğru uzandı ama o bunun üzerinden atladı ve hızını artırarak yoluna devam etti. Neredeyse menzile girmişti.

Başarılı olmanın hiçbir yolu yok, dedi iblis ona, hüznü içine sızarak. Öleceksin.

Hayır! Kazanacaktı ve yaşayacaktı. Yaşayacaktı!

Gerçek an geldi.

Kalp atışları, kaburgalarının kafesleyemeyeceği kadar vahşi olan kız, yukarı, yukarı zıpladı. Bir ejderha yılanı onunla birlikte -daha doğrusu ona doğru- zıpladı ve açıkça onu havada yakalamaya niyetlendi. Yaklaştıkça dişlerini ona daha çok geçiriyordu. Onun hatası. Kız onun ağzına bir dal itti.

Pazıları kadar kalın, ön kolu uzunluğunda ve taştan daha sert olan dal dik duruyordu, bir ucu ağzının çatısını kazıyor, diğeri dilini dibe sabitliyordu. Bu sırada Cameo dalın ortasındaki tutuşunu sıkılaştırdı, etrafında döndü ve boynuna sarıldı.

Çırpındı, sarsıntılı hareketler kanatlarının süzülüşünü engelledi ve onu yere çakılmaya gönderdi.

Yee-haw!

Günün ikinci acil inişinden hemen önce, ikinci dalı adamın gözüne sapladı. Adam çığlık attı.

Kalın siyah kan elinin üzerine sıçradı ve derisini kabarttı.

Bum!

Ejderha yılanı darbenin en büyüğünü emdi, Cameo onun üzerinden sekti. O çığlık atıp çırpınırken, Cameo koşmak niyetiyle ayağa kalktı. Sert bir çekiş onu yüzüstü düşürüp geriye doğru savurduğunda keskin bir acı ayak bileğini yaktı.

Tırnakları toprakta izler bıraktı. Panik yapmamaya çalışarak omzunun üzerinden baktı. Olamaz! Diğer ejderha yılanı ayağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

Çiğnemeye başladı, tükürük yarasına nüfuz etti. Dudaklarından bir çığlık koptu, tüm bacağı yandı ve kabardı. Ona saldırmak için bir top gibi kıvrıldı.

Lanet olsun! Ellerin de dal kalmamıştı.

Onu kayaların ve devasa köklerin üzerinden sürükledi, gömleğini yırttı. Etini de. Baş tekrar dalgalandı, unutkanlık onu çağırıyordu. Başka bir dala uzandı, herhangi bir dala. İşte!

Doğruldu ve onu yerden önce ayağa kaldırdı. Baş aşağı sallanmak sadece acısını artırıyordu.

Unutmayın, ağrı vücudu terk eden zayıflıktır.

Bunu yapabiliirdi. Hayır, bunu yapacaktı.

Cameo ileri... geri... tekrar ileri, daha hızlı ve daha hızlı savrulmak için vücudunu büktü ve gerdi, düşmanının gövdesine gittikçe yaklaştı.

Gökyüzüne doğru yükselirken kanatlarını çırpı ve acı hakkında yeni bir ders verdi.

Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Terden sıırıslık olmuş ve midesi bulanıyordu ama yine de sallamaya devam etti. Sonunda, ne mutlu ki, dalı adamın çenesinin altından, pulların onu korumadığı yerden geçirmeyi başardı ve ucu boğazının arkasına çarptı. Sarsıldı ve kükreyerek onu serbest bıraktı. Aşağı, aşağı düştü. Ciğerleri bir kez daha boşaldı.

Bir balon gibi patladı.

Acısı o kadar güçlü, o kadar tizdi ki, soğuk alınlığı geçiren bir adamın çektiği acıyı neredeyse anlayabilirdi.

Yere yayılarak kaldı ve çabuk iyileşmek için dua etti. Ya da ölmek için. Evet, muhtemelen ölüm. Parçalanmış ayak bileği, organ yeniden oluşurken çarpık kalp atışlarıyla aynı anda zonkluyordu. Diz kapağından ayak parmaklarına kadar, derisi pizzadaki peynir gibi pişmiş gibi hissediyordu.

Ejder-yılan denese de dalı çıkaramadı; kanatları gerektiği gibi bükülmeyi reddetti. Sonunda sadece arkadaşına dönebildi, dişlerini canavarın göğsüne geçirdi ve ikisini de uçurdu.

Başardı mı? Kazanmış mıydı?

Muhtemelen bir daha yürüyemeyeceksin, dedi

Misery ona. Wah, wah, wah.

"Tekrar yürüyeceğim," diye homurdandı. Yüzyıllar boyunca uzuvları kopmuş ve dili kesilmişti. Bileği iyileşecekti... eninde sonunda. İblis sadece onu depresyona sokmaya çalışıyordu.

Rathbone ağaçtan indi ve ona doğru ilerledi. "Kibarca iste, bana bedava binmene izin vereyim."

"Hayır, teşekkürler." Adamın sırf saldırmak için onu sahte bir sükûnet haline sokmaya çalışmasını umursamayacak kadar yorgun olan kadın, "Neredeyiz?" diye sordu.

Bu kez irkilmesi daha belirgindi. "Canavar'ın tek oğlu olan Zalim ve Sıradışı Kral Lazarus tarafından yönetilen Grimm ve Fantica Diyarı'ndayız."

Lazarus. Onun Lazarus'u. O buradaydı. Ve o kraldı.

Devam et. Bul onu. Zalim ve Sıradışı olarak bilinen erkekle zaman geçirmeni istiyorum. Misery en kindar kahkahasını attı. Bahse girerim seni benim asla başaramayacağım şekilde incitiyordur.

İblis yalan söyledi. Ya da belki doğru söylemiştir. Onunlayken neye inanacağını asla bilemezdi.

Belki de Budapeşte'ye dönmeli.

Lazarus onu özlemiş miydi? Tekrar merak etti. Ya düşman olarak ayrılmış olsalardı?

Öyleyse ne olmuş? Herkes ikinci bir şansı hak ederdi. Ayrıca, nasıl geri döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve gerçekten, "Zalim ve Sıradışı" lakabının ne önemi vardı ki? Birçok ölümsüz ona Melankolinin Annesi derdi. İsimler sadece isimlerdi.

"Kral nerede?" diye sordu, mülayim tonu belki de hevesini maskeleyemeyi umuyordu. Hiçbir şey gösterme, her şeyi sakla.

Leopar sanki kahvaltıyı yeni fark etmiş gibi dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Heyecan mı seziyorum?"

Ugh. Bunu yaparsa ondan bilgi için ücret almayı mı planlıyordu? "Bunu yapan ilk kişi sen olursun." Ne kadar doğru. Ve ne kadar üzücü.

"Şimdi ıssızlık seziyorum." Neon gözlerinde hesaplanmış bir parıltı belirdi. "Olay örgüsü kalınlaşıyor."

"Duygularım senin için neden önemli ki?" "Gizemler ve bulmacalar ilgimi çeker. Gel bakalım. Sana eşlik edeyim. Lazarus'a. Ancak artık bedavaya yardım etmek istemiyorum." Biliyordum.

"Bana küçük bir eskort ücreti ödeyeceksin," dedi. "Ama uyarayım, güzelim. İnsanlar onun bölgesine girer... ve asla çıkamazlar."

2

"Hayat bir oyundur ve karşılaştığınız herkes bir rakiptir."

-Olmanız Gereken Kral Olmak
-Kafa Kesmenin Güzel Sanatı

Bir saniye ile bir sonraki saniye arasında, Zalim ve Sıradışı Lazarus'un içini bir huzursuzluk duygusu kapladı. Kaşlarını çattı. Bu hissin yabancıası değildi, ama çok da bilgili olduğu söylenemezdi.

Sonuç olarak, bu hiçbir şey anlamına gelmeyebilirdi... ya da her şey. Yorgun bir iç çekişle iki uykudan ayrıldı, ve yataktan kalktı ve çıkarmayı reddettiği pantolonunu bağladı. Bacakları herkesin görmesi için değildi. Asla.

Onu çıplak görme talihsizliğine uğrayan herkesi taşa çevirirdi.

Lazarus hayatında ya da ölümünde nerede ikamet etmiş olursa olsun, bir Ebedi Dehşet Bahçesi yaratmıştı. Kendi kişisel taş ordusu. Çin'in ilk imparatoru Qin Shi Huang'ın terra-cotta orduları gibi.

En yeni bahçede şu anda yirmi üç heykel bulunuyordu ve bunlar gerçekten muhteşem bir manzaraydı. Her biri farklı bir acı ve panik seviyesini yansıtıyordu.

En sevdiği mi? Grimm ve Fantica Diyarı'nı ele geçirdiğinde yendiği kral. Erkek sonsuza dek

Kan kartalı olarak bilinen bir pozisyon, vücudu yüzüstü, kaburgaları omurgasından kesilmiş ve kanatlara benzeyecek şekilde geriye doğru kırılmış.

Zalim ve sıradışı. Benim uzmanlık alanım. Lazarus'un istediklerine engel ol ve acı çek.

Gömleğini giyerken serin hava onu okşadı. Sadece bir saat önce attığı silahlarını kuşandı. Hançerler birbirleriyle şingirdiyor, ona şeytan tarafından ele geçirilmiş bir savaşçının kafasını kesmesine izin verdiği günü hatırlatıyordu. Onu köleleştiren sadist Harpy'nin zincirlerinden kurtulduğu günü.

Ölülerle olan hayatının başladığı gün.

Dürüst olmak gerekirse, fiziksel ve ruhsal dünyalar onun için ayırt edilemezdi. Hâlâ nefes alıyor, hâlâ susuyor ve acıkıyordu. Hâlâ bir kadının dokunuşunu arzuluyordu. Daha önce yaptığı her şeyi yapabilirdi... insan dünyasına dönmek dışında. Aynı şey diyardaki diğer herkes için de geçerliydi.

Aslında Lazarus ile diğer ölümler arasında tek bir fark vardı: göğsünün içinde hâlâ atan bir kalp. Neden tek istisnanın kendisi olduğundan emin değildi.

Yatakta periler gerinip doğruluyorlardı. Dolgun göğüsler zıplıyor, dağınık saçlar yerine oturuyor ve güneşli gülümsemeler açıyordu.

Sarışın ipeksi bir mırıltıyla, "Eğer yürüyebiliyorsan, belli ki sana bir kez daha ihtiyacımız var," dedi.

Kızıl saçlı kadın parmağının kıvrımıyla onu çağırdı. "Lolipopmuşsun gibi davranmama ne dersin?"

Kollarında hayal kırıklığından başka bir şey bulamadığını bilmiyorlardı.

"Görevlerim var," diye yanıtladı. Son zamanlarda kimse onu tatmin edemiyordu. Zirveye ulaşmak, kendi başına bile sinir bozucu bir imkânsızlığa dönüşmüştü.

En azından nedenini merak etmek zorunda kalmadı.

Kendi μονομανία'sını bulmuştu. Onun saplantısı. Ya da daha gerçekçi olmak gerekirse, kendi kişisel saplantısı. Uzun zaman önce babası Typhon onu her kimse o kadın hakkında uyarmıştı.

Dışarıda bir yerlerde sizi zayıflatabilecek bir dişi var. Onu tüm varlığınla arzulayacaksın... ama onun varlığındaki her saniye seni yıkıma daha da yaklaştıracak. Öldür onu. Benim hatamı yapma ve μovoμανία'nın yaşamasına izin verme. Kendini kurtar.

Genç Lazarus onu can kulağıyla dinlemişti, çünkü Typhon bir zamanlar Dünya'daki en korkulan ölümsüzdü. İyi bir nedeni vardı. Ona karşı çıkan, onu gücendiren ya da sorgulayan herkesi öldürmüştü.

Typhon'un μovoμανία'sı bir Gorgon olan Echidna'ydı. Ayrıca Lazarus'un annesi.

Gorgonlar, kafa derilerinden çıkan zehirli yılanlarıyla ve göz göze geldikleri herkesi taşa çevirme yetenekleriyle tanınan vahşi bir ırktı. Bu yetenek Lazarus'a miras kalmıştı... bir şekilde. Heykellerini dokunarak yaratıyordu.

Echidna, Gökyüzü Yılanları'nın Hükümdarı'ydı ve rakibinin kanlı bir şekilde ölmeden hemen önce duyduğu ses olan "Sss" lakabını uygun bir şekilde almıştı. Kabilesi arasında bir sapkınlıktı. Kibar, tatlı ve sevecen bir şekilde utangaçtı - Typhon hariç herkese karşı. Ondaki varlığının her zerresiyle nefret etmişti. Onu kaçırmış, sürekli tecavüz etmiş ve tek çocuğundan uzak tutmuştu.

Typhon da ondan nefret etmişti ama ona duyduğu hastalıklı arzu her şeyin önüne geçtiği için gitmesine izin vermeyi reddetmişti.

Yine de sonunda onunkini almıştı. Ona her yaklaştığında, etinin küçük bir kısmı kristalleşmişti. Sonunda kristalleşme kaslara ve eklemlere yayıldı, hareket alanını kısıtladı, onu yavaşlattı ve zayıflattı.

Yunanlıların kraliçesi Boynuzlu Kadın Hera, Lazarus'un asla öğrenemediği nedenlerden dolayı Typhon'u hor görüyordu. Onun kötü durumunu fark ettiğinde, karısı aracılığıyla ona saldırmış, çaresiz Typhon sadece izleyebiliyorken Echidna'yı parçalara ayırmıştı.

Genç Lazarus da oradaydı. Tüm çabalarına rağmen annesini kurtarmayı başaramamıştı. Sonra Hera

Typhon'la birlikte ortadan kayboldu ve savaşçı o zamandan beri görülmedi.

Lazarus parmaklarını krisin kabzasına doladı. Deri ile kınına sokmayı reddettiği tek hançerdi bu, bıçağı düşmanlarının kanıyla kaplamayı tercih ediyordu. Her iki tarafı da küçük dikenlerle kaplıydı; bir vücudu deldikten sonra kancalara dönüşüyor, birkaç organı da almadan silahı çıkarmayı imkânsız hale getiriyorlardı.

Bir gün, Hera kris ile yakından tanışacaktı.

İşlediği suçlardan kısa bir süre sonra, ölümsüzlerin hapisanesi Tartarus'a kapatılmıştı. Bir gün özgür kalacak, öldürülecek ve ruhlar âlemine gidecekti.

Onu bulacağım. Babasını da. Artık ebeveyninden korkan bir çocuk olmayan Lazarus, erkekten nefret ediyordu. Typhon annesine karşı pek çok suç işlemişti ama tecavüz kimsenin geçmemesi gereken bir çizgiydi.

Çift, Ebedi Korku Bahçesi'ne katılacaktı.

Orman perilerinden biri öne doğru eğilerek tırnaklarını Lazarus'un göğsünde gezdirdi. "Dedikodular tüm krallığa yayılmış, bir gelin arıyormuşsun. Bu doğru mu?"

"Çok." $\mu\omicron\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sını bulmuştu, evet, ama kısa süre sonra onu kaybetmişti. Ona duyduğu arzu hâlâ kanını kaynatıyor ve kemiklerini sızlatıyordu ama yine de onu bulmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Son kez birlikte olduklarında...

Göğsü korkuya benzer bir şeyle sıkıştı. Son kez birlikte olduklarında, onu zayıflatmaya başlamıştı.

Bir elini kalçasına sürttü, hareketi yakaladı ve içten içe lanetledi. Derisinin yüzeyi boyunca ince, kristalize nehirler dallanıyordu. Zehirli damarlar. Çöküşünün başlangıcı.

Babasının soyuyla ilgili efsaneleri araştırmak için eski metinler toplamış ve kendini kurtarmanın bir yolunu bulmayı ummuştu. Sonuçsuz bir görev. Kristal damarlar geliştiren herkes -eğer varsa- tıpkı Lazarus ve Typhon gibi sessiz kalmıştı.

Bugün zayıflıklarınızı yayın, yarın hayatınızı kaybedersiniz. Onun yerine savunmasını güçlendirecekti. Emrinde büyük bir ordu olan acımasız, kana susamış bir kadınla evlenecekti. Kadın onu güçlendirecek, asla zayıflatmayacaktı. Ve $\mu\upsilon\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sına duyduğu yakıcı arzuyu, onu bulup krallığına dönmeye ikna etmeye çalışmasın diye tüm günleri boyunca görmezden gelecekti.

Onun $\mu\upsilon\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sı onun sonunu getirecekti.

"Yatağa geri dön, sana neden en iyi seçimin olduğumu göstereyim," diye nazlı bir gülümsemeyle teklif etti su perisi.

Zihin okuma, Lazarus'un annesi sayesinde sahip olduğu bir başka yetenektir. Arkadaşını öldürmenin ve cesedini saklamanın yollarını düşünürken kafası diğer perinin düşünceleriyle doldu.

"Sana daha iyisini göstereceğim," diye mırıldandı, kirpiklerini ona doğru kırıştıtararak. "Beni seç."

Dişiler Ebedi Dehşet Bahçesi'ndeki güllere bakıyordu. Onlar sevgiliydi, savaşçı değillerdi ve onun karısı olmak için gerekli kötülükten yoksundular.

Savaş hazır olmalıydı. Bir gün Hera ve babası öbür dünyaya gideceklerdi. Herkes gibi. Onu hapseden Harpy'nin de sonu burada olacaktı ve tüm düşmanlarını tek bir yerde toplayacaktı.

Öfkeyle savaşarak, kanın tadını alana kadar dişlerini gıcırdattı. Harpy. Yokedici Juliette. Eşi benzeri olmayan bir kaltak.

"Görevlerinize dönün," dedi ve periler surat astı.

Adımları uzun ve emindi, $\mu\upsilon\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sının verdiği hasar mucizevi bir şekilde onu engellememişti, odadan çıkarken koridorda onu bekliyor olabilecek gizli tehlikeleri araştırmak için zihnini açtı.

İki askeri onu takip etmek için yerlerinden sıçradı.

Lazarus onların isimlerini öğrenmemiştir. Duygusal mesafeyi korumayı tercih ediyor ve sevgiyi bir başka zayıflık biçimi olarak görüyordu.

Başka bir varlığa güvenmeye karar verdiğiniz anda savaş kaybedersiniz.

Köşeyi döndü ve "Köyde herhangi bir huzursuzluk rapor edildi mi?" diye sordu. İçindeki tedirginlik hâlâ devam ediyordu. Eğer birisi onun gözetimi altındaki bir kişiye zarar vermişse...

Hayır. Olmaz. Kimse onun halkından birine el kaldırmaya cesaret edemezdi. Sonuçları çok büyüktü. Yargılama yoktu, sadece ceza vardı.

"Hayır, efendim."

"Peki ya gökyüzü yılanları?" Ruhlar âlemine vardığında, yaratıklar onun kokusunu aldılar, evlerini terk ettiler ve bir zamanlar annesine hizmet ettikleri gibi ona da hizmet etmeye kararlı bir şekilde -o zamanlar düşman bölgesi olan- bölgeye girdiler.

Onun gibi onlar da babasını öldürmeyi hayal ediyorlardı.

Söylentiler Typhon'un ölümlerinin uykusunu uyuduğunu iddia ediyordu ama gerçek daha karmaşıktı. Şu anda Lazarus'un içinde büyüyen aynı kristaller tarafından gömülmüştü. Ölü ya da uykuda değildi ama hareketsiz ve bilinçliydi.

Bir muhafız, "Gökyüzü yılanlarınızdan ikisi birkaç mil ötedeki ormanda görüldü," dedi. "Kovalamaca oynuyorlarmış."

"Onlarla konuşmak istiyorum. Bir birlik askerin on dakika içinde yola çıkmaya hazır olmasını istiyorum." Sorun ne olursa olsun, onu bulacaktı. Ve buna bir son verecekti.

"Evet, efendim. Elbette, efendim." Konuşmacı hızla uzaklaştı.

Lazarus ikinci askeri salonda bırakarak özel yatak odasına girdi. Soyundu, hayal kırıklığı ve seks kokusundan arınmak için duş aldı ve ince, hafif metal bağlantılardan yapılmış bir gömlek ve siyah deri pantolon giyerek savaş için giyindi. Silahlarını yerlerine koydu; yarı otomatik silahları kollarının altına, kısa kılıçları sırtına, hançerleri beline ve ayak bileklerine sabitledi.

Kris de dahil olmak üzere her parça onun kişisel mührünü taşıyordu; kendi kuyruğunu yiyen ve hiç bitmeyen bir daire oluşturan bir gök yılanı. Sahip olduklarının dışı vuran bir işareti ve sanırım makamının da bir işareti.

Zorla bir kral. Seçerek bir uyuşturucu satıcısı.
Mecburiyetten bir aşık.

Krallıkta Ambrosia yetişirdi ve o da bunu kendi avantajına kullanırdı. Mor çiçekler bir ölümsüzü sarhoş edebilecek tek madde olduğundan, çevredeki krallıkların hükümdarlarına cömertçe haftalık bir sevkıyat hediye ederek kendisine bağımlı olmalarını sağladı.

Yattığı kadınlar aklını sahip olmadığı her şeyden uzak tutuyordu. İntikam, hayat...onun μovoμavía'sı.

Lazarus şifonyerin çekmecesini açtı ve parmak uçlarını onun için aldığı elmas muşta ve hançer kolyenin üzerinde gezdirdi. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünürsek, boşa harcanmış bir çabaydı.

Onu ilk gördüğü zamanı hatırladı. Bir ölümsüz bara girer.

Uzun kuzguni saçları zarif sırtından aşağı dökölüp kalçalarına doğru kıvrılıyordu. Sıvı gümüşten gözleri dünyaya doğuştan gelen bir hüznle bakıyordu ve narin yüz hatları cam gibi kırılabilir görünüyordu.

"İşte o, aradığım kişi" diye ilan edecek bir şimşek çakmamıştı. Bunun yerine, onun ilgisini çekmiş ve ilgisini çekmişti. Ama sadece 1.80 boyundaki kız onun için çok küçük ve narindi. Adam 1.80'in üzerindeydi ve sağlam kaslara sahipti.

"Tek bir dokunuşla ona onarılamaz bir zarar verebilirim" diye düşünmüştü.

Ona tek kelime etmeden gitmişti.

İkinci görölme, gezegendeki en kana susamış kadınlar için düzenlenen bir tür olimpiyat olan Harpy Oyunları'nda gerçekteşmiştir. Onun μovoμavía'sı tribünlerde tünemiş, bir arkadaşı için tezahürat yapan bir seyirciydi. Hüzün bir kez daha ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı.

Bir özlem kıvılcımı göğsünü ısıtmıştı ve düşündü, Gülümsediğini görmek isterdim. Hayır, onu gülümsetmek isterdim.

Eğlendirmek için garip bir arzu. Ne zaman konuşsa diğer insanlar ağlayıp sızlardı. O neden canlanmıştı? Neden içinde ilk kez merhamet uyanmıştı?

Yine tek kelime etmeden çekip gitmişti ve sonraki haftalarda ona olan saplantısı artmıştı, ta ki onu düşünmek bile vücudundaki her hücreyi şehvetle uyandıran kadar. Şimdi bile acı verici bir şekilde sertleşti, vahşi ihtiyaç iç organlarını pençeliyordu.

Üçüncü ve son görüş, ruhlar âlemine girmek için Soyma Çubuğu'nu kullandığında gerçekleşti. Sonra. O an. İlkel saldırganlık ve sahiplenmenin yıldırım çarpmasını yaşadı.

Ne pahasına olursa olsun ona sahip olacağım diye düşünmüştü.

Adı Cameo'ydu ve Misery'nin bekçisiydi.

Yeraltı Dünyası'nın kötü şöhretli bir Lorduydu. Pandora'nın kutusunu çalan on üç savaşıdan biriydi. Daha doğrusu, Yeraltı Dünyası'nın görkemli bir Leydisi'ydi.

Bir anı onunla alay etti ve zihninin dokusunda bile onu görmeye karşı koyamadı.

"Hiç gülüyor musun?" diye sormuştu ona krallığına doğru giderlerken... onun her santimini tatmayı planladığı yere... onu etrafına sarılmış hissetmeyi, onun adını inlediğini duymayı.

Onun için yanmıştı. Acı çekmişti.

"Bana öyle söylendi," diye cevap verdi, trajik sesi herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı.

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Neşe yapışıp kalan bir şey değildir."

Onun tutkuları kadar neşesini de körüklemek istemişti. O sırada, kalçalarının üzerinde büyüyen küçük kristal parçalarını umursamamıştı. Hiçbir şey onun savunmasını yıkmaktan, onu evine ve kendisini de onun içine sokmaktan daha önemli değildi.

Şimdi umursuyordu.

Lazarus'un aklı, en sonunda onunla ilerleme kaydetmeye başladığı zaman yaptıkları başka bir konuşmaya gitti.

"Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" diye sordu.

O sıvı gümüş gözler alaycı bir mizahla dolmuştu. Şimdiye kadar sergilediği ilk eğlence belirtisiydi ve adam buna çok sevinmişti. Ona ulaşıyorum. "Ben binlerce yaşındayım," diye cevap vermişti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Onu kızdırmaya karar vermişti, iyi mizahının genişlemesinin daha fazla üzüntüyü ortadan kaldıracığını biliyordu. "Bence sen biraz erkek etine aç kız kurusu bir bakiresin."

Bir anda alaycı bir tavırdan öfkeli bir tavra bürünmüştü, üzüntüsünün tüm izleri silinmişti. "Birkaç erkek arkadaşım oldu ve bakire değilim. Ve eğer bana sürtük derssen, dilini keserim."

"Hayır, yapmayacaksın. Dilimi olduğu yerde istiyorsun. Güven bana." Lütfen. Bir kadının güveni onun için hiç bu kadar önemli olmamıştı. "Ama merak ediyorum. Kaç erkek arkadaşın var?" Kendisine ait olana dokunmaya cüret ettiği için kaç erkeği taşa çevirecekti?

Sertleşmişti. "Seni ilgilendirmez."

Başka bir öfke patlamasını arzulayarak, bunun farklı türden bir tutkuya yol açacağını umarak, "Sayılamayacak kadar çok.

Not edildi. Yatakta nasılsın?"

Kaşlarını çatmış, mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı ve adam sanki ilk kez bir kadınla birlikte olan genç bir delikanlı gibi titremişti. "Asla bilemeyeceksin."

Cameo için yanmayı hiç bırakmamıştı. Acı çekmeyi hiç bırakmamıştı. Ama şimdi yaşam, ölüm ve binlerce farklı âlemle birbirlerinden ayrıldıklarına göre, yeni bir bakış açısına sahipti. Cinsel arzusunun hareketlerini belirlemesine izin vererek aptallık etmişti.

Hiçbir şey güçten daha önemli değildi.

Düşüncelerini bölen telaşlı bir kapı çalma sesi duyuldu. Zihni onu çıkışa doğru yönlendirdi ve bir pusuya düşmediğinden emin oldu.

Muhafız, Lazarus'un bakışlarıyla karşılaşmak istemeyerek ellerini sıktı. "Gökyüzü yılanları... Majesteleri, az önce bir haber aldık. Birisi..." Gulp. "Birisi sadece ikisini yaralamakla kalmamış... öldürmeye de yaklaşmış..."

Öfke içinde patladı ama bir sonraki konuşmasında sesi

sadece sakinlik ifade ediyordu. "Neredeler?"

"Bahçe, Majesteleri. Şifacı çağrıldı."

Lazarus bir düşünceyle bir yerden başka bir yere hareket ederek bahçeye gidebilirdi ama yürümeyi seviyordu. Kristaller tarafından engellenmeden hareket edebilmeyi seviyordu.

Çalıntı hazinelerin zenginliği ve el oyması mobilyaların lüksü yanından vızıldayarak geçerken sarayda ilerledi. Tavan yüksek ve kademeliydi, iki mermer şöminenin üzerinde yükselen bir frizle süslenmişti. Pencereelerde rengârenk vitraylar parıltıyor ve zemini özenle işlenmiş mozaikler süslüyordu.

Dışarıda, azalan güneş ışığı çiçeklerle dolup taşan tepelik bir araziye altın ışınlar saçıyordu.

Cameo böyle bir güzellik hakkında ne düşünürdü? Sonunda gülümseyecek miydi?

Arzu, içinde kaynayan öfkesine katıldı.

"Majesteleri." Danışmanlarından biri yanına koştu, kısa bacakları Lazarus'un hızlı temposuna ayak uydurmak için fazla mesai yapıyordu. "Lucifer başka bir elçi gönderdi ve sorusuna cevap istiyor."

Başkalarına eziyet etmekten zevk aldığı bilinen Yok Edici Lucifer, yeraltı dünyasının dokuz kralından biriydi. İblisleri ve Yunan tanrılarını yönetiyordu ve şu anda yeraltı dünyasının bir başka kralı olan babası Hades ile savaş halindeydi.

Haftalar önce Lucifer, Lazarus'u ittifakına katılmaya davet etmişti. Karşılığında Cameo'yu Grimm ve Fantica Diyarı'na geri götürmeye yemin etmişti.

Lazarus kabul etme fikriyle oynamıştı. Cameo... bir kez daha ulaşabileceği bir yerde... onu arzuyla çıldırtıyor...

Beni zayıflatıyor. "Elçiye zindana kadar eşlik edin. En kısa zamanda onu öldüreceğim." Onu kışkırt ve acı çek.

"Evet, Majesteleri. Elbette." Danışman hızla uzaklaştı.

Bir kelebek ailesi Lazarus'a katılarak başının üzerinde çırpınmaya başladı.

Gökyüzü yılanlarıyla birlikte, kelebekler de sürüler halinde diyara gelmiş, yaşarken olduğu gibi ölürken de onu çekmişlerdi. Nedenini hiç bilmiyordu.

Şifacı olan yaşlı bir kadın da ona katıldı. Elinde bir sepet dolusu merhem ve sargı bezi vardı.

Birlikte tepeyi aştıklarında, yaralı gök yılanları nihayet görüldü. Biri yere yığılmıştı, sol gözünden siyah kan akıyordu. Diğer acı içinde kıvranıyor, taşlaşmış bir dal çenesini açık tutuyordu.

Lazarus'un içindeki öfke karardı. Gökyüzü yılanları son derece sadık ama bir o kadar da yırtıcıydı, bir sosyopatın içgüdülerine sahiplerdi. Ama onlar onun sosyopatlarıydı, bir kovboyun ödüllü atına eşdeğerlerdi. Onun için tereddüt etmeden savaşırlardı.

Daldan kurtuldu ve şifacıyla birlikte her iki yaratığın da yaralarını sardı. Birkaç gün içinde ikisi de yeni gibi olacaktı. Bu arada, yırtılan kas ve etler tekrar bir araya gelirken acı çekeceklerdi.

"Bunu kim yaptıysa cezasını çekecek. Sana söz veriyorum." Suçluyu bulmak kolay olacaktı. Gök yılanı kanı her zaman arkasında kabarcıklar bırakırdı.

Çift teşekkür ederek miyavladı.

Lazarus kararlı bir şekilde onları şifacının ellerine bıraktı ve silahlanmaları için talimat verdiği askerlere katılmak üzere ahırlara doğru yola çıktı.

Av başlamıştı.

3

"Yaşamasına izin verdiğiniz rakip, sizi sırtınızdan bıçaklayacak olan rakiptir."

-Kafa Kesmenin Güzel Sanatı

Cameo kalabalık bir köy panayırında topallayarak ilerlerken satıcılar farklı mallar satıyor, sesler birbirine karışıyordu. Baharatlı etlerin ve şekerli tatlıların kokusu havayı dolduruyordu.

Aniden durdu. Orada, masmavi bir meyve ağacının gölgelediği bir masanın üzerinde botları duruyordu. Ve silahları!

Öfkeli bir öfkeyle, uzun gri sakallı, uzun boylu bir adam olan satıcıya yaklaştı. Ayak bileğindeki ağrı şiddetlendi ve ellerindeki kabarcıklar sızladı.

Onu gördü ve elini gururla eşyalarının üzerinde gezdirdi. "İstediğin bir şey görüyor musun?"

"Evet. Kalbin bir tepside."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Ve Misery sağ olsun, hüzün akını onun tehdidini görmesini engelledi. "Sadece bugün, her bir parçayı ... fiyatına satışa sunuyorum." Sustu, vücudu aniden hevesle titremeye başladı. "Yaşıyorsun. Yaşıyorsun. Vücudun canlı!"

Şaşkınlık, her daim var olan kederiyle el ele dans ediyordu. Onun ölümü tatmadan Soyma Çubuğu'ndan geçtiğini nereden biliyordu?

Heyecanını sahte bir can sıkıntısı havasıyla maskeleyemeye çalıştı. "Cesedi senden satın alacağım. Karşılığında ne istiyorsun? Hançerler mi? Daha iyi yapılmış bir çift bulamazsın."

"Biliyorum. Çünkü onları ben yaptım," diye homurdandı.

İrkildi, gözyaşları daha hızlı akmaya başladı. "Onları istiyorsan, satın almak zorundasın. Arkadaşının bana bir kol ve bir bacak ödettiğini düşünürsek, kayıplarımı telafi etmeliyim. Hizmetkârım bir ay daha uzuvlarını yenileyemeyecek, bu da tüm ağır işleri benim yapmam gerektiği anlamına geliyor."

Arkadaşı mı? Konuştuğu tek kişi - Rathbone'a tısladı. "Eşyalarımı mı çaldın?"

Ona kasabaya kadar eşlik eden uyuz kedi ayak bileklerinin etrafında dolanıyordu. "Miyav?"

Cameo onu ensesinden yakalamak için eğildi, ama adam hızla uzaklaştı. "Beni savunmasız bıraktın, seni bir kedi için sefil bahane. Sopalarla dövüşmek zorunda kaldım. Sopalarla! Eskort ücretini ödemeyeceğim." Bekle. Kulağa yanlış geliyor. "Yardımanın için sana hiçbir şey borçlu değilim." Hıyarın ona yardım ettiğinden değil.

"Ne diyebilirim ki? Ben bile oynamak için para ödemek zorundayım."

Hizmetini talep eden bir kral tarafından tamamen şekillendirilmiş bir kadın olarak -Benim için öldür ya da benim tarafımdan öldürül

-Birçok sapık ölümsüzle karşılaşmıştı. Rathbone en kötüsü olmalıydı.

"Sen." Satıcı, ellerinde oluşan kabarcıklara bakarak geriye doğru sendeledi. "O sensin. Gökyüzü yılanlarına zarar verdin."

Kalabalıktan dehşet dolu nefesler yükseldi, alıcılar ve diğer satıcılar onun etrafında bir duvar oluşturmak için harekete geçti.

Kafası karışmış bir halde kalabalığı tararken Misery neşeyle kıkırdadı. Her on kişiden onu aynı fikirde. Sen korkunç bir insansın ve dünya sensiz daha iyi bir yer olacak.

Depresyon kaynayan katran gibi üzerine sızmış, ruhuna yapışmıştı. İblis tarafından üretilmiş bir his. Onu kontrol

etmek istiyordu.
Sakin. Sabit.

At toynaklarının çıkardığı tıkırtılar dikkatini dağıttı. Kalabalık ortadan ikiye ayrılmış, çatık kaşlı askerlerden oluşan bir ordu ortaya çıkmıştı.

Herkes diz çöktü ve onu işaret etti. Suçlayıcı sesler yükseldi.

"O!"

"O yaptı!"

"Aradığınız kişi o!"

Cameo çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Benimle dövüşmek istemezsin. Ben kralınızın çok saygı duyulan bir dostuyum." En azından arkadaş olarak ayrıldıklarını umuyordu. "Ayrıca, bana saldırırsan seni öldürürüm."

Lazarus'u bulmak onun nefes alma sebebi haline gelmişti. Aslında o bir organ bağışçısına eşdeğerdi. Misery'nin çaldığı belirli anıları aydınlatırsa, ona yeni bir kalp verecekti.

Savaşçılar yumruk yemiş gibi irkildiler. Kaşlar çatıldı, gözler yaşardı ve dudaklar titredi. Kalabalıktan bir hıçkırık korusu yükseldi.

Sadece bir asker ona daha yakın at sürüyordu. Solmakta olan güneş ışığı sırtında parlıyor ve yüzünü gölgelerle yıkıyordu.

Nadir bulunan bir Pegasus'a -kanatlı bir savaş atına- binmek için durduğunda, gölgeler kayboldu ve içinden elektrik kıvılcımları geçti.

Son derece muhteşemdi, şimdiye kadar gördüğü en güzel erkekti. Ham erkeklik ve cinsel kibir yayıyordu.

Simsiyah saçları rüzgârla savrulan düğümler halinde diken diken olmuştu.

Gözleri karanlıktı, derinliksizdi, küçük ışık iğneleri vardı. Yıldızlar gibi! Yüz hatları taştan yontulmuş olabilirdi. Gururlu, bıçak gibi keskin bir burnu, belirgin elmacık kemikleri ve kirli sakalla koyulaşmış güçlü bir çenesi vardı. Doğal olmayan ama bir o kadar da lezzetli boyu, bol miktarda kas ve sinirle mükemmel bir şekilde dengelenmişti.

Gömleğinin yakasının altından çok sayıda dövme görünüyordu. Kanlı dikenleri olan güller, kendini yiyen bir yılan

kendi kuyruğu, bir kafatası-birkaç kafatası-kelebekler. Bir elinde, parmak eklemlerinin üzerinde AŞK kelimesi dövmesi vardı. Diğer elinde ise NEFRET kelimesi vardı.

Ensesinde bir tedirginlik belirdi.

Bakışları onun üzerinde geziniyor, yavaşça, neredeyse vahşice onu yiyip bitiriyordu. Sanki son yemeği ve tek kurtuluş yoluymuş gibi. Kanı ısınırken bile titriyordu.

Misery tısladı ve kafatasını tekmeledi. Kaçın! Kaçın! Kaç hemen! Korktun mu iblis? Ne ilginç bir gelişme.

Adamın kötülük üzerinde gücü var mıydı? Ya da özellikle Cameo üzerinde? Aradığı kişi o olabilir miydi?

Daha iyi bir soru: Olmasını istiyor muydu?

"Nihayet." Adamdan yayılan vahşi gerilim ve su katılmamış saldırganlık, kadının en kadınsı kısımlarının yumuşamasına neden oldu. "Tekrar karşılaştık."

Sesi sayesinde bir ürperti daha. Boğuk tınısı onun geri kalanı kadar şehvetliydi. Kadın dudaklarını yaladı. "Yine mi?"

Leoparın, satıcının ve etraflarındaki herkesin aksine, vahşi hayvan onun sesini duyunca sadece kaşlarını çattı. "Biz yabancıymışız gibi mi davranacaksın?"

"Keşke rol yapıyor olsaydım." Kalbi çırpındı ve dizleri titredi. "Kimsin sen?"

Onu incelemesi yoğunlaştı, koyu renk gözleri onu öylesine büyülüyordu ki, zihninde gezinen hayalet parmakları neredeyse fark etmeyecekti. Neredeyse. Bu hissi tanıdı ve kaşlarını çattı. Adam onun düşüncelerini mi okumaya çalışıyordu?

Öfke alevlendi. Sırlarımı korumalıyım.

Böylesine müdahaleci ve tehlikeli bir yeteneğe sahip bir ölümsüzle karşılaştığı birkaç seferde, önce öldürmüş ve soruları sonra sormuştu.

Konsantre bir çabayla zihinsel bir itki verdi. Adam dışarı çıkar çıkmaz zihinsel bir kalkan kurdu.

"Beni gerçekten hatırlamıyorsun." Adımlarını sıklaştırdı, aradaki mesafeyi kapattı... ve vay canına, çok güzel kokuyordu. Pahalı gibi

şampanya ve ballı çikolata.

Başı dönmeye başladı. İri, nasırlı elleriyle yüzünü kavrayıp bakışlarını onunkilere dikmeye zorladığında, his daha da kötüleşti, basit bir dokunuş onu yaktı.

"Aradığınız kişi benim," diye homurdandı. "Ben Lazarus'um."

Doğrulama onu iliklerine kadar sarstı. Bir tanıma kıvılcımı bekledi, bunun için dua etti ama zihni üzüntü, keder ve... tahrikten oluşan karanlık bir uçurum olarak kaldı? Meme uçları büzüldü, karnı titredi ve bacaklarının arasında sıcaklık birikti.

Sefalet, ahlaksız duygularını bir çırpıda öldürdü ve onu yoksun bıraktı.

Memnuniyet Lazarus'un ve Cameo'nun yüz hatlarını okşadı. "En azından vücudun beni hatırlıyor," dedi.

İçinden geçen elektrik akımları iliklerine kadar cızırıyordu.

Bu kez sefalet onu kaynayan bir depresyon sızıntısıyla doldurdu ve omuzları çöktü.

"Pekala." Lazarus alay etti. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ acımasız bir kocakarı gibisin."

Kocakarı mı? Elleri yumruk oldu. Lazarus'u bulma ihtiyacı onu rahatsız etmişti, bir hastalık... bir ateş... ve başından beri onun hakkında en kötüsünü düşünmüştü. "Anladığım kadarıyla sen bir piçsin."

Kalabalıktan nefesler ve feryatlar yükseldi.

Yavaşça, hınzırca gülümsedi. "Bu doğru. Ama ben senin piç kurusu, günüşiği."

Günüşiği mi? O mu? Neredeyse boğuluyordu. "Seni sadece beynin için kullanıyorum. Bana birlikte geçirdiğimiz zamanı anlat." Lütfen!

"Önce benim için bir soruya cevap ver." Başını salladı.

"Bir adam seni öpse ne yapardın? Bir arkadaşımı soruyorum."

Onu kızdırmaya cüret ediyordu ve o da bundan hoşlanmaya cüret ediyordu. Arzu aniden merakını gölgede bıraktı. Beni öpmek mi istiyor?

Cameo, Lazarus'u aramak için bu diyara dönmeden önce arkadaşı Anya şöyle demişti: "Biz erkekleri kovalamayız, biz

sil. Tamam, bunu bir istisna yapabilirsin. Sadece sığır etini saklamayı unutma. İneği çalıp bedavaya yemek varken neden satın alarsın ki?"

Cameo, "Yani, sadece küçük bir sosis alacaksan neden domuz satın alıyorsun?" diye cevap vermişti.

"Ellerin," dedi Lazarus, onu şimdiki zamana geri çekerek. Gözleri kısılmış, vücudu bir tahta gibi kaskatı kesilmiş bir halde kadının bileklerini kavradı ve çok sayıdaki kabarcığı incelemek için ellerini ışığa doğru kaldırdı. "Gök yılanlarıyla savaştın."

Kadın adamın elinden kurtuldu. "Eğer kastettiğin buysa, kendimi yiyebildiğin kadar ye büfesine dönüşmekten korudum."

O kara gözler daha da kısıldı. "Hayvanlarıma zarar veren kişiye korkunç bir bedel ödeteceğime yemin ettim."

Evcil hayvanları mı? "Deneyebilirsin." Çok geçmeden onun bir yalamayı kaldırabileceğini ve çalışmaya devam edebileceğini öğrenecekti.

Kalabalıktan yeni bir soluk alma ve feryat korosu yükseldi.

"Denemem, günüşiğim, denerim ve her zaman sözümü tutarım. Suçlunun cezasını çekeceğini söyledim... ama nasıl çekeceğini söylemedim." Saçlarının uçlarıyla oynadı. "Arkadaşım olduğun için uygun bir ceza düşünmem gerekecek."

Kekeledi. "Bana elini sürersen, ben de-" "Gel.

Biliyorum."

Ne!

Misery kafatasına bir tekme daha attı. Keskin bir acı şakağına saplandı.

Lazarus vücudunu eğdi, gömleğinin altında kasları gerildi. Göz kapakları vahşi bir sıcaklıkla parlayan irislerin üzerine kapandı, vahşiliği iki ucu keskin bir kılıca dönüştü. Neredeyse... göz korkutucuydu. Üstünü çizim. Göz korkutucuydu. Sadece gerçek bir savaşçı örgü ve deri giyebilirdi.

"Günüşiği, en büyük zevki yaşarken nasıl ses çıkardığını, nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettiğini biliyorum."

Nefesi kesildi, ciğerlerinde buharlaştı. Kemikleri yumuşadı ve dizleri titredi. Sadece zevk değil.

nihai zevk dedi.

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı. Hiç kimse ona en ufak bir zevk vermemişti. Tabii...

Sefalet, sahte olmayan ilk orgazmına dair hafızasını silmişti.

Bu düşünce onu mahvetti. Böyle bir kayıp, zihnine bir tecavüz, bir ihlal olurdu.

Lazarus'un öfkeli yüzü göz açıp kapayıncaya kadar geri döndü. "Burada ne işin var, Cameo? Neden ölümler diyarına döndün?"

Aralarında her ne geçtiyse, her ne zevk yaşadıysa, sonu açıkça çalkantılı olmuştu.

Arkadaşlarımla Budapeşte'de kalmalıydım.

Kadın adamdan uzaklaşırken, Misery onun dehşetini yalayıp yuttu ve kalabalıktan fısıltılı konuşmalar yükseldi.

"Bahse girerim onu öldürür...

zevkle." "Bu ölüm için nasıl

kaydolabilirim?"

Bakışları Cameo'da kalan Lazarus, "Bizi yalnız bırakın. Şimdi."

Yumuşak bir sesle söylenmiş bir emirdi ama yine de kalabalık saniyeler içinde dağıldı, masalar ve mallar sorgusuz sualsiz terk edildi. Askerler ve atlar koşarak uzaklaştı.

Lazarus kraldı, sözü kanundu ve gücü sorgulanamazdı. İnsanlar arasında bir tanrıydı. Misery'yi biliyor muydu? diye tekrar merak etti. Zihninin bir kısmını okuduğunu düşünürsek, biliyor olmalıydı. Alex'in yaptığı gibi onun ölmesini mi istiyordu?

Ona ihanet ettiği için Alex'i hiç suçlamamıştı. Hayır, korkuyu suçlamıştı.

Avcılardan kaçtıktan sonra Alex'e geri dönmüş ve dizlerinin üzerine çöküp yalvarırken, vücudu kanlı ve kırık bir halde ona kutudan bahsetmişti. Alex kılıcını bırakmış, yerde ona katılmış ve kollarını ona dolamıştı. Onun anlamaya başladığını düşünmüştü.

Senin gibi kötülükler yok edilmeli, demişti. Sonra tekrar Avcılar için bağırdı. Ancak o zaman

gerçeği kabul etti. Sefalet ona bulaşmıştı ve bunun suçlusu Cameo'ydu.

İkinci kez özgürlüğüne kavuştuğunda, bir Avcı öne çıkmış ve "Bizimle kendi isteğinle gel yoksa Alexander ölür" demişti.

Alex ölmüştü.

şu anda bile suçluluk duygusu onu dürtüklüyordu, sefalet duygusu artık iblis tarafından üretilmiyordu. Ben bir erkeğin ödölü değilim.

Hayır, sen her erkeğin çöküşüsün, dedi Misery.

Bir adım daha attı, çürük topuğu keskin bir kayaya çarptı. Yüzünü buruşturdu.

Lazarus'un bakışları kadının ayaklarına kaydı, kaşları çatıldı ve ağzının kenarları çatıldı. "Ayakların. Ayakların kanlı. Yaralanmışsın."

Dudaklarından dökülen acı kelimesi iğrenç bir lanetti. Bir şiddet vaadiydi.

"Gökyüzü yılanlarının yaptıkları mı?" diye sordu.

Öyle olsaydı evcil hayvanlarını cezalandırır mıydı?

"Buradaki yürüyüşü ve ayakkabılarımı çalan boktan şekil değiştiriciyi suçlayın."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Rathbone'a zarar vermeyi mi planlıyorsun?

Ondan açıkça nefret ettiği halde, ona kimin ne yaptığı neden umurundaydı?

"Sert sözler, sevgilim. Sert." Rathbone uzaktan göründü, bir masanın etrafında dolanıyordu. "Ve seni trajik bir sondan kurtardıktan sonra."

Yalancı! "Ben kendimi kurtardım." Ona bir yumruk salladı.

Leopar, sanki kurtuluş ile tehlike arasındaki farkı bilemeyecek kadar aptalmış gibi tsk-tsk yaptı.

Lazarus bir elini hançerin kabzasına doladı.

Rathbone geri adım atmaya başladı. "Belli ki hanımefendi zamanınızın ortasındasınız. Her ikiniz de. Daha sonra döneceğim." Göz açıp kapayınca kadar gitmişti.

Cameo parlama yeteneğine imreniyordu. İstediğini al ve git. "Bana bir soru sordun," dedi Lazarus'a. "şimdi

Cevap. Buradayım çünkü cevap istiyorum. Aramızda olan her şeyi bilmek istiyorum."

Sessizce dizlerini büktü ve omzunu nazikçe ama sertçe kadının karnına bastırdı.

"Ne-" diye başladı.

Doğruldu, onu kaldırdı ve üzerinde asılı kalmasını sağladı.

İtiraz edemeyecek kadar şaşkındı. Sefaletin korkunç bekçisi bir patates çuvalı gibi mi taşınyordu? Bu oluyor muydu? Gerçekten mi?

"Konuşmamıza devam edeceğiz," dedi. "Daha sonra."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu, merakla ama korkmuş.

Bir duraklama. Sonra, "Kaldığımız yerden devam ediyoruz."

O konuşurken, kızıl kanatlı bir kelebek hançerleriyle birlikte masanın üzerine kondu ve kadın inledi. İşte yaklaşan kıyametin bir başka işareti.

Lazarus ile olan ilişkisi iyi bitmeyecekti, değil mi?

4

"Altı kolay adımda bir savaş nasıl kazanılır. Bir:
Alay et."

~~-Kafa Kesmenin Güzel Sanatı~~
-Zafere Nasıl Ulaşılr

Lazarus, oraya yerleştirdiği muhafızlar tarafından açılan yüksek ön kapılardan geçerken, omzunun üzerinden şaşırtıcı derecede uysal bir Cameo sarkıyordu. Ruhlar âlemine en son girdiğinde onu hissetmiş ve yere savrulurken yakalamıştı. Neden bugün onu hissetmemişti?

"Bir geçitten mi düştün?" diye sordu. "Yoksa bu diyara başka bir yoldan mı girdin?"

"Geçit," diye homurdandı. "İniş berbattı."

Bir şekilde onu zihninden engellemiş miydi, tıpkı onun kendisini zihninden engellediği gibi? Yoksa onu en başından beri mi engellemişti?

Artık onu engellemiyordu. Cameo'dan başka hiçbir şey ve hiç kimseyi düşünemiyordu.

Geniş giriş holünde hizmetkârlar temizlik yapmayı bırakıp onu selamladılar... ve merakla onu izlediler. Daha önce bir kadını hiç bu kadar alenen idare etmemişti.

Cameo hatırladığından daha güzeldi. İpeksi abanoz bukleler, som gümüş gözler, yakut kırmızısı dudaklar. Gözleri yaklaşmasını söylerken şeytanı yeterince yaklaştığını söylüyordu. O

kendi kişisel baştan çıkarıcısıydı. Onu büyüledi ve buna hakkı yoktu!

Şu anda bile bacakları karıncalanıyor ve yanıyordu; bu, kristallerin genişlediğinin ilk işaretiydi.

Onu ne kadar kötü etkilediğini biliyor muydu? Ya da onu ne kadar zayıflatıp düşmanları için kolay bir av haline getirebileceğini? Umurunda mıydı?

Zihnini onunkine açtı ama sadece kalkanına çarptı. Soruları cevapsız kaldı, içinde tanıdık bir hayal kırıklığı kaynıyordu. Hayal kırıklığı, öfke ve her zaman var olan o arzu.

Bu kadına duyduğu açlık doymak bilmiyordu ama ona sahip olamazdı. Tabii kendisine acımasızca haksızlık edenlerden intikam almaktan vazgeçip yok edilemez bir kristalin içinde sonsuza dek gömülü kalmayı kabul etmediği sürece.

Asla! Neden onu şimdi ve burada öldürmüyorsun? Kafasını koparmak nefsi müdafaa olur.

Bu düşünceyle birlikte Lazarus fiziksel olarak geri çekildi. Lanet olsun ona!

"Vay, koca adam." Cameo histerik olması gerekirken sakın bir şekilde onun kıcını okşadı. "Yüz on beş kilo senin için çok mu fazla?"

Ukala kadın. Daha iyi bir tür var mıydı?

Onu iyileştirin ve güzel vücudunun ırzına geçmeden evine gönderin. "Birileri yine uygun bir hafıza kaybı nöbeti geçiriyor, değil mi?" Sözler onu niyet ettiğinden daha güçlü bir şekilde terk etti. Belki de biraz acımişti? "Fazladan beş kiloyu unutuyor."

Küçük dişi şeytan yumruklarını adamın beline indirdi. "Vücudum hakkında mahrem bilgiye sahip olabilirsin ya da olmayabilirsin.

Söylediğim ve yaptığım şeyleri kesinlikle biliyorsunuz. İyi, kötü ve çirkin. Dost olarak mı düşman olarak mı ayrıldığımızı biliyorsun. Nerede kaldığımızı biliyorsun. Ben bilmiyorum. Bu benim için bir kolaylık değil, bir kabus."

Kızın öfkesi adaminkini bastırdı, onu teselli etme ihtiyacı yükseldi. Anılar bir tür koruma sağlardı; kime güvenip kime söveceğinizi söyler, sizi tekrarlanan hatalardan korur ve geleceğiniz için net bir yol çizirdi.

Merhamet çiçekleri açtı ve lanet okudu. Bu kadın sayesinde bir zayıflık daha.

Onların ötesinde hizmetçiler hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bu zavallı gruba ters ters baktı. Tüm personeli için kulak tıkacı alması ya da hepsini öldürmesi gerekebilirdi.

"İşinizin başına dönün," diye tersledi.

Herkes itaat ederken bir hareket telaşı patlak verdi.

Merdivenleri hızla çıktı, farklı koridorlarda manevra yaparken eli Cameo'nun kışına değdi. Onu eşyalarıyla çevrili görmek için sabırsızlanıyordu, onun tatlı kokusunun - bergamot, gül ve nerolinin karışımı - çarşaflarına sinmesinden hoşlanacağını biliyordu... Onun için topladığı hediyeleri ona sunmaktan büyük zevk alacaktı. Yüzü sevinçle aydınlanacak mıydı? Yoksa bakışlarında dünyanın tüm hüznüyle kaşlarını mı çatacaktı?

Fark eder miydi? O gittikten sonra, vücudunun ona olan saplantısını sona erdirmek için elinden gelen her şeyi yapmak zorundaydı. Bu da evindeki her izi silmek anlamına geliyordu.

Yatak odamı onunla paylaşamam. Ne şimdi, ne de başka zaman. Kendi odasının yanındaki odaya girdi.

Bir misafir için sakladığı odaya. Herhangi bir misafir.

Hızlı bir tekmeye kapıyı arkasından kapattı. Güzel bohçasını yatağın üzerine fırlattı. Başka tarafa bak! Cameo'nun bir şiltenin, herhangi bir şiltenin üzerine yayılmış görüntüsü, ona karşı savunmasını zedeleyecekti.

Lazarus yatağın kendisine odaklandı. Dört posterin her biri ormandan sökülmüş ve saksıya yerleştirilmişti. Yemyeşil kırmızı yapraklar büyümüş ve yukarıda bir gölgelik oluşturmuştu. Yorgan, yaz Fae tozuyla aşılınmış çiçek yapraklarından yapılmıştı; bu yapraklar ipekten daha yumuşak ama çok daha dayanıklıydı.

Cameo dik bir pozisyona geçti ve odayı taradı.

Kadının her çıkışı ve silah olarak kullanabileceği her şeyi katalogladığını biliyordu ve o da aynısını yaptı. Sadece bir çıkış vardı, onu da kapatmıştı. Ocağın iki yanında birer mermer gök yılanı nöbet tutuyor, açık ağızlarından sıcaklık yayılıyordu. Silahları, pençeleri arasında dengede duran iğnelerdi.

Şifonyer bir ametist jeotundan kesilmişti. Parçalar koparılabilir ve savunmasız eti kesmek için kullanılabilir.

Makyaj masası, kaldıramayacağı kadar ağır, som altından bir tablaya sahipti. Bacaklar gök yılanlarına benzeyecek şekilde elle oyulmuştu. Yakutlar gözlerine doğal olmayan bir hayat verirken, kuyrukları parıldayan elmas noktalar halinde kıvrılıyordu. Mücevherler çok az bir çabayla çıkarılabilirdi.

Yaldızlı ayna bir zamanlar Siobhan'a aitti, Birçok Geleceğin Tanrıçası ve sözde Erinyelerin en acımasız. Lazarus'a sadece cama bakmanın gerçek aşkı bulmanın farklı yollarını göstereceği söylenmişti. Şimdiye kadar kendi yansımından başka bir şey görmemişti.

Cameo silah isteseydi, silahı olurdu. Onun kendini koruma çabalarına asla müdahale etmezdi.

Bakışları Lazarus'un üzerine düştüğünde yanakları kızardı. Lazarus onun kusursuz teninin ne kadar sıcak olabileceğini biliyordu ve parmakları dokunmak için kaşınıyordu.

Diren! "Bir anı istiyorsun, günüşiğim. Al bakalım. En son birlikte olduğumuzda öpüşmüştük."

Hayır, öpmek çok hafif bir kelimeydi. Onun kollarında ateş gibiydi, üzüntü ya da kederden eser yoktu. Onun dilini en sevdiği şekermiş gibi emmiş, hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi, ona her zaman ihtiyacı olacakmış gibi onun nefesini solumuştu. Tutkunun canlı bir teliydi.

Kız onu kolayca unutmuştu, oysa adamın onu hatırlaması onu kavuracak güce sahipti.

Dudaklarına baktı ve fısıldadı, "Öpüştük. Başka bir şey yok mu?"

O ses! Her kelimeye bir hüznün patlaması eşlik ediyordu.

Diğer insanların neden irkildiğini ve ağladığını anladı. Su katılmamış hüznün böylesine ateşli bir yumruğunu daha önce hiç yaşamamışlardı. Lazarus yaşamıştı. Birçok kez. İlk olarak, Echidna'nın acımasız kaybindan sonra. Sonra annesine karşı işlediği suçlardan dolayı babasını bulup öldürememişti. Sonra yüzyıllar süren köleleştirilmesi. Cameo'nun sesiyle kıyaslanamazdı.

"Soyunduk ve boş bir evde iki genç gibi yuvarlandık." Ona duyduğu arzunun yoğunluğunu alaycı bir ses tonunun arkasına sakladı. "Bana karşı kıvrandın, daha fazlası için yalvardın ama ben içine girmeden durdum." Onu o kadar ileri götürmek için çalışması, kandırması ve kandırması gerekmişti ve beklemek işkenceydi... ama ıstırap, her saniyelik coşkuya değerdi.

Durmuştu çünkü iki adamı odasına dalmıştı. Ve gerçeği öğrendiği için, onu inandırdığı gibi mallarını ve hizmetlerini satmaya niyetli bir düşman tarafından yakalanmamıştı; Lazarus'un kendi krallığının içinde güvenle saklanmıştı.

Nabızı hızlanırken nefesi boğazında düğümlendi. Beni hâlâ arzuluyor... Şehvet iyi niyetini yerle bir etmekle tehdit ediyordu... ta ki bacaklarındaki karıncalanma artana kadar.

Git buradan! Şimdi!

Onun için duyduğu endişe onu yerinde sabitledi. Yaralarına bakılması gerekiyordu. Ona dokunduğunda kontrolünü kaybedecek miydi?

"Neden durdun?" diye homurdandı.

"Biz düşmandık," diye mırıldandı. Atın beni dışarı.

Gözleri büyüdü. "Düşman. Benden nefret ettiğin için mi... olduğum şeyden nefret ettiğin için mi?"

"Senden nefret etmiyorum." Ondan ve onun üzerinde sahip olduğu güçten korkuyordu. Yıllarca doğru düzgün beslenememiş bir adam gibi ona açlık duyuyordu. "Ama ben de senden hoşlanmıyorum."

Onun incinerek geri çekilmesini bekliyordu. Onun yerine, kabullenmişlik yaydı.

Kara kalbi paramparça oldu. Bu kadın kaç kez reddedilmişti?

Benim μονομανία'ma her zaman saygı duyulacaktır!

Giderek artan sahiplenme duygusuna lanet okudu. Bu kadın asla ona ait olmayacaktı. Her zaman zayıflık yerine gücü seçecekti.

"Biz neden düşmanınız?" diye ısrar etti.

"Seni çok fazla istiyorum," diye hırlayarak itiraf etti.

Ona bakakaldı. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Daha önce de fark ettiği bir alışkanlıktı bu. Ve anladı, gerçekten anladı. İnsanlar onun sesini küçümsüyordu ve o da onların sesine verdikleri tepkiyi küçümsüyordu.

"Kelimelerini büyük bir kız gibi kullan," dedi bilerek onunla alay ederek. Yer değiştirme yasasına inanıyordu. Damlayan bir musluğun altına yerleştirilmiş bir bardak gibi. Sonunda dolacak ve sıvı dökülerek kabı boş bırakacaktı... ve yeni bir şey için hazır olacaktı. Geçmişte işe yaramış, onun ruh halini manipüle etmesine izin vermişti. Öfke için mutsuzluk, tutku için öfke. "Küçük kızlara şaplak atılır."

Artık elinde olmayan bir hançere uzandı, sonra boş yumruğunu adama salladı. "Dene ve bir elini kaybet."

"Sadece bir tane mi?" Cık cık etti. "Birisi neredeyse yalvarıyor şaplak yemek için."

"Birileri seninle vakit geçirmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü merak ediyor."

"Bu çok kolay. Büyük bedenime bağımlısın..." Eğildi ve saldırmaya hazırlandı.

"Zekâ," diye bitirdi, gülümsememeye çalışarak. Onunla dalga geçmek

her zaman bir zevk kaynağı olmuştur. Onun için.

Hesaplı bir zarafetle saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Endişelenme savaşı. Her yerde zekâ bulabilirim."

Ve gülümseme arzusunu kaybetti. Cesaret eden herhangi bir erkek Lazarus tarafından karşılanacaktı.

El sıkışma ve kahraman uğurlama. Gitmesine izin vereceğim.

Kararlı bir şekilde en kötü yaralarına odaklandı. "Birden fazla yaran var ama gitmeden önce iyileşmeni sağlayacağım. Yara izin ya da benim aşk düğmesi dediğim şey olmayacak."

Ona en son etkileşimlerini hatırlatacak hiçbir şey olmayacaktı. Eğer iblis hafızasını bir kez daha silmeye karar verirse.

Şimdi acı yüz ifadesini çarpıtıyordu ve bu görüntü neredeyse onun sonunu getirecekti. Onunla kalmak istiyor muydu?

Çabucak toparlandı ve tırnaklarını parlattı. "Yama işiyle uğraşmayın. Ben bandajlara hanım evladı desteği diyorum."

"Zahmet edeceğim. Yoksa iyileşemezsin." Kış Fae buzundan yapılmış merhemi bulduğu süte doğru ilerledi.

Cameo için saklamamıştı. Tabii ki saklamadı.

Ona zarar verebilecek tek kadına yardım etmek mi? Hayır! Hayır! Böyle bir hareket aptalca olurdu.

Şimdi ne yapıyorsun?

Eve dönecek kadar uzun yaşamasını sağlamak. Başka bir şey değil.

Hırıltısını yuttu ve odaya dönerek siyah saçlı güzelin önünde çömeldi. Kadının sarhoş edici kokusu onu sarmış, ağzı tadına bakmak için sulanmıştı. Belki de "yama işine" başlamadan önce bir öpücük, tek bir öpücük çalacaktı. Kaldıkları yerden devam edeceğine söz vermişti ve her zaman sözünü tutardı...

Ona doğru eğildiğinde dünyanın geri kalanı soldu...

Nefesi kesildi, onu daha da çıldırttı ama aynı zamanda gerçeğe döndürdü.

Lanet olsun onun çekiciliğine!

Dikkati onun çok güzel yüzü... ve mükemmel yuvarlak kalçaları... ve bir zamanlar beline doladığı uzun, zayıf bacakları dışında her yere sabitlenmişken... yaralarını temizledi ve merhem sürdü.

"Seni eve götürmeliyim," diye homurdandı.

"Ayrıldığımızda," dedi usulca, "eve dönmeyeceğim. Öbür Dünya'nın tanrıçasını bulana ve-" Dudaklarını birbirine bastırdı.

Ve... ne? Ya da kim? Eğer başka bir adam ararsa, Lazarus- Hiçbir şey.

"Ruh halin şimşek hızıyla değişiyor," dedi. "Adet mi görüyorsun?"

Bir kahkahayı bastırdı. Sonra son bir kez daha kızın zihninin dış girintilerini yokladı, kızın yanlışıyla kalkanı indirdiğini fark ettiğinde neredeyse rahatlama ve zaferle homurdanıyordu.

Pandora'nın kutusunu da aradı.

Bir suçluluk duygusu yaşadı. Onu bulmaya yaklaştığını itiraf etmeli miydi? En son birlikte olduklarında, obje birkaç santim uzağındaydı.

Onun bir oyun oynamasını engellemiş ve bu süreçte koruyucusunun uyanmasını ve Cameo'nun ölmesini, ruhunun sonsuza dek hayalet diyarlarda sıkışıp kalmasını engellemişti.

Lazarus, çöküşünün anahtarını elinde tutmak zorunda kalacaktı.

Bu yüzden onu kutudan uzaklaştırdı, her an kutu için geri dönebileceğini biliyordu. Hatta bu fikirle bir ya da iki kez oynamıştı. Ama neden çalışan bir sistemle uğraşsın ki?

Suçluluk duygusunu görmezden geldi, sessiz kaldı ve kadının zihninin derinliklerine daldı. Vay, vay. Onun da kendine ait sırları vardı. Küçük fingirdek kutudan bahsetmemişti çünkü ona güvenmiyordu ve Misery'ye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Aslında onun kendisini yok etmek isteyeceğine inanıyordu.

Daha da derine. O-

Öfke ve dehşetle çığlık attı ve onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sonra kalkanı dikti.

Sanki ona vuracakmış gibi yumruğunu kaldırdı. Adam onun bileğini kavrarken bakışları çarpıştı. Onun kemiklerinin inceliği, kendisinininkinden çok farklı, teninin sıcaklığı ve yumuşaklığı. Vahşi nabzının ona vuruşunu hissetti...

"İçine şeytan girdiğini biliyorum," dedi ona. "Her zaman biliyordum ve umurumda değil. Ben sınırlı görüşleri olan bir insan değilim. Ben Zalim ve Sıradışı'yım."

Üzerindeki gerginlik boşaldı ve geriye şaşkınlık dolu bir güç kaldı.

Sürprizin tadı dudaklarında nefis olurdu.

Bacaklarındaki karıncalanma daha da artarak onu yere yapıştırdı. Bu kadınla, zevk ve kıyamet sonsuza dek el ele yürüyecekti.

Onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı. "Burada kal. Sana yardım etmesi için bir hizmetçi göndereceğim." Kadın her hareket ettiğinde gömleğindeki yırtıklar açılıyor, göğüslerini ortaya çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Göğüslerini ellerimde istiyorum. Meme uçlarını ağzımda. "Hançerlerinizi ve botlarınızı toplayıp sizi arkadaşınıza götüreceğim." Sesi ipeksi bir törpüydü.

"O burada mı?"

"Öyle." Çıkabiliyorken çık. Kapıyı arkasından çarparak aceleyle çıktı.

İki erkek nöbet tutuyordu. "Odaya kimse girmeyecek ve kimse kıza dokunmayacak. Eğer kız giderse, biriniz onu takip edecek, diğeriniz de beni çağıracak."

"Evet, efendim."

Yoluna devam etti. Rastladığı ilk kadın hizmetkârı açık talimatlarla Cameo'nun odasına gönderdi. Yaralarının tedavi edilmesini ve banyosuna özel kokular konulmasını istedi.

Bir köşeyi döndüğünde zihnini açtı ve farkındalığını tüm saraya gönderdi... sonunda arayışının nesnesine çarptı. Tek Rathbone.

Piç taht odasında bekledi.

İçeri girdiğinde, elini sallayarak tüm muhafızları kovdu. Çizmeli ayak sesleri duyuldu. Kapılar birbiri ardına kapanarak onu içeri hapsedi. Cameo'nun eşyalarını çalan leopardan eser yoktu ama karanlık varlık zihninde bir diken olarak kalmıştı.

Cameo gibi Rathbone da düşüncelerini gizlemek için bir kalkan dikmişti.

"Göster kendini. Kim ve ne olduğunu biliyorum." İlk bakışta gerçeği fark etmişti.

Leopar bir duman bulutu içinde belirdi, jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkaran geniş bir sırtışı vardı. Lazarus'a yavaşça ama metodik bir şekilde yaklaştı, formu çok uzun, çok

Uzun siyah saçlı, elmas gibi gözleri ve kan kadar koyu ve kırmızı bir teni olan kaslı bir adam.

Gömlek giymiyordu ama siyah deri pantolonu bacaklarını sarıyordu. Binlerce dövmesi vardı, hatta örtülü olan Lazarus'tan bile daha fazla. Lazarus'un Ebedi Dehşet Bahçesi'nde bulunanları temsil eden dikenli gülleri, öldürdüğü ve öldüreceği düşmanları temsil eden kafatasları ve takipçilerini temsil eden kelebekler ve gök yılanları varken, Rathbone'un üzerindeki her resim aynıydı. Kapalı bir insan gözü.

Garip bir seçim. Farklı bir seçim. Lazarus doğru tahmin etmişti. Bu, yeraltı dünyasının dokuz kralından biri olan Tek Rathbone'du. Lakabını, girdiği her savaşta ayakta kalan son adam olarak kazanmıştı. Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun her şekle girebilirdi. Hayvan, insan ve hatta cansız nesneler.

Lazarus, erkeğin bir keresinde başka bir adamın bilek kelepçesine geçtiğini ve onu kendisini dövmeden önce tüm ailesini dövmeye zorladığını duymuştu.

"Cevap vermen gereken çok şey var, savaşçı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İşte size Majesteleri." Umursamaz bir omuz silkme. "Her zaman verecek çok cevabım vardır."

"Cameo'nun silahları ve botları. Onları bana ver. Hemen."

"Ve onları benden satın alan satıcıyı kandırayım mı? Çünkü utanç."

"Kadınımı aldatmayı mı tercih ediyorsun?"

Kelimeler ağzından kaçtığı anda lanet okudu. Benim kadını. Az önce güçlü bir sözlü iddiada bulunmuş ve yıkımını denetlemeye niyetli herhangi bir düşman için yeterli mühimmat sunmuştu. Ayrıca Cameo'nun cinsel çekiciliğine karşı koymakta acınacak bir iş yaptığını da kanıtlamıştı.

Belki de piç fark etmezdi.

Rathbone'un gülümsemesi genişledi. Oh, fark etmişti. Bu konuda sessiz kalmayı akıllıca seçmişti.

"Neden benim diyarımda olduğunu biliyorum." Lazarus parmak uçlarını krisin kabzasında gezdirdi.

"Anlat."

"Hades ve Lucifer arasındaki savaş daha da kızışıyor."

Lucifer'in elçi göndermeye devam etmesinin nedeni.

Her ölümsüz ordunun lideri bir taraf seçmek zorundaydı.

"Kimin için savaşıyorsun?"

"İle. Ben Hades'le savaşıyorum. Yeraltı Dünyası'nın Lordları da öyle."

Cameo'nun Hades için savaştığı anlamına geliyor. Yani, Lucifer'in yanında yer almak onun μονομαχία'sını düşmanı yapardı.

Zaten öyle değil mi?

Lazarus, avının kaderine karar veren bir avcı gibi Rathbone'un etrafında bir daire çizerek ilerledi. Erkek olduğu yerde kaldı, hiç dönmedi. Ama dönmesine de gerek yoktu. O gözler sırtının her yerine dövme gibi işlenmişti ve Lazarus onun arkasında hareket ettikçe göz kapakları açılıyor, irisler onun her hareketini takip ediyordu.

Bir kıskançlık bıçağı. Böyle eşsiz bir güç...

"Hades'e kararımı hafta sonuna kadar vereceğimi söyle."

Tüm kişisel duygular bir yana, tek bir soru önemliydi. Onu intikamına kim yaklaştıracaktı?

Rathbone başını eğerek onayladı. "Pekâlâ." "Ve şimdi bu halledildi." Lazarus kris'i fırlattı

hiçbir uyarı olmadan. Bıçak erkeğin gövdesini kesti ve diğer taraftan karaciğeriyle birlikte çıktı. "Cameo'ya, ona zarar vereni cezalandıracağıma dair yemin ettim. Şimdi yeminim tamamlandı."

Rathbone yüzünde yeni bir gülümseme belirmeden önce yüzünü buruşturdu. "İlk organ bedava. Bir sonraki size pahalıya patlayacak. Hem de çok pahalıya."

"Yani bir sonrakinin olacağını anlıyorsun. Mükemmel. Aynı sayfadayız."

Duvarlardan bir kahkaha sesi yankılandı. Düşmanlarının gözünü korkutmaya alışkın olan Lazarus'un bu sefer nasıl bir yol izleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sanırım senden hoşlandım," dedi Rathbone. "Sanırım çok iyi arkadaş olacağız."

"Benim arkadaş'a ihtiyacım yok." Yine de bazen güvenebileceği, arkasını kollayacak ve davasını destekleyecek birini özlüyordu. "Senden hoşlanmıyorum ama bir daha Cameo'dan çalarsan geri kalan organlarını teker teker çıkarırım."

"Artık senden hoşlandığımı biliyorum. Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Kimseye ihtiyacım yok." İfade ondan hızla çıktı. Hem kendisi hem de yeraltı dünyasının şekil değiştiren kralı için bir güvence.

"Ama eğer yaparsan-"

"Yapmayacağım."

"-adımı söyle." Bir saniye sonra Rathbone ortadan kayboldu. Lazarus olduğu yerde durdu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Öfkesini ve şehvetini dizginlemek için mücadele ederken nefes almak biraz daha zorlaştı.

Kral gittiğine göre, Cameo'nun manyetik cazibesinden başka çaresi yoktu. Cameo buradaydı. Onun evinde. Diğerlerini sonsuza dek ölçeceği kadın. Etindeki ateş, kemiklerindeki sızı.

Bu zayıflığı öyle ya da böyle ortadan kaldırması gerekiyordu.

5

"İkinci adım: Tehdit et... ve gereğini yap."

-Zafere Nasıl Ulaşılr
Altyazısı: Sevgililer Dışında

Tanımadığı bir kadın banyoda koşuştururken Cameo yatakta oturmaya devam etti. Reddedilme hâlâ beyninin içinde dikenli bir metal top gibi çınlıyordu.

Senden nefret etmiyorum. Ama senden hoşlanmıyorum da.

Lazarus ona aralarında geçenleri anlatmıştı ama onu Misery'nin prangalarından kurtarmak yerine boynuna yeni bir zincir geçirmişti. Adam onu öpmüş ve dokunmuştu... ona zevk vermişti. Bildiği kadarıyla bu ilkti. Ayrıca Misery ile hiçbir sorunu yoktu. Yine de Cameo'dan yeterince hızlı kurtulamıyordu.

Kaderinde benimle yalnız kalmak varmış. Sefaletin zehri her kelimededen damlıyor, zihninin gizli köşelerini yakıyordu.

Kader bu kadar acımasız olmazdı. Kader-

Çok daha acımasız olabilirdi. Omuzları çöktü, başı öne eğildi. Küçük bir umut alevi söndü ve bir damla balmumu kalbine sıçrayarak ortasında bir delik açtı. Hayatı ne kadar korkunç olursa olsun, işler her zaman daha kötüye gidebilirdi.

En azından Lazarus merhem sürdüğünde yaralarının acısı kesilmişti. Yırtılan etler bile birbirine yapışmıştı. Haklıydı; Cameo için aşk düğmesi yoktu.

Elbette, merhemi sürdüğünde gururu sızlamaya başlamıştı. Dokunuşu kişiliksiz ve sertti, ifadesi tiksintiyle çarpılmıştı.

Banyodan bir hırıltı yükseldi. Cameo sertleşti. Asla başarısız olmaz. Ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı ama yine de Misery diğer kadına bulaşmayı başarmıştı.

Zavallı hizmetçi kız, dedi iblis, sesi yumuşak ve hüzünlüydü. Senin varlığın onun için işkence.

Wah, wah, wah. Cameo bunun için suçu kabul etmeyecekti. Kabul etmeyecekti! Başka kimsenin duygularından sorumlu değildi.

Sen değil misin? Beni bu aleme sen getirdin.

İyi. Başkalarının duygularına verdiği tepkilerden sorumlu değildi. Ama...

Belki de gitmeliydi. Lazarus'un dönüşünü beklemek için bir neden yoktu. Viola'yı onun yardımı olmadan da bulabilirdi, teşekkürler.

Hayır, kalması gerekiyordu. Giysileri bir ipliğe ve bir duaya bağlıydı ve gömleğini kaplayan kir kaşındırıyordu.

Yeni bir plan oluşturuldu. Banyo, temiz kıyafetler. Çıkarken kapının bana çarpmasına izin vermeyeceğim.

En önemlisi, Lazarus'tan uzak duracaktı.

O, Cameo hakkında çok şey bilirken Cameo onun hakkında çok az şey biliyordu ve bu dengesizlik canını sıkıyordu.

Nasıl bir yöneticiydi? Sert mi? Yoksa adil mi? Halkına nasıl davranırdı? Bir eşya gibi mi? Yoksa ödül gibi mi? Şu anda bir kız arkadaşı var mıydı? Ya da belki kız arkadaşları?

Tırnakları yatağı kazıyordu. Tek eşlilikten hoşlanıyor muydu yoksa bağlanmaktan korkuyor muydu?

Soluk saçlı hizmetçi önünde belirdi. "Su hazır hanımefendi. Eğer yıkanmak istiyorsanız... lütfen bu taraftan."

İlk olarak, Cameo silah olarak kullanabileceği bir avuç dolusu nesne topladı.

Silahlar bir kızın en iyi arkadaşıydı.

Bir ateş demiri seçti ve el oyması gökyüzünden elmas kuyrukları, daha doğrusu mükemmel hançerleri kopardı.

yılanlar. Zahmetleri için kendine iki çift yakut göz hediye etti.

Her şeye hazır bir şekilde, evdeki yatak odasından daha büyük olan geniş banyoya girdi. Duş kabininin duvarları parıldayan kristallerden yapılmıştı. Sütunlar, küçük, dolambaçlı bir merdivenin fokurdayan bir kaplıcaya çıktığı büyük bir oyuğun girişini destekliyordu. Suyun yüzeyinden kıvrılan buhar gül, bergamot ve neroli kokuları yayıyordu.

Cameo şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gül, bergamot ve neroli. En sevdiği sabunda kullanılan esansiyel yağlar. Tesadüf mü?

Öyle olmalıydı. Lazarus'un onun tercih ettiği kokuları fark etmiş olmasına imkân yoktu. Karışımı bilerek yeniden yaratmış olmasına da imkân yoktu.

Senden nefret etmiyorum. Ama senden hoşlanmıyorum da.

Banyoyu incelemeye devam ederken tırnakları ateş demirini kazıdı. Ayrılma vaktinden çok önce çıkışlarınızı bulun. Kaplıcanın üzerinde kristal bir avize asılıydı. Tut, sallla, bırak. İkinci bir kristal kabinde 24 ayar altın bir tuvalet ve taharet musluğu buldu.

Sarışın Cameo'nun gömleğini çıkarmaya çalıştı. Cameo bir hırıltıyla sıçradı. Alınma ama bu kadarı yeterdi. Sırtından bıçaklanmak ya da kafası kesilmek istemediği sürece, bir yabancının arkasında durmasına izin vermeyecekti.

Beni bir kez gafil avlarsan, benim hatam. Beni iki kez gafil avlarsan, ölürsün.

Düzelteyim. Beni bir kez gafil avlarsan, ölürsün.

Cameo, Sarışın'a gitmesini işaret etti. Ne yazık ki hizmetçi hareketi kaçırdı, yerinde kaldı, başı öne eğikti.

Cameo konuşmak yerine Blondie'yi hafifçe itti... Blondie tökezledi ama hemen topuklarını yere vurdu.

Lazarus ona casusluk yapmasını mı emretmişti? Onun gazabından korkuyor olmalıydı.

İyi. Her neyse. Sarışını görüş alanında tutan Cameo soyundu. Mucizevi bir başarıydı.

silahları tuttu. Merdivenlerden geriye doğru yürüdükten sonra sıcak suya girdi ve silahları küvetin kenarına yerleştirdi.

Memnuniyete benzer bir iç çekişle, birden fazla jetin ağrıyan kaslara masaj yaptığı bekleme bankına uzandı.

Sarışın yine burnunu çekerek anı mahvetti.

Sefalet Cameo'nun kafatasını tekmeledi, bir anlık anı zihnini tüketti.

"Belki seni öldürür ve kelleni ona hediye ederim," demişti Cameo. Ormanın derinliklerinde oturmuş, savaşçıya dik dik bakıyordu.

Onu tehdit mi etmiş? Neden tehdit etmiş? Lanet olsun. İblis onun Lazarus'a olan hislerini lekelemeyi mi umuyordu?

Peki ne demek istemişti? Ona bir hediye. Kime?

Juliette, Misery dedi ki. Bir zamanlar onu köleleştiren Harpy.

İblis ondan çaldığı detayları ayırtırmayı seviyordu, hayal gücünü alt üst edecek kadar bilgi veriyordu.

"Belki dilini keserim ve dünyaya bir iyilik yaparım," diye cevap vermişti Lazarus. Onun yanında oturuyordu, bir tehdit ve güç kulesi, hayal edilemeyecek kadar seksi.

Vay be. Cameo'yu tehdit etmeye cüret mi etmiş?

Besbelli. En azından korku yerine kızgınlıkla dişlerini sıkmış ve "Belki de sırf gülmek için karnını değerim" demişti.

"Belki de seni bıçaklayıp kendime bir iyilik yaparım."

Oh, evet. Cesaret etmişti. Ama öfkelenmek yerine eğlenmişti.

Cameo ayağa fırladı ve ona yaklaşmasını işaret etti. "Bunu yapmak istiyor musun, savaşçı? Çünkü ben hazırım. Her zaman. Her yerde."

Ayağa kalkarken iri vücudu açılmıştı, hareketleri zarıftı, gücü sergileniyordu... ve büyüleyiciydi. "Benimle kapışmak istemezsin, küçük kız. Kaybedersin."

Küçük kız mı? Onu bin parçaya bölerdi.

"Ben farklı düşünüyorum," diyerek şimdiki halini şaşırttı.

Onu yemlemeyi bırak ve saldırmaya başla! Belki de onu

Hayatının en kötü randevusu... Bir karaoke bara. "Her iki açıdan da."

Saldırmamıştı. Göğsünü onunkine bastırmış ve sertliğinin tadını çıkarmıştı.

Evet. Cazibe açıkça beynini karıştırmıştı. Her şeye rağmen onun güçlü kollarının kendisine sarılmasını, sıcak nefesinin ensesinde olmasını istemişti.

"Elinden geleni yap o zaman," demişti. "Ama hiç kuşkunuz olmasın, ben de elimden geleni yapacağım."

Hafıza azalmaya başladı. Olamaz! Cameo oynatmayı önde ve merkezde tutmak için çabaladı. Daha fazlasını bilmek zorundaydı! En kötüsü neydi? En son tehdidinin ardından ne olmuştu? Birbirlerinden özür dilemişler miydi? Yoksa ayrılmışlar mıydı?

Zihni bulanıklaştı. Sinirli bir çığlık atarak yumruğunu küvetin kenarına vurdu.

Sarışın büyük bir hıçkırık tutturdu.

Yenilginin ezikliğiyle savaştan Cameo, suyun derinliklerine gömüldü. Hayatının en küçük detaylarını bilmemek onu öldürüyordu. Özellikle de kurnaz iblis geçmişinin sadece küçük parçalarını ortaya çıkardığı ve her zaman tamamen bağlamından kopararak onu neden, ne ve nasıl olduğu hakkında spekülasyon yapmaya zorladığı için.

Cameo tepeden tırnağa yıkandı ve Lazarus'u merak etti. Kollarında kıvrandığını ve daha fazlası için yalvardığını iddia etti. Onun dünyasını sarsabilecek biri varsa, o da bu erkekti. İçten içe yanan bir şehvetle sarmalanmış güzellik ve güç, vahşilikle serpilmişti.

İşi bitince silahlarını topladı ve merdivenlerden indi. Sarışın onu kurulamak için yanına koştu ama o kendini kurulamak için havluyu kaptı. Kumaş pamuk ya da ipek değil, bin kat daha yumuşak bir şeydi.

Sarışın temiz giysiler topladı ve Cameo için için sızlanırken şikâyet etmeden giyindi. Elmas kaplı bir sütyen ve göz kamaştırıcı bir iç çamaşırı mı? Gerçekten mi?

Kaşları kalkık bir şekilde, ipek kumaşı işaret etti. "Şort," dedi sarışın ve elinin arkasına bir kıkırdama sakladı.

Bilmediğim için aptalım. Ona eski kafalı diyebilirsiniz ama Cameo şortunun poposundan daha uzun olması gerektiğine inanıyordu.

Her neyse. Silahları emniyete aldı ve kapıya yöneldi. Sarışın önünden koşarak makyaj masasını işaret etti. Saçlarını taramak ve şekillendirmek istiyordu, değil mi? Cameo içten içe, aptalca bir hareket olmasına rağmen evet demek istiyordu. Lazarus'un ona bir kez bakıp altına sıçmasını istiyordu. Benden hoşlanmıyor musun? Hoşlan. Ama senden hoşlanmamı dileyeceksin!

Sorun: Blondie, Cameo'nun arkasında durup

-

Kimin umurundaydı? Ne tür bir savaşçı kendini tek bir kişiden koruyamaz ki?

Cameo hançerini makyaj masasının üzerine, herkesin görebileceği bir yere koydu ve sandalyeye uzandı.

Sarışın fırçayı kaldırırken titredi. Bir dakika diğerine karıştı, sıfır saldırı başladı ve Cameo rahatlamaya başladı... ta ki önündeki ayna hareket edene kadar.

Bir çığlık atarak ayağa fırladı. Sarışın tökezleyerek geri çekildi, kafası karışmıştı.

Cameo sivilaşmış camı işaret etti ve yüzeyde dalgalar dalgalandı.

"Ayna bir zamanlar Pek Çok Geleceğin Tanrıçası'na aitti," dedi Sarışın yumuşak bir sesle. "Onun gücü efsaneleri... ve kâbusları besler."

Siobhan, Birçok Geleceğin Tanrıçası. Erinyes ya da Furies'in en genci.

Bir Yunanlı olarak Zeus'un liderliği altına girmişti. Söylentilere göre tanrıça on altıncı doğum gününden kısa bir süre sonra lanetlenmiş ve geri kalan günlerini camdan bir hapishanede geçirmeye zorlanmıştı.

Cameo bu genç kızla lanetlenmeden önce sadece bir kez karşılaşmıştı. Siobhan kar kadar beyaz saçları ve gece kadar karanlık teniyle güzel bir kızdı. Cameo'ya bakmış ve

ve dedi ki, "Hep kaşlarını çatmak zorunda mısın? Gülmek en iyi ilaçtır. İshal olmadığınız sürece."

Cameo sandalyeye döndüğünde içinden bir korku dalgası geçti - iblis yüzünden mi, yoksa kendi kendini koruma duygusu yüzünden mi, emin değildi. Her iki durumda da cama ikinci kez bakmaktan kaçındı.

Cam hapisane... Ayna... Eğer tanrıça içeride hapsolmuşsa...

Beni nasıl bir sefaletin beklediğini bilmek istemiyorum.

Sonraki yarım saat boyunca Cameo'nun saçları tarandı, kurutuldu ve asla taklit edemeyeceği karmaşık bir yarım örgü haline getirildi. Yüzüne ışıltılı bir şey serpildi.

"Bu yıldız tozu," dedi sarışın. "Çok pahalıdır."

Lazarus büyük paraları tam olarak kime harcamıştı? Favori metresine mi? Cameo onun artıklarını mı alıyordu?

Bir kıskançlık dalgası onu şaşırttı. Adamla bir geleceği yoktu, bu yüzden onun için duygularını harcamasına gerek yoktu.

"Bir cadı kasabanın tozunu satıyor," diye devam etti Sarışın. Cameo'nun yaydığı üzüntüden uzaklaşmak için gevezelik mi ediyordu? "Delinin teki. Kendine iltifat etmekten başka bir şey yapmaz. Ve evcil hayvan olarak bir şeytanı var. Yaratık-"

Cameo makyaj masasının kenarına tutundu. Kendine iltifat etmekten başka bir şey yapmadı... Bir evcil hayvan için şeytan... Yapacak bir şey yoktu, konuşmak zorundaydı.

"Narsisizmin bekçisi Viola'yı ve Prenses Fluffikans'ı nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Sarışın gözyaşlarına boğuldu.

Cameo ayağa fırladı ve kadını omuzlarından tutarak sarstı. "Konsantre ol. Umutsuzluğun ötesine bak ve bana bilmek istediğim şeyi söyle."

Ve sarışın iki büklüm olmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sakinleştğinde, ormanın ötesindeki koordinatları saymaya başladı.

"Bu kıyafetin başka bir parçası var mı?" diye sordu, cevap beklemeden şifonyere doğru koştu.

Sarışın yeni bir hıçkırığa boğuldu.

"Git." Sinirlenen Cameo kapıya doğru el salladı. "Bırak beni."

Kadına ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Ayaklarını çırpı, göz açıp kapayıncaya kadar gitti.

Hayatımın hikayesi. Yalnız olmak her zaman daha iyidir.

Bütün çekmeceleri karıştırdı ve sonunda belden bağlanan bir anvelop etek buldu. Biri onu gecenin hanımefendisi sanırsa, birileri ölebilirdi.

Odadan çıktı, sarışının onu içeri kilitlemediğini görünce afalladı. Kapının kilitli olmasının bir önemi yoktu. Cameo her kilidi her an açabilirdi. Avcılara karşı önlem olarak geliştirdiği bir beceriydi bu.

Sarışının kilidi devreye sokma ihtiyacı hissetmemesinin nedeni bir saniye sonra çok açık hale geldi. İki silahlı erkek koridorda nöbet tutuyordu.

Her iki erkek de sanki ona bakmaya korkuyormuş gibi gözlerini tavana dikti.

"Milady-" dedi en uzun boylu olanı.

"Cameo," diye düzeltti hiç düşünmeden. Unvanlar hiçbir zaman ona göre olmamıştı.

İki erkek de irkildi. Biri gözyaşı döktü. Arka dişlerini gıcırdattı.

"Eğer odanıza dönmeyecekseniz," diye söze başladı Crier. "Dönmeyeceğim," diye araya girdi.

Tombul gözyaşları yanağından aşağı süzüldü. "O zaman ben senin gölgen olurum."

Uzun boylu olan, sanki onun varlığına bir dakika daha dayanamayacakmış gibi koşarak uzaklaştı.

Sefalet neşeyle kıkırdadı ve Cameo'nun içinde tanıdık bir öfke kaynadı. İblis'ten nefret et!

"Ya bir gölge istemiyorsam?" diye sordu. Crier yutkundu. "Kralın emirleri."

Ne, Lazarus onun gümüşü çalacağını mı düşündü? Kaçacağını mı? Ve gerçekten gitmeye karar verirse tek bir muhafızın onu durdurabileceğini mi düşünüyordu?

Neden onu kullanmıyorsun?

"Seni hayatım pahasına koruyacağım," diye ekledi.

Oh. Pekala. "Beni çıkışa götür. Ayrıca, ormanın bir haritasına ihtiyacım var. Arkadaşımı ziyaret edeceğim. Evcil Tazmanya canavarı olan kadını." Cameo Fluffy'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordu. Sıçana benzeyen bu canavar küçük bir köpek boyutlarındaydı, keskin dişleri, sivri siyah kürkü ve tüyleri diken diken eden bir öfkesi vardı. Strese girdiğinde kötü bir koku yayıyordu.

Muhafız ikinci bir irkilmeyi gizlemeye çalıştı. Ne tatlı bir ilerleme, diye düşündü.

"Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Korkunç bir çift. Emin misiniz- boş verin. Cevap vermenize gerek yok. Sizi onun evine götüreceğim." Ona sürtünmemeye dikkat ederek önünde yürüdü ve onu alt kata, arka kapıdan dışarı çıkardı.

Arka bahçe nefesini kesti. Ay ışığı, muhteşem bir gül bahçesinin içinden geçen gökkuşağı rengindeki nehri aydınlatan çok sayıda meşale ışığıyla harmanlanmıştı.

Çalıların arasında, her biri farklı derecelerde dehşet ve pişmanlığı tasvir eden, hem erkek hem de kadın, gerçek boyutlu heykeller vardı. Heykellerin bazılarının uzuvları eksikti. Diğerleri ise savunma pozisyonunda duruyordu.

Sanatçı olağanüstü bir iş çıkarmış, her eserin insan ifadesinin tüm çeşitliliğini yakalamasını sağlamıştı. Bir gözün köşesindeki kırışıklıktan her bir kirpiğin gölgesine kadar. Heykellerin parmak izleri bile vardı ve kadınlardan birinde Cameo bir çip fark etti.

Hayatında hiç bu kadar detaylı bir çalışma görmemişti. Lazarus bahçeyi eski kraldan mı miras almıştı? Yoksa parçaları kendi keyfi için mi toplamıştı?

Sayısız kelebeğin heykellerden birinin üzerine konmak için aşağı süzüldüğünü fark ettiğinde donup kaldı. Kalbi hızlandı ve kaburgalarına çarptı.

Anladım. Tehlike geliyor. Beni yalnız bırak!

"Çok fazla," dedi muhafız, hayranlığı her halinden belliydi. "Çok güzel."

Dikkatini dağıtmak için, "Bir grup kelebeğe kaleydoskop denir" dedi. Bir grup erkek

migren denir.

Adamın yüzünü buruşturması onu daha da kötü hissettirdi. Bölgeden kaçmak için aceleyle ilerledi - yine dondu kaldı. Bu sefer midesi çalkalandı.

İleride, iki kargı rüzgârda gururla sallanıyordu. Her mızrağın tepesinde kesik bir kafa duruyordu. Taş değil, et. Çürüyen et.

Lazarus mu yapıyor?

Tabii ki! Başka kim cesaret edebilirdi ki?

Kurbanlar böylesine korkunç bir cezayı hak edecek ne yapmışlardı?

Gerçi Lazarus çok daha kötüsünü yapabilirdi. O ve şeytan tarafından ele geçirilmiş kardeşleri daha kötü şeyler yapmışlardı.

Sloganları: Sizden korkan düşmanın size saldırma olasılığı daha düşüktür.

Lazarus, krallığındaki birine istemeden de olsa zarar verseydi ona ne yapardı?

Muhafıza kralının nedenlerini sormak istedi ama sessiz kaldı. Niyeti bu olsun ya da olmasın, bu soru Lazarus'un ona nedenleri konusunda güvenmediğinin bir itirafıydı. Ayrıca bu soru Lazarus'a saygısızlık ediyor, onun seçimlerini dedikodu malzemesi haline getiriyordu.

Yüzyıllar boyunca bir savaşçının gururunun bakıma ve ilgiye ihtiyacı olduğunu öğrenmişti. Erkekler kolayca ürkerdi, bu yüzden biriyle özel olarak ilgilenmek her zaman en iyisiydi.

Lazarus'u tekrar göreceğinden değil.

Crier, "Akşama kadar cadıya ulaşmak istiyorsan, yola devam etsek iyi olur," dedi ve motoru ileri sürdü.

Takip etti, kısa süre sonra gül ağaçlarını budayan ve Cameo'yla aynı sütyen ve kalça dekolteli şortu giyen bir grup kadına ulaştı. Muhafızı fark ettiklerinde, kazayla aletlerini düşürdüler ve eşyaları almak için eğildiler, ortada gizli bir yarık ortaya çıktı.

Evet. Bend-over Babes kesinlikle gel ve al terimine yeni bir anlam kazandırdı. Porno diyarına

Lazarus'un kişisel zevki mi? Onların zevklerini düzenli olarak tadıyor muydu?

Gardiyan yeni pantolonunu saklayamadı.

"Çabuk, çabuk. Gece geliyor," dedi Cameo ve çadırı anında çöktü. "Günün bedava dersi. Dikkatinizi dağıtırsanız ölürsünüz."

Ondan kaçmak için çaresizce harekete geçti. Bir mil kadar sonra bahçeyi geçtiler, ancak o zaman yavaşladılar. Altın bir duvara ulaştılar. Tek kapıyı açtı, içeri adım attı ve kılıcını kınından çıkardı.

Bir tehdit algılayan Cameo elmas hançerleri avuçladı. Çok geç kalmıştı. Bir ok muhafızın şakağını delip geçti.

İlk düşüncesi: Gördün mü! Dikkat dağınıklığı öldürür.
İkincisi: Aptal kelebekler!

Adam dallarla dolu zemine yığılırken, kadın eğildi.

Bir savaş çılgılığı duyuldu. Amazon savaşçılarından oluşan bir kabile ağaçların arkasından çıktı; daralmış bakışları Cameo'ya kilitlenmişti.

6

"Üçüncü adım: Gücünüzü kanıtlayın. Ne kadar kötü davranırsanız o kadar iyi."

-Zafere Nasıl Ulaşılr
Altyazısı: Sevgililer Dışında

Lazarus Daimi Dehşet Bahçesi'nde hızla ilerlerken bir grup asker de peşinden geliyordu. Kelebekler hücumla öncülük etti. Kendi kişisel sarı tuğlalı yolu.

Onların karşılıksız yardımları için minnettardı. Hoşnutsuzluk hissi intikam duygusuyla geri dönmüştü.

Cameo'yla birlikte bıraktığı muhafızlardan biri, onun ayrıldığını ve krallığının baş belası Viola'yı aramaya başlayacağını haber vermişti. Veda etmeden gitmek mi? Hayır!

İblisin ele geçirdiği tanrıça haftalar boyunca onun topraklarını yağmalamış, zırhları, eserleri ve canının çektiği her şeyi çalmıştı. Bir kez bile misilleme yapmamıştı. İstemeden de olsa ona zarar vermekten ve Cameo'yu harap etmekten korktuğu için onu durdurmaya bile çalışmamıştı.

Ona borçluydu ve ödeyecekti. Sonra ayrılacaklardı.

Bir savaş çılgılığı havayı delip geçerken kulakları seğirdi. Kris'i sıkıca kavrayan Lazarus adımlarını hızlandırdı. Ağaç dalları ona dokunmaktan korkarak geriye doğru çekildi. Etobur böcekler saklandı.

Kapıdan süzülerek geçerken kadınsı feryatlar yükseldi.

Önündeki durumu ölçmek için zihinsel muhafızlarını indirdi. Amazon savaşçıları sinsî bir saldırı başlatmış ve askerini öldürmüştü. Cameo zarar görmemişti.

İçinden bir rahatlama aktı.

Gruba ulaştı ve durdu. Etrafı düşman tarafından sarılmıştı ama Amazonlar dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini kulaklarına bastırmışlardı. Ve lanet olsun, kadını yemek için yeterince iyi görünüyordu. Minicik bluzu ve dünyanın en küçük şortunu ortaya çıkaran şeffaf şalı, küçük göğüslerine ve kıvrık beline uygun bir saygı duruşunda bulunuyordu. Kadın bir seks rüyasının şaşırtıcı bir şekilde hayata geçmiş haliydi.

"-Yüzde yetmiş dokuz ihtimalle hayatınızın bir noktasında bıçaklanacaksınız. Ya da ölümünüz. Her neyse," diyordu. Hüzün ondan yayılıyor, iğrenç bir parfüm yaratıyordu. Elinde iki elmas hançer olmasına rağmen rakiplerini ya da kendini öldürecek kadar depresif görünüyordu. "Bana meydan okuduğunuz zamanlar hariç tabii. O zaman ihtimaller yüzde yüze çıkar."

Ay ışığı kusursuz tenini okşayarak üzerine döküldü; güzelliği doğal olmayan, ruhani bir şekilde parlıyordu. Kuzguni örgüsü yüz hatlarına yeni bir incelik katıyordu.

Sarsıcı bir arzu ve vahşî bir açlık içini kemiriyordu. Bana ver. Toprak parçalanmaya başlasa bile umurunda olmayacaktı. Gülümseyerek ölecekti. Ve bir ereksiyonla.

Şimdi zamanı değil. Cameo'nun zihnini okumaya çalıştı, ancak kalkanı sağlam durunca lanetledi.

"Kılıçla yaşa, kılıçla öl," dedi. Amazonlar daha büyük bir coşkuyla feryat ettiler.

Lazarus'un askerleri etraflarında mevzilenmişlerdi, her ne kadar o askerler de bir o kadar yüksek sesle inleyip sızlansalar da.

"Haklısın, günüşiği," diye duyurdu. "Amazonlar ölecek. Kötü bir şekilde."

Koruması altındaki bir erkeği öldürmekle kalmamış, kadını da tehdit etmişlerdi. Uygun bir ceza vermeyi başaramazsa, başkalarını kurallarını çiğnemeye davet etmiş olacaktı.

Cameo dönüp ona baktı. "Lazarus."

Sıvı gümüş gözleri onu büyülemiş, Juliette'in zoraki bağından daha kesin bir şekilde esir almıştı. Açlık dişlerini bilemiş, onu bırakma kararlılığını yiyip bitirmişti.

Tut onu. Tekrar tekrar zevk al.

Zihni isyan etti, vücudu ağrıyordu. Bu kadından nefret etmek istiyordu. Eğer onun gitmesine izin vermezse, annesinin babasını yok ettiği gibi onu da yok edecekti. Şu anda bile bacaklarındaki damarlar karıncalanıyor ve ısınıyordu.

Zayıflık, görmezden gelemeyeceği sinsi bir canavardı. Typhon bunu görmezden gelmişti ve bakın ne hale gelmişti. En büyük düşmanı tarafından alt edildi, şimdi ibretlik bir hikaye.

"En azından bu sefer beni hatırlıyorsun." Oops. Acımasızlığı yine ortaya çıkmıştı. Ses tonunu yumuşatsa iyi olur. "İlerleme kaydediyoruz."

Göz kapakları küçük yarıklara doğru daraldı, kirpiklerinin kalın yelpazesi onu tedirgin etmekten ziyade nazlı ve masum gösteriyordu. "Gidebilirsiniz. Durum halledildi."

Gözleri sulandı ve çenesi titredi. Ağlamak üzere miydi?

O iblisi öldürecek.

Öldüremez. Cameo'yu öldürmeden iblisi öldüremez. Yine de harekete geçmeli. Cameo yoksa, zayıflık da yok.

Parmakları krisin kabzasında kıpırdadı.

Bir daha asla onun kokusunun, öpücüğünün mutluluğunu yaşayamayacak mısın?

Bir daha asla onun dokunuşundan zevk alamayacak mıydı? Bu ihtimal onu dehşete düşürdü.

Bakışlarını ondan ayırdı ve Amazonlara odaklandı. "Neden buradasınız, gazabımı kışkırtıyorsunuz?"

Siyah bir güzel cevap verecek kadar sakinleşti, "Kraliçe Nethandra... evlilik teklifiniz..."

Öfkesi yeniden alevlendi.

"Dur bakalım." Cameo ona yaklaştı, kalçaları sallanıyordu. Bir çiftleşme dansı. Adamları ve Amazonlar haykırırken, kadının kokusunun tatlı misk kokusu onu sarıyor, kontrolünün sınırlarını test ediyordu. "Buna evlenme teklif

ettin

Kadın kraliçe mi? Ne zaman? Söyle bana! Eğer başkasıyla nişanlıyken benimle birlikte olduysan..."

Küçük güneş ışığı kıskanmış mıydı?

İlkel sahiplenme duygusu neredeyse kontrolünü yakıp kül ediyordu. "Benim nişanım yok. Sadece Nethandra'nın evini benimkine katmaya istekli olup olmadığını sormak için bir elçi gönderdim."

Bir anlığına rahatlama, her zaman var olan üzüntüsünü bastırdı ve göğsünü zaferle yumruklama dürtüsüyle savaştırmak zorunda kaldı.

"Güzel," dedi sahte bir nedensellik havasıyla. "Eğer beni aldatan biri yapsaydın, senin bağışsaklarını deşmek zorunda kalırdım."

Çok sevimli. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Omuzları rahat bir omuz silkmeye kalktı. "Her zamanki yöntemimin sende işe yaramayacağı açık," dedi, başka kimse duymasın diye sessiz bir şekilde, "ama bir adamı alt etmenin daha fazla yolu var."

"Doğru." O da aynı sessizlikte konuştu. "Soyun, ben de kendi isteğimle dizlerimin üzerine çökeyim."

Kadının karşı çıkmasını, küfretmesini ya da başka bir şey yapmasını bekliyordu. Onun yerine fısıldadı, "Sayende zaten neredeyse çıplağım. Devam et ve bırak." Bu sözler bir meydan okumaydı.

Dudaklarının kenarları seğirdi. "Pratik olarak kesinlikle aynı şey değil, değil mi?"

"Doğru. Kesinlikle tam bir baş belasıdır."

Ona doğru bir adım attı. "Beni bu şekilde seviyorsun."

Hem muhafızlar hem de Amazonlar onu izliyordu. Ellerini yumruk yaparak dikkatini kadın savaşçılara yöneltti. "Eğer kraliçeniz benimle gerçekten bir birlik oluşturmak isteseydi, halkımı korurdu. Güçlerimi kendi güçlerinin bir uzantısı olarak görürdü."

Utanç içinde başını eğdi. "Hata benim."

"Eğer bir birlik istiyorsan," diye mırıldandı Cameo ona, "onun güçlerini kendi güçlerinin bir uzantısı olarak göreceksin ve elçisinin dikkatsizliğini affedeceksin."

Ne yani, şimdi de kraliçeyle evlenmesini mi istiyor?

Lazarus dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve parmaklarını şıklattı. Adamları kadınları zapt edip silahlarını atarken uzuvlar sallandı ve yapraklar çırpıldı. Amazonlar boyun eğmiş, hiç karşı koymamışlardı. Tuhaf.

Lazarus zihnini açtı... ve homurdandı. Güçlerini etkisiz hale getirmeyi başaramadıkları için, Viola'dan aldıkları zehiri kullanarak ev halkını içeriden devirmeyi planlıyorlardı.

İyi şanslar.

"Zehir torbaları yutmuşlar," dedi. "İpler dişlerine bağlı."

Amazonlar toplu bir şok ve dehşet soluğu verdi. "Çantaları mümkün olduğunca acilen çıkarın," diye ekledi.

"Amazonları zindanıma götürün. Liderleri hariç hepsini." Ona dedi ki, "Nethandra'ya bugün olanları anlat. Özrü beni memnun ederse, yaşamasına izin veririm. Değilse..."

Hayal gücünün bir tehditten daha korkutucu olabileceğini bildiği için sözlerini yarıda bıraktı.

"İşte burada ayrılıyoruz." Cameo geriye doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi genişletti.

İnkâr kafasının içinde kükredi. Onu kaybetmeye hazır değildi. Henüz değil.

Gergin bir şekilde Cameo'ya ilerlemesini işaret etti. "Seni tanrıçaya götüreceğim... ve eve giden geçide."

Lazarus geçitten sadece bir kez geçmişti. Cameo ilk kez eve döndükten sonra ona duyduğu arzu sağduyusunun önüne geçmişti. Karanlık, sonsuz bir boşluğun içinde sıkışıp kalarak haftalar geçirmişti. Kurtulmak için savaşmak zorunda kalmış ve kendini ateşli bir ruhlar aleminde bulmuştu.

"Teşekkür ederim ama tek başıma da iyi olacağım," dedi. "Sevmediğiniz biriyle vakit geçirmenize gerek yok."

Hâlâ bunun acısını çekiyor, değil mi? "Geçidi açmak için kan dökülmeli, bir fedakârlık yapılmalı. Ne tür bir fedakârlık olduğunu biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Hayır, günüşiğim. Tek başına iyi olmayacaksın."

Düşünceleri onun farkındalığında patladı. Hayır, hayır, iblisin düşünceleri olmalıydı.

Senden gelini olmanı istemeyi hiç düşünmedi. Sen kimsenin ödülü değilsin.

Cameo şeytanla aynı fikirdeydi ve Lazarus'un gözünün altında bir kas zıpladı. Biri onun kadını hakkında kötü düşünmeye nasıl cüret edebilirdi, kadının kendisi hakkında bile! Onu dövüşürken görmüştü. Kızın yetenekleri vardı. Düşmanlar dikkatli olmalıydı. Ve zekiydi. Kimse ona karşı üstünlük sağlayamazdı. Lazarus bile. Çok güzeldi. Son derece. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

İblis neden böyle iç karartıcı bir konuşmayı Cameo'nun zihinsel kalkanından geçirsin ki?

Cevap kolayca geldi. Lazarus'u kederlendirmek için.

Sefalet fark ettiğinden daha kötüydü ve bu da şeytandan nefret etmek için bir başka nedendi. Onu saniyeler içinde öldürebilirdi...

Bu düşünce Lazarus'u tedirgin etse de sakinleştirdi. Cameo'yu da saniyeler içinde öldürebilirdi. O güvende değildi. Onun güvende olmasını istiyordu.

Aptal!

Başını yana eğdi. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" Nefes almamın sebebi senmişsin gibi mi?

"Sanki ben açım ve sen de tatlılardan oluşan bir smorgasbordsun gibi mi?"

"Evet," diye tısladı.

"Çünkü sen tatlılardan oluşan bir smorgasbordsun." Onu çenesinin altından fırlattı. "Sen her erkeğe layık bir ödölsün."

Yüzüne bir yumruk salladı, bu onun bayıldığı bir hareketti. Öfkesi onu her zaman heyecanlandırırdı.

"Aklımı okumayı bırak."

"Yansıtmayı bırak." Omzunun üzerinden "Bu taraftan" diye seslenerek arnavut kaldırımlı patikadan aşağı doğru yürüdü.

Cameo ona yetişmek için yarıştı. Yan yana yürüyorlardı, yakınlık hem bir ıstırap hem de bir zevkti. Meşaleler yolu kaplıyor, yumuşak altın ışıklar onu dayanılmaz bir ışıltıyla boyuyordu.

Gözleri erimişti, gümüşü bir ateş denizi gibiydi. Gecenin sıcaklığı yanaklarını enfes bir pembe kızarıklıkla fırçaladı. Kan kırmızısı dudakları gür ve yalanabilirdi, başka hiçbir şeye benzemeyen bir cazibe ve özel bir tür işkenceydi. Bir öpücük dediler.

Memnuniyet sizi bekliyor.

"Bil diye söylüyorum," diye homurdandı, "seni daha önce arzulamış olabilirim, ama şimdi sana kızıyorum."

"Olabilir mi?" Kendinden emin bir şekilde güldü. "Tutkunuz beni neredeyse canlı canlı yakıyordu."

Kekeledi, hafıza kaybı yüzünden iddiasını çürütemedi.

Kızgınlığını cesaretlendirmek ve mutsuzluğundan geriye kalanları dağıtmak umuduyla öne geçti ve çiçekli bir dalı yolundan itti, ancak o geçmeden önce dalı bıraktı. Yumuşak çiçek yaprakları göğsüne çarptı.

Ona ters ters baktı. "Bunu bilerek yaptın." "Beni cezalandırmana gerek yok. Senin sesin ceza yeterli."

"İşte bu kadar!" Ellerini adamın boynuna doladı ve vücudunun tüm gücünü kullanarak sarsıldı. Sonra da bir gök yılanı kadar ustalıkla onun etrafına dolandı. Ağırlığı ve momentumu onu devirdi.

Eylem beklenmedikti. İşe yaramasının tek sebebi de bu tabii.

Çarpışmanın ardından kadın tutuşunu sürdürdü ve yuvarlanarak onu sırt üstü dönmeye zorladı. Adamın tepki verecek zamanı yoktu. Göğsüne sarıldı, elmas hançerlerinden birini kınından çıkardı ve ucunu adamın şahdamarına bastırdı.

Anında sertleşti. Başka hiç kimse onu yere sermemişti.

Onu sadece zayıflatacağının kanıtı mı?

Anında yumuşama.

Gece yarısı kaşlarından biri kalktı, her zamanki mutsuzluğu kendini beğenmiş bir memnuniyetle süslenmişti. "Ne diyordun?"

Ne güven ama. Böyle bir kurnazlık. Daha güzel bir kadın var mıydı?

Elleri başka bir şeyle meşgulken, adamın kendi elleriyle yaptıklarını durduramazdı...

Direnmelidir. Bir adam ayartmayla oynamazdı; ayartma onunla oynardı. Birliktelikleri iyi sonuçlanmayabilirdi.

O anda, umurunda bile değildi.

Lazarus onu belinden kavradı, teni sıcak tenle buluşurken homurdandı. "Çok yumuşak," diye mırıldandı. "Çok mükemmel."

Bir titreme onu adama doğru sarstı. Sertleşmesi bir intikamla geri döndü.

Bir tıslamayla hançerinin ucunu daha derine bastırdı ve bir damla kan çekti. Çenesi düştü. "Kanıyorsun. Ve kalbin... Kalbimin atışını hissedebiliyorum. Anlamıyorum. Sen öldün. Sen öldün. Ölmedin mi?"

"Ben yaptım. Beni diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğundan emin değilim. Tek bildiğim yaşayanlardan biri olarak görülmediğim." Aksi takdirde geçitten geçtiğinde ölümlüler dünyasına geri dönmüş olacaktı.

Çocukken babasının ona şöyle dediğini hatırlıyordu: "Biz Hydra'nın son kalan torunlarıyız. Türümüzün ölmemesi gerekiyor. Adil yollarla değil, kesinlikle kötü yollarla da değil."

Hydra şimdiye kadar doğmuş ilk dokuz başlı su dişi canavarıydı, zehiri o kadar zehirliydi ki nefesi çoğu zaman ölümcül oluyordu. Kesilen uzuvlarını, hatta kafalarını bile saniyeler içinde yeniden çıkarabiliyordu.

Neden yapmadım?

Lazarus başparmaklarını Cameo'nun titreyen karnında aşağı yukarı gezdirdi ve göbeğinin etrafında dolaştı. "Hâlâ kanamam var, evet," dedi. Sesi alçaldı. "Başka bir sıvı da akıtabilirim."

Nefes nefese, "Dur!" diye bağırdı.

"Sana zevk vermeyi bırakmak mı?" Parmak uçlarını yukarı, yukarı gezdirdi ve göğüslerinin alt kısımlarıyla buluştu.

Sütyeninin kumaşı altında meme uçları sertleşerek küçük tomurcuklar haline geldi.

"Evet. Hayır." Serbest kalan koluyla göğüslerini kapattı.
"Aklımla oynamayı bırak."

"Seni becermeme ne dersin?"

Bir gece. Onunla bir gece geçirmek istiyordu. Babası, kristaller onu savaşta yavaşlatmadan önce annesiyle beş yıl geçirmişti. Kabul etmek gerekir ki, Typhon μονομανία'sını sadece bedeninin ihtiyaçları ona ağır bastığında ziyaret etmişti. Bir gece Lazarus'a çok az zarar verebilirdi. Kesinlikle.

Sabahleyin vedalaşacaktı.

"Hayır mı?" Cameo muhtemelen bir açıklama yapmak niyetindeyken bir soruyla cevap verdi.

Yukarı... yukarı... Ellerini kızın kolunun altından geçirdi ve göğüslerini avuçladı. "Enfes." Aklı şehvetle dolup taşıyordu. "Bana karşı ne kadar duyarlı olduğuna bak." Sadece bana.

Kollarında tüyler diken diken oldu ve yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. Bıçağın baskısı hafifledi. "Kadınların yüzde yirmi birinin orgazm olamadığını biliyor muydunuz?"

"Yatmadığım yüzde yirmi bir olmalı. Ben bir orgazm donörüyüm."

"Erkek fahişe olduğunu kabul ediyor musun?"

"Etek... ya da pantolon... ya da şort... ya da çıplak ten... giyen herkesin iş göreceği bir gençlik geçirdiğimi itiraf ediyorum."

Dudaklarını yaladı, ahlaksızlığın timsaliydi. "Ve hepsini memnun ettin mi?"

"Birçok kez."

"Emin misin? Her kadın numara yapmış olabilir."

"Unutuyorsun, gerçeği benden saklamak imkansız.

Saklayabilirim.

zihinleri okumak." Sırtını dikleştirerek bıçağın tekrar derisini kesmesine neden oldu. Ama umursamadı, bu hareket kadının aşağı kaymasına ve kalçalarına binmesine neden oldu. "Beni test etmek ister misin, günüşiğim?"

"İstiyorum..." Eğildi ve göğüsleri adamın göğsüne çarptı, meme uçları hala sert küçük tomurcuklardı. Onun

Kalp atışları çok hızlı bir ritimle onunkine çarpıyordu.

Hayat. O

hayat.

O benim

hayatım.

Hayır! Bir gece geçireceklerdi. Daha fazla değil.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi ve nefesleri birbirine karıştı. Sanki son oksijen kaynağı oymuş gibi onun özünü içine çekti.

"Lazarus," diye fısıldadı.

Erimiş arzu onu kavurdu. "Lazarus'u istiyorum. Söylediğin buydu. Geri almaya izin vermeyeceğim."

Titredi ve sonra sertleşti. Gözbebekleri, güneşin kovaladığı bir fırtınayı hatırlatırcasına irislerinin üzerine dökülürken bile, "Geri çekil. Benden hoşlanmayan bir adamla asla yatmam. Kendimden nefret etmek için başka bir nedene ihtiyacım yok."

"O zaman benimle yatma." Henüz değil. "Seni parmaklarımla ya da ağızımla boşaltabilirim. Hanımefendinin seçimi." Onun inanılmaz yumuşak tenine dokunmak zorundaydı, bu ihtiyaç nefes almak kadar gerekliydi.

İfadesi sıkışmıştı ve nedenini bilmek için zihnini okumasına gerek yoktu. İblis itiraz etmişti. Yüksek sesle.

"Bana odaklan," dedi Lazarus yumuşak bir sesle. Bakışları bir kez daha onunkilerle buluştuğunda, yüzünü çerçeveledi ve başparmaklarını elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "İçinde bulunduğun koşullar Misery için asla yeterince iyi olmayacak. Eğer mutlu olmak istiyorsan, onunla bilerek savaşmalısın. Zafer tesadüfen gelmeyecek."

Hançeri bıraktı ve parmaklarını adamın bileklerinde dolaştırdı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yüzyıllardır her gün, her saat onunla savaşmadığımı mı sanıyorsun?"

"Farklı bir sonuç istiyorsanız, farklı bir şey yapın."

Söylemesi çok kolay, yapması çok zor.

"Ne? Ne yapabilirim?" diye tersledi.

O...emin değildi.

Gözlerinde öfke parlıyordu ama kısa süre sonra yerini kalp kırıklığına bıraktı. "Eğer seninle yatarsam, seni unuturum. Bir kez daha,

Ben senin hakkında hiçbir şey bilmezken, sen benim nasıl göründüğümü, nasıl ses çıkardığımı ve her zaman yaşamayı arzuladığım bir tutkunun sancıları içinde nasıl hissettiğimi bileceksin. Kendimden bir parça daha kaybedeceğim. Başkalarının kanıksadığı türden bir anıyı kaybedeceğim. Yalnız olduğum soğuk kış gecelerinde beni sıcak tutacak düşünceleri. Her zaman yalnız."

Kalbine bir sızı saplandı. "Cameo-"

Uzakta bir dal kırıldı. Biri yaklaştı.

Koruyucu içgüdüleri kabardı ve arzusunun önüne geçti. Kadını altına aldı ve saldırmaya ve savunmaya hazırlandı.

7

"Dördüncü adım: Düşmanı inceleyin. Yani herkesi inceleyin."

-Zafere Nasıl Ulaşılır
Alt başlık: Sevgililer ve Aileleri Dışında

Cameo yandı. Her santimi ağrıyordu. Oh, nasıl da ağrıyordu! Hücrelerinde lezzetli bir vızıltı titreşiyordu.

Bu... uyarılma mıydı? Misery'nin lekesinden eser olmayan gerçek bir uyarılma mı?

Evet. Öyle olmalıydı. Gerçek bir mucize ve onun için bir ilk.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha fazla alması gerekiyordu. Şimdi!

Lazarus onunla yatmak istiyordu. Göğüslerini avuçlamış ve meme uçlarını parmaklamıştı. Ona saldırganlık, sahiplenme ve acımasız bir özlemle bakmıştı. Ama savaşçıya evet demek, Sefalet'e evet demekti. Seksten sonra, Lazarus Cameo'yu gönderecekti, garanti.

Çöp gibi atılmış.

Gelecekle ilgili hiçbir söz vermemiş ve "Senden hoşlanmıyorum" yorumu için özür dilememişti. İblis bir kez daha hafızasını silecek ve kendinden bir parça daha kaybedecekti.

Hayır, teşekkürler.

Sıcaklık ve ağrılar sonunda azaldı, onu soğuk ve boş bıraktı.

Lazarus'un arzusu da ölmüş olmalıydı. Onu ters çevirmiş, kaslı vücudu yumuşak bedenini yosun kaplı zemine sabitlemişti, ereksiyonu artık bacaklarının arasındaki çentiği dürtmüyordu.

Ona yapışmayın. Dürtüyle savaş.

"Sessiz olmanı istiyorum, günüşiğim." Fısıltıyla söylenmiş ama sert bir emirdi.

Kafa karışıklığı ön lobuna iyi yerleştirilmiş bir yumruk indirdi. Tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen ona sessiz olmasını söylemişti.

"Yüksek sesle düşünüyorsun," dedi, ses tonunda yoğun bir bıkkınlık vardı. "Şimdi sus."

Ugh. Onun zihnini okuma yeteneğini nasıl unutmuş olabilir?

Bir hırıltıyla zihinsel bir blok oluşturdu.

Uzakta yeni dallar kırıldı. Kulakları seğirirken, diğer kısımları kaskatı kesildi.

Kadınısı mırıltılar farkındalığına nüfuz etti. Lazarus çivili bıçağı avuçladığı sırada Cameo da elmas hançeri havaya kaldırdı. Hareketi zar zor algılanabiliyordu. Eğer Lazarus onun üstünde olmasaydı, bu hareketi kaçırabilirdi.

Mırıltı giderek yükseldi, ta ki Cameo kelimeleri seçene kadar. "-Çok fazla sorun! Ciddiyim. Vie teyzenin burada iyi bir işi var. Bebek bakıcılığı görevi her şeyi mahvedecek."

Tanıdık ses neredeyse heyecan uyandırıyordu. Neredeyse.

"Viola." Cameo tek bir rahatlama atışı yaşadı.

Sefalet, kalbine çok tanıdık bir keder akıttı.

Lazarus'un sert duruşu yumuşadı. İç çekerek ayağa kalktı ve parmaklarını onunkilere dolayarak Cameo'yu ayağa kaldırdı. Avucundaki nasırlar yadsınamaz bir sürtünme yarattı, bir zevk mızrağı doğrudan Cameo'nun kalbine saplandı. Sıcaklık geri döndü. Ağrılar yeniden alevlendi ve kadın titredi.

Ondan uzak dur! Zor bir işti ama başardı. Zar zor.

Dallar sallandı ve ayrıldı, uzun sarı saçları ve tarçın rengi gözleri olan bir metre üçlük bir peri ortaya çıktı. Her zamanki gibi seksi, siyah payetli bir elbise giymişti. Elbisenin ortası delinmiş bir göbeğe kadar uzanıyor ve mükemmel göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu. Etek ucu dizlerine kadar uzanırken, bir tarafındaki yırtmaç Kentucky'nin bir kova dolusu kalçasını sergiliyordu.

Viola Narsisizm'in koruyucusu olmasına rağmen Pandora'nın kutusuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ancak, onları serbest bırakan hırsızlardan daha fazla iblis vardı ve bu iblislerin kontrol altına alınması gerekiyordu.

Artıklar için Tartarus'ta sıkışıp kalmış ölümsüzlerden daha iyi bir alıcı olabilir mi? Kaçamadılar, saklanamadılar.

Viola'nın neden hapsedildiğini henüz paylaşmamıştı.

Tanrıça Cameo'yu gördü ve durdu. Narin yüz hatlarında şaşkınlık değil, sadece kızgınlık vardı. "Bir kız, kaybedenler vücudunu çalmaya çalışmasın diye mükemmel bir benden uzak dur repliği inşa etmek için kaliteli zaman harcıyor ve ödülü bu mu?" Bakımlı ellerinin her birinde kir içinde kalmış bir çocuk tutuyordu. "Bakın kim kapıma gelmeye cüret etmiş!"

Cameo yumruk yemiş gibi sarsıldı. O kir pas içindeki çocuklar Urban ve Ever'dı. Onun ikiz vaftiz çocukları. Babaları Maddox'tu, Şiddet'in koruyucusu. Anneleri ise Maddox'la olan evlilik bağı sayesinde yeni bir ölümsüz olan Ashlyn'di.

Urban babasının siyah saçlarına ve şaşırtıcı menekşe rengi gözlerine sahipken, Ever annesinin kıvrımlı bal rengi saçlarına ve parıldayan bakışlarına sahipti. Her iki çocuk da olağanüstü güçlere sahipti ve bazı yetenekleri henüz keşfedilmemişti.

Cameo koşarak geldi ve çocukları kendine doğru çekerek ikisine de sarıldı. Cevap istemek için ağzını açtı. Burada ne yapıyorlardı? Buraya nasıl gelmişlerdi? Onları en son gördüğünde aileleriyle birlikte Budapeşte'deydiler. Ama ağzını kapattı ve sessiz kaldı. Ne yazık ki, küçükler bile onun sesini duyunca ağlıyordu.

Hayal kırıklığı onu yiyip bitirdi ve Lazarus'un kayıtsızlığını özlemesine neden oldu.

Beklenmedik bir kurtarıcı olarak, onun sormadığı soruları sormak için yanına sokuldu. İki çocuk da yanıt vermeyince Viola ikisini de hafifçe salladı.

Viola, "Konuşmaya başla yoksa şaplak atmaya başlarım," dedi.

"Tıkanmadan önce bir tuvalete kaç oyuncak asker sığar biliyor musunuz?" Urban tavırlı bir şekilde sordu. "On iki. Sayı on iki."

Ever ayaklarına bakarken çenesi titredi ve bir çakıl taşı tekmeledi. "Annem ve babam senin için çok endişelendiler, Cam Teyze. Onlar büyük tuvalet kriziyle uğraşırken biz de seni kontrol etmek için Soyma Çubuğu'nu kullandık."

Duygulanan Cameo elini kalbinin üzerine bastırdı.

Lazarus'un yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Siz daha çocuksunuz. Soyma çubuğunu kullanmayı size kim öğretti?"

Urban kollarını göğsünde kavuşturmuş, yaşından çok daha büyük ve en az annesi kadar inatçı görünüyordu. "Seni tanımıyorum, bu yüzden sana kaybolmaktan başka bir şey söylememe gerek yok."

Viola sanki tahammül sınırlarını zorlamış gibi burnunun kenarını sıktı. "İğrenç küçük kestanelere göre son derece zekiler. Teyzelerini ve amcalarını Soyma Çubuğu kullanırken izlediler ve ta-da. İşte buradalar."

Evet. Çocukların zor bir ders öğrenmesi gerekiyordu ve Cameo'nun bu süreçte onları hıçkıra hıçkıra ağlatması gerekiyorsa, öyle olsun. "Buraya gelmek sorumsuzluktu. Aileniz muhtemelen çok endişelenmiştir.

Peki ya seni Soyma Çubuğu'na kadar takip etselerdi? Ya kendilerini farklı bir diyarda bulurlarsa? Yaralanabilirlerdi. Ya da daha kötüsü!"

Ever kamburlaştı ve midesindekileri kustu.

Kahretsın! Kusmak biraz fazla zor bir dersti.

Bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolayan Urban'ın yanaklarından yaşlar süzüldü.

"Ah," diye mırıldandı Lazarus, dudaklarının kenarları seğiriyordu. "Cam Teyze tam bir baş belası."

Suçluluk duygusunu ve ona yaslanma, başını onun boynunun çukuruna gömme isteğini görmezden geldi.

Viola saçlarını kabarttı, gözleri kurudu. Lazarus gibi o da Cameo'ya tepki vermedi. Ya içinde çok büyük bir keder vardı ya da üzüntüsünü kendini sevme perdesinin arkasına saklamıştı.

Her iki durumda da, Cameo kaliteli bir karar verdi. O benim yeni en iyi arkadaşım.

Urban burnunu çekerek, "Annem ve babam Soyma Çubuğu'nu kullandığınızı bilmiyorlar," dedi. "Yaptıklarımızı Torin Amca'dan bile sakladım."

Hastalıkların bekçisi ve Cameo'nun eski erkek arkadaşlarından biri olan Torin, Buda'daki tüm kalenin geliş gidişlerini izliyordu. Ondan bir şey saklamak beceri gerektiriyordu.

"Bilemezsiniz-" diye başladı.

"Biliyorum. Ayrıca," diye ekledi küçük çocuk, "ikiyüzlü davranıyorsun. Buraya geldin. Ailemi endişelendirdin."

Oookay. Suçluluk duygusunu daha fazla görmezden gelemezdi. Arkadaşlarının endişeleneceğini biliyordu ama yine de hafızasını geri kazanmak için çaresizce Lazarus'u aramıştı... gizlice yenilerini yaratmayı umuyordu.

Hepsi bir hiç için! Benden hoşlanmıyor.

Harika! Acı, suçluluk duygusuyla birlikte köpürdü.

"Küçük canavarlara aptal olduklarını söyledim," dedi Viola. "Çünkü ben akıllıyım. Buradaki en zeki kişi, buna şüphe yok."

Urban onu tersledi.

"Oh, ne kadar tatlı. Sen benim bir numaralı hayranımsın." Tanrıça onun başının üstünü okşadı. "Bu hiç de şaşırtıcı değil, evlat. Ben herkesin favorisiyim."

Kendini sevmek şeytandan kaynaklanıyordu, bu yüzden Cameo onu suçlamayacaktı.

Çocuklara kulaklarını kapatmalarını işaret etti. Onlar itaat eder etmez, "Nerelerdeydiniz? Bir gün evde güvendediniz, ertesi gün gitmiştiniz."

yastığın. Bekleme." Kalçasına bir yumruk indirdi. "Neden ruhlar âlemine döndün?"

"Belki burada telefonum daha iyi çekiyordur." Viola saçlarını bir kez daha kabarttı, parmağında gümüş bir yüzük parlıyordu. "Belki de gerçek arkadaşlarım buradadır."

"Kanka olduğumuza karar verdim. Bunu kabullen."

Viola, Cameo'nun yüzünün önünde bir el salladı. "Havayı nasıl düşüreceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. Gerçek gerçektir.

Lazarus aralarına girdi, gözünün altında bir kas zıplıyordu. "Bir top ağzı senin için mükemmel bir dudak parlaticısı olurdu, tanrıça." Ses tonunda öfke çatırdıyordu.

Onu bu kadar sinirlendiren neydi?

Viola mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarını oynattı. "Bu bir davet mi savaşçı? Çünkü kabul ediyorum."

Oh, hayır yapmadı.

Cameo'nun kalbindeki odacıklardan karanlık, budaklı bir uzuv filizlendi ve kıskançlık kökünden büyüdü. Narsisizminin varlığına rağmen Viola normal bir kadının duygusallığını yansıtıyordu. Cazibesini ve flörtünü sonuna kadar kullanabiliyordu ve mutluluk hem almak hem de vermek için ona aitti! Lazarus gibi vahşi bir adama Cameo'nun veremediğini verebilirdi.

-kirlenmemiş zevk.

Arkadaşlığımızı yeniden düşünmek...

Ever hoşnutsuz bir iç geçirdi. "Kulak tıkamak eskidi artık."

Urban sabırsızlıkla ayağını yere vurdu.

Cameo işaret parmağını kaldırarak bir dakika daha istedi. Lazarus'a bakarak, "Viola karın olmak için yarışıyor mu?" diye sordu.

Viola, "Evet. Tabii ki. Herkesin koşusunda ben de varım."

Homurdandı. "Söyleyin, onu memnuniyetle kılıcımın ucuyla tanıştırayım. Ve öfkeli kıskançlığın ona olan arzumu gizlemek için blöf yaptığımıza karar vermeden önce şunu bil ki ben tek bir kadın için yanıp tutuşuyorum, sadece tek bir kadın ve o da siyah saçlı, gümüş gözlü bir cadalog."

Cameo'nun kalbindeki uzuv küçüldü, kökü alev aldı. Dizleri titredi. Lazarus ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama onu arzuluyordu. Hayır, onun için yanıyordu.

Nefes nefese, "Çocukları geçide götürmeliyiz," dedi. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Maddox ve Ashlyn çocuklarını kaybetmenin acısını yaşıyor olmalıydılar. "Ne kadar uzağa gitmeliyiz?"

"Ters yönde üç gün. Saraya döneceğiz ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

"Ama-"

"Munchkin'lerin gece ormanda olmasını istemezsin," diye araya girdi Viola. "Güven bana. Bitkilerin şimdiden bizi yemeye çalışmamasına şaşırdım."

Lazarus'un göğsü gururla kabardı. "Bitkiler benden korkuyor. İyi bir sebeple."

Muhteşem bir savaşçı. Gücü onu kışkırttı ve baştan çıkardı. Ben de onun için yanıyorum.

Ben lanetliyim, unuttun mu? O bana göre değil.

Grup ilerlerken Lazarus Viola'ya, "Evcil hayvanın nerede?" diye sordu. Bakışları Cameo'ya kaydı. "Prenses Fluffy -İlk karşılaşmamızda elimi kemiren her neyse."

"Misilleme yaptın mı?" diye sordu.

Urban ve Ever gözyaşlarına boğuldu ve Cameo soldu. Doğru. İkisi de artık kulaklarını kapatmıyordu. Dudaklarını kapatsa iyi olur.

Lazarus çocuklara sinirli bir bakış fırlattı. Sanki Cameo'nun duygularını koruyormuş gibi. Onun tarafından yanlış yorumlanmış olmalı.

"Misilleme yapabilirdim," dedi. "Oldukça kolay. Bunun yerine, bu hafifliği affetmeyi seçtim."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden?" Belli ki affetmek ona göre değildi.

"Sebeplerim kendime ait."

"Ve muhtemelen manillojik. Yani saçma," dedi Viola. "Fluffy'ye gelince, haftalardır beni takip eden iğrenç bir canavarı kovalıyor. Eğlenceli bir saklambaç oyunu."

Çocuklar küçük bir taşı atıp yakalayarak kendi aralarında bir oyun oynamaya karar verdiler. İlk olarak Urban fırlattı, parmaklarının ucundan alevler fışkırdı.

Ever tam tersi bir yeteneğe sahipti. Buz fışkırtarak alevleri söndürdü.

Başka pek çok açıdan birbirlerinin zıttıydılar, ama aynı zamanda bir bütünün iki yarısıydılar ve sadece birbirleriyle tamamlanmışlardı.

Oh, sadık bir suç ortağına sahip olmak.

Cameo'nun bakışları Lazarus'a kaydı ve pazularındaki çıkıntıya takıldı. Küçük bir damar ay ışığında gümüşü beyaz renkte parlıyordu. Dokunma isteği, elini uzattıktan bir saniye sonra belirdi.

Ona doğru dönmeden bileğini yakaladı, uzun, güçlü parmakları sıcak bir damga ve kırılmaz bir pranga oluşturdu. Aralarında elektrik yayılırken, kalbi görünmez bir bitiş çizgisine doğru giden bir yarış atı gibi dörtnala koştu.

Göğsünden yükselen alçak bir hırıltı ağaçların arasında yankılandı. Kuşlar protesto edercesine ciyaklayarak havalandı ve yapraklar geri çekilirken buruştu.

"Toplum içinde dokunmak yok." Lazarus onu serbest bıraktı.

"Neden?" Dakikalar önce onu istediğini söylemişti. Şimdi başkalarının önünde onu okşamasına izin yok muydu?

Senden utanıyor. Mutsuzluk düşüncelerinin üzerine karanlık bir gölge düşürdü ve onu kederle sardı.

Başkalarında sık sık neden olduğu gözyaşları gözlerinden aktı ama onları geri kırıptı.

Omurgası sert ve adımları uzun olan Lazarus önden giderek liderliği ele geçirdi. Cameo ve diğerleri onu takip ederek gül bahçesine, daha önce hayranlıkla baktığı heykellerin yanından geçip saraya girdiler. Çocuklar oynamayı bıraktı, gülmeyi kesti.

Mutsuzluğu çoktan yayılmış, etrafındakileri de etkilemeye başlamıştı. Bu bilgi onun acılarını daha da arttırdı.

Viola kollarını açtı ve bağırdı, "Sonunda buradayım. İç beni."

Lazarus ona ve çocuklara geniş bir odaya kadar eşlik etti. "Dinlenin," dedi. "Size yemek getirilecek."

Üçlü itiraz edemedi kapıyı kapattı. İki muhafız gölgelerden çıkıp kapıda nöbet tutarken, koridorda ilerledi, bir köşeyi döndü ve Cameo'nun kapısında durdu.

Gerginlik ondan yayılıyor ve havayı yoğunlaştırıyordu, kokusuyla tatlı ve lezzetli sıcaklığıyla boğucu bir hava. Nefes almak daha da zorlaştı, sanki pekmezi içine çekmeye çalışıyormuş gibi.

"Beni içeri davet et," diye homurdandı.

Ondaki değişim kadının hislerini harap etmişti. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı. "Neden? Dakikalar önce dokunuşuma dayanamıyordun."

"Doğru değil. Halkın içindeydik ve sen bir yaraya dokunmak üzereydin."

Benden utanmıyor. "Özür dilerim, Lazarus. Bilmiyordum."

Ona doğru bir adım atarak kişisel alanını işgal etti. "Seninle bir gece geçirmek istiyorum, günüşiğim. Gün batımından gün doğumuna kadar seni zevkten çığlık çığlığa bırakmak istiyorum."

İddiasındaki bariz cinsellik neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Söylediklerinde ciddiydi ve söz verdiği gibi yapacaktı; bu konuda hiç şüphesi yoktu. Koyu renk gözleri şehvet ve meydan okumayla cızırdıyordu.

Reddedilmeli. Ama neden?

Onun hoşlanmadığı. Hafıza kaybı.

İkiden fazla nedeni olduğuna emin misin?

Sadece bir tanesine ihtiyacım var. "Hayır," diye mırıldandı.

Lazarus hiç vakit kaybetmeden onu kalçalarından yakaladı, etrafında döndürdü ve kapıya doğru bastırdı. "O zaman benimle yemeğe çık. Seni etkilemem için bana bir şans ver."

Misery tısladı.

Cameo alt dudağını çiğnedi. "Neden beni istiyorsun?" Neden daha emin olan Viola'ya gitmiyorsun?

"Arzu senin iblisinden daha sinsi bir canavar."

Başka bir deyişle, onu istemiyordu. Ve onu suçlayamazdı!
Kendini odasına kilitlemeli, bu çılgınlığa bir son vermeliydi.
Sorun şu ki, kendine sadece bir, belki de iki saat
kazandıracaktı. O bir savaşçıydı ve ondan uzaklaşmak onu
savaşa teşvik edecekti. Sadece daha büyük bir şevkle onun
peşinden gelecektir.

Yemek, sohbet ve biraz masum flörtten ne zarar
gelebilirdi ki? Onun kararlılığını asla kıramazdı. O da bir
savaşçıydı. Öyle mi?

"Evet," diye fısıldadı. "Seninle akşam yemeği yiyeceğim."

8

"Beşinci adım: Bir saldırı planlayın. Onu çöpe at ve başka bir tane planla. Onu da çöpe atın ve plan yapmadan harekete geçin. Kendinizi şaşırtırsanız, düşmanınızı da şaşırtırsınız."

-Zafere Nasıl Ulaşılr
Alt başlık: Sevgililer ve Aileleri Dışında

Lazarus onu yatak odasına götürürken Cameo'nun kalbi kaburgalarında gümbürdedi. Kısa bir süre durdu, şaşkına dönmüştü.

Lanet olsun ona. Önceden planlamıştı.

Hizmetçiler orada, burada, her yerde mumlar yakıyordu. Odaya küçük, yuvarlak bir masa getirilmiş ve üzeri tabaklarla örtülmüştü. Tatlıların ve şekerlemelerin kokusu onu kızdırdı ve ağzı sulandı.

Sefalet yıllardır iştahını kesmişti ama yine de midesi gurulduyordu; bu, hissetmeye alışık olmadığı bir açlık belirtisiydi. Genellikle, arkadaşlarından uzakta vakit geçirdiğinde, yemek vaktinin geldiğini haber vermek için telefonuna bir uyarı koymasına gerekirdi.

Kararlılığımı hiç bozmayacak mısın? Ben bir aptalım.

"Sen bir-" Lazarus başladı.

Zihinsel bir kalkan oluşturarak bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Eğer düşüncelerime bir kez daha cevap verirsen, yalnız yemekte ısrar edeceğim."

Parmak ucunu ısırđı, düz beyaz dişleri hassas etine battı. Acıyı zar zor fark etti... ama adam aynı noktayı yaladığında nefesi kesildi, hücreleri uğuladı.

Durgun sıcaklık onu tüketti.

"Dışarı," diye bağırdı, gözlerini ondan ayırmadan.

Hizmetçiler odadan dışarı fırladılar. Erkekler tişört ve kot pantolon giyerken, kadınlar kaşmir kazak ve hafif pantolon giyiyordu. Ben faul diyorum! Lazarus sadece güzellerini açık saçık giydirirken diğer herkes ne isterse onu mu giyiyordu?

Cameo ona, "Artık gardırobumdan sen sorumlu değilsin," dedi. "Seksi kadınlar senin kişisel Barbie bebeklerin değil. Bazılarımız payetli bandajlardan başka şeyler giymeyi tercih ediyor."

"Basit bir teşekkür yeterli olacaktır. Ve bu kelimeyi seviyorum Sekse elverişli. Teklif

ediyor musun?" "Ne!

Hayır!" Değil mi?

Doğru.

Lazarus sırtarak bir kolunu kızın beline doladı ve onu masaya götürdü. Her zamanki centilmenliğiyle sandalyesini çekti. "Lütfen, vazgeçenler sırasına oturun."

Ağzının her iki köşesindeki kaslar kasıldı, sanki... sanki... Hayır. Hissi hafifledi ve hayal kırıklığı alevlendi. İç çekerek oturdu.

Onun karşısındaki sandalyeye oturdu, engebeli yüz hatlarında ışık ve gölgeler titreşiyordu. Sırayla onu okşamak mı? Şanslı ışıklar. Şanslı gölgeler.

Tabağını tereyağlı krema soslu lapa lapa yengeç eti, buharda pişirilmiş karışık sebzeler ve kuşkulu bir şekilde... gibi kokan bir güveçle doldururken gülümsedi.

"Doritos?" diye sordu.

"Harpy Oyunları'nda arkadaşın için tezahürat yaparken bir paket peynir aromalı cips yedin, ben de özel bir yemek hazırlattım." Rahat bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. "Ekibimin yeni ölen üyelerinden biri

bir tarifi vardı." Koyu renk gözleri ona doğru parıldadı.
"Etkilendin mi?"

Gerçeği itiraf etmeyi hiç istemiyordu ama Yalanların Bekçisi Gideon'un aksine, aldatmak ona göre değildi ve bu sadece Misery'nin onun üzerindeki gücünü artıracaktı. "Evet," diye homurdandı ve elindeki şarap kadehiyle onun şerefine kadeh kaldırdı. "Öyleyim."

Daha onunla tanışmadan onu fark etmişti. Ne kadar tatlı değil mi?

Bir kadeh kırmızı şarapla onun şerefine kadeh kaldırdı ve ekledi: "Umarım gecenin geri kalanında beni hayal kırıklığına uğratırsın."

"Eyvah. Umutlarınız boşa çıktı. Hayal kırıklığı benim hiç başaramadığım bir şey."

"Eminim," diye homurdandı.

"Sesin kıskanç geliyor. Kıskanıyor musun?" "Sesin umutlu geliyor. Umutlu musun?"

Boğuk kıkırdaması cabernet'ten daha baş döndürücü olduğunu kanıtladı. "Tatlı olarak çikolatalı pasta yiyeceğiz. Ölümlülerin bunun seksten daha iyi olduğunu düşündüklerini duydum."

Hmm, çikolata. İştahsızlığına rağmen, bazen mutluluğa giden tek yolmuş gibi canı çikolata çekerdi. "Pekala. Rakibinizle tanışın. Geceyi pastayla geçirmek istiyorum."

"Bu durumda..." Yuvarlak bir kapağı kaldırarak söz konusu çikolatalı keki ortaya çıkardı. Boştaki eliyle bıçağını pastanın ortasına sapladı. "Ne yazık ki bu pasta öldürülmüş."

Kıs kıs güldü - hayır, Misery sesi kaçmaya fırsat bulamadan yuttu ve onu sönük bıraktı.

"Krallığınıza ilk geldiğimde," dedi, akıl sağlığı için zevkten işe atlayarak, "bir adam ölü değil de canlı olduğumu fark etti. Nasıl fark etti?"

O da hiçbir şeyi kaçırmadan yoluna devam etti. "Yaşayan bir varlık Soyma Çubuğu'ndan geçtiğinde, bedeni bir tür giysiye dönüşür. Oradadır, ölümler onu görebilir ama ruh onun içinde parıldar."

İlginç. "Kaç tane yaşayan-"

"Hayır. Soru sorma sırası bende." Koltuğunda geriye yaslandı ve ona dikkatle baktı. "Pandora'nın kutusunu bulma arzunuzdan bahsetmişsiniz. Bunun için planlarınız neler?"

"Ben... kararsızım," diye itiraf etti. Hiçbir seçenek ona "doğru seçenek" gibi gelmiyordu.

Kutuyu yok edebilir ve kendini Misery ile umutsuz bir sonsuzluğa mahkum edebilirdi. Kutuyu açabilir ve Misery'yi ortadan kaldırabilirdi ama kendini ve tüm arkadaşlarını öldürecek.

Söylentilere göre şeytan tarafından ele geçirilen herkes kutu açıldığında ölür, şeytanlar vücutlarından emilirdi. Çünkü kötülük yüzyıllar boyunca bir organ haline gelmişti. Kanserli ama gerekli bir organ. O olmadan, açık bir yara kalırdı. O ve diğerleri kan kaybından ölecek.

Felaket'in eski bekçisi Kane, ele geçirilen iblisin yaradan kurtulabileceğini kanıtlamıştı... eğer kötülüğün yerini sevgi alırsa. Bir çeşit nakil.

Aşk her şeyi fethetti.

Ama Cameo gibi bir kadını kim sevebilir ki?

"Bir imha planı hazırlamamış olmanıza şaşırdım." Lazarus ona ters ters baktı. "Kutu sana ve sevdiğin herkese karşı bir silah olarak kullanılabilir."

Misery'den kurtulmak için duyduğu bencilce arzuyu, bencil olarak görünmeden nasıl açıklayacaktı? "Keeley, Torin'in kız arkadaşı-"

"Eskiden çıktığınız Hastalık Bekçisi. Evet." Başını salladı. "İkisini de tanıyorum."

Kıskanıyor muydu? Hayır, hayır. Olamazdı. Hiçbir erkek bir başkasının onunla olan ilişkisini kıskanmamıştı. Özellikle de onun yatağında sadece bir gece geçirmek isteyen ve sabah kaçmayı planlayan bir adam.

Çünkü senin varlığına bir dakika daha tahammül edemez. Sadece. Aptal iblis!

Lazarus dişlerini sıkarak, "Devam edin," dedi.

"Evet," dedi. "Onunla çıktım. Çok uzun sürmedi ve şu anda hayatının aşkıyla birlikte. Her neyse. O şimdiye kadar tanıdığım en güçlü ölümsüz. Bahse girerim senden bile daha güçlüdür."

"Ben olsam buna para yatırmazdım. Beni iş başında görmediniz."

Onun dokunuşu kadar lezzetli bir ürperti, damarlarında yanan bir sıcaklık. Savaşta, elinde kılıcı, düşmanlarının kanı tenine sıçrarken muhteşem bir manzara olurdu.

"Her neyse," dedi iç çekerek, "Keeley bana kutunun içinde başka bir varlık olduğunu söyledi."

Lazarus şarabını içti ve başını salladı. "Evet. Sabah Yıldızı."

Gözlerini açarak çatalını bıraktı. "Sen ne bilirsin ki?"

Keeley, Sabah Yıldızı'nın her Tanrı için bir yaşam çizgisi sağlayabileceğini iddia etti. Bir tür Hail Mary.

Lazarus tırnaklarını parlattı ve kendini beğenmiş sırıtişını gizlemekte pek başarılı olamadı. "Bilgiyi benden satın almak ister misiniz?"

Onun vücuduyla mı? "Senin için fahişelik yapmamın sorun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi pişmanlık duymadan. "Rol yapmak eğlencelidir." Pis fikirli piç kurusu. Neden şu anda daha seksiydi? "Hayır mı?"

Yani, hayır." Eğer o Sabah Yıldızı'nı biliyorsa, başkaları da biliyordu. Cameo etrafa sorabilirdi. "Şimdi sıra bende.

Neden sevmeyeceğin bir kadınla evlenmeyi planlıyorsun?"

Kendini kalbinden bıçaklayacakmış gibi yaptı. "Havayı öldürmenin yolu."

Aynen öyle!

"Sevmediğim bir kadınla evlenmeyi planlıyorum çünkü onun ordusu benimkiyle birleşecek ve düşmanlarım ölümler diyarına girdiğinde birlikte intikam alacağız."

"İntikam zevkten daha mı önemli?"

Kendi sırasını almakta ısrar edebilirdi ama mum ışığında onun kasvetini ona geri yansıttı. "Çünkü

Benim için intikam en büyük zevktir." Ses tonundaki sertlik kelimeleri bir yemine dönüştürdü.

Dikkat etmesi gereken bir şey.

Hayal kırıklığının ağırlığıyla omuzları çökmüştü. Belki de umut etmeye başlamıştı. Belki de ona yardım edecek, hatta belki de onu kurtaracak kişinin o olacağını düşünmüştü. Ne de olsa onun sesine tahammül edebiliyordu ve onu çekici buluyordu. Lazarus kazandı!

Ama onu asla seçmezdi, değil mi? O her zaman bir fetih olacaktı, önemsiz, kolayca unutulacak. Sanki yargılamaya hakkı varmış gibi. Ama eğer onu unutursa, onun için savaştı.

Kim ister ki? Misery sordu.

"Bu gece sayı yapamayacaksın," dedi ona yumuşak bir sesle. "Aslında, gitmen gerekiyor." Ağlamaya başlamadan önce.

* * *

Öbür Dünya Tanrıçası, adını vermeyi reddettiği ebeveynlerinin gizli aşk çocuğu ve her yönüyle bir baş belası olan Viola, kollarını göğsünde kavuşturup Urban ve Ever'a baktı.

İkili, peşindeki canavardan saklanma, çağlar boyunca kaybolmuş güçlü eserleri çalma ve farklı ruh âlemlerini birleştirme planlarına ciddi şekilde müdahale etmişti.

Onun doğuştan hakkı!

Kraliçeliği olmayan bir kraliçe ne işe yarardı ki?

"Bize öyle bakmayı kes," diye tersledi Ever.

"Ne gibi? Siz küçük iğrenç yaratıklarmışsınız gibi mi? Flaş haber. Sizler iğrenç küçük yaratıklarsınız." Viola ürperdi. İki yüz yaşın altındaki herhangi birinin bakımı ve beslenmesiyle ilgili deneyimsizliğine rağmen, bu bebek bakıcılığı işini halledeceğinden emindi.

Çocuklar ona çekilmiş gibi görünseler de görünmeseler de ona çekiliyorlardı. Kendilerine engel olamıyorlardı. Kimse edemezdi. Eğer isteseydi, nefis güzellikteki Lazarus'u paketleyip etiketleyebilirdi. Ama ne

Aklı başında bir kadın, başka bir kadına sanki cennetin tek kapısıymış gibi bakan bir erkeği ister mi?

Ben değil.

Orada bulundum, bunu yaptım, bunun için acı çektim.

Ever, küçük sümüklü, "Sen korkunç bir insansın. Senden nefret ediyorum ve annemi istiyorum!"

Narsisizmin diktiği öz-sevgi zırhının altında Viola çığlık attı: Korkunç olduğumu biliyorum! Kaç benden. Şimdi kaç. Uzağa kaç. Asla arkana bakma. Ben senin en kötü kabusunum, tatlım.

"Git-" dudaklarını büzdü ve parmaklarını salladı "-buradaki tuvaletleri tıkamak için kaç tane oyuncak askere ihtiyaç olduğunu gör. Vie Teyze'nin ilgilenmesi gereken önemli görevleri var. Ve evet, sözlerimde gizli bir mesaj var. Benim için önemli değilsin." Olamazsın.

İnsanları, hayvanları, yerleri ya da eşyaları önemseydiği anda onları kaybediyordu. Prenses Fluffikans bunun tek istisnasıydı ve bunun tek nedeni kalbinin bir parçasının onun göğsünde atmasıydı. Kelimenin tam anlamıyla! Onu sevmek kendini sevmekle eşdeğerti.

Ever, pis küçük kestane, ellerini kalçalarına sabitledi. "Biz her şeyden daha önemliyiz. Annem hep öyle der."

Narsisizm Viola'nın kafatasını tekmeliyordu, bu da tehlikeli bölgeye yaklaştığının kesin bir işaretiydi. Tedbirlerin derhal alınması gerekiyordu.

Ever'in hizasına kadar eğildi ve avuçlarını dizlerine dayadı. "Her yerdeki tüm anneler adına konuşma konusunda rahat değilim ama her yerdeki tüm annelerin çocuklarına önemli olduklarını söylemek zorunda olduklarından kesinlikle eminim. Bu bir kanun. Ama -bunu kabul etmek sizin için zor olabilir- o anneler yalan söylüyor. Vie Teyze'yi hayranlarından koruyana kadar siz sadece bir baş belasısınız."

Urban başını yana eğdi, bir yaz sabahı kadar sakin ve bir kalp krizi kadar ciddi. "Seni yakarak öldürebilirim."

"Yanlış. Tek yapabileceğin beni ateşe vermek." Yüzüne doğru bir parmak salladı. "Ne yazık ki senin için tek yapabileceğim, soğuk bir günde ısınmama yardım ettiğin için sana teşekkür etmek."

"Alevlerime karşı dayanıklı değilsin. Kimse değildir."

Başının üstünü okşadı. "Bakın kim büyük çocuk kelimelerini kullanıyor."

Babasınıninkine rakip olan vahşiliğiyle dişlerini ona geçirdi.

"Dikkatli ol," dedi ona. "Parmağımı kırarsan bunu satın alırsın." "Bu da ne demek oluyor?" Ever ayağını yere vurdu.

Damarlarındaki buz derisinin yüzeyine doğru yükseliyordu. "Saçma sapan konuşuyorsun."

Neden aşağılık varlıklarla ilişki kurmaya çalışıyorsunuz ki? Narsisizm bu düşünceyi bir hoşnutsuzluk mırıltısıyla birlikte sundu.

Tehlikeli bölgeye daha da yaklaştık. "Saçma olan ne biliyor musunuz? Bu konuşma," dedi Viola. "Şimdi siz ikiniz gidip bir şeyleri yok edecek misiniz, etmeyecek misiniz?"

Küçük kız sinirli bir şekilde kollarını havaya kaldırdı. "Tabii ki öyleyiz."

Urban Viola'ya şefkatle mi baktı? "Yıkımdan hoşlanıyor musun?"

Ve bir diğeri de benim muhteşemliğime kapılıyor.

"Herkes öyle değil mi?" Viola onu çenesinin altından hafifçe itti.

"Hayır," diye yanıtladı. "Senden hoşlanıyorum."

"Elbette biliyorsun. Sen ve tanıştığım diğer herkes. Muhtemelen hiç tanımadığım insanlar da."

"Ondan hoşlanamazsın." Ever kaşlarını çatarak kardeşine baktı. "Benden ve bazen annemle babamdan başka kimseyi sevmiyorsun."

"Artık ondan hoşlanıyorum." Viola'ya döndü ve "Sen de beni seveceksin" dedi.

"Hayır, teşekkürler evlat." Sevdği insanları, hayvanları, yerleri ve şeyleri kaybetmekle kalmadı; onların yok oluşuna tanık oldu. Narsisizm, başkalarına değil kendisine hizmet etmesinde ısrar etti ve rakip olarak gördüğü herkesi cezalandırdı. Bu yüzden. Kurtarmak için

"Sen daha çocuksun. Ben erkeklerden hoşlanıyorum."

Ever kardeşinin omzuna yumruk attı ve gömleğinde buz kristalleri bıraktı. Viola elinin arkasına bir gülümseme sakladı. Küçük halı faresi çok sinirliydi.

Ever'in aşık olduğu adama neredeyse acıyordu. Sadece kızın erkek kardeşi, babası, amcaları ve halalarıyla değil, Ever'ın kendisiyle de başa çıkmak zorundaydı.

Adamın bu fırsatı bir onur olarak göreceğine şüphe yoktu. Ever büyüyünce eşsiz bir güzelliğe sahip olacak, ona bakan herkes tarafından arzulanacaktı.

Narsisizm bir hoşnutsuzluk kükremesiyle Viola'nın kafatasını tekmeledi. Ben kıyaslanamazım. Ben! Başka hiç kimse.

Yanaklarındaki sıcaklık süzüldü. Ever'a, "Eğer benimle takılacaksan, şaşırtıcı cazibemin gölgesinde kalmaya alışman gerekecek," dedi. "Ben karşı konulmazım, sevgilim. Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım. Yaşın bir önemi yok."

İblis onayını mırıldandı ve kadın rahat bir nefes aldı.

"Şimdi." Tırnaklarının jilet gibi keskin uçlarını çenesine vurdu. "Sen kabaca sözümü kesmeden önce ben ne diyordum?"

"Sen gelmiş geçmiş en harika insansın," diye cevap verdi Ever, alay ettiği her halinden belliydi.

Doğru. "Öyleyim." Başparmağındaki mücevherli yüzüğe hayranlıkla bakmak için durakladı. Önceki sahibi Viola yüzüğü ondan çaldığında epey mücadele etmişti. Ta ki Fluffy onun iç organlarını yiyene kadar.

Yüzük, Soyma Çubuğu olmadan onu bir ruhlar âleminden diğerine taşıma gücüne sahipti. Mükemmel bir kaçış aracı.

Şok ve dehşet dolu bir nefes Viola'yı düşüncelerinden kopardı. Hem Ever hem de Urban pencereye bakıyordu, küçük bedenlerinden büyük bir gerginlik yayılıyordu. Kendini onların önüne attı, tehdit her ne ise onunla yüzleşti ve

Maddox ve Ashlyn'den böyle bir eylem için talep edeceği ödülü zihinsel olarak hesapladı.

Şok ve dehşet dolu bir nefes aldı.

Devasa cam bölmeler açılmıştı ve aralarında bir adam belirmişti. Kanatlı bir adam. Grotesk ama yine de bir şekilde zarif bir kanatlı adam. Yüz hatları çok keskindi ama güçlü ve sertti ve hissedemediği bir rüzgârla dalgalanan uzun siyah saçlarla çevrelenmişti. Gözleri soluk mavi, neredeyse beyazdı. Kasları o kadar büyük, o kadar iyi tanımlanmıştı ki, şişkinlerdi. Teni gözlerinden daha koyu bir maviydi ama yine de bir buz iblisinki gibi solgundu ve hoşlanmamakla hoşlanmak arasında bocaladı.

Kanatları şeytan tarafından enfekte edilmiş gibiydi. Uçları siyaha boyanmış, kalın damarlar yukarıdan aşağıya doğru taş gibi sert bir şekilde kıvrılıyordu.

Kıvrık siyah bir tırnağını ona doğru doğrulttu ve tek bir kelime söyledi. "Terk edilmiş." Sesi de tıpkı yüz hatları gibi sert ve keskindi.

Kalbi daha hızlı bir ritme girdi. Narsisizm şok edici bir şekilde sessiz kaldı. Huşudan mı? Yoksa tiksintiden mi? Belki de korkudan?

Davetsiz misafir bir peştamal giymişti, başka bir şey değil, yontulmuş vücudu mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Ayakları çıplaktı, ayak tırnakları tüylerinin uçları kadar siyahtı.

"Ben almayayım," dedi Viola ona. "Başka bir deyişle, teşekkürler ama hayır."

"Terk edilmiş," diye tekrarladı. Bir saniye sonra havaya fırladı ve karanlık ufuk çizgisinde gözden kayboldu.

Fluffy pencereden içeri daldı, dişlerini göstererek uhrevi bir hırıltı çıkardı. Düşmüş Gönderilmiş Kişi'yi ısırmaya mı niyetlenmişti? Gönderilmiş Olanlar iblis suikastçilerdi. Belki de buraya Viola'yı öldürmeye gelmişti? Bunun yerine, Fluffy yerde kayarak duvara çarptı.

"Bebeğim!" Koşarak yanına gitti ve onu kucağına aldı. Yüzyıllar boyunca, onun en iyi arkadaşı olmuştu. Güvendiği tek canlı varlık. "O beni kovalarken sen de kötü adamı kovaladın. Sonra da günü kurtardın!"

"Neydi o," dedi Urban, pencereyi işaret ederken kelimeyi noktalayarak, "neydi o?"

Fluffy'nin tüylerini okşarken küçümseyici bir el salladı. "Sadece başka bir hayran, eminim." Ama konuşurken bile içini bir önsezi dalgası kapladı.

Ahret tanrıçası olarak bazen diğer insanların acıları ve ölümleri hakkında önsezileri oluyordu. Şimdi bir tane vardı - kendisi hakkında! O adam... her kimse, her neyse, onun geleceğinin bir parçasıydı ve onu hiç kimsenin incitmediği kadar incitecekti.

* * *

Birçok Geleceğin Tanrıçası Siobhan, uzun zamandır evi olarak kullandığı cam hapishaneden Cameo'yu izliyordu. Bazıları ona sihirli ayna diyordu. Pek çok kişi ona bakabilmek için bütün köyleri katletmişti.

Ve o kötü biri olarak mı görülüyordu? On iki küçük savaşa sebep olduğu için mi? İkiyüzlüler!

Geçmiş geçmişte kaldı ve gelecek bizi bekliyordu. Ölümsüz diyarlarda bir savaş daha patlak verdi. Daha doğrusu yeraltı âlemlerinde. Hades Lucifer'e karşı. Siobhan bile bir taraf seçmek zorunda kalacaktı.

Kimi kandırıyordu? Çoktan bir taraf seçmişti. Küçük bir çocukken, güzel ama hor görülen Hades'e bir kez bakmış, aşık olmuş, onun sadece yanlış anlaşıldığından ve onu kurtarabileceğinden emin olmuş ve ondan evlenme teklif etmişti. O zamanlar bile büyük, kötü bir savaşçıydı ama "Elbette evlat. Tarihi bundan dört bin yıl sonrası için belirleyeceğiz."

Sonraki on yıl boyunca ona olan aşkı daha da artmıştı. Çok güçlü, yetenekli bir erkekti ve dürüst olmak gerekirse, karanlık tarafı onun gizli bir parçasını heyecanlandırmıştı.

Sonunda daha fazla bekleyemedi. Genç bir kızken, onunla birlikte olmak için yeterince büyüdüğünden emin olarak ona geri dönmüştü.

Onu kabul edeceğinden de o kadar emindi.

Bunun yerine, o ve şimdiki sevgilisi kadının acınası baştan çıkarma girişimine gülmüşlerdi. Aşağılanmış ve öfkeli Siobhan kadının kalbini söküp atmıştı.

Oops. Benim hatam. Kazalar oldu.

Hades'in emriyle, güçlü bir cadı onu aynanın içinde yaşaması için lanetledi.

Siobhan son dört bin yılını camın ardına hapsolmuş bir şekilde geçirmiş, ergenlikten kadınlığa tek başına geçmiş ve bir başkasının dokunuşundan mahrum kalmıştı.

Sadece camına bakanları manipüle ederek yeraltı dünyasından kaçmayı başarmıştı. Ama yüzyıllar geçtikçe geri dönmeyi, Hades'in hayatını mahvetmeyi hayal etmişti.

Sonunda Hades'in bilinen bir ortağı tarafından yönetilen Grimm ve Fantica Diyarı'na gelene kadar bir kez daha entrikalar çevirmek ve manipülasyon yapmak zorunda kalmıştı.

Yeraltı dünyasının kralı ziyaret edecek miydi? Onu hatırlar mıydı? Belki de onu camın arkasında hisseder miydi?

İçinde bulunduğu durum için cadıyı suçlamıyordu; kadın sadece efendisinin emirlerini yerine getirmişti.

Hapsedilmenin acısını ve dünyanın onsuz yaşamaya devam etmesini izlemenin dehşetini tatmayı hak eden Hades'ti.

Siobhan'la yer değiştirmeyi hak etti.

İntikamın en kötü şekilde yozlaştığını biliyordu. Aslında Lazarus ve onun Hera ve Juliette'i yok etme arayışının öngördüğü sonlarından biri de sevdiği herkesin ve her şeyin yok olmasıydı. Zehirli bir ağaçtan sadece zehirli meyveler yetişebilirdi ve dürüst olmak gerekirse, acı, nefret ve kederden daha büyük bir zehir yoktu.

Temastan, rahatlıktan ya da yoldaşıktan mahrum bırakılan Siobhan'ın içinde o lekeli meyveler büyümüştü zaten.

Sloganı mı? Strateji oluştur. Liderlik et. Saldır. Saldırmaya hazırım!

Sorun: Başkalarının gidebileceği, gitmesi gereken ve gideceği yolları ve bunların nihai sonuçlarını öngörebiliyordu.

seçenekler... ama kendi olasılıklarını ngremedi.

Ancak, özgürlüğünü kazanması gerektiğini bilmek için sihirli bir yeteneğ ihtiyacı yoktu. Bunu yapmak için diğer insanların aşık olmasına yardım etmesi gerekiyordu. Her başarılı olduğunda, cezasından yüz yıl eksiliyordu. Ama her deneyip başarısız olduğunda, cezasına yüz yıl ekleniyordu.

Kalp meselelerini anladığını sanıyorsun, demişti Hades. Kanıtla bunu.

Zalim ve Sıradışı Lazarus'a yardım etmeye çalışmalı mıydı? Her ne kadar inatçı olsa da Siobhan onunla ilk karşılaştığında onu potansiyeller listesinden çıkarmıştı. Cameo buradayken yeniden düşündü.

Cameo'nun birçok seeneğ ve birçok olası sonucu vardı.

Ölüm... Çok fazla lm. İhanet. znt. Öfke.

Mutluluk... bir anlık, sadece bir anlık. abucak alındı.

Zafer, yenilgi.

Karanlık, aydınlık. Gözyaşları. Kahkahalar. Canlı kelebekler tarlası.

Her şey birbirine karışmıştı. Siobhan'ın başı ağrıyordu ve zihnini boşaltmaya, görüntüleri temizlemeye zorladı.

Cameo sonunda Lazarus'la birlikte olmayı seçecek miydi? İlişkilerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapar mıydı?

Siobhan, Lazarus çıktıktan sonra muhafızlardan getirmelerini istediğ aletleri -iki keski, rs, törpü ve eğ-hazırlayarak yatak odasında aceleyle dolaşan savaşçı kadına odaklandı. Arkadaşlarını seviyordu, onları korumak için ölebilirdi; neş arıyordu.

Bana eskiden olduğum kızı hatırlatıyor.

Siobhan bir zamanlar Hades'i kazanmak için her şeyi yapardı. Eğer o ve Cameo birbirlerine benzeselerdi.

Karar verildi. Yeni planlar yapıldı. Evet, ona yardım edeceğim.

9

"Altıncı adım: Düşmanınızı ve onun sevdiği herkesi katledin, sonra da zaferinizi kutlayın."

-Zafere Nasıl Ulaşılr
Alt başlık: Sevgililer ve Aileleri Dışında

Lazarus işkence dolu bir geceye katlandı. Belki de hayatının en kötü gecesiydi. Bir dişinin onu zehirli bir öpücükle besleyip zayıf düşürdüğü zamandan kesinlikle daha kötüydü. O karşı koyamazken onu zapt etmiş ve tüm uzuvlarını kına yakarak kesmişti.

Kudretli Lazarus'a bak şimdi.

Babasının eski düşmanlarından biri tarafından gönderilen bir suikastçı olduğu ortaya çıktı.

İki ölümcül hata yapmasaydı Canavar'ın oğlunu öldürmeyi başaracaktı. Yenilginin A ve B'leri. (A) kolları ve bacakları olmadan onun çaresiz olduğuna inanmıştı ve (B) ikinci bir öpücükle onunla alay etmişti. Bir elveda.

Gurur -kişinin kendine verdiği değeri artırmak için kendisiyle ilgili yalanlara inanması- genellikle kötü bir düşüşün habercisidir.

Kadın başını kaldırıp sırtarak öpüşmeyi bitirdiğinde, Lazarus dişleriyle kadının soluk borusunu parçalamıştı. Kadın kan kaybından ölmüş, o ise yaşamıştı. Daha sonra, bağışıklık kazanana kadar kendini defalarca zehirlemişti.

Cameo neden Lazarus'u odasından kovmuştı? Gerçeğe karşı nasıl bu kadar kör olabiliyordu? Hem onunla bir gece geçirebilir hem de Hera ve Juliette'ten intikamını alabilirdi. Biri diğerini yok saymıyordu.

Bir lanetle yataktan fırladı. Etrafında bir sinek vızıldadı, ama ne kadar hızlı vurursa vursun, sinir bozucu böcek onu atlattı. Sinirlenerek banyoya kaçtı ve orada duş alıp uzun kollu bir gömlek ve savaş derisi giydi. Her zamanki gibi tamamen giyinik uyuyacaktı.

Pantolon, bacaklarını uyluktan baldıra kadar saran kristalleri örtüyordu. Gömleğin kolları, şimdi pazularını kesen kristalleri gizliyordu.

Zayıflık yayılmıştı.

Öfke içini yakıp kavurdu. Eski kralın çok değer verdiği tek boynuzlu deri halının üzerinden geçerek yatak odasına doğru yürüdü. Adımları her zamankinden daha yavaştı. Topallıyor muydu? Umarım topallamıyordur!

Metamorfozu sadece yayılmakla kalmamış, hızlanmıştı. Babasından daha hızlı değişiyordu.

Lazarus yumruklarını köşede asılı duran kum torbasına vurdu. Parmak eklemleri çatladı ve kan fışkırdı ama patlayıp her yere kum saçılana kadar torbaya vurmaya devam etti.

Cameo'yu babasının annesini istediğinden daha mı çok istiyordu? Sorun bu muydu?

Emin olamıyordu. Zihni kadının sütyen bedeninden başka bir şeyi analiz etmeyi reddediyordu. Her düşüncesi tek bir soru etrafında dönüyordu. Onu yatağa nasıl sokabilirim? Doymak bilmeyen açlık içini kemiriyor ve pençeliyordu. Takıntı onu yönetiyordu.

Ona sahip olmalıydı. Bir kez, sadece bir kez. Sonra onu bırakabilirdi, bedeni daha fazla zarar görmeyecekti.

Elmas muştayı ve hançer kolyesini cebine koydu ve Daimi Dehşet Bahçesi'ne bakmak için pencereye doğru ilerledi. Şafak yaklaştı.

Üç günlük bir yolculuk yaklaşıyordu, her biri kendi yararına kullanması gereken dakikalar ve saniyelerden oluşuyordu. Elbette ödülünü kazanabilirdi. Savaşları daha kısa sürede başlatmış ve bitirmişti.

Sinek geri döndü, etrafında vızıldıyordu. Kıpırdamadan dinlemeye devam etti, kulağı seğiriyordu-Şak!

Lanet olsun! Iskalamıştı.

Lazarus bir eliyle saçlarını taradı, omuzlarındaki kaslar düğümlendi ve gerildi. Ona karşı iki itirazı vardı. Birincisi, intikamı zevkin önüne koyuyordu ve ikincisi, kadın onu unutacaktı.

İlkini kolayca yatıştırabilirdi. Birlikte geçirecekleri gece boyunca sadece onun zevkiyle ilgilenecekti. İkincisi ise problemli.

Lazarus araştırmasını yapmıştı. Kardeşlerinden ikisinin iblislerini kaybettikten sonra hayatta kaldığını biliyordu. Bir zamanlar Felaket'in koruyucusu olan Kane ve bir zamanlar Gazap'ın koruyucusu olan Aeron.

Kane... Lazarus onun nasıl iyileştiğinden emin değildi. Gönderilmiş Olanların ve meleklerin lideri olan Tek Gerçek Tanrı tarafından Aeron'a yeni bir beden -ruhu için yeni bir ev- verilmişti. Ama sonra, Aeron bir Gönderilmiş Olan'la evlenmişti, bu yüzden hediye mantıklıydı. Cameo bekârdı ve Lazarus'un bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, sonsuzluğun geri kalanında da öyle kalacaktı.

Benim sahiplenmem onun mutluluğundan daha mı önemli? Gitmesine izin vereceğim.

Volta atmaya başladığında göğsünün derinliklerinden küçük hırıltılar yükseldi. Onu görmesi gerekiyordu. Uyuyor muydu? Onu rüyasında mı görüyordu?

Zihnini açtı, onu yatak odasında uğraşırken gördü ve sertleşti. Aletler yemek yedikleri masanın üzerine serpiştirilmişti; çekiçle dövüyor, yontuyor ve küçük bir hançeri eğeliyordu. Şimdiden iki miğfer ve küçük boy iki göğüs zırhı yapmıştı. Çocuklar için olduğunu fark etti. Geçide giderken bir saldırıya uğramaktan korkuyordu ve bu da önleyici bir saldırıydı.

Bütün gece uyumamış mıydı?
Çok zeki bir kadın, onun μονομανία'sı. Ve yetenekli.
İşçiliğin ihtişamı onu hayrete düşürmüştü.
Ayrılmadan önce, onun yaptığı bir kılıca sahip olacaktı,
yalnız geçireceği sonsuzluk boyunca el üstünde tutacağı bir
kılıç.

* * *

Sabah olduğunda Cameo'nun gözleri yanıyor ve kolları
bacakları yorgunluktan titriyordu. En azından Alex'in
gözetiminde edindiği becerileri kullanarak çocuklar için zırhı
tamamlamıştı.

Alex... Tanıdık bir keder dalgası onu hırpaladı.

Aldırma. Urban ve Ever'ı korumak - alışlagelmiş
süslemeleri olmasa bile - onun için her türlü rahatsızlıktan
daha önemliydi.

Yıkandı ve temiz bir atlet, bir çift kıcı açık şort ve bir
pareo giyindi. Savaş botları ve hançerleri onu şaşırtacak
şekilde masanın üzerinde duruyordu. Muhafızlar eşyaları
birçok teslimatlarından biri sırasında getirmiş olmalıydı, bu
da Lazarus'un kişisel eşyalarını iade etme sözünü tuttuğu
anlamına geliyordu.

Damarlarında tehlikeli bir sıcaklık dolaşıyordu.

Aldırma! Botlarını yerine sabitledi ve hançerlerini ayak
bileklerinde kınına soktu. Zırhın yanı sıra, Lazarus'un
yaralarına sürdüğü -çok pahalı- merhem için de bir şişe
yapmıştı. Şişeyi deri bir kordonla boynuna asmıştı. Gök
yılanları onu hiç sevmezdi. Ona saldırmaya karar verirlerse,
hazırlıklı olması en iyisiydi.

Saçlarını taradı ve ördü, daha doğrusu örmeye çalıştı. Çok
başarısız oldu ve dağınık bir at kuyruğu yapmayı tercih etti.
Her zamanki gibi. Solgun yanaklarına dikkat ederek renk
katmak için orasını burasını çimdikledi. Görünüşünü
önemsediğinden değil. Daha önce hiç umursamamıştı. Ne de
olsa

Ağzını açtığı anda çoğu erkek sanki zehirli bir atıkmış gibi kaçıyordu.

Ama Lazarus farklıydı. İntikamı her şeyin, hatta zevkin bile üstünde tutuyordu, sanki unutulabilirmiş gibi.

Piç kurusu! Zevki yaşamak ve hatırlamak için her şeyi yapardı. Bu yüzden. Cameo'ya baksın ve sahip olamayacağı şeyi istesin. Birakalım arzusunun içinde boğulsun ve hiçbir yardım bulamasın.

Her gün çektiği sıkıntıları ona anlatın!

Ya da sensiz daha iyi olduğunu kanıtlarsın.

Sertçe nefes aldı, iblisin sözleri onu en çok inciten yerinden vurmuştu. Umudunu.

Kapı çalındı ve kadın sarsıldı, kalbi küt küt atmaya başladı. Lazarus, onu almaya mı gelmişti? "Girin."

Sarışın odaya girdi ve Cameo'nun yüzü düştü. "Kahvaltı, kralın izniyle." Tepsiyi

Cameo'nun aletlerini bir kenara iterek masaya uzandı ve birden fazla yemek tabağını ortaya çıkardı. Çikolatalı kek, cupcake ve puding ile her şeyi yıkamak için dumanı tüten bir kap sıcak çikolata.

Yanakları zevkle ısındı. Lazarus onun kararlılığı için ölümcüldü.

Ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Cameo, normal bir insan gibi davranıp "Teşekkür ederim" diyebilmeyi dileyerek hizmetçiyi el sallayarak uzaklaştırdı.

Tek başına, bir bağımlının nihayet bir vuruş yapması gibi yiyecekleri yalayıp yuttu. Ama bu lezzetli tatlılık sadece kafasının içindeki kargaşayı arttırmıştı. Lazarus'un intikamı bir numaralı önceliği haline getirmesine ne sebep olmuştu?

Soyma Çubuğu'nu ikinci kez kullanmadan önce Cameo etrafa sormuştu. Yunanlıların tahttan indirilmiş kraliçesi Boynuzlu Kadın Hera, Lazarus'un babası Typhon ile savaşmıştı.

Her ikisi tarafından da korkunç eylemler gerçekleştirildi. Nihayetinde Hera Lazarus'un annesini öldürdü ve babasını saklayıp hapsetti. Ondan nefret etmek anlaşılabilir bir şeydi.

Titanlar üçüncü cennetin kontrolünü ele geçirdiğinden beri, Hera Tartarus'a kapatılmıştı, tamamen çaresizdi, aç bırakılmış ve hapsedilmiş diğer ölümsüzler tarafından dövülmüştü. Suçlarının bedelini ödemiş miydi? Yeterince acı çekmiş miydi?

Kötülük döngüsü ne zaman sona erecek?

Yok Edici Juliette, Lazarus'u yüzyıllar boyunca köleleştirmişti. Cameo çifti iki ayrı olayda birlikte gördüğünü hatırlıyordu. Juliette'in öfkesi patlamakla tehdit ettiğinde, onu sakinleştirmek için elini okşamıştı. Onu sakinleştirebilecek tek kişi oydu.

Kadın onu ensesinden kavrayıp öpmek için kendine çektiğinde, adam onu reddetmemişti. Hayır, o da aynı hararetle onu öpmüştü.

Kıskançlık kaynadı, Cameo'yu haşladı. Bir zamanlar Lazarus Harpy'yi arzulamıştı. Belki Juliette zorlamasaydı ona sonsuza dek evlenme teklif edecekti, belki de etmeyecekti. Şimdi onu cezalandırmak için can atıyordu.

Bir erkeğin duyguları ne kadar çabuk değişebilirdi. Ama duygular güvenilmez ve öngörülemezdi ve kontrol edilmezlerse felakete yol açarlardı. Sefalet bunu tekrar tekrar kanıtlamıştı.

Şehvet güvenilmez ve öngörülemezdi. Yine de Lazarus'un kolları onu sararken, Cameo dudaklarını onun dudaklarına değdirmek istiyordu.

Yatağında bir gece geçirmeyi teklif etmişti. Belki de kabul etmeliydi.

Belki de onun aklını başından alırdı. Belki de iyi vakit geçiriyormuş gibi yapmak zorunda kalacaktı. Her iki durumda da, daha sonra onu unutacaktı. Her ne sebeple olursa olsun Misery erkekten nefret ediyordu ve geçmişteki davranışlarına bakılırsa onu hatırlatacak hiçbir şeye izin vermeyecekti.

Belki de Cameo'nun hafızasını kaybetmesi bu sefer iyi bir şey olabilir?

Bir keresinde bir sevgilisi ona şöyle demişti: "Hiç poker suratın yok. Mutsuzsun ve durmamı istiyorsun." Bu bir soru değildi.

İblis kadar kendinden de nefret ederek başını salladı.

Komik bir şey. Adam hiç çaba sarf etmeden durmuştu. Tutkuya kapılmamıştı ya da aklını kaçırarak kadar yaklaşmamıştı. Sadece elbiselerini giymiş ve başka bir şey söylemeden, omzunun üzerinden iğrenmiş bir bakış atarak oradan ayrılmıştı.

O geceki aşağılanmayı unutmayı çok isterdi.

Ya savaşçı size her zaman istediğiniz şeyi verirse? Misery sanki onu okşuyormuş gibi zihnini okşadı. Onunla yattıktan sonra onu öldürürsen, onunla ilgili anılarını saklamana izin verebilirim.

Dili boğazında düğümlendi. Lazarus'u öldürmek mi? Sırf orgazm anılarını saklamak için bir sevgiliyi soğukkanlılıkla öldürmek mi?

Bir orgazm mı? Yani, sadece bir tane. Aptal Cameo. O erkek bir taneyle asla durmaz.

Bir çığlık atarak yumruklarını şakaklarına indirdi. "Onunla olan ilişkiyi bitirmek için bu kadar çaresiz misin?"

Daha önce de öldürmüştü, evet; daha önce birçok kez öldürmüştü ama hep savaşın kızıştığı anlarda. İblisin teklifini asla düşünmedi. Ayrıca Misery'nin onuru yoktu. Eğer pazarlığın sonunu getirirse, her halükarda hafızasını silebilirdi. Nereden bilecekti ki?

"Aptal iblis." Cık cık etti. "Büyük bir hata yaptın. Kartlarını gösterdin. Ondan korkuyorsun. Çünkü o beni mutlu edebilir."

Misery inkâr ederek tısladı, ama gerçek aniden kristal berraklığındaydı.

Lazarus beni mutlu edebilir.

Sersemlemiş bir halde makyaj masasının önündeki sandalyeye uzandı.

Camda dalgalanmalar belirdi ve yansımasını bozdu. Nefes nefese kaldı.

Merkezde bir görüntü şekillenmeye başladığında, Cameo şaşırtıcı bir farkındalık yaşadı. Birçok Geleceğin Tanrıçası içeride sıkışıp kalmıştı.

Umut ateşlendi. Ya Cameo'yu parlak bir gelecek bekliyorsa? "Göster bana," diye fısıldadı. "Lütfen."

Ekran bölündü ve iki görüntü ortaya çıktı. Her ikisinde de Lazarus kesilmiş ve yaralanmıştı ve iki yüksek ağacın önünde duruyor, Cameo'nun elini tutuyor ve Viola ile çocukların aradaki ışıltılı boşluğa girip kaybolmalarını izliyordu.

Eve açılan kapıyı fark etti.

Vision Cameo Lazarus'un yanında kaldı.

Gerçek hayatta Cameo odağını değiştirdi. Ekranın bir tarafında Lazarus onu ağaçlardan uzaklaştırıyordu. Onu günlerce, haftalarca konuşarak, birbirlerini tanıyarak, birbirlerini tatmin ederek geçirdikleri saraya geri götürürken, zaman sanki ileri sarılmış gibi hızla akıp geçti.

Vücudunu mutlulukla tanıştırdı ama kıyafetlerini hiç çıkarmadı. Neden?

"Ya bu taraftan ya da hiçbir taraftan," dedi ona.

Bu şekilde, herhangi bir şekilde. Belki de o kadar farklı şeyler istemiyorlardı. Onun için, Cameo gülümsedi. Gülümsedi! Neşeli bir ısıklık çaldı ve koridorda sekerek ilerledi.

Ancak onun rüyasının gerçekleşmesi Lazarus için bir şekilde kabusa dönüştü. Kız ne kadar mutlu olursa, Lazarus da o kadar öfkeleniyordu. Sonunda, ona nefretle mi baktı?

Onu geçide geri götürdü ve eline yarım siyah bir kalp yerleştirdi. Cameo sırtı ona dönük bir şekilde öne doğru adım attığında, sanki onu yere sermek istiyormuş gibi kılıcını kaldırdı. Aynadaki Cameo onun kötü niyetinden habersizdi.

Şimdiki zamanda, içini bir korku kapladı. O benim düşmanım mı oldu?

Gerçek hayattaki Cameo, siyah kalbi portala fırlatan hayali Cameo'ya zarar vermeden topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştığında rahat bir nefes aldı.

Hava parıldıyordu, bir geri sayım saati işliyordu; geçit bir, belki iki dakika açık kalacaktı. İçeri girdi, gözlerindeki ışık sönüyordu. Çünkü Misery, Lazarus'la ilgili anılarını saklamasına izin veriyordu... onun terk edişini. Sürdüremediği mutluluğu.

Cameo'nun midesi isyan etmekle tehdit etti.

Aynanın diğer tarafında ise farklı bir kader yaşanmaya başladı. Lazarus, Cameo'nun bir geceyi onunla geçirmesinde

ısrar etti.

ve sabah eve dönmek. Kadın hayır dedi. Tartıştılar ve adam onu öylesine yoğun bir şekilde öptü ki dizlerinin bağı çözüldü - gelecekte ve şu anda. Sonra ondan uzaklaştı, geçide girdi ve-

Ayna karardı ve ona hafızasını koruyup korumadığını söylemedi.

Hayır, hayır, hayır. Cameo yaldızlı çerçevenin kenarlarını kavradı ve salladı. "Sonra ne olacak? Göster bana!"

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Hala bir şey yok. Lanet olsun!

Bu görüler ne kadar güvenilirirdi? Başka seçeneği yok muydu?

Viola ve çocuklardan hemen sonra ayrılırsa, daha sonra Lazarus'a dönecek miydi? Lazarus onun peşinden gelir miydi?

Misery yine kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ölüler geçitten geçemez, unutma" dedi. Ve geçebilseydi bile, seninle birlikte olmayı mı seçerdi... yoksa sonunda seni bitirmeyi mi?

Başı dönen Cameo şakaklarına masaj yaptı. Umutlarını bağladığı adam hakkında çok az şey biliyordu. Onun istekleri ve motivasyonları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Geçitte ayrılırlarsa ne olacaktı? Onu sevip kaybetmekten daha iyi bir şey mi? Yoksa çok daha kötü bir şey mi?

İkinci görüntünün geri kalanını görmeliyim!

Cameo seçeneklerini düşündü. Aynayı saraydan gizlice çıkarmanın bir yolu yoktu. Belki bir parçasını? Evet! Bir yastık kaptı ve tüm gücüyle cama tekrar tekrar vurdu.

Hiçbir şey olmadı. Tek bir çatlak bile oluşmadı.

Öfke ve çaresizlikle karışık hayal kırıklığı.

Sanırım tek başımayım. Her zamanki gibi.

10

"Korkaklık bir hastalıktır. O sizi öldürmeden siz onu öldürün."

~~-Zafere Nasıl Ulaşılır~~
Alt başlık: Sevgililer ve Aileleri Dışında
-Kendi Şartlarında Yaşamak, Kahretsin

"Rathbone." Lazarus tahtına oturmuş, parmaklarını kolçaklara vuruyordu. Yola çıkmış olmalıydı. Sabah olmuştu ve çocuklar çoktan iki boru setini tıkamışlardı. Ama istenmeyen ziyaretçisinin varlığı onu evde tutmuştu.

"Göster kendini."

Buzz, buzz.

Başka bir sinek mi? Oh, hayır. Başka bir tane değil. O. Odanın ortasında, sinek tamamen giyinik bir adama dönüştü. Kızgınlık Lazarus'un omurgasını tırmaladı.

Bilmeliydim.

Sırıtan Rathbone kollarını iki yana açtı. "Sen mi aradın?"

Lazarus dişlerini gıcırdattı. "Neden burada kaldın?"

Savaşçının sırtışı genişledi. "Belki de dünyaya Zalim ve Sıradışı Lazarus'la yatakta bir gece geçirdiğimi söylemek istedim."

"Hâlâ yürüyebildiğinizi düşünürsek kimse size inanmayacaktır."

"Hevesli bir aşıksın, öyle mi?"

"Çok." Lazarus tahtının kollarını kavradı. "Beni gözetliyordun."

"Belli ki. Ben sadece Tek değilim. Ben Casus Ustasıyım." Elmas gözlerinin arasından ona utançtan ziyade eğlence bakıyordu. "Gerçekten taş atmalı mısın, zihin okuyucu?"

Lazarus yeraltı dünyasının kralına bağlılığını bildirene kadar, bu tür sıkıntılar tekrar tekrar yaşanacaktı. "Söyle bana. Tüm konuşmamız soru şeklinde mi gerçekleşecek?"

"Öyle olsa memnun olur muydun?" Rathbone tek kaşını kaldırarak sordu.

Cameo'ya bu şekilde mi görünüyorum? Tabii ki hayır! Ben çekiciyim.

Bunun sona ermesi gerekiyordu. Zihnini diğer adamın zihnine açarken Rathbone'un bakışlarını tuttu-

Lazarus kükreyerek bağlantıyı kopardı.

Rathbone metanetini korudu. "Sana hayatım boyunca yaşadığım dehşetin bir anlık görüntüsünü verdim. Bir daha zihnimi okumaya kalkışırsan sana tam erişim sağlarım."

Bugünden önce Lazarus işkenceyi anladığını sanıyordu. Katlanmış ve payına düşeni almıştı. Gerçek şu ki, o ana kadar anlamamıştı. Savaşçının yaşadıkları... Ona karşı yeni bir saygı duymaya başladı.

"Kadına iyi bak," dedi Rathbone, artık eğlenmiyordu. "O Hades'in müttefiki, dolayısıyla benim de müttefikim. Onun korunmasını istiyoruz."

O benim.

Hayır. Hayır! İnkâr zihninde çılgılık attı. Çöküşünü müjdeleyen kadına sahip çıkmayacaktı. "Onun korunmasını istiyorsun. Başka bir şey istemiyor musun?" Rathbone Cameo'yu yatağında mı arzuluyordu?

"Ve gerçek aşk için tek şansına tükürmene yardım mı edeyim?" Rathbone tsk-tsk yaptı. "Hayır."

"Gerçek aşk mı?" Alay etti. "Aşkla ilgili hiçbir şeyden bahsetmedim, gerçek ya da başka türlü. Aşk zayıflatır."

"Korku zayıflatır. Sevgi güçlendirir." Rathbone gözlerini kırpmadan ona baktı. "Bir gün kadının seni reddetmekten bıkacak ve başka bir erkeğin tesellisini arayacak. Kaybettiğin büyük nimeti keşfettiğinde duvarda uçan bir sinek olmayı umuyorum, ama sen gittiğinde yatağına kabul ettiği kişi olmaya razıyım."

Kadınımı yatağında istiyor. Lazarus'un göğsünde bir hırıltı yankılandı, o kadar sertti ki iç kanama geçirdiğinden şüphelendi.

Sakin ol. Kontrol. "Bir gün" geldiğinde, Lazarus çoktan Cameo'nun gitmesine izin vermiş olacaktı. Bağ yok, kristal yok, zayıflık yok.

"O zaman aynı umudu paylaşıyoruz," diye cevap verdi. "Sinekler kovalanır."

Rathbone güldü ama hemen ayıldı. "Kadının Misery'den nefret ediyor, ondan kurtulmayı çok istiyor. Ona yardım edebilirsin."

Piçin kutudan haberi olamazdı. "Umurumdaymış gibi davranalım," dedi. "Söyle bana, ey Yüce Olan, ona nasıl yardım edebilirim."

"Ne zaman yaşam koçunuz oldum? Cevabı kendin bul." Rathbone göz kırparak ortadan kayboldu.

Lazarus tahtın üzerinde kaldı, piçin yalan söylediğinden emindi. Cameo'nun iblisinden kurtulmanın ve onu hayatta tutmanın bir yolu yoktu. Bu yüzden planını değiştirmeyecekti. Onunla bir gece geçirecekti.

Bir ve bitti. Seçimle değil, zorunluluktan.

Daha sonra, bir uyarı ile gitmesine izin verecekti. Asla geri dönme.

Ve kendini suçlu hissetmeyecekti. Hayatına devam edecekti.

* * *

Yolculuğun ilk günü olaysız geçti. Kimse saldırmadı, aç kollar ya da katil böcek sürüleri de yoktu. Cameo neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Kavga etmek için can atıyordu.

Ayaktakımı Lazarus'un sarayından uzaklařırken, Bend-over Bebekleri de peřlerine dűřműřtű. řűphelendikleri gibi, bir zamanlar krallarıyla yatakta kaliteli zaman geçirmişlerdi ve bir veda öpűcűğűnű hak ettiklerini dűřűnműřlerdi.

Lazarus bu ilgi karřısında telařlanmış görűndű ve Bend-over Babes'i öpmeden gönderdi. Bu arada, Cameo kadınları öldűrmek istemiřti. "Benim!" diye dűřűnműřtű. Paylařmayacağım.

Aynanın görűntűsűnűn kafasını karıştırdığına řűphe yoktu. Kendisini onunla seviřirken, hiř bilmediğı bir zevkle çığlık atarken görműřtű, bu yüzden elbette ona karřı biraz sahiplenici olmuřtu.

Ayrıca beni öldűrmeyi dűřűndűğűnű de gördűm. Bunun için haklı öfkem nerede?

Herkesin kusurları vardı. Ve onu öldűrmek istemek aslında ölümsűzler ve hatta insanlar arasında yaygın bir olaydı.

Viola birkaç saatini utanmadan askerlerle flört ederek geçirmiş, Urban da aynı saatleri askerleri yakarak geçirmişti. Görűnűře göre başka hiřbir erkeğın tanrıçayla konuřmasına, ona gülűmsemesine ya da onu cesaretlendirmesine izin verilmiyordu. Ever alevleri buzuyla çabucak sűndűrműřtű.

Urban kiskanç bir sapık olmak yerine kűçük bir çocuk olduğunu hatırladığı birkaç kez, Cameo'nun yaptığı kasktan durmadan şikayet etmişti.

"Saçlarım ağııyor," dedi bininci kez. "Eminim yakında kamp kuracağız ve sen de kaldırın." Gűneř son bir saattir durmadan alçalıyordu.

Sesi dalgalanma etkisi yarattı, kalabalığı űrpertti.

Tuvalette verdikleri molalardan birinde Lazarus, Cameo'nun yaptığı silah ve zırhları incelemişti. "İnanılmaz," demişti. "Yeteneğın eşsiz."

Neredeyse kızaracaktı.

"Nerede öğrendin?" diye sormuştu.

"Orta Çağ'da bir demirhane." Alex-Misery'ye kendisini kederle doldurması için açık kapı daveti vermek istemediğinden bu düşünceyi durdurmuştu. Ya da Lazarus'a aklını okuma şansı.

"Burada bir hikâye var," demişti. "Evet, ama bu başka bir günün konusu."

"Birlikte geçirdiğimiz zaman kısalıyor." Dümdüz önüne baktı ve göğsüne bir sızı saplandı.

Bir erkek onu ne zaman tutmak ister ki?

"Bence zırhı yoğun silisyum karbür nanoparçacıklarıyla aşılınmış magnezyumdan yapmalıydınız," dedi Ever düşüncelerini bölerek. "Alüminyum kadar hafif ama titanyum kadar güçlü."

Cameo ona bakakaldı.

Fluffy atının etrafında koştururken Viola'nın yüzü gülüyordu. "Sen, küçük canavar, tam benim gönlüme göre bir kızsın. Yoğun silisyum karbür nanoparçacıklarıyla aşılınmış magnezyum en yüksek güç/ağırlık oranına sahiptir."

İkili metaller hakkında -zekice- sohbet ederken, Cameo'nun bakışları Lazarus'u aradı. Devasa kanatlı atının üzerinde oturuyordu, başı dik, omuzları dik, omurgası kaskatı kesilmişti. Ne kadar da hayranlık uyandırıcı bir manzaraydı. Yüzden fazla asker onunla birlikte at sürüyor, kadınlar ve çocuklar için bir kalkan oluşturuyordu.

Bir gök yılanı sürüsü tepemizde uçuyordu. Sayıları değişkendi, canavarlar istedikleri gibi gelip gidiyorlardı. Her dakika sabit kalan tek bir şey vardı: Cameo'nun aldığı ölümcül bakışlar.

Birden fazla olayda, yüzüne bir damla hızlandırıcı sıçramıştı. Ve kazara değildi. Yanıklar çok iyi yerleştirilmişti.

"Ah!" Bir damlacık daha ona çarptı, bu seferki burnunun ucunu yaktı. "Pekâlâ. Yeter artık. Evcil hayvanlarınızla ilgili bir şeyler yapın. Ben bir dal koparmadan önce," diye bağırdı gökyüzüne.

Yürek burkan hıçkırıklar kalabalığın içinde çınladı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

Sefalet neşeyle kıkırdadı. Bu gece kaç intihar olacak merak ediyorum...

Onu görmezden gelmek için elinden geleni yaparak en yeni yarasına merhem sürdü.

Lazarus anlamadığı bir dizi kelimeyi haykırırken gökyüzüne dik dik baktı. Ama gökyüzü yılanları anlamıştı. Birden fazla canavar karşılık olarak kükredi, kanatlarını çılgınca çırttı.

Bakışları Cameo'ya kaydı. "Senin ölmeni ve kanının kendilerine sıçramasını istiyorlar."

"Güven bana," diye fısıldadı, başka kimsenin onu duymamasını umarak. Eğer bir kişiyi daha ağılatırsa...

"Hislerimiz karşılıklı."

Dalgın bir halde iki parmağını çenesindeki kirli sakala sürttü. "Belki de seni... tokatlarsam gökyüzü yılanları tatmin olur."

Şaplak mı? Gerçekten mi? "Yapma-"

Bir kolunu kızın beline doladı ve kızıdan bir nefes almasını sağladı.

"Ne-"

Onu atından kaldırdı, pazuları esniyordu. İnanılmaz bir güç... ama yine de titremeye başladı. Onu düşüreceğinden korkarak ona sarıldı. Sonra onu önüne oturttu, kokusu ve sıcaklığı onu sardı ve kadın titredi.

Sefalet kafatasını tırmalıyor, şakaklarına keskin ağrılar gönderiyordu. Yolculuğun tadını çıkarmak için çok fazla.

Ya da belki de değil. Lazarus yanağını onunkine sürterek dikkatini dağıttı ve onu memnun etti.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Kahretsin! Kalkanlar yukarı!

"Eee?" diye sordu. "Bana şaplak atacak mısın, atmayacak mısın?"

"Dayak yemek ister misin?" "Bir elini kaybetmek ister misin?"

"Sanki size zevk verebilecek tek araçtan birini ortadan kaldıracakmışsınız gibi."

Ciğerlerinden hava fışkırdı. "Dur tahmin edeyim. Diğerleri diğer elin, ağzın ve...?"

"Ve benimle ilgili diğer her şey. Sesim... kokum... hatta zihnim. Kabul et, günüşiğim. Bütün paketi arzuluyorsun."

Seviyorum. Gerçekten istiyorum. "Peki ya senin çükün?" Oookay. Tehlikeli bir yola girmişlerdi. Konuyu değıştirme zamanı. "Boş ver. Gökyüzü yılanlarıyla hangi dilde konuştun?"

İtiraz etmeden değışikliğe izin verdi. "Typhonish, babamın kullandığı dil." Sıcak nefesi yanağını okşadı. "Sen, günüşiğim, enfessin. Sana dokunma dürtüsüne direnmek zor oldu. Çok, çok zor."

Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. "Şimdi bana dokunuyorsun. Karşı koymadın."

"Ve henüz teşekkürünüzü duymadım."

Bir yanı gülmek istiyordu. Çoğunluğu ağlamak istiyordu. Her şeyi onu istiyordu.

Tamam, başka bir konu değışikliğinin zamanı gelmişti. "Birçok Geleceğin Tanrıçası'nın aynasını nasıl elde ettin?"

Yine itiraz etmeden değışikliğe izin verdi. "Sarayla birlikte miras kaldı. Neden?"

Rahat davranın. "Geleceğinizi gördünüz mü?" Duruşu daha da sertleşti. "Gördünüz mü?"

Neden ona söylemiyorsun? Verirsen alırsın. "Evet. İki olasılık var. İlkinde, saraya döndük ve seks yaptık. Tebrikler! Güzeldi. Sonra bana geçide kadar eşlik ettin, kısa bir süre beni öldürmeyi düşündün ama sonunda veda etmeden çekip gittin."

Adam ellerini kadının kalçalarına koydu ve kadın nefesini içine çekti. "Yani seks yapıyoruz ve bu iyi bir şey," diye kulağına nefes verdi. "Bir şey değil."

Beklenti onu bir uçurumun kenarında tutuyordu, içi uğulduyor ve ısınıyordu. Başka ne yapabilirdi ki? "Neden beni öldürmek istiyorsun?" diye sordu, ses tonunda bir titreme vardı. "Sen diğerleri gibi değilsin. Sesime tepki vermiyorsun."

Sertleşti ama ipek gibi bir sesle, "Eminim bana bir neden göstermişsinizdir. Ama ben çekip gittim, değil mi? Beni ödüllendirir misin?"

O konuşurken parmakları diziyle oynuyordu. Bekleyiş ona acı vermeye başlamıştı. Ama bir dakika iki dakikaya karıştı. Başka bir şey yapmadı, piç kurusu.

"Sana ödöl yok," diye homurdandı.

"Pekâlâ. Sana ödöl yok. Peki ikinci imgelem neydi?" diye sordu. "Bana ondan bahset."

"Diğerleriyle aynı gün eve döndüm." "Ve?"

"Ve hiçbir şey. Ayna karardı."

"Birinci görüşe meyletmeme şaşmamalı. Sen gitmeden önce sana yapabileceğim şeyler..." Dizlerini hafifçe Pegasus'un yanlarına bastırdı. O tüylü kanatlar kalktı, Lazarus'un yanağını okşarken onu ve Lazarus'u dünyanın geri kalanından sakladı. "Ya da belki aynayı görmezden gelip yeni bir yol yaratmalı, en başından beri istediğim gibi bütün geceyi birlikte geçirmeliyiz. Sana vereceğim zevkin tadına bakmak ister misin?"

Evet! Hayır. Belki? Dudaklarını yaladı, baştan çıkmıştı, çok çılgınca baştan çıkmıştı. Ama yemeğin tamamını yiyemeyecekken neden bir mezenin tadını çıkarsındı ki? Neden iblisin dönüp çalacağı değerli anılar oluştursun ki? Ya da rehin alsın. Hayat zaten yeterince işkenceliydi.

"Adil bir uyarı," diye homurdandı. Eğer Lazarus'un cazibesine karşı koyamazsa, onun kendi cazibesine karşı koymasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. "Misery bana seni öldürürsem seninle ilgili anılarımı saklayabileceğimi söyledi. Senden nefret ediyor."

İblis tısladı. Ne cüretle ispiyonlarsın!

"Benim ölmemi mi istiyor?" Lazarus umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sıraya girmesi gerekecek."

Bir umut ışığı. "Üzölmedin ya da şaşırmadın mı?"

"İblisler insanlardan nefret eder ve yıkımı sever.

Ben olsam

"Benden hoşlanıp hoşlanmadığına şaşırdım."

"Ama sana zarar verebilir," diye sessizce itiraf etti.

"Yüzyıllar boyunca insanları kendilerini öldürmeye teşvik etti. Ve

o..." Dudaklarını yaladı. "Bir keresinde hayatıma son vermem için beni ikna etmişti. Ya da altı kez. Belki on iki."

Sertleştı, elik gibi kaskatı kesilmiştı. "Kendini düzinelerce kez öldürmeye mi çalıştın?"

Yutkundu, başını salladı. "Keder dayanılamayacak kadar büyük hale gelmiştı." Her seferinde, arkadaşları onu kırık ve kanlar içinde bulmuşlardı ve onların hayal kırıklığı ve incinmişliği, zaten parçalanmış olan kalbini kırarak sorunlarını daha da artırmıştı.

Asla kazanamazsın.

Lazarus, sanki kızın bir balon gibi uçup gitmesinden korkuyormuş gibi ona daha sıkı sarıldı. "Yakın geleceğinde ne olduğunu söylemek için aynaya ihtiyacım yok. Sen geleceksin."

Ateşten bir yol izledi, yukarı, yukarı... Nefes almayı bıraktı, karnı titriyordu, bacaklarının arasında bir sızı filizleniyordu ama adam sadece şortunun beliyle oynadı.

"Gelmek istiyor musun?" diye fısıldadı kulağına. "Bana bir gece ver."

Tüyleri diken diken oldu. "Aynanın öngördüğü gibi haftalarca sürecek bir cinsel mutluluk istemiyor musun?"

Tutuşunu sıkılaştırdı, neredeyse onu zedeleyecekti. "Teklif edebileceğim tek şey bir gece. Ne daha fazla, ne daha az."

Ayna, geleceğinin alabileceğı farklı yollar hakkında yalan mı söylemişti?

"Neden sadece bir gece?" diye sordu usulca. "Anlamamı sağla."

Adamın iç çekişi kadının tepesindeki tüyleri karıştırdı. "Beni hatırlamak istiyorsun, günüşiğim. Ben de seni iyi hatırlamak istiyorum."

Yani... ne? Cameo burada kalırsa sefalet düşüncelerini bozacak mı?

Ahh! Bilgi kesmişti ama yine de radarına takılmaması gerekiyordu. Gerçek gerçektı. Ama... hayallerindeki adamın onu her türlü zorluğa değır görmesi gerekmez miydi?

"Bir odaya girip bir partiyi mahvedebilirim," diye tersledi. "Sen de ağzını açıp aynısını yapabilirsin."

Hiç vakit kaybetmeden -ne zaman yaptı ki bunu? - beyaz, sıcak dilini kızın kulağının kabuğunda gezdirdi. "Parti demişken... Pantolonunun içindekine kendimi davet ediyorum."

Lanet olsun ona! Uyarılmanın kavurucu sıcaklığı öfkesini çabucak eritti. "Dur. Yok-"

"Ama olacak." Meme uçları onun için büzülürken, elleri göğüslerini avuçlamak için yukarıya, yukarıya doğru eğildi. Tepelerini tıngırdatarak doğrudan kızın çekirdeğine bir ateş akışı gönderdi.

Kalçaları dalgalandı ve poposu adamın ereksiyonunun uzun, sert boyuyla buluştu. Oh, merhamet, zevk inanılmazdı ve... her zaman olduğu gibi soğudu, iblis onu kederle doldurdu.

Lazarus göğüslerini yoğurdu ve zihinsel olarak bunun hâlâ iyi hissettirdiğini biliyordu. Gerçekten, gerçekten iyi. Ama fiziksel ve duygusal olarak zevkten uzak kalmıştı.

"Dursan iyi olur," dedi ona. "Zevk alıyormuş gibi yapabilirim ama ikimize de iyilik yapmış olmam."

Hayal kırıklığına uğramak şöyle dursun, boğuk bir kahkaha attı. "Bana bir söz vermeni istiyorum, günüşiğim."

Bu pek hayra alamet değildi. "Ne?"

"Bir dahaki sefere ellerimi hareket ettirdiğimde çok ama çok sessiz olacaksın.

Tamam mı?"

Hayır, hayır, hayır. Alfa-erkek tuzağına düşmüştü. Bütün kadınların zevkten aklını kaçırmalarını sağlayabileceğine inanıyordu. Aptal! Cameo'nun uyarısına rağmen eve altın getirebileceğini düşündü.

Aslında, onun uyarısı sayesinde eve altın getirebileceğini düşünüyordu. Ona daha iyi öğretmesi gerekecekti.

Ders başladı ve Bayan Lord tam bir sürtük.

"Dinleyin," dedi. "Söylediğimde beni dinle-"

"Bana söz ver," diye ısrar etti.

Bunu bırakmayacaktı, değil mi? Mavi topların yolunu öğrenmek zorunda kalacaktı. İç çekerek onun gözlerinin içine bakmak için döndü. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

Alaycı sesi, o sustuktan sonra da konuşmaya devam etti. Buna pişman olacaksın.

Belki bir şans vardır diye düşündü. Adamın ağzının kenarları sırtarak kalkıyordu. O daha emin olamadan, adam onu dönmeye zorladı, dişleriyle kulağının memesini yokladı ve ellerini aşağı kaydırıldı... aşağı... bir kez daha şalının belinde durdu.

"İnlemeye karşı koymuyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesi eğleniyor gibiydi. "Biraz bile değil," dedi kadın. "Tsk. Tsk. Sana sessiz olmanı söylemiştim."

"Bana bir soru sordun!"

"Peki ya şimdi?" Parmak uçlarından birini şalın bandı boyunca gezdirerek göbeğine dokundurdu. "Şimdi inlemeye karşı mı koyuyorsun?"

Karıncalandı ve acıdı ve düşündü, Evet, işte bu, bu gerçekten olacak... Ama bir kez daha muhteşem hisler soldu.

"Hayır," diye homurdandı.

"Hâlâ konuşuyor," dedi iç çekerek. "Güneş ışığım korkunç derecede tepkisiz. Cesaretim kırıldı." Yine de sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

Onun içinde bir ateş yaktığına gerçekten inanıyordu.

Dişlerini gıcırdatarak, "Birkaç inleme ve sızlanmanın hiçbir anlamı yok. Daha orgazm olmadım, Darkpit." Adam kadını güneş ışığına benzetirdi; kadınsa onu bir uçuşuma benzetirdi.

"Birkaç inleme ve sızlanma mı? Çok tatlısın." "Ve senin küçük deneyin bitti."

"Öfke, öfke." Cık cık etti. "Birinin - isim vermeyeceğim - doruğa ulaşması gerekiyor."

Yüzyıllardır milyonlarca kadının her gün zevk aldığı bir şeyi deneyimlemek için yanıp tutuşuyordu. Ve şimdi onunla alay etmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu? Söz verdiği şeyi yerine getiremedikten sonra mı?

İçinde bir öfke bombası patladı. "Hünerlerin çok abartılıyor. Kendin hakkındaki düşüncelerin de öyle!"

"İşte orada, beklediğim cadaloz," dedi ve sonra elini bacaklarının arasına, şortunun altına soktu ve bir parmağını içine soktu.

İçinde bir mutluluk dalgası patladı ve nefesi kesildi.

"Öfken iblisi zayıflatıyor," diye mırıldandı, "bana harekete geçmek için bir fırsat." Konuşurken kalın, güzel, muhteşem parmağını kızın içinde ve dışında hareket ettirdi. Ereksiyonu kışının yanakları arasına ısrarla bastırarak lezzetli hislere katkıda bulundu.

"Daha fazla." Arkasına yaslandı, başını adamın omzuna yasladı ve ona daha kolay erişim sağladı. "Daha fazlasını istiyorum." Daha fazlasını istiyordu. "Lütfen." Burada, şimdi, yalvarmak için fazla gururlu değildi.

Onu yerinde tutmak için bileklerine sapladığı tırnaklara rağmen elini geri çekti. "Birisi az önce sözünü tutmadı."

"Ne yapıyorsun? Sonunda bir yerlere varıyordun. Devam et!"

Gözleri cızırdayan obsidyen havuzları gibi, parmağını yaladı. "Açık değil mi, günüşiğim? Seni cezalandırıyorum, seni azap içinde bırakıyorum. Parmağımın içindeki hissini hatırlayacaksın ve yakında geri dönmesi için bana yalvaracaksın."

* * *

Bir kadını sinirlendirmek Lazarus'un hayattaki hedeflerinden biri olmamıştı. Cameo'ya kadar.

Ona kendi versiyonu olan parmağını gösterdikten sonra atına döndü. Bir sırtış sakladı. Ona duyduğu arzunun büyümesine ve iltihaplanmasına izin verdi. Yakında kaynayan bir şehvet kazanına dönüşecekti. Buhar, umarım, iblise karşı bir bariyer oluşturacaktı.

Ayrıca, Lazarus intikam almak istiyordu. Küçük cadaloz bütün gün onu zihninden uzak tutmuştu.

Ona bir sonraki bakışında, yorgunluk öfkesini tamamen gölgede bırakmıştı. Eyerine yığılmıştı. Adrenalini düşmüştü ve sert bir şekilde düşmüştü.

"Gece için duralım," diye seslendi.

Tüm alay durdu. Lazarus atından indi ve iyi bir iş çıkardığı için güçlü atının sağrısını okşadı.

Birkaç dakika içinde çadırlar kuruldu. Viola ve çocuklar en büyük çadırın içine alındılar - tanrıça ısrar etti.

Cameo üçlüyü içeriye kadar takip etmeye çalıştığında, Lazarus onun elini sıktı ve çadırına doğru götürdü.

Başka bir zaman olsa muhtemelen itiraz ederdi. Bu gece ona yaslandı, onu koltuk değneği olarak kullandı. Ayakları sürükleniyor, toprakta derin izler bırakıyordu.

"Kalk bakalım, günüşiğim." Lazarus onu kollarına aldı ve içeri taşıdı. Bu hareketin önemi onun gözünden kaçmamıştı ve bu-

Hiçbir şey.

Onu ayağa kaldırdığında, tökezleyerek kalın bir kürk yığınının üzerine yığıldı. Gözleri çoktan kapanmıştı, "Bana her ne sormayı planlıyorsan, cevabım hayır," diye mırıldandı.

Uyku bir anda onu ele geçirdi, güzel vücudu gevşedi.

"İşte bir soru," diye mırıldandı. "Bu gece ellerimi kendime saklamalı mıyım?"

Ona dokunmamaya dikkat ederek yanına yaklaştı. Onun korunmasına bizzat nezaret edecekti. Bütün gece boyunca.

Gül, bergamot ve neroli kokusu onu sardı. Zihni açıldı, onunla bir bağlantı kurmaya çalıştı. Kadın hiç bu kadar savunmasız olmamıştı ve adam kendinden nefret ediyordu ama zihnini kapatması imkânsızdı.

Onun hakkında daha çok şey öğrenmeliyim.

Gördüğü görüntüler onu rahatsız etti. Mutsuzluk rüyalarında bile onu rahatsız ediyor, kafasını muhtemelen nefret ettiği anılarla dolduruyordu. Fiziksel olarak incindiği zamanlar. İnsanlar ona korkunç isimler takmıştı. Arkadaşları öldüğünde. Güvendiği kişiler ona ihanet ettiğinde.

Bir o yana bir bu yana dönüyor, bir türlü sakinleşemiyordu. Zavallı Cameo. Zavallı Lazarus. Ona duyduğu arzu onu rahatsız ediyordu. Sadece birkaç dakika önce, göğüsleri onun ellerinden taşmıştı,

Meme uçları adamın etine değiyordu. Parmağı onun içindeydi, iç duvarları neredeyse onu canlı canlı yakıyordu. Boğazının arkasından çıkardığı küçük sesler işitsel porno gibiydi.

Onu soymak, ağrıyan boyunu içine sokmak, tırnaklarının sırtına batmasını ve bacaklarının beline dolanmasını sağlamak için neler vermezdi...

Zaten ona bağımlıyım.

Her ne sebeple olursa olsun, kader onun onun $\mu\nu\nu\nu\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sı olduğuna karar vermişti. Ya da belki de vücut kimyası kadar basit bir şey karar vermişti. Her iki durumda da bu seçim Lazarus'u memnun etmişti. Her nasılsa Cameo, bir başkası için hiç hissetmediği şefkate doğrudan bir yol bulmuştu. Sivri dili ve kıvrak zekâsı onu eğlendiriyordu. Arkadaşlarına ve ailesine duyduğu sevgi kıskançlık uyandırıyor.

Rahatlamak için başvurduğu kişi, tek kişi olmak istiyordu.

İstedığınız şey ihtiyacınız olan şey değildir.

Çadırdan ayrıldığını kimsenin bilmesini istemediği için kampın sınırlarının dışına fırladı ve aya tekrar tekrar küfrederken yumruklarını bir ağacın gövdesine vurdu. Sarmaşıklar korkuyla geri çekildi. Etrafında serin bir rüzgâr esti.

Ellerindeki kemikler paramparça olduğunda, palete geri döndü. Cameo onun kargaşasından habersiz uyumaya devam etti.

Zamanı geldiğinde, onu bırakacaktı. Planladığı gibi. Lanetli aynanın ona ne gösterdiğinin önemi yoktu. Çünkü...

Kollarındaki ve bacaklarındaki kristaller bir kez daha kalınlaşmıştı. Şimdi sertleşen damarlardan yüzlerce ısıltılı nehir dallanıyordu.

Zayıf biri gibi, onu kucağına aldığı anda neredeyse düşürüyordu - kılıcından daha hafif olan bir kadını neredeyse düşürüyordu. Bu gülünçtü. Ama o eğlenmiyordu.

Cameo tahmin ettiğinden çok daha tehlikeliydi. Çünkü onu memnun etti. Çünkü onun bedeninden daha fazlasını zayıflattı, onun kararlılığını zayıflattı.

Eğer dikkatli olmazsa, düşmanlarının başaramadığı şeyin aynısını yapacaktı. Onu tamamen yok edecekti.

11

"Herkesin size bir kez ihanet etmesine izin verilir. Hatalar olur. Şaka yapıyorum. Hiç kimse size asla ihanet edemez. Her zaman bir cellat bulundurun."

-Kendi Şartlarında Yaşamak, Kahretsın

"Uyan, güneşli. Yemek ye."

Cameo kuru gözlerini kırıştırtarak açtı. Vücudu sanki az önce bir araba kazası geçirmiş gibi ağrıyordu. Bu sık rastlanan bir durumdu. İblis rüyalarına sızmış, saatlerce dönüp durmasına ve gerilmesine neden olmuştu.

Etrafını incelerken sırtını dikleştirdi ve kollarını başının üzerine uzattı. İlk fark ettiği şey, alışılmadık bir hayvan derisinden yapılmış bir çadırdı. Tek mobilya? Altındaki yumuşak beyaz kürkler. Birkaç metre ötede küçük bir ateş çukuru çıtırdıyor, duman yukarı doğru yükseliyor ve çatıdaki bir açıklıktan dışarı çıkıyordu.

Tereyağlı yumurta kokusu havayı doyurdu ve ağzı sulandı.

Tamamen giyinmiş olan Lazarus onu dik bir pozisyona çekti. Sanki onu yakmış gibi hemen serbest bıraktı. Çatık kaşları sert yüz hatlarını gölgeliyordu, muhteşem alfa erkeğinin bir şeye sinirlendiği belliydi.

Misery pençelerini savaşçının içine mi batırmıştı?

Lazarus ona keten bir peçete ve içinde çırpılmış yumurta olan bir tabak uzattı. Çırpılmış yeşil yumurta.

"Ne, jambon yok mu?" diye sordu.

"Burada hiç domuzumuz yok. Bana yarım saat verin, sizin için güzel bir Griffin bifteği hazırlayayım."

Griffin. Antik Yunan'da bir γρόφων. Yarı aslan yarı kartal. "Hayır, teşekkürler." Belirsiz bir ısırik aldı ve zevkle inledi.

"Sanırım seni bir Dr. Seuss hayranı olarak düşünmemeliydim."

"Dr. Seuss kim? Eski bir erkek arkadaş mı?" Kelimeyi tükürdü.

Ağzının kenarları büküldü. Vay, vay, ruh hali nasıl da aniden değişmişti. "Belki de öyledir. Kelimelerle özel bir ilişkisi var."

Lazarus ona dişlerini gösterdi. "Bu ne tür bir yumurta?" diye sordu. "Gök yılanı."

Vay be! Alemdeki en iğrenç yaratık en tatlı, en lezzetli yumurtalara mı sahipti? Bu nasıl adil olabilir?

Bir lokma daha yuttu ve "Bağırsaklarımın patlamasına neden olacak mı?" diye sordu.

"Sadece belin. Bu bir afrodisyak."

"Patlayan bellere içelim." Cameo sanki yıllardır yemek yememiş gibi yemeğe daldı. Tabağı yalayıp temizledikten sonra peçeteyle ağzını sildi.

Lazarus vahşi bir yoğunlukla onu izledi ve ürpermesine neden oldu. "Bana her şeyi sorabilirsin." Onun önüne oturdu. "Cevap vereceğim dürüstçe, hatasız."

Dikkatini dağıtacak bir şeye mi ihtiyacı vardı? Kız kucağına sürünse ne yapardı?

Dürtüye diren! Birincisi, az önce ona bir hediye teklif etmişti. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek mi? Evet, lütfen! İkincisi, hemen bir diş fırçasına ihtiyacı vardı. Sabah nefesiyle onu korkutup kaçırmaya gerek yoktu.

Ne sormalı, ne sormalı? "Juliette'ten intikam almaya neden bu kadar kararlısın? Orada

Ondan hoşlanıyor gibiydin. Seni köleleştirmiş olmasına rağmen."

Gözleri parlıyordu. "Beni köleleştirmekten fazlasını yaptı." Sesi sertleşti. "Senden önce, Soyma Asası'na sahipti. Başka âlemlere geçit açmaktan fazlasını yapar; ruhu ruhtan ayırır. Onu benden özgür iradeyi koparmak için kullandı, onu istediğimi düşünmemi sağladı. Ama etkileri sadece geçiciydi. Zihnini okuyup kendime geliyordum... ve o da onu öldürmemi engellemek için ellerimi çekip özgür irademi bir kez daha kırmak için yeterli zamanı kazanıyordu."

Korku Cameo'nun içinde gürlledi ve Misery'yi zihninin ön saflarına getirdi. Keder şimşekleriyle saldırdı. Gözyaşları gözlerine doldu ve görüşünü engelledi.

Bir heykel kadar sert olan Lazarus tek bir damlacığı yakalamak için uzandı, parmak uçlarıyla nemi sıkıştırıp eledi. "Senin mi yoksa iblisin mi nezaketi?"

"İkisi de." Burnunu silmek için keten peçeteyi kullandı.

"Kendi iyiliğin için fazla tatlı ve yufka yüreklisin." "Hiç de değilim." Burnunu çekti. "Sadece... acı çektin. Hayır. Strider'ın kafanı kesmesine izin vermene şaşırdım." Nefret ettiğin birini sevdiğine inanmak için kandırılmak... seni korkunç şekillerde istismar eden birini...

Cameo Lazarus'un üzerine atılarak onu kollarının arasına aldı ve başını boynunun çukuruna gömdü. Lazarus onun kucağında rahatlarken, kolları da ona sarıldı.

"Özür dilerim," dedi. Ölümlüler dünyasına döndüğünde Juliette'i bulacaktı. Lazarus'un adına Harpy'yi cezalandıracaktı.

İntikam canını yakacak, sürtük.

"Ona meydan okuma," diye emretti, tutuşu sıkılaşmıştı. "Yaralanabilirsin. Ya da daha kötüsü."

Yine aklını okumuştun ama bir kez olsun umursamadı. "Beni yenemez." Melankolinin Annesi'nin yetenekleri vardı.

"Cameo-"

Üzüntüyle teması keserek kalçalarına doğru eğildi ve dikkatini başka bir yöne çevirdi. "Eğer Soyma Çubuğu ruhu ruhtan ayırabiliyorsa, ruhu iblisten de ayırabilir mi?"

Misery küfürler savurdu. Ondan kaçmak gibi bir arzusu yoktu. Aslında yoktu. Onun hayatını mahvetmek çok eğlenceliydi.

Omuzlarını kavrayan Lazarus, iblisi susturmaya yetecek bir güçle onu sarstı. Tam bir alfa hareketiydi, gücü ve coşkusu tuhaf bir şekilde tahrik ediciydi.

Bu kez, vücudunun farklı bölgelerinde zonklayan sıcaklık ve farkındalıktan bahsetmeye gerek yok, içinden geçen elektrik arkını fark etti.

"Sakin denemeye kalkma," diye hırladı. "Eğer Soyma Çubuğu başarılı olursa, ölürsün. İblis olmadan yaşayamazsın."

"Hayır, yapamam. Şu anda olmaz." Başını yana eğdi ve onu derinlemesine inceledi. Kanı, mutluluk olduğunu varsaydığı bir şeyle şakiyordu.

İlk tadım ve muhteşem!

"Ama endişelenme, Darkpit. Pandora'nın kutusunu bulana ve ailemin ebedi güvenliğini sağlayana kadar ölmeme izin vermeyeceğim."

Rahatlamaya başladı.

"Benim ölümüm düşüncesi seni neden rahatsız ediyor?" diye sordu ve adam yeniden kaskatı kesildi. "Ben olası bir tek gecelik ilişkiden başka bir şey değilim, değil mi?"

"Hayır. Evet." Ayağa fırladı ve tam önünde volta atmaya başladı. Bir eli saçlarına dolanmıştı. "Senin hayatını kurtarmak için bir sürü zahmete giriyorum, günüşiğim. En azından bunu yaşayabilirsin."

Pardon? "Nasıl? Hayatımı nasıl kurtarıyorsun?"

"Bu diyarda, yaşayanlar adil bir avdır. Korumamı sağlamamış olsaydım, gök yılanları seni binlerce kez öldürebilirdi. Bu bağlamda, vatandaşlar da bedeniniz üzerinde hak iddia etmek için sizi öldürebilirdi. Ona sahip olmak ve geçitten geçmek istiyorlar."

Onun bu özgüven eksikliğine sinirlendi. "Birinin kolay hedefi olduğumu düşünüyorsan beni hafife alıyorsun. Bu konuda," diye ekledi onu taklit ederek, "Viola ve çocuklar bile senin yardımın olmadan hayatta kalmayı başardılar."

Karanlık bakışları öfke alevleriyle çatırdadı. "Yanlış anladınız. Juliette beni alt etti. Beni. Bunu yapabileceğine seni inandıran ne?"

Cameo hiç belli etmeden elmas hançerlerden birini avuçlayıp fırlatmıştı. Ucu omzuna saplanmıştı.

Yaradan kalın bir kan nehri akıyordu. Ölmüş olmasına rağmen kalbinin attığını biliyordu ama bu keskin hatırlatma onu ürkütmüştü.

Bir şekilde hayata geri mi dönmüştü? Onunla birlikte geçitten geçebilir miydi? Heyecan çiçek açtı.

"Hayır," dedi onun aklından geçenleri okuyarak. "Yapamam."

Heyecan trajik bir şekilde öldü. "Ben sen değilim. Juliette'i gözlerim bağlıyken ve iki elim arkamda bağlıyken bile yenebilirim."

Dudaklarını büzerek kıpkırmızı olmuş silahı çekip çıkardı. "Yavru kedinin dış görünüşünün altında bir dişi kaplan kükrüyor. Buna sevindim."

Urban önceden haber vermeden çadıra girdi ve bir sonraki "kükremesini" yarıda kesti. Lazarus'u gördü ve rahat bir nefes aldı. "Tanrıça Viola'ya sevgimin bir nişanesini sunmak istiyorum. Erkeklerin kadınlarına ne vermesi gerekiyor?"

Ne kadar sevimli. "Urban, tatlım. Bir kadına kur yapmak için çok gençsin. Yapamazsın-"

Küçük çocuk irkildi ve Cameo dudaklarını birbirine bastırdı.

Lazarus, "Bir düşmanın kellesi her zaman hoş bir dokunuştur," diye araya girdi.

Ne! Başını kararlı bir şekilde salladı.

"Onun için yapacağın şey bu mu?" Urban başparmağını Cameo'ya doğru kaldırdı. "Ona bir düşmanın kellesini mi vereceksin?"

"Hayır." Lazarus başını salladı. "Ona bir otomatın kalbini vereceğim."

Teşekkürler. Bazen Colossi olarak da adlandırılan otomatlar yarı insan ya da hayvan, yarı metaldi.

"Aslında günün geri kalanında burada olmayacağım." Sırtına iki kısa kılıç bağladı. "Geçitten geçmek için bir fedakârlık yapılması gerekiyor. Dört kişinin geçebilmesi için büyük bir fedakârlık yapılması gerekiyor. Otomatlar bir ordu için yeterince büyük."

"Ben de seninle geliyorum," dedi. Sessiz kalması mümkün değildi.

Neden? Ona yardım edemezsin, diye fısıldadı Misery. Sen bir kadınsın. Zayıf cins. Ona sadece engel olursun.

Yalanlar, sadece yalanlar. Eğitilmişti. Krallıklar devirdi. Görünüşe göre sonsuz işkence turlarından sağ çıkmıştı. Yere serilmişti ama her zaman ayağa kalkmıştı. Ve bu gerçek güçtü.

"Hayır," dedi Lazarus, ses tonu inatçıydı. "Ben yalnız giderim."

Adamın daralan bakışlarını karşıladı ve çenesini kaldırdı, inatçılığın tam bir resmini çizdiğini biliyordu.

Sadece o değildi.

Kendini bir otomatı yardım almadan yenebilecek kadar güçlü görüyordu ve muhtemelen öyleydi de. Ama kendisinin riskine atmadan onun hayatını -ya da ölümünü- riske atmasına izin vermezdi.

Viola tepinerek çadıra girdi, Fluffy de hemen arkasındaydı. "Pekâlâ, kapıyı dinlemekten yoruludum. Gün sonuna kadar bizi otomat bölgesine ve geçide götürebilirim."

Kalbi kaburgalarına çarpan Cameo ayağa fırladı. Bugün Lazarus'tan ayrılacak mısın?

Çok erken!

Lazarus'un gözünün altında bir kas kıpırdadı ve onun da kendisi hakkında aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. "Hayır."

"Merhaba Viola." Urban zarif bir selam vermeden önce ona el salladı. "Nasılsınız?"

Tanrıça ona tuhaf bir bakış attı ama el sallayarak karşılık verdi. "Belli değil mi? Her zamanki gibi harikayım."

"Bizi geçide nasıl götürebilirsin?" Cameo, Lazarus'u görmezden gelerek ona sordu. Onun varlığında ne kadar çok zaman geçirirse, direnci de o kadar hızlı kırılıyordu. Ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar iyiydi.

"Uh, merhaba. Ben Öbür Dünya'nın tanrıçasıyım. Belki de ruhlar âlemine giden kestirme yolları biliyordumdur." Parmaklarını Lazarus'a doğru salladı, başparmağındaki yüzük ışıktaki parlıyordu. "Belki de bu, alemler arasında sıçrama yapmamı, bizi otomat bölgesine, sonra da doğrudan eve açılan kapının önüne koymamı sağlıyor. Kim bilir, gerçekten?"

Lazarus ona doğru bir adım attı, tehditkâr bir saldırganlık kulesiydi. "Yüzüğü istiyorum. Onu bana ver. Şimdi."

Prenses Fluffikans ve Urban onun yolunu kesmek için önüne atlarken bile Viola geri çekildi.

"Yüzük benim," dedi tanrıça. "Onu dürüstçe çaldım."

Küçük çocuk Lazarus'a, "Bana kafanı aldirtma," dedi. Parmak eklemlerini patlattı. "Yapacağım. Tereddüt bile etmeyeceğim."

Tazmanya canavarı çığlık attı. O bir gece yaratığıydı. Sabahlar onun arkadaşı değildi.

"Kimse kimsenin kafasını almayacak ve kimse kimsenin mücevherini çalmayacak. Ve herkes Cam Teyze'nin evine girmeden önce kapıyı çalacak, nerede ya da ne olursa olsun. Bugünden itibaren. Anladınız mı?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Viola, ringdeki yansımana değil bana konsantre ol. Aferin kızıma. Şimdi benim için birkaç soruya cevap ver. Yüzük başından beri sende miydi? Neden daha önce bahsetmedin? Bizi eve götürmek için kullanabilir misin?"

"Evet. Başından beri vardı. Ve bundan bahsetmedim çünkü Bencil ve Açgözlü Lazarus'un bunu talep etmeye kalkışacağını biliyordum." Solgun saç örgülerinin uçlarıyla oynadı. "Ve hayır. Onu sadece bizi diğer ruhani âlemlere götürmek için kullanabilirim."

"Yüzüğü bana ver. Kendi özgür iradenle," diye ekledi. "Bunu otomatı öldürmenin bedeli olarak kabul et." Viola saçlarını kabarttı. "Onu kendim öldüreceğim, Teşekkürler. Çılgın yeteneklerim var. Ve onu her zaman bir kalkan olarak kullanabilirim." Başparmağını Urban'a doğru kaldırdı. "Hayatta kalacağım ve eve döneceğim. Bay ve Bayan Maddox'a oğullarının neden öldüğünü açıklayabilirsin."

"Hey!" Ever, yanaklarının rengi uçmuş bir halde çadıra girdi. "Kardeşimi kalkan olarak kullanabilecek tek kişi benim."

Viola kızı görmezden gelerek Lazarus'a, "Mesele şu," dedi. "Eğer sana yüzüğü verirsem, beni geride bırakacaksın. Bu bir sorun. Otomatın evini görmek istiyorum."

Lazarus kollarını açmış, evrendeki son akli başında adam gibi davranıyordu. "Ölmek istiyorsun o zaman."

Tamam, bu iş kontrolden çıkmıştı. "Eğer yüzüğü ona verirsen Viola, bizimle gelebilirsin. Zaten yakında ruhlar âleminden ayrılacaksın, o yüzden yüzüğe ihtiyacın olmayacak. Doğru mu? Urban, Ever. Ağlamayı kes. Sen burada muhafızlarla kalıyorsun. Yetişkinler biraz yetişkinlik yapmak için dışarı çıkıyor."

Şehvet tokadına karşı kendini hazırladı ve Lazarus'un bakışlarıyla karşılaştı. "Sen. İhtiyacımız olanı almamıza yardım et, ben de sana veda öpücüğü vereyim."

* * *

Cameo Lazarus'un verdiği fırça ve macunla dişlerini fırçaladı ve onun buz gibi suyla doldurduğu leğende yıkandı. Tazelenmiş olarak tanrıçanın verdiği bir tişört ve kot pantolonu giydi.

Görünüşe göre Viola dün gece portal açma yüzüğünü kullanmış, haftalar önce yaptırdığı yüzlerce tişörtü getirmiş ve bu çok küçük giysileri diyardaki herkese vermeyi planlamıştı. Her tişörtün farklı bir mesajı vardı ama her mesaj aynı anlama geliyordu.

I Heart Viola.

Viola Takımı.

Eğer Viola'ya sahip olamayacaksam, ölümü tercih ederim.
Ölümden Sonraki Hayatın Tanrıçası ile Takıldım ve
Elime Geçen Tek Şey Bu Muhteşem Tişört Oldu.

Lazarus bu zamanı yeni yüzüğünü okşamak ve somurtmak için kullandı... Cameo emin değildi. Keşke Jeannie'yi
Düşlüyorum kıyafetini giyseydin mi diyordu? Otomat-kalp görevinde kendisine eşlik edecek biri olduğu için surat mı asıyordu?

Cameo'nun onu terk etmesini istemiyor muydu?

Bu düşünce onu heyecanlandırdı ve ilk kez Misery'nin bu hissi bastırmak için yaptığı hiçbir şey onu etkilemedi. Kanı kaynamaya, kemikleri titremeye devam etti.

Bir otomatı öldür, Lazarus'a veda öpücüğü ver.

Cameo savaşıya, Viola'ya ve Prens Fluffikans'a çadırın dışında katıldı. Güneş ışığı affetmeyen bir gökyüzünden parlıyordu. Neyse ki gökyüzü yılanının kanatları büyük bir mesafeye yayılmış ve mükemmel miktarda gölge oluşturmıştı.

Muhafızlar kamp alanının etrafında koşuşturuyor, saklambaç oynamaya karar vermiş çocukları arıyorlardı. Endişelenecekti ama neşeli kıkırdamalar rüzgârda sürüklenerek ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi.

Ayrıca Viola, Urban'a kız kardeşine göz kulak olmasını, çadırların yanında kalmasını ve kimseyi öldürmemesini söylemişti. O da "Senin için, tatlım, her şeyi yaparım" diyerek kabul etmişti.

Maddox oğlunun aşkını öğrendiğinde çılgına dönecekti.

"-Burada kalacaksınız," diyordu Lazarus bir grup adamına.
"Kargomu hayatınız pahasına koruyacaksınız."

Kargo. Evet. Çocuklar daha kötü çağırılmıştı.

Bir kelebek o anı seçerek kampa uçtu ve Lazarus'un omzuna kondu ve Cameo'yu ani bir dehşet duygusu sardı.

Bugün korkunç bir şey olacaktı.

"Dediğini yapın ve çocukları canınız pahasına koruyun," diye seslendi, "yoksa dikenlerinizi ağzınızdan çıkarırım."

-Şarkı söylerken."

Acı dolu bir feryat korosu koptu.

Lazarus onunla yüzleşti, koyu renk gözlerinin derinliklerinde hayranlık titreşiyordu. Hayranlık... ve biraz da öfke. Ona doğru yürüdü, kelebek uçuşa geçmişti. "şimdi de adamlarıma emir mi veriyorsun?"

Yerini korudu. Ben savaş için yaratıldım. Ona ya da herhangi bir erkeğe teslim olmayacağım. Bu adamın çikolata ve şampanya kokusu duyularını okşasa bile.

"şimdi ve her zaman," dedi.

"Benimle gelmek istediğine emin misin?" Parmak ucunu kızın çenesinde gezdirdi ve içini bir ürperti kapladı. "Eğer zarar görürsen, hiç hoşnut olmam."

"Merak etme. Veda öpücüğümüzü kaçırmayacağım."

Eğildi, burnu onunkine değdi, sıcak nefesi çenesini havalandırdı. "İntikamcı bir adam olduğumu biliyorsun ama yine de benimle alay ediyorsun. Ya cesursun ya da aptal. Hangisi olduğundan emin değilim. Bir öpücükten fazlasını istediğimi biliyorum. Gecemi istiyorum."

"Ben eve gidiyorum." şimdilik. Pandora'nın kutusunu aramak için üçüncü kez ruhlar âlemine dönecekti.

Arayışı onu Lazarus'un krallığına geri götürecektir miydi?

"Diğerleri bugün geçitten geçebilir. Sen gidebilirsin. yarına kadar."

Onunla tek bir gece geçirmek mi? Aynanın ikinci görüntüsünde teklif ettiği şey buydu... "Üzgünüm, ama ben-"

"Hayır deme. Ve öpücüğüm için beni bekletme. şimdi istiyorum." Adamın ona bakışı... Sanki doğmuş tek kadın oymuş gibiydi. Görebildiği tek kadın. şimdiye kadar istediği tek kadın. "Ver onu bana."

Tıpkı bunun gibi, onu çekingenlikten ve endişeden arındırmış ve arzusunun çiğliğini ortaya çıkarmıştı. Onu reddetmek bir seçenek değildi ama ona yardım etmek de akıllıca değildi.

"İstiyor musun?" diye mırıldandı. "Al onu."

Ensesinden kavradı ve onu vücudunun sert çizgisine doğru çekti. Nefes nefese kaldığında, ağızını onunkine bastırdı ve dilini derinlere soktu. Tıpkı kokusu gibi, tadı da kadının duyularını harap etti; güzel bir şarap kadar koyu, zengin ve tatlıydı ve ambrosia'dan daha sarhoş ediciydi.

Onun kollarında canlandı.

Kanının kaynaması onu içten dışa doğru yaktı, dağladı ve inledi. Kemikleri eridi. Ayakta kalabilmek için tek yapabildiği ona tutunmaktı.

Sanki onun tadını çıkarmak istiyormuş gibi, hiç çekinmeden öptü onu. Sanki onu yutmak istermiş gibi öptü. Sanki hayatı boyunca aradığı bir hazineymiş gibi, sanki sonsuza dek tadını çıkarmayı planlıyormuş gibi.

Tutku ve zevk, iblisin hüznüyle çarpıştığında -tutku ve zevk kazandı! Cameo şokun etkisinden kurtulamadı, tırnakları Lazarus'un geniş omuzlarına battı. Çok güçlü. Çok erkek.

Gitmesine nasıl izin verebilirim?

Öpüşmenin tonu değişirken göğsünde bir hırıltı yankılandı. Erimiş bir keşiften durdurulamaz bir tüketime dönüştü. Birbirlerine duydukları susuzluk bastırılamazdı. Ona sürtündü, aletinin verdiği his inanılmazdı. Sert, uzun ve kalındı.

Cameo'nun nefesi onunkine karıştı, ta ki aynı havayı soluyana kadar. Ta ki o-

Kadınısı bir sıkıntı iç çekişi duydunuz mu?

Lazarus onu serbest bıraktı ve geri çekildi, hiçbir parçası ona dokunmuyordu. Bir rezalet. Cameo nefes nefese kaldı, dizleri titriyor, uzuvları katı hallerine dönmek için mücadele ediyordu.

Öfke yüz hatlarını kararttı ve tükürdü, "Dikkat dağıtmak öldürür."

Bekle. Öpücük için onu mu suçladı?

"-Bana asla doyamıyor," diyordu Viola. "Aynı şey sizin için geçerli değil. Artık gidebilir miyiz? Çok önemli bir randevuya geç kalıyorum."

Lazarus elinin tersiyle ağzını sildi. Sanki Cameo'nun tadı ona aniden itici gelmişti. Adamlarına odaklandı. "Eğer çocuklara bir zarar gelirse, kaçsanız iyi edersiniz. Size bir faydası dokunacağından değil. Ben kovalarım."

Misery kıs kıs güldü ve Cameo

Hayır! Bu sefer olmaz. Çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Lazarus ona inkar edilemez bir zevk vermiş, iblisin etkilerini hafifletmişti. Sebebi ne olursa olsun, onun bu kaba davranışını affedebilirdi.

Ama unutacak mıyım?

Bir elini karnına bastırdı. Reddedilmesi canını yakmıştı, evet, ama bu öpüşmelerinin bir sonucuydu. Hayatının en büyük deneyimiydi. Hafızasını kaybetmektense bir uzvunu kaybetmeyi tercih ederdi.

Viola'ya, "Bana yüzüğü nasıl kullanacağımı söyle." dedi.

"Özür dilerim." Tanrıça elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Sana göstermem gerek."

Ağzını açıp kapattı. Kabarcıklı bir küfürle grubun kontrolünü bıraktı. "Eğer bu bir numaraysa..."

"Neden seni kandırırsın ki?" Cameo talep etti. "Şu anda hepimizin amacı aynı."

Onu görmezden geldi, ona doğru bakmadı bile. Viola evcil hayvanına bir öpücük kondurdu. "Endişelenmen için bir neden yok.

Annem geri dönecek." Yüzüğü havada salladı ve manzarada bir yarık açıldı. Bir âlemle diğeri arasında, yedi ayak boyundaki Lazarus'un kolaylıkla geçebileceği kadar geniş bir açıklık.

Cameo onun peşinden, tanrıça da onun peşinden gitti. Yarık duyulabilir bir çatırtıyla kapandı.

Çorak bir arazi onları çevreliyordu, sıcaklık neredeyse dayanılmazdı. Cameo'nun teninde boncuk boncuk ter vardı. Yer kavrulmuştu, kir siyahtı ve kömürle kaplanmıştı, kırmızı damarlı çatlaklardan duman dalları kıvrılıyordu. Gökyüzü de daha iyi durumda değildi, kalın bulutlar yağlı siyah bir madde sızdırıyordu.

Viola bir kaya parçasına doğru zıpladı ve tırnaklarını törpülemek için oturdu. "Kendimi yedeklemeye karar verdim. Bensiz devam edin."

Ne! Gelmek için ısrar etmişti, sadece aksiyonu atlamak için mi?

Lazarus yanına gitti, yüzüğü parmağından kabaca çıkardı ve tek kelime etmeden yoluna devam etti.

kelime. Melankolinin Annesi olarak anılan da oydu. Acıma Partilerinin Babası olmalı.

Cameo ona yetişmek için koştu, sonra da onun yanında tempo tuttu. Kömürleşmiş toprak kısa süre sonra yerini taş döşeli bir patikaya bıraktı. "Hiç bir otomatla dövüştün mü?" diye sordu.

"Ben çocukken babam beni bir sürünün ortasına bıraktı. Kelimenin tam anlamıyla. Bana bir metal parçası olmadan eve gelmememi söyledi ve beni bir gök yılanının sırtından aşağı itti."

"Bu korkunç, Lazarus!"

"Hayır. Hayat bu. Geçmişim beni bugün olduğum adama dönüştürdü. Güçlü ve korkusuz."

"Ve alçakgönüllü?"

Başını salladı. "Alçakgönüllülüğüm kendimle ilgili en sevdiğim şeylerden biri."

Yüzünde bir gülümseme çiçek açmaya çalıştı. "Kendi oğluna bu kadar soğuk kalpli bir şey yapar mısın?"

"Asla çocuk sahibi olmayacağım," diye cevap verdi kolayca.

"Yapamadığın için mi yoksa istemediğin için mi?"

"İstemediğim için mi?"

Emin değil miydi?

"Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

Kendini bir anne, Lazarus'u da bir baba olarak hayal etti. O, yavrularına karşı korumacı olurdu. Küçük erkek ve kız çocukları ağladığında onlarla alay eder, gözyaşlarını kahkahaya çevirirdi.

Kalbi özlemle sıkıştı.

"İstiyorum," diye itiraf etti. "Bir gün. Ama sadece iblislerden arınırsam."

Budaklı ağaçlardan oluşan bir kıyıya ulaştılar. Lazarus'un yardımıyla, ağaç dalları usulca yanaklarını tokatladı. Kendi kişisel şakası mı? Yoksa onu üzme yerine gergin tutmanın bir yolu mu?

Bana yardım ediyor, değil mi?

Keşke onu elinde tutabilseydi. Ayna sayesinde, burada kalırsa onu kaybedeceğini biliyordu.

Ama onu terk ettikten sonra ne olacaktı?

Planladığı gibi geri dönecek miydi? Geçitten geçmenin bir yolunu bulabilecek miydi? Bulabilir miydi?

Aynanın ona ikinci seçeneğin sonucunu göstermesini diledi.

İlerlerken sadece Lazarus'un bastığı yere basmaya dikkat ediyordu ama Lazarus'un adımları o kadar hafifti ki, ayak izini tespit etmekte zorlanıyordu.

Yolun sonunda durdular. Lazarus bir elini cebine sokmuş, bir şeyler tıkırdatıyor, diğer eliyle de onu yanında tutuyordu. Araziyi incelerken ürperdi - esneyen bir ağzı olan bir dağ, bir mağaranın açıklığı.

"Mağaranın içinde sadece bir varlık hissediyorum," diye fısıldadı, "ama çok fazla güç var." Bir duraklama. Onu delirtecek hınzır bir gülümseme. "Benimki daha güçlü."

"Senden daha güçlü olduğum için, metal canavarın bana karşı hiç şansı yok."

Homurdandı.

"Benden daha güçlü olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, benden daha güçlü olduğunu söylemiyorum. Arada fark var." Komik adam.

Elinde bir hançerle mağaranın içine doğru yürüdü ve bir kez daha onu takip etti. Karanlığın içinde ilerlerken, havaya çürümenin pis kokusu sinmişti. Çürümenin farklı aşamalarındaki kesik uzuvlar ona çelme taktı.

Yaklaşan savaştan sağ çıkamayacaksın, diye alay etti Misery. Öldüğünde seni özleyeceğim.

Onu görmezden gel, dedi kendi kendine. Devam et.

Lazarus köşeyi dönmeden önce kayalık bir duvara yaslandı ve Cameo da aynısını yaptı. Bir yokuştan aşağı inip başka bir köşeyi dönerlerken, Cameo'nun farkındalığına tuhaf sesler girmeye başladı. Höpürdetme mi? Kazıma mı?

Koridorun sonunda bir ışık titredi. Parlayan bir meşale olduğunu fark etti. Bir köşeyi daha döndüler ve

Duvarlar, elik, titanyum, tungsten ve Inconel gibi görünen levhalar ve parçalarla dolu devasa bir odaya açılan meale sıralarıyla kaplıydı ve yine de metaller mistik gibi hafif bir parıltıya sahipti.

Sevgi sevgiyi ağırđı.

Muhafazanın içinden güçlü bir kükreme sesi yükseldi ve devasa bir canavar tavandan düşerek bir metal yığınının üzerine tnedi. Ağızının kenarından sigara gibi bir uyluk kemiğı sarkıyordu. Bir insan uyluk kemiğı. atırdayan kırmızı alevden gözler aradı... aradı...

Kalp atışları hızlandı. Gövdesi, kuyruğı ve arka bacakları aslan, kafası, n pençeleri ve kanatları kartal olan bir griffin otomatı.

Ciyaklamak için gagasını açtığında dişlerini gördü. Metal sivri uçlar başının üstünden, çenesinden ve çenesinin altından uzanıyor, hatta omurgasının tüm uzunluğı boyunca genişliyordu. Sahip olduğı et, tüy ve krk karışımıydı. Kanatları bütün bir futbol sahasını kaplayabilirdi; meale ışığında parlıyorlardı ve sanki binlerce kılıç birbirine kaynatılmış gibi görünüyorlardı.

Tek bir hamleyle her şeyi ikiye ayırabilirdi. "Sürpriz!" diye bağırdı arkalarından bir ses. "Buraya Kendime metallere yardım edeceğim."

Cameo döndüğünde mağarada sırtan bir Viola buldu. "şşş."

Griffin kan donduran bir kükreme çıkardı ve onlara doğıru uçtu.

Lazarus hem Cameo'yu hem de Viola'yı yakaladı ve tek bir bilek hareketiyle onları yana doğıru fırlattı. Yığınlardan birine çarparak onu yere düşürdüler. Soğuk metal üzerlerine yağdı ve Cameo irkildi.

Lazarus'un onun arkadaşlığından şikâyet etmemesine şaşmamalı. Başından beri onu etkisiz hale getirmeyi planlamıştı.

Başka bir kükreme yankılandı, heyecanlı bir kükreme. Havada bir vınlama, kanat ırpışları. Bir homurtu.

Lazarus Griffin'le tek başına savaşıyordu. Başka bir gün olsa, kazanabilirdi. Bugün, zerine bir kelebek konmuştu.

Ona yardım etmek zorundaydı.

"Vay canına. Aldığım teşekkür bu mu?" Viola mırıldandı.

"Çiçekleri tercih ederim."

Cameo ağırlıktan kurtulmak için mücadele etti. Hançerler hâlâ elindeydi, ayağa kalktı. Neredeydiler, oradaydılar! Lazarus yığınlardan birinin üstüne tırmanmıştı. Ya da oraya bırakılmıştı. Griffin onun üzerinde geziniyor, zehir tükürüyordu. Lazarus sık sık okşadığı çivili hançerini fırlatırken yolundan çekildi. Hançer griffinin boğazını kesti ve diğer taraftan çıktı; kancalardan birine takılmış bir soluk borusuyla birlikte.

Bu kayıp başka herhangi bir yaratığı öldürebilirdi. Bu başını salladı, yaralıydı ama canlıydı ve daha da öfkeliydi. Lazarus'u ısırarak bileğini yakaladı. Lazarus'un ona ve Viola'ya yaptığı gibi, ejderha da ona yaptı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı.

İşaretimle. Adamımı incit ve acı çek. Cameo kendini mücadelenin içine attı.

12

"Korku sizin dostunuz değildir ve sizi güvende tutmaz. Korku, kendini yok etmenin ilk aşamasıdır."

-Kendi Şartlarında Yaşamak, Kahretsın
-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

Lazarus her biri kritik olan birkaç taktik hata yapmıştı.

Yapmayı planladığı her şeyi yapmıştı. Dişileri bir çelik yığınının altına saklamıştı. Griffin'i sadece kendisine odaklanmaya zorlamış, zihnini canavarın düşüncelerine - korkunç, karanlık, iğrenç- açarak ona karşı her hareketini tahmin etmişti. Ama Cameo'nun kararlılığını ve kendisinin giderek artan zayıflığını hafife almıştı. Dövüşün çabucak biteceğini düşünmüş, bu yüzden de cebini yakan hediyeleri ona vermemişti. Onun yerde kalmasını ve zayıf Viola'yı korumasını beklemişti.

Bunun yerine, Cameo griffine saldırdı, Lazarus ve kristalize damarları onu engelleyemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

Griffin'in yanından süzülerek geçti ve ayak bileklerini kesti. Yere düştüğü anda yuvarlandı ve ayağa kalktı.

Güm. Canavarın ayağı koptu. Tiz bir ciyaklama sesi neredeyse Lazarus'un kulak zarlarını patlatıyordu. Aynı zamanda, öfke onu tüketti; canavarla olan bağlantısı sayesinde, duygunun beyaz alevli yanışını her hücresinde hissetti.

Griffin'e göre, Cameo az önce kanlı bir ölüm için işaretlenmişti.

Lazarus "Hayır" diye bağırp, vücudunu kendi vücuduna siper etmek niyetiyle ona doğru atılırken, griffin kanatlarını açtı. Kanatlarından biri Lazarus'a doğru savruldu ve neredeyse onu ikiye ayırıyordu. Diğeri Cameo'ya doğru savruldu. Yoldan atladi ve-evet! Güvenli bölgeye ulaştı. Ya da eğer kanadın ucundan başka bıçaklar açılıp onu bir mıknatis gibi kendine çekmeseydi ulaşacaktı.

Lazarus, bıçakların kadının karnını kesmesini çaresizlik içinde dehşetle izledi.

Gözleri büyüdü ve şok ve acıyla homurdandı. Titreyerek silahlarını bıraktı ve açılan yaralara sarıldı.

Dizleri çökerken kan ve organlar yere döküldü.

Hayır. Hayır!

Griffin onun yarasının görüntüsüne ve kokusuna bayılıyordu. Dişlerini birbirine geçirdi ve derin bir nefes aldı.

İşte bu. Hem de çok. İkincisi. Lazarus'un kontrolünün bağı koptu, kendi öfkesi onu ele geçirdi. Kabusların malzemesi haline geldi.

Hayatında ya da ölümünde ilk kez, diş etlerinden herhangi bir kılıçtan daha ölümcül dişler filizlendi. Parmak uçlarından her silahtan daha keskin pençeler çıktı. Damarları sanki içlerinden erimiş lav akıyormuş gibi yanıyordu, kristallerin büyüdüğü yerlerde bile.

Çocukken binlerce kez bu dönüşümün babasını ele geçirdiğine, onu güçlü kıldığına tanık olmuştu. Yenilmez. Juliette'le geçirdiği onca yıl boyunca bunun olması için dua etmişti.

Lazarus, Canavar'ın oğlunun her santimiydi.

İleriye doğru koşarken, griffin Cameo'nun boynunu dişledi. Hareket edecek gücü olmamalıydı, ama bir mucize eseri yuvarlanmayı başardı, yaratığın dişleri

omzuna battı. Sırtı eğildi ve çığlık attı.

Lazarus ke ele mi  kürkü yakaladı, pençeleri kemiğe kadar kesiyordu. Kendini savurdu -Cameo'nun zihnini ilk kez işgal ettiğinde ve savaş anılarına tanık olduğunda onun gök yılanlarına karşı uyguladığı bir hareket- ve onun önüne d  t , aynı zamanda momentumunu griffinin omurgasını ikiye ayırmak için kullandı.

Acı...daha fazla.

Yaratı ın ba ı garip bir açıyla sarkıyordu. Ancak kas kontrolünün olmaması, a ırlı ını Lazarus'a doğru savurmasına engel olmadı.

Hareketi bekleyen Lazarus engel oldu, keskin pençelerini Griffin'in g  s ne gömdü ve onu mağaranın diğer tarafına fırlattı.

Lazarus parladı ve Griffin yere indiğinde dişlerini onun savunmasız boynuna geçirerek onu selamladı. Başını salladı ve piçin yeniden büyüyen soluk borusunu söktü, yaradan siyah ya  fı kırdı.

Daha fazla!

Lazarus pençelerini o metal kanatları  eritlere ayırmak için kullandı... pulları tereyağı gibi kolayca kesmek için.

Mantıklı bir düşünce titreşimi. Dikkatli ol, kalbe ihtiyacım var.

 l , solmu  organı bir kenara fırlattı. Sonra bir kez daha delili e yenik düşerek bağırdı. Yüzü gitti. Omuzlar. Tüm göğüs bo lu u, organlardan geriye kalanlar o kadar çok parçaya ayrıldı ki tanınmaz hale geldi.

Griffin ilk başta Lazarus'un acımasız vah etini savu turmak için çaresizce sava tı. Siyah ya  püskürmeye devam ettikçe, ölümden sonraki yaşamının kaynağı da gücüyle birlikte tükendi. Griffin hareket edemez hale gelene kadar kemikleri kırıldı ve paramparça oldu.

"Bu bende kalacak!" Viola seslendi. "Ve bu. Ve bunu. Bu, bu ve bu. Oh! Cameo, bunu gördün mü? Metallerin ana damarına ula tık. A lıyor muyum? Sanırım a lıyorum. Zırh inşa edebilirim... hayallerimin evini. Kendimi ve Fluffikanlarımı herkesten koruyabilirim."

Nefes nefese kalan Lazarus, Cameo'yu bulana kadar mağarayı taradı. İç organlarını gövdesinin içine geri sokmayı başarmıştı, eti tekrar bir araya gelme sürecindeydi.

İçini serin bir rahatlama dalgası kapladı. İyileşecekti. Ve artık sonsuza dek gerçeği bilecekti. Onu her türlü tehlikeden koruyabilirdi.

Zayıflığıma rağmen her zamankinden daha güçlüyüm.

Bu farkındalık onu güçlendirdi. Bu şu anlama mı geliyordu. Onu elinde tutmaya cesaret edebilir miydi?

"Buradayım, Lazarus," diye seslendi Viola. "Gel de bana yardım et. Yüzüğümü ödünç almana izin verdiğim için en azından bunu yapabilirsin, değil mi? Bana borçlu sayılırsın. Büyük bir tane. Ve bu küçük olanı. Oh!

Ve bu. Bir nevi derken kesinlikle demek istiyorum." "Yüzüğüm." Lazarus ayağa kalktı.

Cameo bu kadar kırılğan bir durumdayken ona bu şekilde gidemezdi. Amaçlı bir şekilde nefes alıp verdi ve kendini sakinleştirmek için tek bir düşünceye odaklandı. Bugün bir noktada kadını öpecekti. Başladıkları şeyi bitirecekti...

Öfke uyarılmaya boyun eğerken damarları cızırdadı. Taş gibi sertleşti, ereksiyonu derisine baskı yapıyor, zonkluyor, onun elini, ağzını kavramak için yanıp tutuşuyordu. Dudakları çok dolgun ve yumuşak olan güzel kırmızı ağzı. Sıcak, ıslak iç duvarları. Parmağını ne kadar sıkı sıkıydı.

Kadın onun için yaratılmıştı. Onun kollarının arasında canlandı. O ve sadece o onu doruğa çıkarabilirdi.

Sadece bunu ona kanıtlaması gerekiyordu.

Görüşündeki kızılık azaldı. Griffin'in acı tadı donuklaştı ve dişleri ve pençeleri geri çekildi.

Ona her gün, her saat, her gün zevk vereceğim.

Bir kalp atışı ile diğeri arasında zayıflığı geri döndü. Damarları daraldı, kristal nehirleri yayıldı.

Elleri yumruk oldu.

Hayır, Cameo'yu tutamazdı.

"Lazarus?" Kızın hışırtılı sesi ona yalvardı.

Kris'i aldı ve ona doğru yaklaştı. Kadın yerdeki yerinden kıpırdamamıştı. Kollarını onun altına soktu ve onu nazikçe kaldırarak göğsüne yasladı.

Yakında ayrılacağım. Yapabiliyorken onun tadını çıkarmalıyım.

İç çekerek ona doğru gevşedi. "Tırnaklarının altında Griffin eti olduğunu biliyor muydun?"

Adam onunla alay etti. "Ruhlar aleminin aksesuarlarına sahip olmak gerektiğini mi söylüyorsun?"

Önce homurdandı, sonra burnunu çekti. "Özür dilerim. Yardım etmek istemiştım, engel olmak değil. Ölüme mahkûm olduğunuzu düşündüm ve istemedim... Özür dilerim."

Ölüme mahkûm mu? Onun düşüncelerini araştırdı.

Sertleşti, ancak bir iç çekiş daha çıkardı. "Peki. İşini yap." Kalkan düştü, zihni ona açıldı, onu tatmin ve sahiplenmeyle doldurdu.

Kafasının içinde onun hayatından bir kesit oynadı. Daha önce bir kelebek kampın içinden uçmuş ve Lazarus'un üzerine konmuştu. Paniğe kapılmıştı. Yüzyıllar boyunca kelekler onun için yaklaşan bir felaketin işareti haline gelmişti.

Çarpık bir şekilde mantıklı olduğunu düşündü. İblis tarafından ele geçirildiğinde -bu ona zorla yaptırılmış bir eylemdi- etine bir kelebek damgalanmıştı.

Lazarus bu işareti savaşçı arkadaşlarında görmüştü ama kendisinde hiç görmemişti. Kıyafetlerinin altında saklı olmalıydı.

Dilimi o markanın her santiminde gezdireceğim.

"Kelekler beni çeker," dedi ona. "Her zaman öyleydi. Bana yardım ettiler, beni asla mahkum etmediler."

Kaşları çatıldı. "Ama neden sana çekiliyorlar?" "Dişi olmalı."

Bir kahkaha attı. Sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Gururla göğsünü yumruklamak istedi. Onu eğlendirdim. Şimdi korkularını yatıştırmak için. "Kelekler yaklaşan başarının işaretleridir, günüşiğı. Eğer biri krizalitini çok kolay terk ederse

kanatları zayıflamış. Çıkmak için mücadele etmeli yoksa asla uçacak gücü olmayacak. Ama uçuğu için gücünü size getiriyor."

"Öyle mi
düşünüyorsun
?" "Öyle
olduğunu
biliyorum."

Nadir bir şefkat gösterisiyle onun göğsünü okşadı. Bu basit hareket onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Onu çok uzun zamandır istiyordu ve şimdi ona sahipti. Kollarında. Onun krallığında. Al onu!

Burada değil, şimdi değil.

Onu, metal parçaları yüzünden omurgasını düzeltemeyecek kadar ağırlaşmış olan Viola'nın yanına taşıdı. "Asla bir geçitten geçemeyeceksin."

"O zaman ben kaçarım. Ve tam burada bir portal oluşturacağım, çok teşekkür ederim." Elini salladı, ona verdiği, sonra geri aldığı, sonra bir kez daha ona devrettiği yüzük yine parmağındaydı. Bir yarık oluşmadığında, kekeledi. "İşe yaramıyor."

Cameo'yu ayağa kaldırdı ve Viola'nın parmağındaki yüzüğü çıkararak, "Girdiğimiz noktaya geri dönmeliyiz. Diyarı bir arada tutan dikişler orada daha yumuşaktır."

"Beni taşımak mı?" diye sordu tanrıça kirpiklerini kırıştırarak. "Taşımayacağım-"

Cameo ona yalvaran gözlerle baktı, köpüklü gözlerle mi? "En sevdiği yüzüğünü ödünç almana izin veriyor. Ona yardım etmen gerekmez mi?"

Sırıtan Viola bir elini kalbinin üzerine koydu. "Şu anda döktüğün bilgelik incileri çok güzel, Cameo, canım. Yeni titanyumum kadar olmasa da. Bak!" Bir metal levhayı okşadı.

Sağlam durmalı ve en azından savaşçı kadınına karşı savunması varmış gibi davranmalıydı. "Yüzük sonsuza dek benimdir." Kendi lehine kullanabileceği bir silah. "Ama tanrıçayı taşıyacağım çünkü sen çok tatlı bir şekilde istedin. Karşılığında sadece bir nimet bekliyorum."

Cameo gülümsedi, ağzını hızlıca aşağı yukarı oynattı ama gülümseme gülümsemeydi ve göğsü ikinci kez gururla kabardı. Onun eğlencesine bağımlıydı ve daha fazlasını istiyordu. Bir dahaki sefere tam bir gülümseme istiyordu. Ya da durdurulamaz bir kahkaha.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Geceyi seninle geçirmek zorunda mıyım?"

Çenesinin çizgisini takip ederek ipeksi teninin verdiği hissin tadını çıkardı. Sonra eğilip kulağına fısıldadı: "Saçmalama, günüşiğim. Yoruma asla yer bırakmam. Geceyi benimle geçirmeni talep ediyorum... çıplak ve dokunuşum için istekli."

Başını kaldırıp kızın gözlerine baktığında -artık parıldamıyor ama yanıyordu- kızın yanaklarının rengi koyulaştı.

"Hayır dersem?" diye sordu, sesi düzensizdi. "Tanrıça yürür."

Küçük nefesler onu terk etti. Böyle anlamlı bir tepki onu memnun etti. Ona duyduğu arzu artmış, iblisin üzüntüsünü atlatma yeteneği daha da kolaylaşmıştı. Geceyi onunla geçirmek istiyordu.

"Ben-" diye başladı.

Kirişlerden toz yağdı. Binlerce kükreme aniden mağarada yankılanarak onu susturdu.

"Uh-oh. Daha fazla otomat" dedi Viola.

Çok daha fazlası. Düşünceleri bir anda Lazarus'un farkındalığına çarptı, korkunç bir nefret, kötülük ve öfke patlaması. Akrabalarının sonsuza dek öleceğini hissetmişlerdi ve intikam almak için yanıp tutuşuyorlardı.

"Acele et!" Cameo onun elini tuttu ve tökezleyerek ilerledi. "Başka bir savaşa girecek durumda değiliz."

"Herhangi biriyle, herhangi bir zamanda savaşabilir ve galip gelebilirim." Ancak, kendi zayıf durumunu maskeleyemeye kararlı bir şekilde azarlarken bile, başka bir savaşın kadınına daha büyük bir risk altına sokacağını ve buna izin vermeyeceğini biliyordu.

Önce o gelir.

Bugün. Sadece bugün.

Onun için savaşmayı seçmişti. Onun adına kendini tehlikeye atmıştı. Bunu emrettiği için ya da ödüllendirileceği için değil. Tek amacı onu korumaktı.

Sadakat ona verilen bir hediye değildi. şimdiye kadar. Ona kadar.

Onu sevdiğini iddia eden Juliette, hiçbir zaman onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymamıştı. Adamları onun öfkesinden korktukları için onun yanında savaşmışlardı, başka bir nedenle değil.

şaşkınlık içinde parladı. Kardeşleri yerine onu seçer miydi? Kendisini güvende tutması için ona güvenir miydi... Pandora'nın kutusuyla ilgilenmesi için ona güvenir miydi?

Beni seçmesini istiyorum. Her zaman, sadece beni.

Onun iki tarafı -kendini koruyan ve sahiplen-en- şiddetli bir çekişme içine girdi. Bir günlüğüne onunla olmak... sonsuza kadar onunla olmak... bir hafta... sonsuza kadar.

Ondan nasıl vazgeçebilirdi ki?

Odaklan!

Kadının elini bırakmadan önce parmak eklemlerini öptü. Griffin kalbini aldı. Daha fazla kükreme duyuldu. Daha fazla toz yağdı. Griffinler yaklaştı.

Lazarus boştaki elini Cameo'nunkiyle birleştirdi ve mağaradan hızla çıktı. Dağı aştıklarında Viola hızını artırdı ve metaller tarafından engellenmiş ama artık hantal ağırlıklarından etkilenmeyen liderliği ele geçirdi. Kendi şartlarıyla hayatta kalma isteği, maruz kaldığı tüm fiziksel sınırlamalardan daha güçlü olmalıydı.

Tanrıça onun düşündüğü gibi zayıf bir halka değildi.

"Daha hızlı," diye emrederek Viola'nın önüne geçti. Bu sırada

Orman, en yavaş ceylanı yedi.

Cameo sakatlığına rağmen doğuştan gelen bir zarafetle koştu.

Yanmış ağaçların etrafında koşturup keskin, budaklı dalların etrafında manevralar yaparken Viola hatırlayamadığı bir şarkıyı söylemeye karar verdi. "'Koşmak bir şey bir şey bir şey. Bir şey bir şey tutarak. Bir şey bir şey bir şey denemek.'"

Kollarını iki yana açıp dönmesini bekliyordu. Narsisizm tarafından ne kadar aldatılmış olursa olsun, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ona zarar vermeye kalkışmayacağına inanıyor olmalıydı; kendini zarar verilemeyecek kadar değerli görüyor olmalıydı.

Bir gün, birisi onun yanıldığını kanıtlayacak ve bunun için büyük acı çekecekti.

Grup ilk vardıkları kayalıklara ulaştığında terden sıırılsıklam olmuştu. Ciğerleri yanıyordu.

Arkalarında, karanlık bir duman bulutu ufuk çizgisinden geçerek doğrudan onlara doğru ilerliyordu.

Lazarus elini sallayarak başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi ve tıpkı Viola'nın daha önce yaptığı gibi sürtünme yarattı.

Onun zihnini okuduğu için, girmek istediği diyarı hayal etmeyi biliyordu.

Elektrik darbeleri manzarayı keserek bir yarık oluşturdu. Toz zerrecikleri parıldadı ve geçitte ani bir rüzgâr patlamasıyla dans etti. Cameo'yu içeri çekti ve tanrıça da onu takip etti. Geçit arkalarından kapandı.

Rahatlamışlardı. Başardılar. Kaçmışlardı. Nefes almak için durdular.

"Vay canına," dedi Viola. "Bu-"

Başka bir geçit açıldı ve griffinler içeri girdi. "Lanet olsun," diye homurdandı Cameo.

Vay canına. Lazarus ona daha sıkı sarıldı, ileri atıldı ve ısıklık çaldı. Bir saniye sonra, gökyüzü yılanlarının tıslaması karada sürüklendi. Bundan birkaç saniye sonra, kalabalık onu buldu, tepesinde süzülüyor, emrini bekliyordu.

"Saldırın!" diye bağırdı.

"Evcil hayvanlarınız kazanabilir mi?" Cameo soluk soluğa nefesler arasında sordu. "Sayıca üçe bir üstünler."

"Yapabilirler. Yapacaklar. Zavallı Griffinler."

13

"İlk görüşte öldürmek için ikinci bir şans yoktur."

-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

Cameo, askerleri görünür görünmez Lazarus'ta bir değişiklik olduğunu hissetti. Yumuşak duygulara dair her ipucu buharlaştı. Zerre kadar kırılğanlığı olmayan bir adam haline gelmişti. Bir zayıflık sezebilecek herkesi öldürmeye kararlı bir adam.

Griffin'le olan dövüşünden öğrendiği şey şuydu: Eğer saldırmaya karar verirse, rakibi hayatta kalamazdı.

Hayatında hiç bu kadar saldırganlık, karanlık bir öfke ya da çarpık bir vahşet görmemişti. Ve iblis ele geçirmiş on bir ölümsüzle birlikte yaşamıştı!

Lazarus, Griffin'i parçalara ayırırken gülümsediğini fark etmiş miydi?

Onun güzelliği karşısında büyülenmişti. Bir dizi dövmesi - en azından kollarında görebildikleri- hayat ve canlılıkla parlıyordu ve onun geri kalanını çırılçıplak görmeyi arzulamıştı. O kadar hızlı, o kadar ustaca ve o kadar akıcı bir zarafetle hareket ediyordu ki, sanki suyun üzerinde süzülüyor gibiydi.

Eğer bedensel bir form olmadan böyle bir şiddet uygulayabiliyorsa, yaşayanlar diyarına yeniden katıldığında ne gibi başarılar gösterebilirdi?

Onun bağırmasıyla adamları çadırları rekor bir sürede yüklediler.

"Atına bin." Griffin kalbini kanatlı atından sarkan bir çantaya koydu ve eyerin üzerine sıçradı.

Cameo elini uzattı ve adam onu önüne çekti.

Omzundaki ve göbeğindeki yaralar zonkluyordu ama yüzünü buruşturdu. Sadece ona yardım etmek isterken, Misery'nin ona her zaman yaptığı gibi kendisini kötü hissetmesine neden olmak istemiyordu.

"Çocuklar nerede?" Viola bir daire çizerek döndü, narin yüz hatları endişeyle buruşmuştu.

"Müstakbel kocan burada, tanrıça." Urban atını tırıslla onun yanına sürdü.

Ever onun arkasından geldi. "Aşkın resmen ürkütücü, kardeşim."

Viola rahatlamış bir şekilde nefes verirken bile, "Katılıyorum," dedi. "Övünmek istemem ama ben sadece kendimle evlenmeyi kabul ederim..."

"Fikrini değiştireceğim," diye ısrar etti çocuk.

Yetişkin olduğunda Tanrı hanımların yardımcısı olsun.

Urban ve Ever doğduklarından beri dünyanın geri kalanından korunmuşlardı. Yetenekleri sayesinde öyle olmak zorundaydılar.

Ayrıca, ne zaman öfkelenseler kafalarından boynuzlar çıkıyor ve parmaklarından pençeler uzanıyordu. Bronz tenleri renkli pullara dönüşüyor ve gözleri neon kırmızısına dönüyordu. Ne kadar genç olsalar da, bu dönüşüm üzerinde çok az kontrolleri vardı.

"Yüzük sende. Onu herkesi geçide götürmek için kullanabilirsin. Sizinle orada buluşacağım." Viola onlara el salladı. "Gidin. Hemen!" Sonra kimse itiraz edemedi ortadan kayboldu.

"Viola parlayabilir." Lazarus aygırın dizginlerini şaklattı. "Bildiğim iyi oldu."

Müttefiklerin düşman olma ihtimaline karşı başkaları hakkında bilgi topladığını tahmin ediyordu.

Onu öğreniyorum, Cameo fark etti.

"Griffinler bu kadar yakinken yüzüğü kullanmak istemiyorum," dedi.

"Anlaştık."

Lazarus hücumu kamptan uzaklaştırıp yaratıkları kanlarının peşine düşürürken, o da savaşı izlemeye karar verdi ve kanatlarını engellememeye dikkat ederek bir bacağını atın başının üzerine attı. Sonra diğer bacağını Lazarus'un beline doladı ve onun üzerine bindi. Yarı otomatik silahını avuçlayarak gökyüzünü taradı ve nefesi kesildi.

Gök yılanları ve grifonlar öylesine büyük bir güçle çarpıştı ki, ısınan hava patlayarak yeri bile salladı.

Dişler kesildi. Pençeler keser. Griffinler metal uçlu kanatlarını kullandılar. Gökyüzü yılanları kuyruklarını kamçı gibi kullanır, bazen kırbaçlar, bazen de burunları, boyunları ve uzuvları sararak bükerek ve kırarlardı.

Daha önce, tehdit seviyesi onu hayatta kalma moduna geçirmiş ve iblisi bastırmıştı. Şimdi ise Misery hakkı olduğunu düşündüğü şeyi talep ediyordu.

Gökyüzü yılanları sizden nefret ediyor ama yine de sizi korumak için savaşıyorlar, çünkü Lazarus bunu talep etti. Bugün birçok kişi ölecek. Hayatta kalanlar sizi suçlayacak. Ve haklı olarak! Lazarus'un sana olan arzusu ne kadar sürecektir peki? Bir gün geriye dönüp baktığında, onun sevgisini güvenle takas ettiğin anın bu olduğunu anlayacaksın.

Bir acı onu neredeyse ikiye bölecekti. Onu da koruyorlar, diye karşılık verdi.

Sefalet kafasının içinde bir görüntüye dönüştü. Cameo'nun aynada gördüğü son sahne: Lazarus arkasına bile bakmadan uzaklaşıyordu.

Keder ikiye katlandı.

"Gerçekten arkamı mı kolluyorsun?" Lazarus'un sesi karanlık bir eğlenceyle doluydu.

"Efendim, evet, efendim. Çavuş Cameo görev için rapor verdi." "Görev... yoksa arzu mu?" Sert, uzun ve kalındı. At dört nala giderken ereksiyonu kadının ısınan göbeğine sürtünüyordu.

İnledi, lezzetli sürtünmeden, sürekli baskıdan kaçamıyordu.

"Sen çok değerlisin, gnığim." Adam kadının kulak memesini ısırarak içinde bir ürperti dalgası yarattı.

O mu? Kıymetli mi? Daha önce kimsenin onun için kullandığı bir tanım değildi. Ona karşı yumuşadı. Adamın kirli sakalı yanağını aşındırdı. Göğüsleri onun için kabardı ve meme uçları boncuk boncuk oldu. Şok edici bir sıcaklık, durgun ve boğucu bir şekilde içinden geçti.

Çok kolay baştan çıkarılıyor. Gecesini istiyor, başka bir şey değil. Elleri hanerlerinin üzerinde kenetlendi. İblisler her şeyi mahvetti!

"Söyle bana," dedi Lazarus usulca. "Misery bu sefer beni nasıl engelledi?"

"Neden her zamanki gibi aklımı okumuyorsun?"

"nk içinde bir bomba olduğundan şüpheleniyorum."

Toynaklar gürledi, daha hızlı ve daha hızlı. Gök yılanlarının ortasında beliren bir adamla göz göze geldi. Gök yılanlarını görmezden geldi. Griffinlerin arasından ok gibi fırlıyor, kanatlarını kullanarak yoluna çıkanların uzuvlarını kesip biçiyordu.

Peştamal giyyordu. Kasları Lazarus'unkilerden daha büyüktü ve üst yarısı safir, alt yarısı zümrüt rengindeydi.

Uzun tüylü kanatlarını açtı, ancak onları geri çekip canavarlara doğru ok attı. Her iki elinde de küçük bir balta tutuyordu.

"Kim o?" diye sordu.

Lazarus omzunun üzerinden bir bakış attı ve kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ama hayvanlarıma zarar vermediği için yaşamasına izin vereceğim."

Doğru. Hem griffinler hem de gök yılanları yeni gelene düşman gibi davranıp onu ısırıp kesmiş olsalar da.

"Sana neden yardım ettiğini merak ediyorum," dedi.

"Ya da sen. Belki de Hades'in elçilerinden biridir." "Bir başkası mı?"

Onun sorusunu duymazdan gelerek, "Belki de gök yılanlarını yanlış bir güvenlik hissine srklyordur. nemli değil.

Onu da yenecekler." "Nasıl
bu kadar emin
olabiliyorsun?"

"Babam beni eğittiği gibi onları da eğitti."

Yani... tehlikeli durumlara düşürülmüş ve kendi başlarının
çaresine bakmaya mı bırakılmışlardı? "Kraliçe Hera'yı
tanıyorum."

"Eski kraliçe," diye tersledi. "Unvanı elinden alındı."

"Doğru. Eski kraliçe babanı sakladı, değil mi?"

İfadesi bir öfke parıltısıyla çarpıldı. "Evet."

"Anlat bana." Yanağını onunkine sürttü. "Lütfen." "O...
hareket kabiliyetini kaybetti. Zar zor yürüyebiliyordu ama
bir kılıç salladı. O ve ben izlerken annemin üzerine çullandı
ve onu öldürdü. O bu konuda hiçbir şey yapamadı ve benim
çabalarım da etkisiz kaldı. Sonra onu parlatarak
uzaklaştırdı."

Ona sadece bir çocuk olduğunu söylemek suçluluk
duygusunu hafifletmeyecekti. Suçluluk duygusu her zaman
affedilmek isteyen bir kalbi dürtmenin bir yolunu bulurdu.

"Sen artık bir çocuk değilsin," dedi. "Sen bir erkeksin.
Tanıdığım en güçlü erkeksin."

Ağır bir duraklama. Sonra dişlerini sıkarak, "Ben de tıpkı
babam gibiyim," dedi.

"Nasıl?"

"Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."
Başparmakları göğüslerinin alt kısımlarına sürünerek onu
kendine doğru daha sıkı ayarladı.

Dikkat dağıtıcı mı? Çok kötü. Vücudundaki ısıнын yeniden
canlanmasını görmezden geldi. "Hatırladığım kraliçe erkek
türünden nefret ederdi. Babanı neden yanında tutsun ki?"

Cameo söylentileri duymuştu. Zeus Hera'yı kulesine
kapatmış, onu köleleştirmiş ve hamile bırakmıştı. En
sonunda onu kırıldığında da evlendirip serbest bırakmıştı.
Takip eden yıllar boyunca Hera, Yunanlıların kralının
düşman ya da dost olarak gördüğü her erkekle yatarak
kırılmadığını kanıtladı. Diğerleriyle gizli anlaşmalar yaptı.

güçlü kraliçeler, efsane ve mitlerin en güçlü erkeklerinin değer verdikleri her şeyi kaybetmelerini sağladılar.

Korkunç Typhon ve karısı onun hedefine mi yakalanmıştı?

Lazarus sonunda, "Belki de bir ödül," diye cevap verdi.

Başını onun omzuna yasladı ve kollarını ona dolayarak rahatlamasını sağladı. "Özür dilerim."

"Typhon'un annemle olan ilişkisi onu zayıflattı."

Cameo acı ve suçlama mı duydu? Düşündü mü Onu zayıflattı mı?

Tek bir gece talep etmesinin ve daha fazlasını istememesinin nedeni algılanan bir zayıflık olabilirdi. Onu kazanmak için, onu güçlendirdiğini kanıtlamak zorundaydı.

Yaptı mı? Yapabilir miydi?

"Hera'nın bir çocuğa zarar vermek gibi bir arzusu yoktu, ya da öyle iddia ediyordu, ama büyüüp bir erkek olacağımı biliyordu. Soyma Çubuğu'nu ruhumdan bir parça koparmak için kullandı. Yani eserin sahibi beni kontrol etme gücüne sahipti. Büyüdüğümde, Soyma Çubuğu'nu Juliette'e verdi. Harpy'ye benden bir parça verdi, sanki bir malmışım gibi."

Onu daha sıkı kavradı. "Özür dilerim," diye tekrarladı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Her iki dişi de cezalandıracağım. Cezalandırmalıyım." Nefret sözlerini süslüyor, sesine korkutucu bir vahşet katıyordu. "Ben de bir ödül saklayacağım."

İblis zevkle mırıldandı, Cameo'nun hissetmediği şeyi hissediyordu. İntikam "ihtiyacı" sadece sefaletin başka bir biçimiydi. Lazarus kendisine yapılan yanlışlara odaklanmaya devam ettiği sürece, neyin doğru olduğunu asla göremeyecekti.

Zavallı Cameo. Hiçbir zaman öncelikli olmadı. Her zaman teselli. Ben onun tesellisi değilim!

Ama... öyle değil miydi? Lazarus onun ihtiyaçlarını asla intikam arzusunun önüne koymazdı. Onun yanında kız hep ikinci planda kalırdı. Tabii sıralamaya girebilirse. Ve bu iç karartıcı bir düşünce değil miydi?

Lazarus ilk kez onu kötü ruh halinden çıkarmaya çalışmadı ve bu onu endişelendirdi.

Neşelen! Onun bana bakış açısı önemli değil. Viola'nın yüzüğü sayesinde yakında ayrılacağız. Aslında, birbirimizi bir daha asla göremeyebiliriz.

Moral konuşması onu neşelendirmeyi başaramadı.

Grup yola devam ederken duyulan tek ses at toynaklarının gürültüsü ve soluk soluğa alınan nefeslerdi.

Sonunda olaylardan ve onları takip etmeye çalışacak Griffin'lerden yeterince uzaklaşıp yeni bir portal açtılar. Doğrudan eve giden bir geçit.

Lazarus tüm askerlerin geçebilmesi için geçidi tekrar tekrar açmak zorunda kaldı. En son o ve Cameo girdi.

"Geldik," dedi, sesi düzdü. Şimdiden mi?

Adamlarına "Durun" diye seslendi. Atından indi ve Griffin kalbinin bulunduğu çantayı omzuna atmadan önce Cameo ile Ever'ın da aynı şeyi yapmasına yardım etti.

Viola söz verdiği gibi ortaya çıktı, çalınan metaller hiçbir yerde yoktu, kolları Prenses Fluffikans'ı kucaklıyordu.

Urban, Lazarus'un yardımını reddetti ve eğilmek için kendi başına zıpladı. "Benim en güzel majestelerim."

"Biraz ağır konuşuyorsun, evlat." Viola onun çenesine hafifçe vurdu.

"Ben çocuk değilim, ben bir savaşçıyım."

Kokulu hava Cameo'ya doğru ilerledi ve burnunu kırıttı. Kasvetli, gri bir manzara gruplarını çevreliyordu. Çıplak ağaçlar sanki hayata yenilmiş ve pes etmiş gibi eğilmişti. En az on beş farklı hayvan, her biri çürümenin farklı bir aşamasındaymışçasına kanlı bir zemine dağılmıştı. Böcekler boş göz çukurlarında ve oyuk gövdelerde geziniyordu. Küçük, şekilsiz yaratıklar kemikleri çiğniyordu.

Viola'nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bir terslik var. Neyse, önemli değil. Daha kötülerine de göğüs germiştim."

Ever el ırptı ve kollarını arak öne doğru koştu. "Bakın! Bir köpek yavrusu! Bizimle gelebilir mi? Lütfen?"

"Hiç," diye seslendi Cameo. "Dur!"

Lazarus parmaklarını birleştirdi ve sıktı. Diğer eli cebindeydi ve orada sakladığı her neyse onu sallıyordu. "Kız iyi, sana söz veriyorum. En azından fiziksel olarak. Başka biri olsa ters yöne doğru koşardı." Onu ileriye doğru götürdü ve... arazi göz p kapayıncaya kadar değişti.

Cameo'nun nefesi kesildi. Burada güneş masmavi bir gökyüzünden parlıyordu. Ağaçlar uzun boylu, yaprakları yemyeşil ve kehribar rengindeydi. Mutluluğun rengiydi, tıpkı Lazarus'un gözleri gibi. Derin bir nefes aldı. Hava temiz ve taze kokuyordu.

Leşler gitmişti. Böcekler ve sürünen hayvanlar da yle.

Ever ayağını yere vurdu. "Hiç adil değil. Ben yavru kpeğimi istiyorum." "Katarina Teyze senin için mükemmel köpeği bulacaktır," Urban ona söyledi. "Yemin etmişti, hatırladın mı?"

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Cameo Lazarus'a sordu. O sorumluydu, garantiydi.

"Zihin okuma yeteneğimi biliyorsunuz. Ayrıca zihinleri etkileyebiliyorum. İllzyonlar yaratabilirim. Genellikle bu illüzyonlar işe yarar," diye ekledi sertçe.

Bu adamın yapamayacağı bir şey yok muydu? "Yani çürümüş araziyi sen mi yarattın?"

"Evet."

Tabii ki. Çünkü aklı başında kim devam etmek ister ki?

"Geçit nerede?" diye sordu. Sakın söyleme. Gitmek istemiyorum.

Gövdeleri arasındaki hava elmas tozlu bir kumaş gibi parıldayan iki yüksek ağacı işaret etti.

Ağzındaki nem kurudu. Hayal canlanmıştı.

"Arkadaşlarınızı evlerine gönderelim." Lazarus geçide doğru yürüdü. Uzaklara baktı, bir dakika diğerine karışıyordu.

Beni tutmayı mı düşünüyorsun?

Öyle olmalı. Sözleri onun diyarda kalması gerektiğini ima ediyordu. Nabız atışları hızlandı.

Griffin kalbini çantasından, bıçağını da belindeki kılıfından çıkardı. Bileğinin tek bir hareketiyle organı ikiye böldü. Bölmelerden siyah yapışkan madde damladı.

Parıldayan eller portaldan dışarı fırladı ve kalbin bir yarısını kaptı. Elmas tozlu hava daha büyük bir güçle dalgalandı, dalgalar yukarıdan aşağıya doğru yuvarlandı. Diğer yarısını çantasında sakladı. Cameo'nun yarın kullanması için mi?

"Pekâlâ, sizi küçük teröristler." Viola, Prenses Fluffikans'ı yere bıraktı ve alkışladı. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Ever suratını astı. "Sanırım."

Urban omuz silkti. "Eğer mecbur kalırsak."

"Yapmalısın," dedi Cameo. "Ailen muhtemelen seni bulmak için Budapeşte'yi yerle bir etmiştir."

İki çocuk da irkildi.

Viola bir kolunu Urban'a, bir kolunu Ever'a bağladı ve omzunun üzerinden Cameo'ya baktı. "Lazarus'a benim için bir veda öpücüğü ver... ve dilini kullan. Ben olsam yapardım." Göz kırptı, sonra da yanındakilerle birlikte ilerledi.

Peşlerinde Fluffy olduğu halde geçitten geçtiler ve gözden kayboldular.

Lazarus çizmeli topuğunun üzerinde dönüp sıcak bakışlarıyla onu olduğu yere mıhlarken Cameo'nun tüyleri diken diken oldu. "Kal. Bir gece daha."

"I..." İstiyorum. Hem de çok.

Zevk dolu geceleri, erotik sabahları ve mutlu günleri arzuluyordu. Sonuçları lanetlenmişti. Ayna sayesinde, bu yola girerse ne olacağını tam olarak biliyordu.

Lazarus'la ayrıldıklarında, ki ayrılacaklardı, Misery onun hatırasını saklamasına izin verebilirdi, tıpkı

Ya da aynı hatayı tekrar yapmasını umarak onu silebilirdi. Mutluluğunun anahtarı olabilecek ya da olmayabilecek, onu terk etmeden önce öldürmeyi düşünmüş ya da düşünmemiş Lazarus adında bir ölümsüzü merak ediyor.

Ve sonra tamamen bilinmeyen bir yol vardı. Onunla tek bir gece geçirmek. O zaman ne olacaktı?

Onu aşağılanma, reddedilme ve tehlikenin bekleyip beklemediği hakkında hiçbir fikri yoktu...

Büyük risk olmadan ödül de olmazdı.

Zar atacağım. İkinci görüş için şansımı deneyeceğim.

Ölümlüler dünyasında yapmak istediği şeyler vardı. Lazarus için bir şeyler.

"Hayır," diye mırıldandı, sonra vurgulamak için başını salladı. "Bu gece kalmayacağım."

Yanaklarını okşarken güneş ışığı yüz hatlarını okşuyordu. O alaycı kara gözleriyle, aniden mavi görünecek kadar siyah gözleriyle çok güzeldi. Kalın kirpikleriyle. O keskin elmacık kemikleri. Bıçak gibi burnu.

O yumuşak dudaklar öpüşmek için yaratılmıştı.

Düzelتيyorum: Onu öpmek için yaratılmış. Çenesindeki koyu kirli sakal.

Adem elması sallanıyordu, bu onun dikkatle incelemesinin hoşuna gittiğinin bir işaretiydi.

-Bu da onu memnun etti. "Seni kalmaya zorlayabilirim," dedi. "Geçit kapanana kadar seni burada tutabilirim."

Oh, hayır, hayır, hayır. Arkadaşları genellikle diktatör gibi davranırdı ve bu onu sinirlendirirdi. Hayalindeki erkek ona eşit davranacaktı. "Ve kalbini yeniden açmak için kullanabilirim."

Küçük bir gülümseme, hemen kayboldu. "İşimiz bitmedi, günüşiğim. Öyle ya da böyle, seni tekrar göreceğim. Seni bulacağım. Seni her zaman bulacağım." Bu sözler ona fırlatılmıştı ama yine de onları sevdi. Misery'nin nefret ettiği kadar seviyordu onları.

Lazarus'un siyah saçlarının uçlarıyla oynamak için uzandı. "Geri dönebilirim... kutu için."

Başını sarsak bir şekilde salladı. "Kutu burada değil."

"Bilemezsin-"

"Biliyorum. Burada saklı değil, yemin ederim." "Söylentiler-"

Bir kez daha sözünü kesti. "Söylentilere göre kutu bir ruhlar âlemindeymiş. Binlercesi var."

Lanet olsun. Buraya kadarmış demek. Son. "Beni özleyecek misin?" "Özleyeceğim," diye homurdandı.

Memnuniyet alevlendi... öldü. Bu son olamazdı. "Seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer geçitten geçmenin bir yolunu bulursan, seni ödüllendireceğim. Seni öpeceğim-" Bir parmak ucunu göğsünün ortasında gezdirdi. "Arzu ettiğin her yere."

Gözbebekleri büyüdü, derinlerinde iğne ucu kadar ışık parlıyordu. "Öp beni."

Evet. Parmak uçlarına kadar yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Hiç tereddüt etmeden dudaklarını açtı, dilini onunkilere değdirdi, güzel bir şarapmış gibi tadına baktı ama aynı zamanda kontrolü de ele geçirdi, onu sahiplendi. Emdi ve ısırıldı, ellerini kollarından aşağıya, kalçalarının etrafına kaydırıldı ve poposunu avuçladı.

Güçlü bir çekişle onu kendine doğru yuvarladı. Mmm. Sert ve güçlüydü ve hiçbir şeyi saklamıyordu. Dilinin her süzülüşü, gelecek tatmine dair bir ipucu veriyor ve bir anlık memnuniyetle onu kızdırıyordu.

Ve... ve... mutluluk onun içinde parıldıyordu, saf ve akkor, karanlık bir dünyadaki tek alev. Sonsuza dek arzuladığı ama hep mahrum bırakıldığı ışık. Hiç bilmediği tatlılık, Alex'le bile.

Lazarus'un onun kim ya da ne olduğu konusunda hiçbir yanılması yoktu. Onu tanıyordu ve yine de ondan hoşlanıyordu. Sırf bu yüzden, o da Lazarus'tan hoşlanıyordu.

Sefalet onunla savaştı, onu kederle doldurdu, şehvetini boğdu.

Cameo ağlayarak öpücüğünü kesti ve geri çekildi. Lazarus ona doğru uzandı ama o geri adım attı. "Özür dilerim." "Cameo." Hırıltısı sesine geri dönmüştü. "Sen ve benim olanı istiyorum."

Çok sahiplenici. İçini ürperti kapladı, hüznü silip süpürdü. Tekrar hoş geldin, şehvet.

Artık rüyalarını körükleyecek ve onu çıldırtacak, hatta belki de delirtecek öpücükler yoktu. Kendini geriye doğru yürümeye zorladı, aralarındaki mesafeyi genişletti ve ikiz ağaçlara yaklaştı.

"Sanırım öpücüğün beni hamile bıraktı," dedi. "Emin olana kadar kalsan iyi olur."

"Eğer beni istiyorsan, Darkpit, gelip beni alman gerekecek." Her şey mümkün.

"Kal."

Baştan çıkarılmıştı, ah, baştan çıkarılmıştı. Uzun ya da kısa vadede kalırsa, bir şimdiki zamanları olacaktı ama belki de bir gelecekleri olmayacaktı. Ben bir gelecek istiyorum. Bu benim tek umudum.

Bir adım daha geri. "Ödülünü unutma."

İfadesi acı içinde olan adam onun peşinden gitti. "Unutmayacağım. Sen unutacak mısın?"

Ugh. Ya onu unuttuysa? "Bu almamız gereken bir risk."

"Neden? Neden onu almak zorundayız?" "Çünkü bir geceden fazlasını istiyorum."

"Onu alamazsın." Elleri iki yanında yumruk oldu. "Burada kal," diye ısrar etti. "Meme uçların sertleşmiş. Eminim külotun sıırıslık olmuştur. Gitmeden önce ikimizi de rahatlatmama izin ver."

Şehvet içine dolandı ve dizleri neredeyse bükülüyordu. Tüm gücüne rağmen başını salladı, çantasından kalbin diğer yarısını aldı, ona bir öpücük kondurdu ve kapıdan hızla geçti.

14

"Asla isteme. Her zaman talep et."

-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

Lazarus adamları tarafından görülmeden uzun bir süre olduğu yerde durdu. Şehvet içinde cızırdıyor, zihnindeki kargaşayla oynuyordu.

Cameo'ya hediyelerini vermemişti. Vermek ve almak çok nihai olurdu. Sonra da onu terk etmişti zaten. Ama onunla dalga geçmeden önce değil.

Beni istiyorsan, Darkpit, gelip beni alman gerekecek.

İmkânsızdı, lanet olsun. Yine de onunla bir gece geçirmek istiyordu. Onunla bir geceyi hak etmişti. O mağarada, Griffin'i öldürdüğünde bunu hak etmişti. Ama bunu elde edemeyecekti.

Şimdi sahip olduğu tek şey onun anılarıydı. Yakında onunla ilgili hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Bir ağacı yumrukladı ve gövdesinde yumruk büyüklüğünde bir delik açtı.

Cameo'yu her an öldürebilirdi; tek zayıf noktası olan onu öldürmeliydi. Bunun yerine ona ve sevdiklerine yardım etti. Onu Griffinlerden kurtarmıştı. Onunla alay etmiş ve onu öpmüş, ona zevkin tadını tattırmıştı.

Onun ilk. Sadece onun.

Sahiplenme onu boğazından yakaladı ve sıktı.

Onu soymalı, meme uçlarını dillemeli ve bacaklarının arasındaki tatlılığı okşamalıydı. Kadın

inleyip saçlarını çekiştirecek, daha fazlası için yalvaracaktı.

Birbirlerini tüketeceklerdi.

Lanetli iblis. Lazarus krisin kabzasını okşadı.

Pandora'nın kutusunun nerede saklı olduğunu biliyordu. Ona söylememiştir.

Kutuyu geri alırsa, Cameo Grimm ve Fantica Diyarı'na dönmek zorunda kalacaktı. Onu tekrar görecekti. Belki de iblisi tehdit edecekti. Ya hafızasını korusun ya da ölsün.

Lazarus'un asla göremeyeceği bir tehdit.

Diğer taraftan, Cameo kutuyu kendine zarar vermek için kullanabilir.

Onu güvende tutacağım, kendinden bile.

Vücudundaki her kas kemiğe yapıştı. Plan sağlamdı. Onu geri çekecekti. Cameo onun hilesini anladığında üzülecekti elbette. Hayır, aldatma değil. Gerçeği saklamıştı. Neredeyse aynı şey. Kızgınlığı geçince onu memnun edecekti.

Bir gün ona teşekkür edecekti.

İhtiyatlı olmak hevesini kırdı. En iyi halinde değildi. Sadece Cameo'yu görme düşüncesi bile damarlarının bembeyaz yanmasına ve zonklamasına neden olmuştu. Kristaller kollarına, bacaklarına ve... göğsüne mi yayılmıştı? Oh, evet. Isı kalbinin üstündeki noktayı yaktı. Kristaller yüzünden olmalıydı. Cameo'ya kutudan bahsetmediği için duyduğu suçluluk değil.

Hareket alanını test etti, hafif bir direnç fark etti ve kaşlarını çatı. Harika değildi ama korkunç da değildi.

Yüzüğü havada sallayıp başparmağını metalin üzerinde gezdirirken Kafatasları Diyarı'nı hayal etti. Ölümcül Hilda tarafından korunan bir yer.

Hilda bir Sfenks'ti, grifonların kuzeniydi. İnsan yüzüne, aslan gövdesine ve kartal kanatlarına sahipti.

Lazarus Hilda'yı iyi tanıyordu, ölümsüz dünya büyük olduğu kadar küçüktü de. İkisi de aynı derecede gaddar olan babaları bir zamanlar arkadaştı, bu yüzden uzun yıllarını birlikte geçirmişlerdi. Karşılıklı bir husumeti paylaşmışlardı.

Halka titreşti, elektrik akımları şimşek gibi havaya yayıldı ve yeni bir yarık oluşturdu. Ormanın ötesinde bir ofis göründü. Lazarus içeri girdi, geçit arkasından kapandı.

Ne kadar sıradan bir ortam. Sade bej duvarlar, birkaç kişisel olmayan resim. Bir dosya dolabı, bir masa ve bir cam vitrin. Raflardan birinin üzerinde küçük beyaz bir kutu duruyordu ve görünüşe göre falankslar ve metakarplardan yapılmıştı.

O raftan tanıdık bir güç fışkırıyor, onu okşuyordu. Kanı fışkırdı.

Bakışları kutunun yanındaki insan kafatasına kaydı. Kaşlarını çatı. Dişleri jilet gibi sivriltilmişti. Bununla ilgili bir şey...

Fark etmezdi. "Göster kendini, Manhilda." Adam zihnini onunkine açtı ama kadın bir engel dikmişti. "Yoksa Hildabeast ismini mi tercih edersin?"

O ortaya çıkmadan önce kitaplığın önündeki boşluk parıldadı. Birden fazla yönden bir canavar. Yukarı ve dışarı doğru yayılmış ve kaslarının üstüne kaslar geliştirmişti. Kalın, siyah bir bıyık, daha kalın bir sakala ve abartılı gıdılara yol açıyordu. Boynunda damarlar kabarmıştı.

Boynunda çivili metal bir tasma vardı.

Bir Sfenksi yakalamak, onu köleleştirmekle aynı şeydi. Efendi canavarı her şeyi yapmaya zorlayabilirdi. Ama onu kim tasmalamıştı? Çok az ölümsüz bir Sfenks'i yenebilecek kadar güçlüydü.

Lazarus'un neden yakalandığını merak etmesine gerek yoktu. Bilinmeyen efendisi onu Pandora'nın kutusunu korumaya zorluyordu.

Geniş göğsünü bir göğüs zırhı kaplıyordu ve deri kelepçeler her iki bileğini sarıyordu. Tek süsleri bunlardı. Dört bacağıyla, bir hayvan ya da insan gibi yürüme seçeneğine sahipti. Hanımefendinin seçimi.

Çoğu insan ona baktığında kırmızı gözlü sıska bir adam görüyordu. Bir yanılsama.

Çok az ölümsüz onu yenebilirdi, evet, ama daha da azı devam eden bir illüzyonu sürdürebilirdi. Potansiyel ustaların küçük listesi daha da azaldı.

"Merhaba, Hi-lazarus." Arka bacaklarının üstüne kadar yükseldiğinde en az bir buçuk metre boyundaydı. "Yine karşılaştık."

Buraya en son geldiğinde, Cameo onun yanındaydı. $\mu\omicron\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sına sadece "canavarın" onu bir kavgada yendiğini söylemişti ve canavardan eril formda bahsetmekten büyük zevk alıyordu. Lazarus kritik bir ayrıntıyı atlamıştı. Yaşı. Dört yaşındaydı.

"Haberler iyi," dedi. "Bu son görüşmemiz olacak. Bugün öleceksin. Tabii Pandora'nın kutusunu teslim etmek istemiyorsan?"

"Başkalarının beni bulmasını ve serbest bırakmasını engelleyen sana mı? Emredilmiş olsam bile."

Lazarus buraya daha önce iki kez gelmişti. İlkinde Cameo'yla birlikte. İkincisinde, kendi illüzyonunu yapmak için geri dönmüş ve kutuyu arayan herkesten saklamıştı. O zaman bile kutunun Cameo'ya karşı kullanılabileceğini biliyordu. Arkadaşlarının ona bilerek zarar vereceğinden değil. Ama neden risk alsın ki?

Güneş ışığını en çok arzuladığı şeyden uzak tutmasının, hatta onun için savaşıma fırsatını reddetmesinin nedeni buydu.

Gerekliydi. İblis onu depresyona soktu. Bir gün, hayatına son vermeye çalışabilir. Yine! Kutu sayesinde, kimse onu durdurmaya fırsat bulamadan saniyeler içinde kendini öldürebilirdi.

Eğer ölürse, öbür dünyada bana katılacak... sonsuza kadar...

Onu mahvedeceği gerçeğini unutun. Onun hayallerindeki hayatı yaşamasını istiyordu.

"Öldürecek ve yiyecek kimseniz olmadığı için mi üzgünsünüz?" Yumruklarını gözlerinin altına sürterek gözyaşlarını taklit etti. "Zavallı Hildabeast."

Dilini kan lekeli dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Seni yemekten zevk alacağım. Organlarının tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırlıyorum."

Sadece bir kez onu zincirlemeyi ve gövdesini kesmeyi başarmıştı. Tüm hayati organlarını kaybettikten sonra ölecek olan diğer ölümsüz çocukların aksine, Lazarus yeniden canlanmış ve iyileşmişti.

Asla ölemez. Babasının sözleri kafasında yankılandı.

Lazarus boynundaki kemikleri patlattı ve kısa bir süre Cameo için çaldığı elmas muştaları takmayı düşündü, ancak üzerlerine kan ve başka şeyler sıçramasını istemediğine karar verdi.

"Seni kim yakalamayı başardı?" diye sordu sohbet edercesine.

Hilda ön pençelerinden birini diğerine karşı biletti. "Bazı sorular cevaplanamaz."

Efendisi bu konuda sessiz kalmasını emretmişti. O ya da o kutu için gelecekti. Getir onu. Lazarus köleyi öldürdüğü gibi efendiyi de kolayca öldürebilirdi.

Kısa kılıçlarını sırtına sabitlenmiş kılıflarından çıkardı, metal ıslık çalarak ileriye doğru bir adım attı.

Görünmez bir duvar onu durdurdu. Kaşlarını çatarak, bir yarık oluşturmaya çalışarak defalarca bıçakladı. Duvar zarar görmeden kalırken silahlar eğildi.

Hildabeast kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Geçmek mi istiyorsunuz?"

Bana cevap ver. Bunu yapan adamın buna ihtiyacı yok. Satın alan adam onu kullanmayacak. Onu kullanan adam bunu yaptığını bilmeyecek. Nedir bu?"

Onun aptal bilmeceleeri. Cameo'nun dönüşünü sağlamak için acele eden Lazarus, Sfenks'in yolunu unutmuştu. Hiç kimse önce bir bilmeceyi cevaplamadan yaklaşılamazdı. Yaratıkların bu kadar mükemmel bekçi köpeği olmalarının nedenlerinden biri de buydu.

Son seferinde, Lazarus ya da Cameo ne zaman duvara yaklaşırsalar, odanın uzak köşesine fırlatılmadan önce baş dönmesi yaşamışlardı.

Bu sefer Lazarus yeni ölmemişti. Kristallere rağmen daha güçlüydü ve çok daha kararlıydı.

Hilda'nın bilmeceğini zihninde evirip çevirdi ve ona karşı yumuşak davrandığına karar verdi. Onunla dövüşmek istiyordu.

"Onu" yapan adamın ona ihtiyaçı yoktu... çünkü yaşıyordu. "Onu" satın alan adam onu kullanmazdı... çünkü yaşıyordu. "Onu" kullanan adam bunu yaptığıının farkında olmazdı... çünkü ölmüştü.

"Cevap tabut," dedi Lazarus. "Bugün ihtiyacınız olacak şey."

Gürültülü bir vınlama sesi duyuldu, sıcak hava üzerine hücum etti. Duvar az önce yıkılmıştı.

Neşe gözlerini kararttı. "Beni yenebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ben biliyorum." Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek hasarlı kılıçlarını yere fırlattı ve rakibine doğru ilerledi. Bunu el ele yapacaklardı. Ya da daha doğrusu, el pençe.

Hiç uyarmadan pençelerini ona doğru savurdu. Adam kaçtı ama kendini başka bir elin yoluna attı. Acı orta bölümünü yırtarak onu bir anlığına hareketsiz bıraktı. Her yırtıcı hayvan gibi, onun felcini kendi avantajına kullandı, kalçalarının arkasına yapıştı ve çekiştirdi.

Ağır bir gümbürtüyle yere çarptı. Görüşünde yıldızlar parladı.

Her akli başında insanın yapacağı gibi bir sonraki saldırısını başlatmak yerine, ona baktı. Bakışları onunkilere kilitlenince parmaklarını ağzına götürdü. Dili dışarı çıktı, adamın kanını yalayıp yuttu.

"Lezzetli," dedi.

İçini öfke kapladı. Belki de aşağılanma. "Sen bir aptalsın. Fırsatın varken beni öldürmeliydin. Başka şansın olmayacak."

"Bu kadar çabuk daha fazlası için hazır mısın? Ben hazırım, biliyorum."

Lazarus ayağa fırladı. Bu kez, kadın ona doğru hamle yaptığıında, Lazarus karnının üstüne düştü ve aşağı inerken iki hançeri avuçladı. Kadın iskaladı ve adam kadının iki ayağına da sapladı.

Kükremesi duvarlarda yankılandı ve tüm odayı sarstı. Pençeler sırtını parçaladı. Yeni acı saldırısını görmezden gelerek yana doğru yuvarlandı. Kadın bir hamle daha yaptığıında

ona bakarken, bileklerini yakaladı, bacaklarını tekmeledi ve ayak bileklerini ensesinde çaprazladı.

Bu kez sırt üstü dönerek onu başının üzerinde çevirdi. Hançerler ayaklarından düştü. Adam onun üstüne çıktı, dizleriyle omuzlarını sıkıştırdı. Öfke yüz hatlarını çirkinleştirmişti.

Artık o kadar da kendini beğenmiş değiliz, değil mi?

Sırıtarak çenesinin alt tarafına bir yumruk attı. Parmak eklemleri çatladı ama kadının çenesi de çatladı. Kız kıpırdandı ama bu hareket onu yerinden oynatmayı başaramadı. Sonra kanatları havalandı ve onu odanın diğer ucuna savurdu. Adrenalinin etkisiyle, çarpma zar zor fark edildi. Ayağa sıçradı ve bir tüy tükürdü. Kadın dört ayak üzerine kalktı.

Birbirlerinin etrafında döndüler, attığı her adımda kanlı bir pençe izi bıraktı.

"Sende farklı bir şeyler var." Bakışları onun üzerinde kaydı. "Ama ne?"

Kristalleri, zayıflığını fark etseydi, umursamazdı. Hilda bugün öldü.

Ona bir öpücük kondurdu. "Artık bir çocuk değil, bir erkeğim. Senin gibi bir adam değilim elbette, ama herkesin katlanması gereken bir çilesi vardır."

Ses tonundaki alay tam da umduğu gibi oldu. Mantık dışı bir şekilde kışkırtılan kadın ona doğru atladı, dişlerini göstermiş, pençeleri hazırды. Adam yere düşen hançerleri aldı ve eğildi. Hilda başının üzerinde süzülüp onu sadece birkaç santimle ıskalarken, bir eliyle göğüs kafesini yumrukladı ve göğüs kemiğinden kasıklarına kadar tüm vücudunu kesti. Diğer eliyle de kanadını kesti.

Kan ve organlar üzerine yağdı. Kadın halı kaplı zemine yığılırken acı dolu bir çığlık onun tatmin edici homurtusuna karıştı. Kaybettiği her şeyi yeniden kazanacağını bildiği için hızlı davranarak kendini onun üstüne attı ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. Ten tene.

Onun nihai amacını anladığında gözleri büyüdü. Patladı, tüm gücüyle onunla savaştı. Kaygan olduğu kadar

Onun kanıyla sırlıklam olmuştu, tutuşunu kaybetti. Kadın onu tekmeledi. Lanet olsun! Adam geri döndü, kadın doğrulmaya çalışırken onu yere düşürdü. Yüzünü yumrukladı, taşaklarına vurdu. Ciğerlerinden hava fışkırdı. Dirseği yanağına çarptı ve adam yana doğru sendeledi.

Ayağa kalkmaya çalıştığında, adam çenesine tekme attı. Hiç acımadı. Yere yuvarlandı. Adam bir kez daha üzerine atladı ve pençelerini şakaklarına geçirerek onu sıkıca tuttu.

"Bu oluyor," diye hırladı, nefes nefese kaldığı için utanmıştı. "Bir erkek gibi kabul et."

"Eğer bir erkek gibi karşılasaydım," diye karşılık verdi, "ağlıyor olurdum." Adamın ellerine vurarak pençelerini söktü ve yanağını hamburger eti gibi çiğ bıraktı.

Acıyla homurdanırken bile yan tarafına yuvarlandı ve adamın göğsüne vurdu. Ama gücü azalmıştı. Bu hareket onu sadece odanın yarısına kadar savurdu.

Kadın ayağa kalkana kadar adam geri çekilmişti. Yüzüstü yatarken, ayak bileklerini birbirine vurdu. Kadın düşerken çırpındı. Yere düştüğü anda, adam onun üstüne yuvarlandı. Hakimiyet için savaştı. Yumrukladı. Isırıyor. Pençeledi.

Gözlerine kan damladı. Kendi gözlerinden mi? Yoksa onun mu? Omzunu ısırıp ve bir tutam et ve kemik kopardı. Acı onu yaktı. Kirişlere doğru kükredi, gözlerinin arkasında ışık kırpıntıları yanıp sönüyordu.

Öfkesine yenik düşen Lazarus başını kaldırdı, dişlerini kadının savunmasız boynuna geçirdi ve soluk borusunu yırttı. Nefes nefese kaldı, açılan yara çalabildiği havayı hırsıyla emiyordu. Son bir kez daha yuvarlanarak kadının üstüne çıktı, dizlerini gövdesine bastırdı ve yanaklarını kavradı.

Zihinsel bir düşmanın çevrilmesiyle, ısı ondan dışarı ve onun içine aktı, çok yoğun bir ısı. Ter aniden onu sırlıklam etti. Eti taşa dönüşmeye başladı...

İlk başta çırpındı. Derisi ve kürkü sertleştikçe, bejler ve kahverengiler griye doğru koyulaştıkça, hareketleri yavaşladı...

Sonuncusu da taşlaşırken, "Piç," diye mırıldandı.

Bildiği kadarıyla bu işlem geri alınamazdı. Bu da kazandığı anlamına geliyordu.

Rahatlamış bir halde onun yanına yığıldı. Bu süreç onu her zaman tüketirdi, bu yüzden bu yeteneğini sadece seyircisi olmadığında kullanırdı.

"Sana söylemiştim," diye homurdandı.

En yeni heykelini inceledi. Acı çeken yüz hatları sonsuza dek donmuştu; gözleri yukarı bakıyor, merhamet dileniyor, ağzı açık, dişleri görünüyordu. Kollarını uzatmış, ellerini yumruk yapmıştı. Her iki bacağı da uzatılmıştı ve şimdi oksijeni itiyordu. Kırık kanadı garip bir açıyla yatarken, diğer kanadı onu korumak için içe doğru sarılmıştı. Göğüs boşluğu yarılmıştı ve henüz iyileşmemişti.

Bahçesinde onurlu bir yeri olacaktı.

Yapılacak son bir şey daha var.

Ayağa kalktı ve odanın içinde ilerleyerek doğrudan vitrinin önünde durdu. Daha önce karşılaştığı güç onu etkiledi ve kanı yeniden köpürmeye başladı.

Tişörtünün kalıntılarını çıkardı, malzemeyi yumruğunun etrafına sardı ve kutuyu koruyan paneli deldi.

Cam kırıldı ve pamuğu kesti. Keskin iğneler parmaklarına battı ve binlerce küçük yaradan kıpkırmızı damlalar oluştu.

Kendini toparlayarak kutuya uzandı... ama hareketsiz kaldı. Güç nabızı ondan gelmiyordu. Kaşlarını çattı ve gerçek kaynak olan kafatasına odaklandı. Önemli bir şeyi korumak için değilse, dişleri neden jilet gibi törpülenmişti?

İçgüdüleriyle hareket ederek açık ağzının içine uzandı.

O dişler bileğini sıktı ve tısladı ama elini çekmedi.

Parmakları içeride sabitlenmiş küçük bir nesneye çarptı ve güç

onu, saf ve katıksız. Karnındaki ve sırtındaki çizikler iyileşti. Parmak eklemlerindeki kesikler kapandı.

Bu, Zulüm Tanrıçası Kadence ile karşılaştığı birkaç seferde deneyimlediği gücün aynısıydı.

Öldükten sonra kemikleri kutunun yapımında kullanıldı.

İçinde tatmin duygusu kabardı. Nesneye yapıştı, o her neyse, ve çekti. Kafatasının dişleri derisine gömülü kaldı. Kesici dişlerden zehir sızıyordu ama bu onun için caydırıcı değildi. Mine parçalarını teker teker yere fırlattı. Sonra kurtardığı küçük bibloyu inceledi.

Kesinlikle kemikten yapılmış, tıpkı kutudaki gibi. Parmaklar ve eklemler. Ve evet, Kadence'e aitlerdi. Kemikler parçalanmış, parçalar birbirine kaynatılmış ve bir elmaya benzeyecek şekilde kırmızıya boyanmıştı.

Bir elma. Orijinal baştan çıkarıcı. Ama...

Bu meşhur Pandora'nın kutusu muydu?

Sorun: Diğer Lordlar onun ilk uzandığı gibi gerçek bir kutuyu hatırlıyorlardı.

Olasılık: Kutuyu kim yaptıysa, açıldıktan sonra kutuyu yeniden yapmış olabilir. İyi bir strateji. Daha iyi nasıl saklanabilir? Ama ilk kutuyu kim yapmıştı? Ve neden?

Lordlar içeride hâlâ bir canlının sıkışıp kaldığına inanıyorlardı. Sabah Yıldızı. Bir iblis değil ama Lucifer'i ve onun kötülüğünü tek bir dokunuşla yok edebilecek bir yaratık. Savaşçıların yaşamasını sağlarken Lordları da şeytanlarından kurtarabilir.

Lazarus araştırmasını yapmıştı. Bazıları Sabah Yıldızı'nın bir Gönderilmiş Kişi, gelmiş geçmiş en iyi iblis avcısı olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise Sabah Yıldızı'nın Yıldız Işıkları olarak bilinen ve güneşin kıskançlıktan ağlayacağı kadar parlak olan göksel varlıkların gerçek bir soyundan geldiğini iddia ediyordu. Bazıları da bu varlığın dilekleri yerine getiren bir cin olduğunu öne sürdü.

Bir sonraki sorun ya da belki de en büyük paradoks: Lazarus Sabah Yıldızı'nı kullanmayı çok ister, ancak bunu yapmak için

kutuyu açmak zorundaydı. Cameo, Yıldız'ı kullanıp onu kurtarmaya fırsat bulamadan ölebilirdi.

Kurtarılabilir mi?

μονομαρία'sından bahsetmişken, ona nasıl haber verecekti? Arzuladığı şey ondaydı.

Onun kapısına gelmesini bekliyordu. Ruhlar âleminden kaçarsam beni ödüllendireceğini söylediğini hatırlıyor musun?

Ne isteyeceğini biliyordu. Ağzını aletin üzerine koymasını.

Lazarus kolyeyi boynundaki zincire astı ve gömleğinin yıkık kalıntılarını çekiştirerek eseri malzemenin altına gizledi. Yüzüğü kullanarak Grimm ve Fantica Diyarı'na bir portal oluşturdu. Hilda'yı içeri sürükledi ve kendini diğer portalın önünde buldu. Ölümlüler dünyasına açılan geçidin. Cameo'ya.

Parıltılı havaya hançer gibi baktı. Kadınımı benden aldın.

Tuhaf bir çekiştirme hissi onu daha da yaklaştırdı. Topuklarını sıkarken zihni dönmeye başladı. Pandora'nın kutusu, iblislere ulaşmaya mı çalışıyordu?

Hayır, olamaz. Bu his damarlarından kaynaklanıyordu. Kristalden. Anlamadı ama en kötüsünü bekledi ve geri çekildi.

Adamları tıpkı bıraktığı gibiydi. Gökyüzü yılanları da. Ağaçlar devrilmişti ama Griffinler de öyle. Cesetleri ormanın her yerinde parça parça yatıyordu.

"İyi çocuklar," diye övdü. Askerlerine "Halat" diye seslendi.

Adamlardan biri istenilen şeyi sunmak için öne atıldı. Lazarus bir ucunu Hilda'ya, diğer ucunu da atının eyerine bağlayarak örgülü uzunluğun atın kanatlarına dolanmamasını sağladı. Ata bindi.

"Sen, sen ve sen." En güçlü adamlarını işaret etti. "Burada kamp kurun. Siyah saçlı kadın döndüğünde onu canınız pahasına koruyun ve saraya kadar ona eşlik edin. Geri kalanınız... hadi eve gidelim."

* * *

Lazarus Hilda'yı Ebedi Korku Bahçesi'ne yerleştirdi. En yeni üyesi için en iyisi buydu. Hilda'nın kırık bedeni, yakındaki bir köyü basan ve dişileri çalmak için erkekleri katleden çömelmiş bir trolün altında yatıyordu.

Seçiminden memnun kalan Lazarus saraya doğru yürüdü. Hiçbir hizmetkâr onu karşılamaya koşmadı. Aslında koridorlar ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Durumu ölçmek için zihnini açarken bile iki hançerini çekti.

Onunla birlikte dönen askerlerin zihinsel konuşmaları. Cameo'yu, onun kralları için ne anlama geldiğini merak ediyorlardı. Diğer sakinler rüya mı görüyordu? Tütülü dans eden bir fil, konuşan bir araba ve azgın bir robotun görüntüsünü başka hiçbir şey açıklayamazdı.

Köşeyi dönüp yemek salonuna girdiğinde, askerlerin ve hizmetkârların cesetlerinin mobilyaların üzerine yığılmış ve yere serilmiş olduğunu gördü.

Sonunda, hapsettiği Amazonlardan bir cevap geldi. Zehir torbaları tuzaktı. Başkaları için kanlarını çoktan zehre dönüştürmüşlerdi.

Kandırılmıştı, bir oyunla dikkati dağıtılırken başka bir oyun hazırlanıyordu. Yaptığı şeyi, yapmasını istemişlerdi.

Ve şimdi, başka bir varlık hissetti. Uzak durması için uyardığı biri.

"Rathbone," diye bağırdı. Büyük Oda'ya doğru hışımla ilerledi ve taht odasına açılan zarif boyalı kemerli kapıları geçti.

Siyah saçlı erkek tahtta uzanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, tembel ve rahat bir poz vermişti. Sabırsızlığını gösteren tek bir işaret vardı; parmaklarını sandalyenin kollarına vuruyordu.

"Şu haline bak," dedi Rathbone. "Yaşıyorsun ve iyisin. Ve neredeyse gömleksiz. Kızların kalbini çarptırmaya kararlıyız, öyle mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" Lazarus talep etti.

"Sizin yokluğunuzda halkınızı koruyorum. Bir şey değil."
Yeraltı dünyasının kralı uzak duvara doğru el salladı.

"Bakın."

Havada asılı duran Amazonları görmek için döndü.

"Kaçtılar ve bir darbe girişiminde bulundular." Rathbone
sırıttı

mizah olmadan. "Kraliçelerinin senin için planları var. Düşün
maskeli bir köleleştirme."

Hançerler üzerindeki tutuşu sıkılaştı. Beni köleleştirmeyi
mi düşünüyor? O ölür!

"Günün sonunda Ebedi Korku Bahçemde en iyi yerleri
alacaklar." Rathbone'a teşekkür etmeyecekti. Bu sözler
yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmek anlamına gelirdi.
İhtiyacı yoktu. Sarayı kendi başına geri alabilirdi, hiç sorun
değildi.

Amazon korkusu havada keskin bir koku bıraktı. Dişiler
topluca Rathbone'un tutuşuna karşı koydular... ve başarısız
oldular.

"Mükemmel. Ben gideyim o zaman." Rathbone ayağa
kalktı. "Ama korkarım kararınızı duymak zorundayım. Savaş
artık başlamıyor. Baba ve oğul arasındaki ilk savaş başladı.
Sinsi bir saldırı. Hades'in evlerinden biri yok edildi, içindeki
herkes esir alındı ya da öldürüldü."

Bir kayıp her zaman acı verir, ama bir savaşın başlangıcındaki bir
kayıp

harap oldu. Askerler arasındaki motivasyon düştü.

Bitirmeyi umduğun şekilde başla. Annesi bir keresinde
ona bu sözleri söylemişti. Romantik ilişkilerine atıfta
bulunmuş ve tek çocuğuna gelecek yıllarda ona yardımcı
olacak bir tavsiye vermişti.

Asla kaybeden tarafın yanında yer almayın. Onların kaybı
senin kaybın olur. Babasının söylediği sözler.

İşte o zaman Lucifer, Lazarus'un desteğini kazanmış
olmalıydı. Ama...

"Pekâlâ," dedi. "Hades için savaşacağım." Cameo için.
Ondan sadece birkaç saat ayrı kaldım ve onu eksik bir
uzvum gibi özlüyorum. "Ancak zaman dilimim değişmedi.
Bir ayımı kendi evimi düzene sokmak için kullanacağım."
Kadınını geri almak için. Onunla bir gece geçirene kadar

hiçbir işe yaramayacaktı.

"Sana Şimdi ihtiyaç var."

"Ne olmuş yani? Savaş baŐlamıŐ olabilir ama yakın zamanda bitmeyecek. Zaferi garantilemek için en iyi oyuncunuzu en sona koyun."

Erkek dudaklarını büzdü ama başını salladı. "Seni uyarmalıyım. Hera Tartarus'tan kaçtı. Yunan kraliçesi artık zgr."

Vücudundaki her kas gerildi. Tartarus'un dışında, Hera adil bir oyundu. İntikam... sonunda elinin altındaydı...

Hiçbir Şey söylemedi. "Eski kraliçe," dedi Şaşırtıcı derecede eşit bir tonla.

"Onu avlayacak mısın?" Rathbone sordu.

"Ruhlar âleminde ayrılamayacağımı biliyorsun."
Sözcükler homurdandı. Piç kurusu benimle alay ediyor!

Rathbone'un başı yana eğildi. "Sen Canavar'ın tek oğlu Lazarus'sun, değil mi?"

"Evet," diye tersledi Lazarus.

"O zaman ben böyle bir Şey bilmiyorum." Rathbone gülümseyerek gözden kayboldu.

* * *

İnsanlar her gün trajediler yaşadı. AĞladılar, hıkurdılar ve bir gün uyandıklarında acıları gizemli bir Şekilde azalmıştı. Cameo yüzyıllar boyunca acı ekmiŐtı, acısı hiç dinmemiŐtı. Ama Şimdi, Lazarus olmadan, daha çok acı çekiyordu.

Eve geledi sadece iki gün olmuştu ve Şimdiden onu bir uzvunu zler gibi özlüyordu. Ve bunu bilmeliydi! Hapsedildiği süre boyunca Avcılar karşı koymasını engellemek için ellerini ve ayaklarını kesmiŐlerdi.

Günün yarısında Lazarus'u unutmayı arzuluyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. Hafızasını kaybetmenin dehŐetinden o kadar uzun süre yakınmıŐtı ki, onsuz kazanabileceği huzuru gözden kaçırmıŐtı.

Misery'nin değerli... nefret ettiği... sevdiği... gerçekten nefret ettiği anılarını saklamasına izin vermesinin tek nedeni, asla ama asla huzur hissetmemesini sağlamaktı.

Yine de fark eder miydi? Cameo günün diğ r yarısında savaşçıya dönmeyi arzuluyordu zaten.

Bir gece için. Sadece bir gece.

Onunla geçirilen bir gece, onsuz geçirilen bin geceden daha iyi olmalı, değıl mi?

Ne zaman geri dönmeyi düşünse, gördüğü imgeleme rağmen iblis onu hafızasını almakla tehdit ediyordu.

Lazarus'la ilgili hatıralarımı kaybedemem. Ona gülümseme şekli içini ısıtmıştı... onunla dalga geçme şekli onu rahatlatmıştı... her ikisi de onun için değıerliydi. Ve veda öpücükleri... onu ateşlemiş, varlığının dokusunu değıştirmişti.

Ben Lazarus'un kadınıyım.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve Lazarus'un Yok Edici Juliette'in ellerinde gördüğü muameleyi hatırlayınca ne yapacağını biliyordu.

şüphe'nin bekçisi Sabin'in Harpy eşi olan arkadaşı Gwen'e mesaj attı. Cevap geldiğinde, içinden bir beklenti dalgası geçti. Bir  anta hazırladı ve en sevdiğı silahlarını kuşandı.

O salona doğru yürürken, alt kattaki yemek odasından tezahüratlar ve kahkahalar yükseliyordu.

Urban ve Ever  ılgın ebeveynlerine kavuştuklarında -ve endişeler ve  fkeler yatıştığında- yeraltı dünyasında Hades'e yardım etmeyen herkes kutlama yapmıştı.

Ziyafetler, kötü karaokeler ve çok fazla i ki vardı.

Yetişkinler için Ambrosia şarabı, çocuklar için meyve suyu kutuları.

Geçmişteki her kutlamada olduğı gibi, Cameo herkesin mutlu neşesini bozmak istemediğı için uzaktan izlemişti.

şimdi Viola'nın odasına doğru gidiyordu. Her büyük savaşçının bir yardımcısı, onu koruyacak biri olmalıydı ve tanrıça onun olacaktı.

"Pandora'nın kutusu oyunda. Tekrar ediyorum.

Pandora'nın kutusu oyunda." Torin'in sesi tavana stratejik olarak yerleştirilmiş hoparlörlerden gürlledi. "Bu bir tatbikat değıl. Danika bir resim çizdi

yeni sahne ve Keeley sonunda eserleri kullanarak kutunun saklandığı ofise girmeyi başardı. Anahtar kelime. Öyleydi."

Alt kattan gelen tezahüratlar aniden kesildi. Cameo dondu kaldı, zihni dönmeye başladı.

Danika, cenneti ve cehennemi, geçmiş ve geleceği görebilen Her Şeyi Gören Göz'dü. Gördüğü şeyleri resmediyordu.

Keeley Danika'nın resimlerine harita muamelesi yaptı ve onları diğer üç obje ile birlikte kullandı. Zorlama Kafesi, Görünmezlik Pelerini ve tabii ki Soyma Çubuğu.

Evin farklı yerlerinden sorular yükseliyordu. "Do kutu bizde mi?" "Kutu şimdi nerede?"

"Sabah Yıldızı hala içeride mi?"

Torin, "Kutu elimizde değil, hayır," dedi ve sözleri iniltiyle karşılandı. "Taşınmış ya da alınmış. Kadınlar arıyor ve onu bulacaklar. Sorularınızı tekrarlamak için kapımı çalmaya gelmeyin. Cevaplarım değişmeyecek. Size bildiğim her şeyi anlattım."

Mutfaktan mırıltılar yükselirken, Cameo'nun kalbi gümbürdüyordu. Kutu kimdeydi? Açılacak mıydı? Onun ve sevdiklerinin kaderi ölmek miydi?

Bir aciliyet duygusu onu ele geçirdi, en büyük pişmanlığı aniden netleştirdi. Eğer günleri sayılıysa, Lazarus'la geçireceği geceyi, ona vaat ettiği zevki istiyordu.

Öldürülseydi yaşayamayacağı bir zevk.

Pandora'nın iblisleri tarafından ele geçirilen ölümsüzler öldüklerinde, ruhları kendilerini bir hapisane diyarında buluyordu. Güvensizlik'in eski bekçisi Baden ve kutunun eski sahibi Pandora, buradan ancak Hades'in kölesi olarak kaçabilmişlerdi. Hayır, teşekkür ederim.

Neler olabileceğini merak etmek... Lazarus'u hayal etmek ama asla karşısında hissetmemek... içinde... işte gerçek sefalet bu olurdu.

Cameo geleceğiyle ilgili zararını atmış ve Lazarus'u ölümlüler dünyasına girmenin bir yolunu bulacağını umarak geride bırakmıştı. Şimdi fark etti ki bu bir hataydı. Düzeltebileceği bir hata.

Yeni plan. Juliette'i bul ve dövüş, Lazarus'a dön.

Harekete geçti ve sinsice dolaşan, hırlayan zebanilerle dolu bir odanın yanından geçti. Baden, at büyüklüğündeki tazıları eğiten bir kadınla evlenmişti.

Eğitilmiş, evcilleştirilmemiş.

Tazıların her biri Cameo'ya pis pis bakarken jilet gibi keskin dişlerini gösteriyordu. Atıştırmalık bir şey gibi mi görünüyordu? Oookay. Devam edelim. Hızını artırdı, köşeyi döndü-

Ve Hades'in oğlu Randy William'a çarptı.

William'ın aşkının nesnesi başka bir adamla evlendiğinden beri delirmişti. Kısa öksürüklü, var olmayan öksürük fitili olan bir deli.

Evin hanımlarına göre, Hades'in Lucifer'le yaptığı ilk savaşı kaybetmesinin nedeni William'dı.

Okyanustan daha mavi gözleriyle ona dik dik baktı.

"Nereye gittiğine dikkat et, Misery."

"Elbette. Ama ses tonuna dikkat etsen iyi olur," diye tersledi. "Neden surat asıyorsun ki? Neden kız arkadaşın için savaşıyorsun? Zaman kısa ve-"

Adam irkildi ve kadın dudaklarını birbirine bastırdı. Doğru ya. Lazarus onun sesine tahammül edebilirdi ama çok az kişi buna cesaret edebilirdi. Buradayken ağzına dikkat etmek zorundaydı.

"Korkak kocası onu benden sakladı." William yarısı boşalmış viski şişesini dudaklarına götürdü.

İblis kıs kıs güldü. Yarısının dolu olduğunu düşünmüyor musun? Fark eder mi? Şişe yeniden doldurulabilir.

Yutkun, yutkun, yutkun. William boştaki eliyle ağzını sildi.

"Sesinizin ölüm gibi çıktığından bahseden oldu mu hiç?"

"Sadece herkes," diye mırıldandı.

"Evet, öyle," diye homurdandı, belki de onunla aynı fikirde olduğunu fark etmemişti. "Şimdi yolumdan çekil yoksa

seni kesmek için." Tehdide rağmen, kadın yerinde kalınca onun etrafında sendeledi.

Omuzları onunkilere sürtündü, hüznü teninde titreşti. Sefalet zevkle mırıldandı.

Cameo'nun yanağından sıcak bir gözyaşı süzüldü.

"William," diye seslendi. William ürperdi ama onu görmezden geldi ve sonra gitti.

İç çekerek ilerlemeye devam etti ve neredeyse başka bir savaşçıya çarpıyordu.

Şüphe'nin bekçisi Sabin ona ters ters baktı. "Ne planladığınızı biliyorum ve ben bu işte yokum. Gitmeni yasaklıyorum! Kutuyu aramak için sana ihtiyacımız var."

"Beni yasaklıyor musun?" Öfkeyle kekeledi. "Bana şaka yaptığını söyle."

İri, siyah saçlı, savaşta sertleşmiş yüz hatlarına sahip savaşçı tıpkı William gibi irkildi ve onu sinirlendirdi. "Espri anlayışım olmadığını biliyorsun, Cam. Gel hadi." Onu zorla koridora çıkardı ve yatak odasına itti. "Bunu yarı mahremiyet içinde konuşalım."

Güzel Gwen buruşuk bir yatağın önünde durmuş, alt dudağını çiğniyordu. Çilek sarısı saçları dağınık bir topuzla başının üstünde toplanmıştı ve minyon vücudu Lazarus'un Cameo'ya verdiği her şeyden daha kısa bir şort ve minik bir atletin içindeydi.

Sabin suçlayıcı bir parmakla onu işaret etti. "Seni daha yeni geri aldık. Biz-"

Cameo onun yüzüne yumruk attı.

Başı yana savrulurken ve dudağından kan damlarken, Gwen alkışladı. Harpy kocasını seviyordu ama kız gücünü de seviyordu.

Göklerde, Sabin Zeus'un ordusuna general olarak atanmıştı. Lucien de öyle. Cameo'nun Şirine'sine karşı iki büyük, kötü Şirin Baba, kararları onlar vermişti. Burada, ölümlü dünyada da söz sahibi olmaya devam ettiler. Ama artık değil! Hayatının kontrolünü eline alıyordu.

"Güzel sağ kroşe. Kendini geliştirmişsin, etkilendim." İki parmağını kızın geride bıraktığı düğüme sürttü. "Ama

Juliette bir bela. Şu anda daha fazla belaya ihtiyacımız yok." "Arkadaşıma zarar verdi ve bunun bedelini ödeyecek." Sabin'i tanımak tek bir gece için bile olsa Lazarus'a dönme planından bahsederse çıldıracağını düşündüğü için daha fazlasını teklif etmedi.

"Arkadaşın. Lazarus'u kastediyorsun, kardeşimizin kafasını kestiği adamı." Tavana baktı ve mırıldandı: "Lütfen bana eğittiğim kadının bu kadar aptal olmadığını söyle."

Zihninde belirsizlik fısıltıları dolaşıyordu. Ya Lazarus seninle sadece Strider'ı cezalandırmak için birlikte olmak istiyorsa? Ya başka biriyle yatıyorsa? Ya-

Kollarını havaya kaldırdı. "İblisinize bir ağızlık takın. Şimdi."

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bak, benim için endişelendiğini biliyorum ama ben büyük bir kıyım. Ben hallederim." Onun yanağını okşadı. "Pisliğin teki olsan da seni seviyorum ve geri döneceğim." Lazarus'la bir gece geçirdikten sonra, tutku denizinde kaybolmuştu.

"Evet, ama tek parça halinde dönecek misiniz?" Sabin alay etti. "Söz vermiyorum."

"Juliette'e saldırırsan," dedi Gwen, "tüm Eagleshield ailesi peşine düşer."

"Riskleri biliyorum. Umurumda değil." Lazarus, Urban'a sevgiline verebileceğin en iyi hediyenin bir düşmanın kesik başı olduğunu söylemişti. Cameo ona daha da iyi bir şey sunacaktı -Juliette'in elleri.

İntikam için yaşıyordu ve o da bunu ona verecekti. Onun sevgisini satın almaya mı çalışıyorsun? Misery tsk-tsked. Utanç için! "Cameo-"

"Ben gidiyorum ve bu son sözüm." Odadan tepinerek çıktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Viola, deri bir kedi kıyafeti giymiş ve savaşa hazır bir şekilde salonda bekliyordu. Prenses Fluffikans ayak bileklerinin arasında dans ediyordu.

"Juliette Eagleshield ile savaşıma görevi hâlâ devam ediyor mu?" Viola sordu.

Nereden biliyordu?

Cevabı öğrenmek için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu. Torin. Mikrofonları ve güvenlik kameraları her yerdeydi. Ayrıca, Cameo'yu herkesten daha iyi tanıyordu. Onun en kötü zamanlarını görmüş ve hatta parçaları toplamaya yardım etmişti. Başarısız romantik ilişkilerine rağmen onu seviyor, onun için en iyisini istiyordu. Onun korunmasını istiyordu. Cameo'nun Viola'yla konuşma planını bilse de bilmesede de buna göre hareket etmişti.

"O-" Cameo sarsıldı. Bir kelebek koridorda kanat çırparak tanrıçanın omzuna konmuştu. Yaklaşan kıyametin bir işareti.

Ya da Lazarus'a göre yaklaşan başarı.

Derin nefes aldı, verdi. İşaretin -iyi ya da kötü- bir önemi olmadığına karar verdi. Hedefleri çok önemliydi. Geri adım atamazdı.

Başını salladı. "Kesinlikle başlıyoruz."

15

"Diğer canavarların korktuğu canavar ol."

-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

Lazarus geçide geri döndü. Askerlerini kovdu, delisiyle yalnız kalmayı tercih etti.

Ölümlüler dünyası sadece beş adım ötedeydi. Düşmanları oradaydı. Cameo oradaydı.

Onsuz üç gün geçirmişti. Çok uzun bir süre. Bu onu şaşırtan bir gerçektir. En son ayrıldıklarında, ayrılık canını sıkırmıştı ama idare etmişti. Bu sefer idare edemiyordu.

Ruh hali her geçen saniye daha da karardı.

Rathbone ile yaptığı konuşma zihninde dönmeye devam ediyor, ona işkence ediyordu.

"Onu avlayacak mısın?"

"Ruhlar alemini terk edemeyeceğimi biliyorsun." "Sen Lazarus'sun, Canavar'ın tek oğlu, değil mi?" "Evet."

"O zaman ben böyle bir şey bilmiyorum."

Savaşçı, Lazarus'un boşluğa düşmeden geçitten geçebileceğine mi inanıyordu? Neden? Nasıl? Hiçbir şey değişmemişti. O-

Bu doğru değil. Birçok şey değişmişti. Hades'le olan ittifakı. Bu onu güçlendirmiş miydi? Geçidin şimdi onun üzerinde yarattığı çekim. Neden? Boynunda asılı duran elma... İçinde bir canlı sıkışmış olabilir de olmayabilir de. Başka bir

güç aracı mı? Sihirli ayna. Cameo'ya olası gelecekleri gösterdiğinden beri onu yanında getirmişti. Belki onu kadınıyla yeniden bir araya getirecek güce sahipti, belki de değildi.

Her şeyi deneyecek kadar çaresiz.

Ama. Damarlarından daha fazlası kristallerle dolmuştu. Yakında dönüşümünü diğerlerinden saklayamayacaktı. Belli bir zayıflık.

Eğer kendini boşlukta bulursa, çok değerli zamanını kaybedecekti. Başka bir ölümsüz onun krallığını ele geçirebilir, ordusunu çalabilirdi. Geri döndüğünde, yeni kralla savaşmak için daha fazla zaman harcamak zorunda kalacaktı.

Eğer ölümlüler dünyasına giderse, her halükarda ordusunu bırakmak zorunda kalacaktı.

Kanın metalik tadını alıncaya kadar dilini ısırды. Er ya da geç bir kraliçeyle evlenmek zorunda kalacaktı. Kaybedeceği gücü yeniden kazanmanın daha hızlı bir yolu olamazdı.

İntikam alma şansı risk almaya değer miydi? Hayır. Her zaman beklemeyi planladığı gibi, Hera ve Juliette'in ölmesini ve ruhlar âlemine gitmesini bekleyebilirdi.

Güçlü ölümsüzler her gün ölüyordu. O bunun kanıtıydı.

Onu elinde tutamayacağını düşünürsek, Cameo bu riske değer miydi?

Cevabı düşünmeye gerek yok. Evet. Cameo her türlü riske değerdi ve ironi onun gözünden kaçmamıştı. Misery'ye ev sahipliği yapıyordu ama onu sadece o mutlu edebilirdi.

Lazarus bir eliyle aynayı aldı. Diğer eliyle çantasına uzandı ve yeni sıkılmış bir Amazon kalbi çıkardı.

* * *

Cameo ve Viola Çöküş'e yan yana girdiler. Ölümsüz gece kulübü, cennetin üçüncü katında, kötülük ve iyiliğin sık sık çarpıştığı bir yerde bulunuyordu. Sahibi üç Gönderilmiş Kişi'ydi. Duvarlar ve yer döşemesi

ince, beyaz bulutlardan oluşuyor ve bina sakinlerinin hem binanın altından hem de üstünden siyah gökyüzünü ve parlak yıldızları seyretmesine olanak tanıyordu. Bu bulutlar dokunulduğunda katı olduğu için şaşırtıcı bir fenomendi.

İçki, seks ve birbiriyle çatışan parfümlerin kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. İçki içmeyi ya da soyunmayı teşvik etmek için ısı yükseltilmişti. Muhtemelen ikisi de.

Cameo tavandaki aynaları gördü ve inledi. Her iblis bir dizi kusurla gelirdi ve aynalar da Narsisizm'in kusurlarından biriydi. Viola yansımasını her gördüğünde büyülenirdi. Herhangi biri ona saldırabilirdi ve o bunun geldiğini asla göremezdi, hatta çok geç olana kadar tepki bile vermezdi.

"Yukarı bakma," dedi Cameo ona. "Lütfen."

"Neden?" Elbette Viola yukarı bakmaya çalıştı.

Cameo onun çenesini sıktı ve bakışlarını tuttu. "Güven bana." "Bir ayna var, değil mi?" Tanrıça çiğnedi alt dudağı. "Elbette tek bir bakışı karşılayabilirim... Çok güzelim."

"Elbette. Bir göz atın. Kendini kulüpteki herkese karşı savunmasız bırak. Ölümsüz bir pinyata olabilirsiniz. Her kızın rüyası!"

Bir ürperti Viola'yı fahişe topuklarının üzerinde salladı. "Doğru. Bakışmak yok. Buraya lezzetli bir biftek bulmaya geldik ve-"

"Hayır! Harpy'yi bulmak için. Juliette. Sığır eti yok." Kimse onu baştan çıkaracak gibi değildi. Cameo Lazarus'u hatırladığı sürece, onun ölçü standardı o olacaktı. Kimse onunla kıyaslanamazdı.

Viola ayı değiştirene kaşlarını oynattı. "Belki bir dilim etli kek?" Fluffy ayaklarının dibine oturmuş, yanından geçen her erkeğe hırıliyordu. "Dikkatimi dağıtacak bir şeye açım."

"Bugünü düşük kalorili, glütensiz ve yüzde yüz vegan olarak düşünün."

Daha önce hiç tanımadığı bir adam ona baktı, gözlerini kaçırdı, sonra doğruldu ve gözlerini dikip ona baktı. Sanki öpücüğünün tadını şimdiden alabiliyormuş gibi dilini dudaklarında gezdirdi.

Onu istemiyordu, gerçekten. Dün, Lazarus'la bir gece geçirmeye karar verdikten sonra, içinde arzu kaynamaya başlamıştı. Arzu şimdi üzüntüyle birlikte yayılıyordu. Karşılaştığı erkekler ona coşkuyla karşılık vermişti.

Bu adam ona doğru yürüdüğünde, zarif süzülüğü onun bir vampir olduğunu gösteriyordu, kadın uyarmak için hançerini kaldırdı. Adam dişlerini göstererek zevkle sırttı ve gelmeye devam etti.

"Derin ve anlamlı şeyler hakkında konuşmak ister misin?" dedi.

Kadının sesi müziğin üzerinde süzülürken, adam irkildi ve geri çekildi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, incinmişliğini boş bir maskenin ardına saklayarak. Ben erkek iticiyim.

Misery her zamanki neşesiyle güldü. Lazarus senden kurtulduğuna memnun.

Bir sıkıntı çılgınlığını yuttu. İblis onu şu anda itiraz edemeyeceği ifadelerle doldurmaya bayılıyordu. Kötülük cephaneliğinde sinsi bir silah.

Lazarus onu gördüğüne sevinecek miydi? Yoksa onsuz daha iyi olacağını mı fark etmişti?

"Dostça bir bahşiş," dedi Viola elinin arkasından. "Sevimli adam bizimle flört etmek istediğinde, içkilerimizi ve mezelerimizi ödediğinde -Hey, peynir kızartmasını bölüşmek ister misin?"

"Hayır. Dostça tavsiyen nedir? Konuşmamalı mıyım?"

"Saçmalama." Tanrıça küçümseyici bir el salladı.

"Konuşmadan önce cüzdanını çalmanı önerecektim."

Pek de kötü bir tavsiye sayılmaz.

Cameo kulübü tararken Misery'yi düşüncelerinden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. Köşedeki kürsünün üzerinde canlı bir grup çalışıyor, kadınların iç çamaşırları ayaklarının etrafına saçılıyordu. Dans pistinde, her ölümsüz ırkın erkekleri ve kadınları hınzır bir uyum içinde birlikte kıvranıyordu. Birden fazla barmen aşırı kalabalık bir barı idare ediyordu.

Barmenlerden biri -pembe saçlı yakışıklı bir adam- Viola'yı fark etti ve elindeki bardağı düşürdü. Yüzünün rengi soldu ve solgunlaştı.

"Onu tanıyor musun?" Cameo işaret ederek sordu. Çok farklı bir görünüşü vardı. Gözlerinin kenarlarında kanlı yaşlar vardı ve alt dudağından çelik bir halka çıkmıştı.

"Onu tanıdığımı söyleyemem. Bir zamanlar onu mahvettiğimi söyleyebilirim," diye cevap verdi Viola, sesi rahattı ama gözleri işkence görüyordu. "Eminim bana kırgın değildir."

Cameo'nun Viola'nın güvencesinden daha çok güvendiği şeylerin bir listesi: masaların altındaki sakız, arkasında silahlı bir düşman ve Yok Edici Lucifer'in ev sahipliği yaptığı bir akşam yemeği büfesi.

Barmen aceleyle arkadaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Birkaç saniye içinde başka bir erkek ortaya çıktı. Beyaz ve altın rengi kanatları omuzlarının üzerinde yükseliyordu. O bir Gönderilmiş Olan'dı. Cameo onunla hiç tanışmamıştı ama kimliğini belli eden beyaz saçları, yaralı kaymaktaşı teni ve kırmızı gözlerine bakılırsa bu Xerxes'ti. Kulübün sahiplerinden biri.

Bakışları Viola'ya kaydı ve daraldı.

"Onu tanıyor musun?" Cameo işaret etti. Eğer iblis suikastçının Narsisizm'le bir sorunu varsa, Misery ile de bir sorunu olabilirdi.

"Kesinlikle hayır." Viola eğilip Fluffy'nin kulaklarının arkasını okşadı. "Şimdi. Ne diyordum ben? Eminim her kelimesini dinliyordun."

Cameo, Xerxes'in bakışlarını kulüpte gezdirmesini ve neredeyse belli belirsiz başını sallamasını dehşetle izledi.

Kalabalığı yarararak doğruca Viola'ya doğru ilerleyen bir başka Gönderilmiş Kişi. Cameo hayretle ona baktı. Görünüşü... o olamazdı... ama görüntüsü hiç değişmemişti. Dalgalı siyah saçlar, canlı mavi gözler ve genellikle sadece kadınsı fantezilerde -ya da Her Daim Randy William'ın yansımada- bulunan yontulmuş yüz hatları.

İkiz olamazlar. Bu adam daha genç ve hayat tarafından daha az sertleştirilmiş görünüyordu. Bir de muhteşem beyaz-altın kanatları vardı.

William'ın Gönderilmiş Olan'la akraba olmasına imkan yok. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde.

Erkek Viola'nın önünde durdu ve günahkâr bir sırıtışla gülümsedi. Tıpkı William gibi. "Merhaba hanımlar. Ben Axel, hayallerinizin erkeği."

William'ın söyleyeceği bir şey.

Cameo başıyla selam verdi, onu soru yağmuruna tutmak istiyordu. Gecisini mahvetmek için bir neden yoktu.

"Aslında," dedi Viola, "ben hayallerimin kadınıyım ve kendimle kararlı bir ilişki içindeyim."

"İlgimi çekti." Kolunu uzattı ve tanrıça tereddüt etmeden kabul etti, sanki hayranlığı onun hakkıymış gibi. "Bana daha fazlasını anlat."

"Perçinlenmeye hazır olun."

İkili uzaklaştı, konuşmaları kısa süre sonra müzikle bastırıldı. Bir yardımcı.

"Viola," diye seslendi. "Yabancı tehlikesi gerçektir. Yapmamalısın."

Tanrıça arkasına bakmadan ona bir başparmak işareti yaptı. Etrafındaki insanlar hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Cameo'nun omuzları çöktü. Arkadaşının peşinden gitmeyecek, Viola'ya Sabin'in ona davrandığı gibi davranmayacaktı. Sanki kendini korumaktan aciz bir sakatmış gibi. Kendi güvenliğini sağlaması için Viola'ya güvenecekti.

Cameo dikkatini avını aramaya verdi. Gwen sayesinde Juliette Eagleshield'in orada olacağını biliyordu!

Vay canına, Cameo onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Uzun boylu, yapılı, siyah saçlı ve lavanta rengi gözlü. Bir erkek o gözlere bakarak sarhoş olabilirdi.

Harpy bir kadeh attı, kollarını kaldırdı ve "Woo-hoo" diye bağırdı. Mor bir atlet ve mini etek giymişti, bacaklarındaki zengin dövmeler mükemmel bir şekilde sergileniyordu. Birkaç yerde, farklı semboller

birlikte, optik bir yanılsama yaratarak cildini dantel gibi narin gösteriyordu.

Juliette başını geriye atıp güldüğünde, Cameo'yu bir kıskançlık bıçağı kesti.

Lazarus neden bir zevk partisi olan onu değil de, gerçekleşmeyi bekleyen bir acıma partisi olan seni istesin ki?

Cameo çenesini kaldırdı. Cevap önemli değildi. Juliette, Lazarus'un ellerini çekmişti. Hem de birden fazla kez! Bugün Cameo onunkini çıkardı.

Kararlıydı, mesafeyi kapattı.

Xerxes onun yoluna çıkarak onu durdurdu. "Kulübün içinde kavgaya izin yok." Kırmızı gözleri sıradışı olduğu kadar uğursuz bir şekilde parlıyordu. Yakından bakıldığında, yara izleri soluk teniyle tam bir tezat oluşturuyordu ve bunların pençe izleri olduğu anlaşıyordu.

Bunun için yardım yok. Konuşmak zorundaydı. "Savaşmayı planladığımı nereden biliyorsun?"

Elini işaret etmeden önce hafifçe irkildi. "Elinde bir hançer tutuyorsun."

Öyle miydi? Oops. Birini avuçladığını

hatırlamıyordu. Cameo silahı kınına soktu. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır." Onun erişemeyeceği bir hızla hareket ederek hançeri ve ikizini ele geçirdi.

Her neyse. Tepeden tırnağa bir silahtı.

"Sen gitmeye hazır olana kadar bunları saklayacağım," dedi. "Günaha girmeye gerek yok."

"Peki, tamam. Ama açıklığa kavuşturalım, sen ya da arkadaşların Viola'ya zarar vererseniz o hançerleri gözünüze sokarım."

Şaşkınlık yüz hatlarını yumuşattı. "Ona hiçbir zarar gelmeyecek."

Ona inanmıştı. Gönderilmiş Olanlar yalan söylemekten acizdi. "Hiçbiri sana gelmeyecek," diye ekledi. "Sen sebep olmadıkça

Burada sorun var." Cüssesine ve eşsiz görünümüne rağmen kalabalığın içinde kaybolarak uzaklaştı, bu yetenek gerektiren bir başarıydı.

Pekala. Sorun çıkarma zamanı.

Sonunda Cameo Harpy'lere ulaştı. Sesi kalp ağrısı ve umutsuzluktan başka bir şey ifade etmiyordu, "Yok Edici Juliette" dedi.

Juliette yüzünü buruşturdu, ama hemen kara kaşlarını kaldırarak bu hareketi örtbas etti. "Cameo, Melankolinin Annesi. Buradan gitmenizi öneririm. Arkadaşın eşimi öldürdü."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "O senin eşin değildi. O senin kölen. Ve neden birlikte hareket edeyim ki? Yüzünü yerden yere vuracağım."

Gözleri yaşlarla dolsa da Harpy gerildi. Aslında masadaki her Harpy gerildi. Toplamda altı kişi. Yani, altı çift sulu göz Cameo'ya odaklandı ve öfkeyle titreşti. İyi bir başlangıç yaptık o zaman.

"Bakın kim bir çift taşak çalmaya karar vermiş." Juliette, Cameo'yu taklit ederek dilini bir kesici dişin keskin kenarı üzerinde gezdirdi. "Senin için çok kötü, topların Hades'e ait olduğunu biliyoruz. Savaşın farklı taraflarındayız ve sen onun seni koruyabileceğini düşünüyorsun. Flaş haber. Koruyamaz. Hiç kuşkunuz olmasın, uzuvlarınızı koparıp ailenize postalayacağım."

Ölümsüzlerden oluşan kalabalık tartışmanın rüzgarına kapıldı ve Cameo ile Harpies'in etrafında bir çember oluşturdu. Müzik cırtlak bir sesle durdu ve sessizlik hüküm sürdü. Sonra kalabalıktan mırıltılar yükselmeye başladı.

"Bunu filme mi alıyorsun?"

"Bu Cameo mu, Misery'nin bekçisi? Beş dolarına bahse girerim ki kanın onun en iyi rengi olup olmadığını öğrenmek üzereyiz."

"Bir keresinde Juliette'in bir adamın omurgasını ağzından çıkardığını görmüştüm. Cameo düşüyor."

Herkes Harpy'nin onu yeneceğini mi düşündü? Vay be. Bu acıttı.

Kaybınız küçük düşürücü olacak, dedi Misery ve kıkırdadı.

Üzüntü onu boğmakla tehdit ediyordu. Hayır! Hayır! Burada olmaz. şimdi olmaz. Bunu yapabilirim. Yapacağım. Düşüncelerini kontrol edebilirse, duygularını da kontrol edebilirdi. Kontrol edebilirdi.

Üç Gönderilmiş Kişi çemberin önüne doğru ilerledi

-Xerxes ve diğ er mal sahipleri Bjorn ve Thane insanları yollarından çekiyorlar.

Kulüpte kavga yok mu? "İkiyüzlü," diye mırıldandı.

Bjorn'un koyu renk saçları, bronz bir teni ve gökkuşağı renginde muhteşem gözleri vardı. Thane'in masum sarı bukleleri ama sertleşmiş mavi gözleri vardı. Üç erkek de kollarını devasa göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, Cameo ve Juliette'e ilk darbeyi vurmaları için meydan okurken kötülük saçıyordu.

Cameo yerinde durdu. "Lazarus'u incittin," diye tükürdü Juliette'e. "Şimdi de ben sana zarar veriyorum."

Lavanta gözleri küçücük yarıklara kadar kısıldı. "Lazarus benim eşim, şimdi ve sonsuza dek, hayatta ve ölümdede. Benim eşim! O senin için hiçbir şey."

Viola'nın oyun kitabından bir sayfa ödünç alan Cameo, sanki umurunda değilmiş gibi saçlarını kabarttı. "Emin misin? Hafta sonunu onunla geçirdim."

Harpy'nin içini titreme kapladı. "Onu ruhlar âleminde mi buldun?"

"Onu buldum... Onu öptüm."

"Öptüm-" Juliette bir çığlık atarak ona doğru atıldı.

Temastan hemen önce, siyah bir çizgi Harpy'ye çarparak onu geriye doğru savurdu. Fluffy, diye fark etti Cameo, şoka girmişti. Juliette'in yüzünü pençeledi, bir öfke yumağıydı ve Harpy acı içinde çığlık attı.

Kalabalık topluca nefes nefese kaldı ve geri çekildi. Biri diğerine çelme takmış olmalı, çünkü bir kavga patlak verdi. Gönderilmişler harekete geçerek en kötü şiddeti durdurmak için ellerinden geleni yaptılar.

Juliette'in arkadaşlarından biri bileğindeki deri kelepçeden ince, gümüş bir çubuk çıkardı. Çubuğu Cameo'ya doğru salladı.

Reflekslerini çok iyi geliştiren Cameo sonunu yakaladı ve bir yumruk attı. Parmak eklemleri Harpy'nin elmacık kemiğini parçaladı.

Viola kıpkırmızı bir dumanın içinde belirdi. Artık melek gibi değil, içinde yaşayan iblis gibi görünüyordu. Kafa derisinden iki boynuz uzanıyordu. Derisinin yerini kırmızı pullar almıştı ve gözleri radyoaktif yakutlar gibi parlıyordu. Keskin,

Diş etlerinden ölümcül dişler çıkmış ve tırnakları pençeye dönüşmüştü. Kükürt kokusu ondan yayılıyordu.

Tanrıça, Cameo'nun rakibinin boynunu sanki bir tereyağı çubuğuymuş gibi kesti. Kan püskürdü, Harpy yeni yırtılmış dokuyu kavradı, nefes almak için çaresizdi ama alamıyordu.

Gönderilmişler çabalarını Viola'ya odakladılar ama onu durdurmayı başaramadılar. O çok güçlüydü. Harpy'ler arasında ilerleyip ulaşabildiği herkesi keserken, masa devrildi ve bardaklar parçalandı.

Cameo, Tazmanya canavarını henüz savuşturmamış olan Juliette'e saldırma fırsatını yakaladı. Sürtüğün karnına bir tekme attı... sonra Harpy kamburlaşıp öğürürken bir tekme daha attı.

Fluffy onu serbest bıraktı ama kulağının bir parçasını da yanında götürdü.

Cameo onun kanlı yanağına ters bir vuruş yaparak Harpy'nin tökezleyerek kalabalığın arasına dalmasına neden oldu.

Oflayan, puflayan Juliette başka bir kadını Cameo'ya doğru itti - bir siren - ikisini de geriye doğru itti. Kadın tutunmaya çalışırken Harpy kırık bir cam parçasını kaptı ve sıçradı.

Darbe Cameo'yu daha da geriye itti. Bir masaya çarptığında, Juliette ona iki kez hamle yaptı. Cameo iki seferde de kaçtı, bir sandalyeye takıldı ama bir şekilde Harpy'nin bileğini sıkıca kavrayarak kendini parçalanmaktan kurtardı.

Kaslı bir kol aniden Juliette'in beline dolanarak onu Cameo'dan uzaklaştırdı.

"Bırakın beni," diye bağırdı Harpy, özgürlüğü için mücadele ederken.

Thane tek kelime etmeden onu balkona taşıdı, kanatlarını cırıptı ve gökyüzüne fırladı.

Cameo ayağa fırladı, yarışmak niyetiyle... emin değildi. Takip edemedi. Kaslı bir kol onu sardı. Yaralı bir kol. Xerxes. Bjorn'un, hırlayan Fluffy ayak bileklerine saldırırken sonunda Viola'yı tuttuğunu fark etti.

"Kurallarımızı çiğnersen," dedi Xerxes dişlerini sıkarak, "gazabımızla yüzleşirsin."

"Ona zarar ver," diye duyurdu kaba, erkeksi bir ses, "ve öl."

Cameo'nun kalbi kaburgalarına çarptı. Geri kalanı hareketsiz kaldı, beklentiyle titreşiyordu...?

Oh, evet. Kalabalık dağıldı ve öfkeli bir Lazarus ortaya çıktı.

16

"Eğer bir şeyi kendiniz için kolaylaştırırsanız, düşmanınız için de kolaylaştırmış olursunuz. Bu nedenle, zorlaştırın. Daha da iyisi, zorlaştırın. Çok zorlaştır."

-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

Viola'yı tutan adam onu McCadden adında düşmüş bir Gönderilmiş Kişi'ye bir torba külotmuş gibi uzattı. Pembe saçlı, dövmeli barmen Viola'yı sıkıca kavradı ve Lazarus'un ortaya çıkmasıyla patlak veren kaostan kaçmak için koşarak odadan çıktı.

Kanatları olmadan binayı terk edemezdi. Yardıma ihtiyacı olacaktı. Tabii parlama yeteneğine sahip değilse?

McCadden ofislerin bulunduğu koridora açılan köşeyi dönmeden hemen önce Viola'nın bakışları Cameo'ya takıldı. Güzel kadın Viola'yı aramak için erkeğine hayranlıkla bakmayı bırakmıştı. Muhteşem Lazarus'un başının kesildiği ve şimdi yaşayanların arasında dolaştığı düşünülürse, bu kesinlikle hayal edilemeyecek bir güç başarısıydı. Koyu saçlı güzel, onu kurtarmaya mı niyetlenmişti? Ne kadar tatlı.

Gerçek bir arkadaş mı edindim?

Viola başını salladı ve sessizce Cameo'ya geri çekilmesini söyledi. İyi olacaktı. McCadden'a borçluydu ve bir kez olsun borcunu ödeyecekti. Göz açıp kapayınca kadar ortadan kaybolma yeteneğini kullanmaktansa onun gazabıyla yüzleşecekti. Çünkü... sırf bu yüzden!

Cameo anlayışla başını salladı.

Fluffy McCadden'ın peşini bırakmıyor, annesinin gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyordu.

Düşen Gönderilmiş Kişi onu, her mobilya parçası arasında kanatların rahatça süzülmesini sağlayacak kadar boşluk bulunan lüks bir ofise götürdü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu da kendisiyle birlikte içeri hapsetti. Tek başına. Aralarında uğursuz bir uyarı olan yumuşak bir tıkırtı yankılandı.

Viola onun kucağından sıyrıldı, ayaklarının üzerinde durdu ve normalde yapmayacağı bir şeyi yaparak ona sırtını döndü. Kendimden başka kimseye güvenmem. Bir de Fluffy'ye. Ama bu adam ona zarar vermeyecekti; bunu her zerresiyle biliyordu.

Ayrıca, Fluffy onun başında nöbet tutuyordu. Ayaklarının dibine tünemiş, dişlerini uyarı için göstermişti.

"Benim kim olduğumu biliyor musun, tanrıça?" McCadden yumuşak bir sesle sordu.

"I..." Narsisizm, Misery'nin Cameo'nunkini sık sık sildiği gibi onun da hafızasını silerdi. Sadece, onu pişmanlık içinde tutmak için güzel zamanları silmemiştir. Sadece Cameo'nun kendisiyle ilgili yüksek fikirlerini yıkmak için yaptığı şeyleri silmişti, hepsi de onu gururlu tutmak içindi. Bir zamanlar övündüğü bir durum. Ben harikayım. Neden savaşıyım ki?

Er ya da geç, gurur her zaman çok sert bir düşüşe yol açmıştır.

Bir gün Narsisizm, Viola'nın mutluluğunun kendi mutluluğunu lekelediğini fark etmişti. Sadece başkalarını yıktığında güçleniyordu. Buna ev sahibi de dahildi. Gücünün tadını sadece başkalarını bilerek zayıflattığında çıkarıyordu. Yine, konukçusu da dahil. Sadece başkalarının kontrolünü kaybetmesine neden olduğunda kendini kontrol altında hissediyordu.

Evet, ev sahibi de dahil.

Bu bir iblisin doğasıydı. Tüm iblislerin. Şeytanlar kabul edebileceğiniz ve yatıştırılabileceğiniz bir şey değildi. Onlar sadece iyi bir kadının sevgisine ihtiyaç duyan sevimli oyuncak ayılar değildi. Sizin yararınıza kullanılabilecek bir kötülük değillerdi. Yok ediyorlardı. Her zaman. Yakıp yıktılar, sade ve basit. Ve sadece daha fazla yıkım, daha fazla yakıp yıkma arzusundaydılar.

Bazen Viola'nın son gururu da yanıp kül olduğunda, Narsisizm zayıflar ve zihninin gerisine çekilir, varlığı zar zor fark edilirdi. Yaptığı ve söylediği şeyleri hatırlar ve kalbi paramparça olurdu. Dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlayacak, kötülüğe boyun eğerek kötü olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ama iblis her zaman geri tepti ve döngü her zaman yeniden başladı. Onu geliştir, diğerlerini yık. Onu yık. Cameo'nunkine rakip olacak bir kalp ağrısı. Gururun yeniden canlanması.

Bu, dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak istediği bir zamandı.

Bunu seyircilerin önünde, özellikle de McCadden'ın da dahil olduğu bir seyircinin önünde asla yapmazdı. Aptal erkek onu rahatlatmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Teselli edilmeyi hak etmiyordu.

"Evet," dedi. "İstiyorum."

"Sevindim."

"Olma." Titremesini gizlemek için kollarını ortasına doladı. Parçalanmış kalbinin parçalarını sayısız kez toplamıştı ve bunu yine yapabilirdi. "Senin çöküşün olduğumu çoktan kanıtladım."

Adam yanıt vermeyince, kadın ofise doğru ilerledi. Geniş alanın yüksek, kubbeli bir tavanı, altınla çerçevelenmiş kitap rafları ve belirli ölümsüzlere benzemek için oyulmuş sütunları vardı. Thane, Bjorn ve Xerxes'i tanıdı ama alevler tarafından yutulmuş gibi görünen kadını tanımadı.

Belli ki bir Phoenix... Thane'in karısı mı? Evet, evet, elbette. Dedikodulara göre, Gönderilmişler'in en melek görünümüsü, ateşli Elin'ine sırlıslıkla aşık olmuş. Neden onun suretinde bir heykel dikmesin ki?

Oh, böyle bir şekilde
sevilmek. Seni seviyorum,
dedi iblis.

Yalancı!

"Sen zaten benim çöküşümdün," dedi McCadden, sesi yumuşaktı.

Kelimeler onu bir anlık rahatlamasından kopardı.

Söylediklerinde ciddi idi. Sadece onunla birlikte olma şansı için, kanatlarının sırtından kesilmesine, ordulardaki konumunun elinden alınmasına ve evinin bir başkasına verilmesine izin vererek, Gönderilmişler arasındaki yerinden vazgeçmişti.

Narsisizm onun hayranlığından besleniyordu. Ne de olsa Gönderilmişler onun en sevdiği atıştırmalıklardı. Belki de Gönderilmişler kalplerinde Sevgi'den bir parça taşıdıkları için, yüce soylarının bir armağanıydı bu. Onlar Yunanlılardan, Titanlardan ve diğer tüm ölümsüz ırklardan daha güçlü olan Tek Gerçek İlah'ın çocuklarıydı. İblisler Tek Gerçek Tanrı'yı ve onun takipçilerini hor görür ve onları yok etmekten büyük keyif alırlardı.

Narsisizm kirli işlerini yapmak için Viola'yı kullandı.

Ölümden sonraki yaşamın tanrıçası olarak, birinin - herkesin- yaşam gücünü çekebilirdi. Sadece izne ihtiyacı vardı, bu izin ister isteyerek ister istemeyerek gelsin.

McCadden'la tanıştığı gece, kolay bir hedef olduğunu hissetmişti. Ailesi tarafından... duymamayı tercih ettiği bir nedenden ötürü reddedilen McCadden şefkate muhtaçtı. Gülümsedi ve cazibesini konuşturdu ve sadece birkaç hafta içinde yaşam gücünü gümüş bir tepside sundu, Fluffy'yi beslemesine izin verdi ve sevgili evcil hayvanını bir ya da iki yüzyıl daha hayatta tuttu.

Suçlu hissetmeyeceğim, suçlu hissetmeyeceğim, lanet olsun, suçlu hissetmeyeceğim.

Daha sonra McCadden'ın yanından ayrılmış, onu kaderine terk etmiş ve onunla bir daha asla konuşmayacağından emin olmuştu.

Bana nasıl böyle şefkate bakabilir? Onun kendisine bağırıp çağırmasını istiyordu.

"Seni hâlâ seviyorum," dedi.

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapamazsın. Seni cehenneme mahkum ettim."

Göğsüne bir yumruk indirdi, boyun eğmiyordu. "Ne hissettiğimi biliyorum."

Gözlerinin arkası yanıyor. Ağlamak yok. Burada değil. "Duygular değişir," diye fısıldadı. "Ayrıca, bak seninki seni nereye getirdi."

Kafasının içinde binlerce çılgılık patladı ve hepsi de kendisine aitti. Ona bağışlamak istedi, "Sen bir aptalsın! Kendini daha fazla zarardan koru! Sadece kendisi ve hayvanı, dolayısıyla da iblis için en iyisi neyse onu yapacaktı.

O şeytana o kadar uzun süre hizmet etmişti ki, şeytan onun içinde bir kale edinmişti. Görünmez zincirlerle onu prangalamıştı. Artık onun sahibiydi.

Ama kötülük böyle işliyordu, değil mi?

İlk başta iblisin karanlığı küçük bir tohumdan başka bir şey değildi. Ona daha fazla ilgi gösterdikçe, onu suladıkça daha da büyümüş ve güçlenmişti. Ta ki kökleri onun derinliklerine demir atana, dalları ve yaprakları onu her türlü ışıktan koruyana kadar.

"Kardeşim seni bulmaya ve benden çaldıklarını geri almaya yemin etti," dedi.

"Geri alınacak hiçbir şey kalmadı." Gerçek buydu. Yakında ölümlü Fluffy'nin yeni bir güç takviyesine ihtiyacı olacaktı ve Viola da başka bir Gönderilmiş Kişi arayacaktı. Herhangi bir ölümsüz iş görürdü, ama hey, neden bir taşla iki kuş vurmayalım? Fluffy'yi kurtarmak, Narsisizm'i yatıştırmak.

Ayrıca, Gönderilmiş Olanlar en saf yaşam güçlerine sahipti. "Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama kardeşin benimle kavga ederse, sana yaptığımı ona da yaparım."

Bebeğimi kaybedemem. Kaybedemem. Onun en iyi arkadaşı, tek teselli kaynağı olmuştu... ailesi. Dişlek, öfke dolu, aşırı korumacı ailesi.

Başka bir ölümsüzü incittiği için kendinden nefret edecek ve muhtemelen ağlayacaktı ama yapılması gerekeni tereddüt etmeden yapacaktı.

McCadden yumruklarını sıktı ve kadın tırnak yataklarından çıkan küçük pençeleri fark etti. O başlamıştı

Dönüşüm o zaman. Çoğu zaman düşmüş Gönderilmişler bir zamanlar avladıkları iblislerin benzerleri haline gelirlerdi.

"Kardeşimin adı Brochan," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi. "O doğmuş en iyi iblis avcısıdır. Orduları tereyağı gibi keser."

"Adı Broken mı? Cidden mi?" Zavallı adam daha ilk günden kazıklanmıştı.

McCadden devam etti. "B-R-O-C-H-A-N diye yazılır. Belki adını duymuşsunuzdur? Düşmüş ama hala kanatlı. Ekleri çıkarılamadan önce gökyüzüne kaçtı." Ses tonunu şimdi kıskançlık kaplamıştı. O halde kanatlarını özlemişti ve kendini suçlu hissetmeyecekti, buna izin veremezdi. "Kötülük ona bulaştı, onu çarpıttı... onu bir canavara dönüştürdü."

Düşmüş... kanatlı... bükülmüş...

Canavar.

Onun gölgesi olmalıydı. Ona "terkedilmiş" diyen kişi.

Birkaç saniye boyunca kalbi nasıl atacağını unuttu. Şimdi en azından mavi tenli, gümüşü gözlü canavarın onun için ne planladığını biliyordu.

Onu yok etmeyi planlıyordu. Kardeşine karşı işlediği suçlar için onu cezalandırmayı.

Ama neden şimdiye kadar saldırmamıştı? Birçok fırsatı vardı ama yine de onu sadece uyarmıştı.

Belki de onu yanlış bir güven duygusu içine çekmeye çalışmıştı? Belki de kardeşine yaptığını ona da yapmayı planlıyordu, kalbini kendi isteğiyle ona teslim ederek, ona hiçbir şey bırakmadan?

Yaklaşan savaştan korkması gerekirdi, ama bu onun yaşadığı bir beklentiydi.

"Eğer burada kalırsan," dedi McCadden, "seni kardeşimden korurum. Diğerleri de seni koruyacak. Buna yemin ettiler."

Onu bir kez ve herkes için kır. İşini bitirelim ki beni kollamayı bırakıp kendini kollamaya başlasın.

"Diğerleri aptal," dedi ona. Sonunda onun bakışlarıyla buluştu ve yüz hatlarının gözlerinin önünde sertleşmesine izin verdi. "Ama sen daha kötüsün. Sana zarar vereni, sana tekrar zarar verecek olanı korumaya çalışıyorsun ve arkadaşlarından da aynısını yapmalarını istiyorsun."

Nazik olmak için zalim olmak. İblis kadar aldatıcı bir slogan, ama sonunda yıkılmamak için sarıldığı bir slogan.

Yıkım gözlerini kararttı ve evet, dişleri diş etlerinden uzandı. Bir zamanlar öldürdüğü iblislere dönüştü.

"O kelimeleri kastetmiyorsun." İlk kez ağzını gevelemişti.

Zalim. Şuna. Olmak. Kind. Solgun saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürdü ve kendini en çok seven gülümsemesini sundu. "Bana aşık olan ilk erkek sen değilsin ve sonuncu da olmayacaksın. En azından diğerleri daha sonra benden nefret edecek cesarete sahipti. Erkekliğinden fazlasını almadan önce senin de aynısını yapmanı öneririm."

Vücudu titredi... ya da artan bir öfkeyle titreşti. Ona doğru saldırgan bir adım attığı sırada kapılar açıldı ve canavar-Brochan-odaya daldı. Viola ile McCadden'ın arasına indi, bakışları Viola'nın üzerindeydi.

Fluffy hırladı, küçük bedeni öfkeyle titriyordu.

Takipçisine hiç bu kadar yakın olmamıştı, onu sadece uzaktan, farklı yüksekliklerde görmüştü. Düz zemindeyken, kas ve düşmanlıktan oluşan bir kale gibi onun üzerinde yükseliyordu. Kanatları parlıyor, duvardan duvara uzanıyor, siyah uçları kan ve kül kokuyordu. Yüzü... daha önce onun bir şekilde grotesk ve zarif arasındaki çizgide durduğunu düşünmüştü. Artık biliyordu. Adam muhteşemdi. Kirpikleri o kadar uzundu ki uçları kıvrılıyordu. Ve çilleri! Sol gözünün altında üç çil vardı. Çenesinde sevimli bir yarık vardı, aslında burayı yala diyen bir işaret.

Narsisizm, böylesine güçlü bir yaratığı kendisine aşık etmenin en büyük başarısı olup olmayacağını merak etmeye başladı.

Başarı. Viola'nın göğsünde ilk panik kıvılcımları çıktı.

Brochan pençeli bir parmağını uzatarak onu işaret etti.
"Terk edilmiş."

McCadden kardeşini omzundan yakaladı, ancak Brochan onu kolayca sıyrarak ona doğru ilerledi.

Kalbi kaburgalarına çarpan Viola, Fluffy'yi kucağına aldı ve hızla uzaklaştı. Geri çekiliyordu. Kendisine yapmayacağını söylediği bir şey.

Ama zamana ihtiyacı vardı. Bir sonraki hamlesini planlamak için zamana.

* * *

Lazarus kaban öfkesini, sersemletici şokunu ve yakıcı uyarılmışlığını kontrol etmekte zorlandı.

Cameo buradaydı, nihayet ulaşabileceği bir yerdeydi ve başka bir adam kollarını ona dolamaya cüret etmişti. Sahiplenme duygusu onu tüketti ve yeni kristaller oluşurken Lazarus'un damarları yandı.

Önce şokla başa çıkmaya karar verdi, ödülünün önünde hiçbir engel olmasını istemiyordu. Kadını ve onu tutan Gönderilmiş Olan'ın ölümü.

Başardı. Gerçekten ölümlülerin dünyasına girmişti.

Geçide adım attığında, tam bir duyusal yoksunluk yaşamıştı. Bir kumar oynadığını ve kaybettiğini düşünmüştü. Bu bilgi içindeki canavarı uyandırmış, dişleri ve pençeleri geri dönmüş, damarlarındaki kristaller zonklamaya başlamıştı. Ama onlar zonkladıkça, ışıklar titreşmeye ve bulanıklaşmaya başlamıştı. Saniyeler sonra, aşağı, aşağı, aşağı düşmüş, kır çiçekleriyle dolu açık bir alana inmişti. Etrafta kimse yoktu. Ne ruh, ne insan, ne de ölümsüz.

Temkinli, kararsız ama umut etmeye cesaret edemeden, yüzyıllar önce inşa ettiği ve sakladığı bir eve gitti. Yeni Zelanda Subantarktik Adaları'nın takımadalarını oluşturan topraklardan birinde bulunuyordu. Ruhlar âleminin içinde ulaşamadığı bir yerdi.

Kulübesini görmek onu dizlerinin üzerine çökertmişti. Evet, ahşap çürümüştü ve evet, hava koşulları ve vahşi yaşam izlerini bırakmıştı ama bunun ne önemi vardı ki? Lazarus yaşıyordu. Yaşıyordu! Kafası kesildikten sonra.

Babası haklıydı. Sonsuza kadar yaşayacaktı. Nasıl ve neden olduğundan tam olarak emin değildi ama şimdi katalizörün kristaller olduğundan şüpheleniyordu. Zonklama şekilleri...

İmkansız. Kristaller onun çöküşüydü. Onu güçlendirmediler; zayıflattılar ve güçsüz bir adam hiçbir şeyden kurtulamadı. Lazarus'un hareketleri zaten normalden daha yavaştı, hareket alanı daha sınırlıydı.

Cameo'yu bulup baştan çıkarmayı düşündü. Çok geç olmadan Juliette ve Hera'yı öldür.

Kendini bir görünmezlik illüzyonuyla gizlemiş ve Budapeşte'ye uçmuştu. Cameo'nun gerçek bir kale gibi olan evini, ev sakinlerine görünmeden taramıştı. Bir ya da on iki zihni okuduktan sonra, onun o sabah erkenden ayrıldığını keşfetti. Sihirli aynayı onun yatak odasına saklamış, camın yolculuktan sağ çıkmasına sevinmiş ve kendi avına çıkmıştı.

Mırıltılar kafasını doldurarak onu şimdiki zamana çekti.

"Bu Zalim ve Sıradışı Lazarus mu?"

"Dostum! Boynunu kestirdiğini duymamış mıydım?"

Lazarus derin bir nefes aldı, buradaki kokular ruhlar âlemindekinden daha güçlüydü. Alkol ve ambrosia notaları, ölümsüz parfümlerin tiksindirici bir karışımı, kulübü inşa etmek için kullanılan ahşap, çelik ve harç ve tam olarak tespit edilemeyecek kadar çok başka şey algıladı. Hayır, çok fazla değil-üç tanesi diğerlerinin üzerinde duruyordu. Gül, bergamot ve neroli.

Sertleşti, ereksiyonu derisinin fermuarını zorluyordu.

Bakışları Cameo'nunkilerle buluştu ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Orada duruyordu, acısından sorumlu olan $\mu\upsilon\upsilon\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$... ve zevkinden. Aradan sadece günler geçmişti ama kızın güzelliği onu sanki ilk kez görüyormuş gibi yeniden etkilemişti. Kuzguni bukleleri yüksek bir at kuyruğuna sabitlenmişti.

ileri geri sallanıyordu. Sıvı gümüş gözleri kederle parlıyordu, evet, ama aynı zamanda ateşle.

Kadın onu çekti, ama adam da kadını çekti. En azından bu karmaşada birlikteydiler.

Yakut kırmızısı dudakları sanki öpücüğe hazırlanıyormuş gibi yumuşadı. Emin ol, yalnız kaldığımız anda seni öpeceğim, günüşiğim. Ve sonra ödülümü alacağım...

Vücudu ihtiyaçla titrerken, zihnini ona açtı ve diğer herkesi engelledi. Aynı anda çok fazla düşünce onu etkisiz hale getirebilirdi. Kalkanı yerindeydi.

Misery onun hafızasını mı silmişti?

Savaş hazır olan Lazarus öne doğru adım attı. Yayıldığı saldırganlığa tepki gösteren iki ayı değiştirici yoluna çıktı ve hırladı. Lazarus birini bileğinden yakaladı ve yumruk inmeden önce çekerek vahşiyi sırtını Lazarus'un göğsüne dayayıp bir kalkan oluşturacak şekilde çevirdi. Diğer ikiz de kardeşini yumrukladı.

Kollarındaki kişi baygın bir şekilde yere düşerken, Lazarus kardeşinin çenesine vurdu. Adam yere düştüğünde Lazarus onun üzerinden geçerek bir kez daha kadınına doğru ilerledi.

Gönderilmiş Olan Cameo'yu serbest bıraktı. Hiç tereddüt etmeden, kalabalığın içindeki bölüme doğru koştu - ve bir grup Harpy

-Onun önünde durmak için.

Hatırladı. Üzerine rahatlatma yağdı. "Buradasın ve hayattasın," diye fısıldadı. O

Titreyen eliyle uzanıp parmak uçlarını adamın çenesinde gezdirdi.

Basit bir dokunuş onu erkeklikten çıkarmakla tehdit ediyordu, artık fiziksel bir bedene sahip olduğu için hisleri çok daha yoğundu. Teninin sıcaklığı, eşsiz yumuşaklığı, avucundaki küçük nasırın neden olduğu sürtünme...

Gitmesine asla izin veremem.

Bırakmalıyım!

"Ölümlüler aleminde benim için somutsun ve-" Nefes nefese ondan uzaklaştı. "Elektrikle mi dolu?

Kelimenin tam anlamıyla her santimime karıncalanmalar gönderiyorsun."

Elektrik mi? "Bunda hayvan manyetizması çok güçlü."
"Bana tekrar dokun" diye bağırma isteğini zorla bastırdı.
Asla durma. "Biri sana zarar verdi mi?"

"Hayır, Get Bent Ones şenlikleri durdurana kadar
can yakıyordum."

O kadar sessiz konuşuyordu ki, duymak için zorlanması
gerekiyordu. Birileri -muhtemelen birden fazla birileri- ona
sesi hakkında kötü hissettirmişti. Artık kimsenin cesareti
yok muydu?

Adam onun elini sıktı ve zevkten titremeye başladı.
Bağlantılarının doğruluğu...

Bir kez daha ondan uzaklaştı. Kaşlarını çatarak, sanki
adam onu yakmış gibi avucunu ovuşturdu.

Karıncalanmalar ona
acı mı veriyordu? Bu
da ne-

Pandora'nın kutusu. Pandora'nın kutusu boynuna asılmış,
gömleğinin altında gizlenmiş ve tenine bastırılmıştı. Nasıl
unutmuş olabilirdi? Kutunun gücü onu bir kanal olarak mı
kullanıyordu?

İçini suçluluk duygusu kapladı. Bu kadın -onun kadını-
yüzyıllardır Pandora'nın kutusunu arıyordu. Onu kendi
diyarına çekmek için kullanmayı planlamıştı ama asla ona
vermeyi düşünmemişti. Çok fazla risk içeriyordu.

Arkadaşları yok edilmesini istedi. Cameo'nun bir kısmı da
muhtemelen yok edilmesini istiyordu. Sabah Yıldızı
kaçtığında -kaçarsa- ne olacaktı? Başka biri varlığın
gücünden yararlanır, hatta belki de bu gücü Cameo'ya karşı
kullanır mıydı? Ya Lordlar kutuyu saklamaya karar verirse
ve Misery daha sonra Cameo'yu hem kendi hayatına hem
de sevdiklerinin hayatına son vermeye ikna ederse?

Oh, evet. Çok fazla risk var. Ve çok fazla bilinmeyen.
Lazarus ona kutudan bahsetmeyecekti. Onun tepkisi üzerine
kumar oynamayacaktı.

Onu aynanın yanına bırakmalıydı ve Lordların onun
kaledeki varlığını hissedip ne olduğunu
anlayamayacağından ve onu açacağından korkmasaydı
bırakırdı.

Onu korumalıyım. Bir illüzyon yarattı. Ona doğru bakan biri, aralarında birkaç santim mesafe olan, konuşurken başları birbirine eğilmiş bir adam ve kadın görecekti. Gerçekte, Cameo'nun gömleğinin eteklerini yırttı.

"Uh, ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sonra açıklarım." En azından gerçeğin sulandırılmış bir versiyonu. Gömleğinin altından bir elma kolyesi çıkardı ve bir kez daha saklamadan önce etrafındaki kumaş şeridini bağlayarak teniyle temas etmesini engelledi.

"Güzel," dedi. "Seni asla elmalı bir adam olarak düşünmezdim."

"Neden? O yasak meyve. İlk günah." Kendini çelikleştirdi ve elini ona uzattı. Kız kabul etmeden önce hafif bir tereddüt geçirdi. Ve rahat bir nefes aldı.

"Daha iyi," dedi başını sallayarak.

Rahat bir nefes aldı. Illüzyonu bıraktı ve onu doğruca Gönderilmiş Olan'a götürdü. Erkeğin yaptığı hatayı ve karşılaşacağı sonuçları anlaması gerekiyordu. "Ona dokunmayacaksın. Asla. Anlaşıldı mı?"

Kızıl gözlü, beyaz saçlı erkek onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve şakasızca gülümsedi. "Dikkatli ol savaşçı. Dans kartım şu anda dolu ama senin adını da yazabilirim."

Cameo tampon görevi görmek için aralarına girdi. "Maço tavırlarını takdir ediyorum Darkpit ama bir şeyi bilmen gerekiyor. Juliette buradaydı." Duyuma mesafesindeki insanlar irkildi ama o yine de devam etti. "Thane onunla birlikte uçup gitti. Acele edersek onu takip edebiliriz."

Juliette. Yakınlarda. Sonunda intikam. Er ya da geç. Görüşünde kırmızı noktalar yanıp sönüyor, öfkesi yeniden ortaya çıkıyordu. Yeni bir Ebedi Dehşet Bahçesi yaratma zamanı. Juliette Eagleshield ilk yeri alma onuruna erişebilir. Takip edin. Şimdi!

Hayır. Her şey sırayla. Buraya Cameo için gelmiş, onunla birlikte olmak için zamana, mekâna ve ölüme meydan okumuştı. İntikam bir zamanlar onun bir numaralı önceliği idi ama burada, şimdi, kadınının zevki her şeyden daha önemliydi.

Asıl planına sadık kalacaktı. Onunla bir gece geçirecek, sonra da Juliette'i avlayacaktı.

Önce bir odaya ihtiyacı vardı. Gönderilmiş Olan'ın zihinsel engellerini aştı. Xerxes adı, çok uzun süren yaşamında maruz kaldığı taciz ve işkencenin sayısız görüntüsünden önce ona çarptı. Lazarus dişlerini sıktı ve kulübün şemalarını bulana kadar ilerledi.

Piç kurusu onun izinsiz girdiğini hissetti ve sadece Rathbone'la yarışabilecek bir güçle onu dışarı itti.

"Sakın-" diye homurdandı Xerxes.

"Batı kanadındaki altıncı misafir odasını gecenin geri kalanında dolu kabul edin." Lazarus Cameo'nun elini sıktı ve onu kalabalıktan uzaklaştırdı.

Ortak alanlardan çıktıklarında, tüm binanın davetsiz misafirleri şaşırtmak için tasarlandığı anlaşıldı. Silahlı muhafızlar belirli koridorlarda ve belirli kapıların önünde volta atıyordu ama kimse ona karşı bir harekette bulunmadı. Gönderilmiş Olanlar telepatik olarak iletişim kurabiliyordu ve Xerxes bunu onaylamış olmalıydı. Muhtemelen Hades'le ve dolayısıyla birbirleriyle müttefik oldukları için.

Lazarus hedefine ulaştığında kapıyı açtı ve Cameo'ya içeri girmesi için el salladı. Cameo arkasında tatlı kokulu bir bulut bırakarak yanından geçti ve Lazarus da ağzı sulanarak onu takip etti.

Kapı uğursuz bir tıkırtıyla kapandı.

Etrafını hızlı bir şekilde taradı. Oda küçük ama özenliydi, mobilyaların her parçası özenle yapılmıştı... ve aşıklar için tasarlanmıştı. Tavanı aynalar süslüyordu ve yatağın üzerindeki örtüler taze gül yapraklarıyla kaplıydı.

"Dur bakalım." Cameo onu uzak tutmak için kolunu uzattı. "Peki ya Juliette?"

"O bekleyebilir. Sen ve ben bekleyemeyiz." Elini nazikçe kenara itti, kişisel alanını tüketti... ve onu öptü.

Onu hevesle karşıladı, kucaklamasına tutkuyla karşılık verdi ve hiçbir üzüntü belirtisi göstermedi. Sadece tatlı değildi;

onun en sevdiği şekerdi. Sadece sarhoş edici değildi; her şeyi tüketiyordu. O sadece onun μονομανία'sı değildi; tam o anda, onun her şeyiydi.

Ensesinden kavradı, ipeksi saç tutamları parmaklarının arasından geçti. Kızdan küçük miyavlama sesleri yükseldi ve adam onaylarcasına hırladı. Kızın nefesi kendi nefesine karıştıkça duyuları artıyor, hayatta kalması için gerekli hale geliyordu. Onun yaşam çizgisi.

Uyarılma iç organlarını kabarttı. İhtiyaç onu pençeledi. Duygu dalgaları üzerinde ve içinde titreşiyordu. Kristaller ağrıyordu, hatta belki de yayılıyordu ama umurunda değildi.

Asla doyamayacağından korkarak, susuzluğunun asla giderilmeyeceğinden ve sadece daha fazlasını isteyeceğinden korkarak onu terk edilmiş bir şekilde yuttu. Daha fazlasına ihtiyaç duyacaktı.

Birçok yönden ona sahipti. Juliette'e olduğundan daha fazla onun kölesiydi.

Bu düşünce onu panikletmiş olmalıydı. Panikledi de. Yine de olduğu yerde kaldı, onu bırakmak istemedi. Benim!

Nefes nefese başını kaldırdı ve parmak uçlarını seksi kırmızı dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Beni buldun," diye mırıldandı.

Neredeyse inkâr edercesine kükrüyordu, neredeyse onu yakalayacak ve bir başka ateşli öpücük için geri çekecekti. Çok hızlı ve çok fazla zorlayamazdı. Sefalet bu fırsatı kullanıp saldırabilirdi.

"Seni her zaman bulacağım, günüşiğim."

"Çünkü benimle seks yapmak istiyorsun." Bir parça acı... bir zenginlik tahrik.

"Anlıyorum. Hadi başlayalım, olur mu?"

17

"Her zaman öldürmekten yana olun."

-Her İnsan İçin Ebedi Gerçekler

-Kadını Olmayan Erkekler İçin Ebedi Gerçekler

Cameo'nun tüyleri diken diken oldu ve tepeden tırnağa sıcak bir bal akıyor gibiydi. Bir anda, engellemek için büyük bir gayretle savaştığı özlem, inkâr edilemez bir güçle yeniden canlandı. Titredi. Kanı kaynama noktasına kadar ısındı.

Karnı sıkıştı. Bacaklarının arası ağrıyordu.

Misery huysuz bir çocuk gibi davranarak tısladı. Kafatasına tekrar tekrar tekme atarak zihninin köşelerinde garip bir karıncalanmaya neden oldu.

Bunu yapacağım. Zarları atacağım. Lazarus'la yatacağım ve hafızamı korumak için dua edeceğim. Sonrasında beni istemesi için dua edeceğim.

Onunla ilgili tek bir anısını bile kaybederse... yeniden bir araya geldiklerinde ona bakışı, sanki yanlış giden bir dünyada doğru olan her şey oymuş gibi, ellerinin hassas teninde, saçlarına dolanmış hissi, dudaklarının onun dudaklarına şekil vermeye zorlaması... hayır, ölmeyi tercih ederdi.

"Tişörtünü çıkar," diye mırıldandı. Akıl sağlığını, hayatımı ne için riske attığımı göreyim.

Çenesinde bir kas sıkılıp gevşedi. "Benim kıyafetlerim üzerimde kalacak. Seninkiler çıkıyor."

Şaka mı yapıyordu? Şaka yapıyor olmalıydı. Ama...

Ayna bunu öngörmüştü. İmgelemde kaç kez sevişmişlerse, o hep giyinik kalmıştı.

"Olmaz," dedi. "Soyun."

"Önce hanımlar... Beyler asla." Adam yırttığı gömleğe uzandı ama kadın ellerini savuşturdu.

"Kısasa kısas," diye ısrar etti. "Memeyi tercih ederim."

"Çok kötü." Kendini tuttu. "Benimkini görmek istiyorsan, sen de bana kendininkini göstermelisin."

"Tamam." Gömleğini başından çekip çıkardı ve kadın onu incelerken kıpırdamadan durdu, nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Neden böyle bir direniş? Adam muhteşemdi. Kollarında, göğsünde ve karın kaslarında, onu büyüleyen yumuşak gölgeli vadiler oluşturacak kadar yükselen kas sıraları vardı. Onu baştan çıkarıyordu. İçindeki dokunma, tatma ve keşfetme arzusunu körükledi. Boyundan aşağıya doğru, muhteşem dövmelerden oluşan bir bereket cildin her santimini kaplıyordu. Dikenli güller ve kafatasları, ürkütücü böcekler ve evet, hatta kelebeklerle ustaca eşleştirilmişti. Her iki meme ucu da delinmişti ve göbeğinin altında, derisinin belinin altında biten koyu renkli bir kıl izi vardı.

Saf erkeksi mükemmellik.

Beyni eridi. Yumurtalıkları patladı.

Dövmelerin altında, pırıltılı çizgiler pazılarının üzerinde ve etrafında süzülüyordu. Bir zamanlar onlara yara derdi. Şimdi daha kalındılar, daha da uzamışlardı.

O bunları düşünürken, adam eliyle çizgileri örtmek için uzandı. O kadar utangaç mıydı? Yoksa daha kötü incinmekten mi korkuyordu?

"Yaralarına dikkat edeceğim," diye sessizce ona güvence verdi. Ama bir merhamet göstergesi olarak dikkatini göğüs kaslarının arasında asılı duran kolyelere çevirdi. Viola'nın yüzüğü ve Lazarus'un gömleğinden kopardığı kumaş parçasıyla örttüğü elma kolye.

Cameo elini uzattı... garip bir güç dalgası daha tenine değdi ve kalp atışları hızlandı, bir anda altmıştan altı yüze çıktı.

Bu his her neyse, Misery'yi kızdırdı. Tıslamaları küfürlere dönüştü.

"Kolyeyi neden kapattın?" diye sordu.

Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Bu eski bir eser. Tehlikeli."

Ve onu bundan korumak mı istiyordu? "Ne tür bir obje?" Bildiği kadarıyla tek efsanevi elma Pamuk Prenses'e aitti ve onun hikâyesi insanların sandığından çok daha karmaşıktı... ve çok daha gerçektir. "Senin için tehlikeli değil mi?"

"Ölüm kalım meselesi," dedi. "Ve evet, öyle, ama ben tehlikeyi severim."

"Ölümlüler dünyasına dönmek için mi kullandın?" Dudaklarını yaladı ve hâlâ onun özünün tadını alıyordu. "Artık Lazarus 2.0 mısın?"

"Ben orijinalim. Lazarus 1.0, bir şekilde tüm alemler için bedensel hale getirildi. Neden mükemmellikle uğraşayım ki?"

Gerçekten neden? "Gerçek olduğuna ve gerçekten burada olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Yani, ölüydün. Ve eğer buradaysan, zombi olarak sınıflandırılmalı mısın?"

"Belki de ben bir zombiyim." Adam kadının göğsüne baktı ve homurdandı. "Göğüsssssssss."

Bir kıkırdama, hayır. Misery sağ olsun, kıkırdama boğazının gerisinde kayboldu. Aptal iblis!

Lazarus'un gözlerinde hayal kırıklığı parıldadı ama göğüslerine bakmaya devam ettikçe azaldı. Meme uçları onun için hazır olda durduğunda, yırtıcı bir parıltı belirdi.

"Merak etmeyin." Sesinin tonu boğuk bir törpüye dönüştü. "Seni oraya götüreceğim."

"Çok kesin. Sen, Lazarus, bir çapkınsın." "Pişmanlık duymadan öyle." Parmak eklemine kızın parmaklarına sürttü.

meme ucu, doğrudan çekirdeğine zevk dalgaları gönderiyor. Onun

Islak çekirdek. "Bu apkının konuşması bitti. Öp beni," diye emretti. "Nazik olma. Sert ol. Hiçbir şeyi geri tutma."

"Yaraların..."

"Öp. Beni."

Evet... Arzudan başı dönmüş bir halde parmak uçlarına kalktı ve kollarını ona doladı. Dudakları çılgınca bir telaşla buluştu, dili ağzının içinde geziniyor, onu tadıyor, onu yeniden öğreniyor, yeni bir tutku yumruğu atıyor... onu yutuyordu. Adamın tatlılığı onu heyecanlandırdı. Çok sevdiği çikolata, sonsuza dek arzulayacağı ateşli bir sıcaklıkla karışmıştı.

"Bu sefer bir öpücük ve birkaç dokunuşla yetinmek istemiyorum," diye homurdandı. "Daha fazlasını yapmak istiyorum. Çok daha fazlasını."

Gerçek an gelmişti. Eğer kadın hayır derse, adam duracaktı. Muhtemelen tamamen gidecekti. Tek gecelik ilişki olmayacaktı, belki gelecek de olmayacaktı. Zarları at, bebeğim.

"Evet," diye fısıldadı. "Lütfen."

Onu geriye doğru götürürken yüzünde zafer ifadesi belirdi. Dizleri yatağın kenarına çarptı ve şiltenin üzerine yuvarlandı. Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirmişti, bu yüzden adamın onu takip etmekten başka çaresi yoktu.

Bir erkeğin ağırlığıyla sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmamıştı; çoğu zaman kendini kapana kısılmış ve savunmasız hissediyordu. Ama ham erkekliğin, vahşi gücün ve saldırganlığın timsali olan Lazarus'un yanında kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

"Gömlek. ıkar. Şimdi," diye emretti.

Sarılı kolye köprücük kemiğini sıyırdı, saf enerji onu zıplattı. Misery böğürürken o da sarsıldı.

"Cidden. Nedir o şey?" diye sordu. "Bir yaşam ve ölüm eseri" demişti ama bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Lazarus'un rengi soldu. "Gitti. Gördün mü?" Kolyeleri çıkardı ve pantolonunun cebine soktu. "Şimdi. Tişörtünü çıkar, günüşiğim. Bana neyi kaçırdığımı göster. Tatmak için sabırsızlanıyorum."

Cevap vermeyi reddetme. Konu değişikliği. Tekrar.

Başka bir günün konusu o zaman. Bir dahaki sefere peşini bırakmayacağı bir konu.

Bugün tamamen farklı bir hikayeydi. Kendinden geçmeye adanmış.

Cameo yırtık gömleğini çıkardı ve sütyeninin ortasındaki kopçayı kopararak göğüslerini serbest bıraktı. Serin hava meme uçlarını okşadı ve daha uzun durdular. Lazarus ağırlığını dizlerine vererek ellerini serbest bıraktı... Kadını avuçlayıp yoğurdu ve sertleşmiş tomurcukları parmaklarının arasında gezdirdi.

"Lazarus..."

"Ne kadar mükemmel küçük lokmalar," diye övdü.

Zevkin şok dalgaları onu titretti ve bu titremeler sadece meme uçlarını emmek için başını eğdiğinde yoğunlaştı.

"Ödülümü unutmadım." Öptü ve göbeğine doğru yaladı, karnı sıkıştı. "Beni memnun edeceksin, ama sadece seni boşalttıktan sonra. İki kez."

İki kere! Bir kere olsa rüya olurdu, ama iki kere? Evet, lütfen. Şimdi açgözlü olmaya başladım.

Parmaklarını onun kadife yumuşaklığındaki saçlarında gezdiriyor, kafa derisini kazıyor, onu teşvik ediyor ya da sessizce başka bir yerde onu tatmasını emrediyordu, emin değildi. Adamın içinde uyandırdığı hisler... Çok fazla, çok fazla, ama şimdi çekip giderse içten içe yanacağından şüpheleniyordu.

Dilinin sıcak darbeleri pantolonunun belinde gezindi, ardında ateş ve titreme bıraktı. Kalın siyah kirpiklerinin arasından ona baktı, gözleri milyonlarca yıldızın parladığı gece yarısı gökyüzünün ikiziydi. "Seninle olmak istiyorum, Cameo. Sonuna kadar, hiçbir şey geride kalmadan. Evet de."

Kemikleri sıvılaştı. Evet! Evet! Lütfen! Kalbinin çılgılığı. Yine de tereddüt etti. Ya eylem sırasında onu memnun etmeyi başaramazsa? Ya Misery doruğa ulaşmadan önce onun hafızasını silerse? Ya onunla yattıysa ve adam daha sonra çekip gittiye?

Her zamankinden daha fazla onunla zaman geçirmek istiyordu, gerçek bir ilişki, sadece bir kaçamak değil.

Mırıldanmayı başardı, "Hayır. Seks yok. Başka bir şey yapabiliriz. Başka her şeyi yapmak istiyorum."

Korkunç bir fırtınada onun tek cankurtaran salı olmuştu. Gitmesine izin veremezdi. Henüz bırakamazdı.

"Neden?" Pantolonunun düğmesini kopardı. "Hâlâ hoşuna gitmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet." Hayır. Belki. Ya seksten nefret ediyorsa? Ölü bir balık. Bir buz kraliçesi. Tüm umutlar kaybolurdu.

Tamam, bunu biraz açalım. Diyelim ki onu orgazm etti. Harika. Harika. Ya onu doruğa ulaştıramazsa?

Aldığı zevk azalır azalmaz, Misery onu ele geçirmek için savaşıyordu. Cameo, Lazarus'un üzerinde tepindiği soğuk, kuru bir bedenden başka bir şey olmayacaktı. Ondan öğrenenecekti.

"Özür dilerim," dedi.

Göbeğini okşarken, parmakları bacaklarından aşağıya, dizlerinin arkasına indi ve oradaki nabızı okşadı. Nemli etine karşı, "Özür dileme, günışığım. Sen istediğini istiyorsun, ben de alabileceğimi alacağım." Eli yukarı, yukarı kaydı ve kızın kışını sıktı. "Devam edemeyecek kadar üzülürsen bana haber ver, tamam mı?"

Deri pantolonunun düğmelerini açtı ve dişleriyle pantolonu aşağı çekti. Islanmış külotunu sıyıran dişler...

Sıvılaşmış kemikleri alev aldı. "Lazario!" Takma adı soluk soluğa ağzından döküldü, mutlu zihni bir şekilde onun adını Lothario'ya dönüştürmüştü.

"Benim güneş ışığımdan daha tatlı bir şey yoktur. Sanırım bundan sonra olacakları seveceksin." Pantolonunu çıkarmaya zahmet etmedi, ayak bileklerine kadar itmedi ya da külotunu bile yoldan çekmedi. Sanki uyuşturulmuş ve şimdi, şimdi, şimdi başka bir vuruşa ihtiyacı varmış gibi, çürük dantellerin arasından onu yaladı ve emdi.

Sırtını kendiliğinden dikleştirdi, içinden bir inilti yükseldi. Heyecandan saçlarını koparacağından korkarak başının üzerine uzandı ve yatak başlığına tutundu. Bu sırada adam yalamaya devam ediyordu. Emmeye. Yala. Suuuck. Kendini durduramayan kadın ona karşı kıvrandı, kalçaları yuvarlandı.

"Lazarus, ben-"

"Lazario. Özel bir lakaba sahip olmak gibi. Sadece senin."

"Evet. Evet!" Tüm bunlar onun için çok yeniydi. Çok gerçeküstü ve

mükemmel ve harikulade. Bu... su katılmamış, kirletilmemiş bir zevkti, deneyimlemeyi hiç düşünmediği bir şeydi.

"Durma. Lütfen, lütfen, durma."

Elbette, Lazarus, Lazarus olarak, ağzını sonuna kadar kullanamadan tatlı işkenceyi sona erdirdi.

Argh! "Senin adını ve doğduğun günü lanetliyorum, seni doruk engelleyici piç!"

Ona gülümsedi, aynı anda hem hınzır hem de acımasızdı ve o kadar şaşırtıcı derecede seksiydi ki, bu görüntünün sonsuza dek zihnine kazınacağından ve Misery'nin bunu silmek için yapabileceği hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey olmayacağından şüphelendi - dua etti.

"Yakında bana teşekkür edeceksin... Cami."

Mmm. Başka bir özel takma adı olması hoşuna gitmişti.

Derisini çözdü ve fermuarını indirerek devasa ereksiyonunu kafesinden kurtardı. Gözlerini ona dikmiş, kendini aşağı yukarı okşuyordu. "Bana güveniyor musun?"

Dudaklarını yaladı, başını salladı. "İstiyorum."

"O zaman bana teklif ettiğinden fazlasını almayacağıma güven... aksi halde bana ne kadar yalvarırsan yalvar." Yavaşça eğildi ve bir eliyle ağırlığını tuttu; bu elini kadının belinin yanına koydu. Diğer eliyle de...

Şok ve coşkuyla nefes nefese kalmadan önce inledi. Şaftını külotunun ağ kısmına dolamıştı, en mahrem kısmı onun en mahrem kısmına baskı yapıyordu. Geri kalanı ince - ve şimdi sıırıslık olmuşt - kumaşın etrafına sarılmıştı. İçine girmemişti ama yine de kendini onun ağrıyan çekirdeğine sıkıştırmayı başarmıştı.

Onu kaldırmak için kışını avuçladı... sonra, oh, sonra, ona süründü. Uzun, sert bir vuruş. Tekrar ve tekrar ovuşturdu, uzunluğunu onun uyarılmışlığıyla kapladı. Başka bir inilti patladı

Bu seferki kenarlarından kırılmıştı. Zevkin yoğunluğu! Hiçbir şey kıyaslanamazdı.

Ov, ov... onun adını sayıkladı... en çok acı çektiği noktaya vurarak ihtiyacını daha da artırdı.

"Çok iyi hissettiriyor, günüşiğim. İyi hissediyorsun. Sana doyacağımı hiç sanmıyorum."

Zekice bir cevap vermek istedi ama nefesini tam olarak tutamadı. Ayrıca zihni bulanıklaşmış, düşünceleri dağılmıştı.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu.

Tutarsız kelimeler dökülüyordu ağzından ve durması için yalvardığından emin değildi... hayır, hayır, asla durma... ya da daha hızlı hareket et... evet, evet, daha hızlı! Zevk artmaya devam etti, baskı yarattı, kalçalarını eğmesini ve ona sürtünmesini gerektiren kavurucu bir baskı.

İçinde, çıldırmış bir çılgınlık tırmanıyordu. Vahşi bir çılgınlık, hisler o kadar yoğunlu ki bayılmaktan ve en iyi kısmı kaçırmaktan korkuyordu. İhtiyaç tepeden tırnağa nabız gibi atıyor, hatta bir tutku şarkısı yaratıyordu. Ona dokunmak... onu tatmak... onu yutmak.

Bu... hayattı. Her zaman sahip olmayı hayal ettiği hayat. Kadından yeni iniltiye yükselirken, adamın şüphelendiği şeyi yapma ve ona kendisini alması için yalvarma dürtüsüyle savaştı. Ona daha fazlasını, her şeyini vermesi için. Hiç bu kadar boş hissetmemişti. Onu doldurmak zorundaydı... lütfen... lütfen!

"Lazario... Yapamam... İhtiyacım var..."

"Benimle yaşayacağın şey bu, Cami'm. Ecstasy. Her zaman."

"Her seferinde mi?" Az önce ona arzuladığı ilişkiyi mi teklif etmişti? Tutkunun sancıları içinde kaybolmuş bir adama asla güvenmemeliydi. "Yani, birden fazla mı?"

"Birçoğundan daha fazla. Benimle birlikte." Daha hızlı... Daha hızlı... "Sadece benimle."

O yaptı!

"Bu gece," dedi eğilip kulağının memesini dişlerinin arasında gezdirerek, "seni binlerce kez boşaltacağım."

defalarca, binlerce farklı şekilde." İnanılmaz gücünün daha fazlasını kullanırken kollarındaki damarlar göze çarpıyordu.

Vay be. Bu gece demişti. Bu kelime zihninde yankılandı, umutları dibe vurdu. Yine de bir şekilde fiziksel mutluluğu artmaya devam etti; büyük ve korkunç, enfes ve dayanılmazdı; patlayacaktı ve geriye sadece parçaları kalacaktı.

Rahatlamak için çaresizce göğüslerini avuçladı, meme uçlarını sıktı. Sanırım aklımı kaçırıyorum!

Karnının düzlemini izledi, göbeğini daire içine aldı... ve ereksiyonunun ıslak ucunu okşadı. Adam nefesini içine çekti.

"Seni hissetmeyi seviyorum. Sert, sıcak çelik."

Göğsünün derinliklerinde yeni bir hırıltı gürledi. "Kadınıma bak, istediğini alıyor. Onun zevkine sahip olurken. Benimkine sahip olurken."

Sesi ne kadar gururluydu.

Ne kadar sarhoş.

O da en az kendisi kadar zevke kapılmıştı ve bu bilgi onu yıkarak kontrolünden geriye kalan azıcık şeyi de yok etti. İçindeki baskı sonunda patladı. Tatmin her bir uzvundan yayılıp merkezinde birleşirken çığlık attı. Artçı şoklar onu sarstı. Sarsıntılar onu gevşek bir bez bebeğe dönüştürdü.

Bu... O... Kahretsin! Bu... Vay canına.

Onsuz nasıl yaşamıştı ki?

Muhteşem, şehvet düşkünü Lazario'nun görüntüsünü seyre daldı. Yüz hatları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Dudaklarının kenarları kalktı... kalkmaya devam etti... ta ki ona gülümsüyor olabileceğini düşünene kadar.

Bakışları onunkilerle buluştu. Bir saniye sonra başını geriye attı ve tavana doğru kükredi.

* * *

Siobhan yeni çevresini, hem kadınsı hem de erkeksi bir yatak odasını inceledi. Büyük boy yatakta lacivert çarşaf ve kahverengi bir yorgan vardı ama kenarları krem rengi tek bir dantel şeridiyle süslenmişti. Duvarlarda kimi modern, kimi eski, farklı silahlar asılıydı. Makyaj masası tuvalet malzemelerinden ziyade daha fazla silahla doluydu.

Cameo'nun özel odası, Siobhan şüphelendi.

Lazarus onu buraya bırakmış ve ortadan kaybolmuştu. İki Amazon'un onu takip ettiğinden haberi yoktu. Grimm ve Fantica'nın kralı olarak yaptığı son eylemin haberi kabileler, yaşayanlar ve ölümler arasında yayılmıştı. Bir grup Amazon'u taşa çevirmişti ve şimdi de ölüm için işaretlenmişti. Tekrar.

Amaçlanan saldırıyı yakında öğrenecekti. Ve yeni düşmanlarını yok etse iyi olacaktı. Eğer Amazonlar başarılı olur ve Cameo'ya bağlanamadan ölürse, Siobhan bir yüz yıl daha esaret altında yaşamak zorunda kalacaktı. Tüm bunlar, çifte yardım etmeye karar verdiği ve Cameo'ya iki olası gelecek gösterdiği için olmuştu. Artık geri dönüş yoktu.

Lanet, çiftleri bir araya getirmesini gerektiriyordu ve bunu başaramazsa acı çekecekti.

İnkâr kafasının içinde çığlık atıyordu. Cameo'ya nasıl yardım edebilirdi?

Birini odayı yeniden dekore etmeye, daha romantik hale getirmeye ikna etmek için imgelemlerini mi kullanacaktı? Kimse romantizmi Siobhan kadar sevemezdi. Belki de odayı kendi zevkine göre yeniden dekore etmesi için birini ikna edebilirdi. Kadife bir kanepe olurdu -mor! Şifonyerler ve diğer parçalar saf abanozdan olurdu. Avizeden altın setli elmaslar damlayacaktı. Ortasından sarkan ayrı bir avizesi olan Gotik tarzda gölgelikli bir yatak, şu anda üzerinde yattığı kızak canavarının yerini alacaktı. Dolap, dünyanın en iyi terzilerinin elinden çıkmış en iyi elbiselerle dolup taşacaktı.

En sevdiği biblolar şifonyeri süslerdi. Kız kardeşinin kopmuş ellerinin tuttuğu bir kum saati. Zehirlerle ve çeşitli taşlarla dolu bir çanta.

Kapı aniden açıldı ve nefesi boğazında düğümlendi. Bir ziyaretçi!

Siyah saçlı, mavi gözlü bir savaşçı tökezleyerek içeri girdi ve Tanrı aşkına, yanaklarındaki çukurlara ve çenesindeki bir haftalık kirli sakala rağmen kıyaslanamayacak kadar güzeldi. Üzerindeki yırtık ve kurumuş kan lekeli, darmadağınık kıyafetlere rağmen.

"Cameo," dedi. Daha doğrusu, geveledi. "Özrünü duymaya geldim."

Savaşçının geleceğine dair görüntüler zihninde oynuyor ve ona onun hakkında çok şey öğretiyordu. O Karanlık William'dı, ancak arkadaşları onu Ever Randy olarak anıyordu. Fetihleri efsaneviydi. Kraliçeler ve tanrıçalarla yatmış, kralları ve tanrıları öldürmüştü.

Hades'in evlatlık oğluydu.

Öfkeyle ofladı. Hades bir oğul mu evlat edinmiş? Ne zaman? Neden?

Siobhan anne hakkında bilgi edinmek için imgelemleri taradı... William'ın ilk kez tanışıyor gibi görüldüğü minyon bir sarışın... ne zaman olduğundan emin değildi, günler, aylar ve yıllar birbirine karışıyordu.

Zihnine binlerce yeni görüntü aktı ve ürperdi. Her yol bu adamı aynı sona götürüyordu: ölüm.

Onun gibi o da bir lanetin ağır yükünü taşıyordu. Onun aksine, şifreli bir kitaba sahipti. Şifrenin onu özgür kılacağı söylenmişti. Umudu vardı.

Eğer onu ölümden kurtarır ve aşık olmasına yardım edersem, cezamdan bir yüz yıl daha düşebilirim. Sonra... sonunda, kutsanmış bir şekilde, özgür olacaktı.

Bu ihtimal onu heyecanlandırdı.

Ama... Hades'in sevgili oğluna yardım etmek mi? Asla!

Gerçi... özgürlük için çok, çok daha kötüsünü yapardı.

Güzel! Ona yardım edecekti. Ama nasıl? Lazarus gitmeden önce onu aşılmaz bir illüzyonla çevrelemişti. William onu göremezdi... görebilir miydi?

Ona bakarken yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Viski şişesi elinden yuvarlandı, kalan az miktardaki sıvı yere döküldü. Azap ve umut hâkimiyet için savaşıyor, yüz hatlarını sıkılaştırıyordu.

Kim olduğumu biliyor, diye fark etti Siobhan azımsanmayacak bir şaşkınlıkla. Çok az kişi biliyordu.

"Bir kız var. Adı Gillian. O-" Bir elini yüzüne götürdü. "Benim için çok gençti. Öyleydi. Şimdi değil. Onu koruması gereken erkekler tarafından istismar edildi, bizim sadece en kötümüzü gördü ve ben ona en iyisini göstermek istiyorum. Bana en çok ihtiyacı olduğunda, onunla bağ kurmayı reddettim. İnsan olma riskini almak ya da bana olan sevgisinin nefrete dönüşmesini izlemek istemedim. Lanetin öngördüğü gibi beni öldürmeye çalışmasının tek nedeni bu, değil mi?

Benden nefret ettiği için mi? Sonra başka bir adam geldi, ona bir kez baktı ve benim en başından beri gördüğüm şeyi gördü. Beklemeye değer bir hazine. Benim yapmayacağım şeyi yaptı ve şimdi kız ona bedenen ve ruhen bağlı. Onu öldürmek istiyorum ama ona zarar vermek kızıma zarar verecek. Ona zarar veremem. Bana sonumu göster," diye mırıldandı. "Beni kimin öldüreceğini göster. Eğer bilirse..."

Bilmenin Gillian'ın gitmesine izin vereceğini düşündü. Ayrıca Gillian'ın onun için tek olduğunu da varsayıyordu. Ve öyleydi... eğer bazı seçimler yaparsa. Eğer başka seçimler yaparsa, başka bir kadın daha vardı.

Eğer diğer kadını biliyorsa, Siobhan kimliğini açıkladıktan hemen sonra onu öldürecekti. Çünkü şu anda kadın onun için bir yabancıydı. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hiçbir şey değildi, hayır, doğru değil. Ona göre kadın hiçten de beterd; Gillian'la sonsuza dek mutlu olmalarının önünde bir engeldi.

Ne yapmalı, ne yapmalı. Siobhan ona yardım ettiyse ve başarısız olduysa.

Cam temiz kaldığında William küfretti ve ayağa kalkmak için çabaladı.

"Hades." Yumuşak bir sesle söylenmişti ama Siobhan sanki karnına yumruk yemiş gibi tepki verdi.

Yeraltı dünyasının kralı gelecek miydi? Sonunda düşmanıyla yüzleşecek miydi?

Evet! Gölgelerden oluşan bir sis bulutu içinde belirdi ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Her zamankinden daha güzeldi ve buna hakkı yoktu. Daha uzun boylu ve daha zayıf kaslıydı, mürekkep rengi saçları ve aynı renk gözleri vardı. Gözleri o kadar siyahtı ki sonsuz havuzlar gibiydiler. Güçlü bedenine mükemmel uyum sağlayan ince çizgili bir takım elbise giyiyordu; medenileşmemiş doğasına dair tek işaret parmak eklemlerinin her birinde dövmesi olan yıldızlardı.

Hapishane duvarına vuruyordu -bang, bang, bang- ona ulaşmak, gözlerini oymak için çaresizce.

"Benim gibi sen de her türlü yanılsamanın ötesini görme gücüne sahipsin, değil mi?" William babasına sordu.

"Oh, evet. Yine de şişme bebek hoş bir dokunuş." "Cameo illüzyon yapamıyor." William havayı kokladı.

"Zalim ve Sıradışı Lazarus'un kokusunu alıyorum... ve Yeraltı Dünyası'nın Lordları kızlarının eş seçimine bayılmayacaklar mı?"

Hades ona bakmaya devam etti. "Her iki konuda da haklısın."

"Aynanın düşündüğüm şey olduğunu biliyorum. Ondan yayılan gücü görebiliyorum. Bilmediğim şey ise onu nasıl aktive edeceğim."

"O, o değil. Kimin görüp kimin görmeyeceğine o karar verir." Hades parladı ve tam önünde, şiltenin üzerine çömelmiş bir şekilde belirdi. "Birçok Geleceğin Tanrıçası hâlâ içeride hapsedilmiş durumda. Onu hissedebiliyorum."

Cama daha sert vurdu. Adamın eli dışarı fırladı, kadının dokunduğu yere değdi ve kadın nefesini tuttu. Buz gibi soğuk hapishanesine bir ısı akımı girdi. Titremeler onu sarsarken, cam dalgalandı.

Hades'in gözbebekleri heyecanla büyüdü.

Bam, bam, bam. Onun heyecanını acıyla değiştirmeyi ne kadar isterdi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" William kollarını havaya kaldırdı. "Bir ayna için ereksiyon mu oluyorsun? Taliyah'ın bunu onaylayacağından şüpheliyim."

Soğukkanlı Taliyah mı? Siobhan'ın Yeraltı Dünyası'nın Lordlarıyla olan dostluğu nedeniyle William'ın olası geleceklerine girip çıktığını gördüğü acımasız Harpy mi? Hades onunla mı çıkıyordu?

Acı çekmeyi hak ediyor!

"Taliyah haftalardır benimle konuşmuyor," dedi Hades, ses tonu kesik kesik.

Aferin kızıma.

Siobhan bir kez daha zihnini gelecek günlere ve yıllara açtı ama bu kez ne kadar dikkatle araştırırsa araştırсын... hiçbir şey göremedi. Tek bir yol bile yoktu ve lanet okudu. Hades'in geleceği onunkiyile o kadar iç içe geçmiş olmalıydı ki, başına gelen hiçbir şeyi göremiyordu.

Vay, vay. Görünüşe göre şansı sonunda dönüyordu.

"Lazarus aynayı nasıl elde etti?" William sordu.

Hades gerildi, omurgası dimdik oldu. "Öğreneceğim."

"O bizim müttefikimiz. Onun bağlılığını ve diğer Lordların bağlılığını tehlikeye atmadan ondan çalamayız."

Hades iki parmağını temiz traşlı çene çizgisine sürttü. "Belki de bir takas teklif ederiz."

Evet, lütfen. Siobhan'ın ondan ne kadar nefret ettiğini biliyor muydu? Sadece onun düşüşünü planlayacağından şüpheleniyor muydu?

Koridordaki ani bir kargaşa iki erkeği de sarstı. Koşan çocukların pıtır pıtır sesleri ve kovalayan ebeveynlerin ayak sesleri.

Bir kadın "Tuvalete başka bir oyuncak asker sokma Urban" diye bağırdı. "Ciddiyim!"

Hades ve William, Siobhan'ı yalnız bırakarak gözden kaybolmadan önce kararlı bir bakış attılar... ama Siobhan'ın baba-oğul ikilisini tekrar göreceğini bilmesi için Pek Çok Geleceğin Tanrıçası olmasına gerek yoktu... hem de çok ama çok yakında.

18

"Becerilerinizin gelişmesini sağlamak için her gün kadınıza yeni bir cinayet zevki yaşatın."

-Kadınsız Erkekler için Ebedi Gerçekler
-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı

Dünya. Sarsıldım.

Lazarus önce Cameo'yu, sonra da kendisini temizlerken sarsıldı. Güzel göğüslerini örten sütyeninin kopçasını bağlamadan önce pantolonunu düzeltti. Gerekli bir travesti. Onun kadınsı mükemmelliğine bir bakış atacak ve tekrar onun üzerinde olacaktı... ve tekrar...

Kadının pantolonunu bağladı ama tişörtlerini yerde bırakarak biraz ten tene temasın tadını çıkarmaya niyetlendi.

Gitmesi gerekiyordu. İnmişti ve onu da indirmişti. Bir mucize, derdi. Zihni tutku sisinden arınmış olmalıydı, Juliette'ten intikam almak ikinci önceliği olmalıydı.

Bir numaralı önceliği? Yeni kristal oluşumlarını durdurmak. Damarlarından lav akıyor, onu kavuruyor ve kasları ağrıyordu. Yaklaşan büyümenin işaretleri.

Yine de Cameo'yla birlikte yatağa girdi ve onu kendine çekti. Gülümsemesi onu insansızlaştırmıştı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Tüm yüzü aydınlanmış ve mutluluk gözeneklerinden ışıldamıştı. Hiçbir âlemde bundan daha güzel bir manzara olamazdı.

Bağımlıydı, şimdiden bir tane daha istiyordu.

Önce ona sorular sordu. Daha sonra, onun güzel vücudunun her santimini keşfedecek, kelebek dövmesini görecektik ve ona dokunacaktı... onun her şeyini görecektik ve dokunacaktı. Hiçbir şey geri çekilmedi. Sonra onu başka bir gülümsemeyle kutsayacaktı.

Hem hayatında hem de ölümünde pek çok kadınla birlikte olmuştu ama hiç kimse onun için $\mu\omicron\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\alpha}$ 'dan daha önemli olmamıştı. Onunla daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeyi paylaşıyordu. Duygusal bir bağ.

"Nasıl bilmiyorum," dedi, sesi hışırtılı ve trajikti, sıcak nefesi göğsünü havalandırıyordu, "ama sen, Cuddles, her şeyi daha iyi yapıyorsun."

"Tabii ki istiyorum." Senin için, sadece senin için. "Düzelteyim. Çoğu şeyi daha iyi yapıyorsun." "Üzgünüm, ama geri dönüş yok."

Onun kollarında Cameo olmuştu, iblis olmayan bir kadın. Mutlu ve memnun. Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir manzara görmemişti. Cildi sağlıklı, canlılıkla ve zevkle, çok fazla zevkle kızarmış ve parlamıştı. Gözleri platin bir ortamda yeni parlatılmış elmaslar gibi ışıldıyordu. Öpücükle şişmiş dudakları onun özüyle parlıyordu.

Sonsuza dek lanetleneneceğim.

"Bilmediğiniz bir ortamda gardınızı düşürmeye istekli olmanıza şaşırdım," dedi.

"Bu ne cüret!" Sahte bir hırıltı çıkardı. "Gardımı bir kez bile düşürmedim."

Tek bir siyah kaşını kaldırdı. "Yani tüm dikkatini bedenime vermedin mi?"

Onun zekâsından etkilenererek bir kahkaha attı. "Bu bir ilk. Beni köşeye sıkıştırdın. Evet dersem, bana yalancı diyeceksin. Hayır dersem, bana korkunç bir aşık diyeceksin. Her iki durumda da başım büyük belaya girecek."

"Ben hâlâ ilk orgazmımın etkisindeyken seni kötü bir aşık olmakla suçlayamam." Kız yumuşak yanağını adamın çıplak göğsüne sürterken, adam

kolunu beline doladı. "Gerçekten orgazm oldum. Gerçek bir tane, sahte değil."

"Güven bana, günüşiğim. Fark ettim. Ayrıca, siz patlayana kadar uzman baştan çıkarıcılığımlı durdurmak gibi bir planım yoktu."

"Peki, teşekkür ederim." Boynunun çukurunu, nabzının henüz yavaşlamadığı yeri öptü, dudakları yumuşak, tatlı ve vericiydi. "Ama teşekkür de etmiyorum! Günde en az bir orgazm olmadan nasıl yaşayabilirim ki?"

Neredeyse bir kahkaha daha atacaktı. "Sen değil misin?"

"Kesinlikle!"

Göğsünde karanlık bir şeyler düğümlendi, iyi niyeti buharlaştı. Ya Lazarus ondan ayrıldığında başka bir adama döndüyse?

"Hey. Sertleştin." Kaşlarını çatı. "Neden?" "Belki de gülümsemeni özlüyordumdur."

"Lütfen. Gülümsememi hiç görmedin bile."

Çoktan unutmuş muydu? "Günüşiği, geldikten sonra gülümsedin."

"Ne? Ben mi?" Başını sallarken saçlarının uçları adamın tenini gıdıkladı. "Gülümseyemiyorum."

"Yapabilirsin. Sen yaptın." Unutmuştu. Zavallı Cameo. Zavallı Lazarus. Onu ne kadar çabuk unutacaktı? Ve unuttuğunda nasıl tepki verecekti?

Kendini koruma dedi, sevineceksin. Ne $\mu\omicron\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$, ne de zayıflık.

Geri kalanı "İblisi öldürün!" diye bağırdı.

Lazarus, Cameo'yla olan ilişkisinin sonucunu en başından beri biliyordu. Öyle ya da böyle onu kaybedecekti. Sonlarını kabullendiğini sanmıştı. Şimdi, ona sarılmışken, sadece öfkelenmek istiyordu. Bir daha asla onun yumuşaklığına dokunamayacak mıydı? Ya da sadece onun ortaya çıkarabildiği sıvı sıcaklığında süzölmeyecek miydi? Zevkle inlerken sesinin trajikten nefesliye dönüştüğünü bir daha asla duyamayacak mıydı? Tatmin, yüzyılların umutsuzluğunu yakıp kül ederken onun çözölüşünü bir daha asla izlemeyecek miydi? Bir daha onun gülümsemesini göremeyecek miydi?

Onu güldürebilme şansı yoktu.

Onun anısının çoktan yıpranmaya başlayıp başlamadığını öğrenmek için çaresizce zihnini onunkine açtı... ve onun kalkanına sürtündü.

"Kaybetmek istemeyeceğin bir şeyi çıkarmadan önce hemen kes şunu." Parmak ucuyla meme ucunun etrafında gezindi ve adam ürperdi - çok erkeksi bir şekilde. "Bilmek istediğin şey nedir?"

"Eğer iblis benimle ilgili hafızanı aşındırmaya başladıysa."

"Hayır." İç çekti. "Keşke zihin okuma yeteneğim olsaydı. I Misery işini yaptıktan sonra seninkini okuyabilir." Çenesi titredi. "Senin gözlerinden hatırlayabilirim."

Daha önce yaşadığı suçluluk duygusu geri döndü, ama daha keskin bir şekilde.

Artık onu iblisten kurtarmak için bir aracı vardı. Ayrıca onu öldürecek araçlara da sahipti.

Bunu riske atamam. Lazarus kendi kalbini taşa çevirmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Hem neden Pandora'nın kutusunu açsın ki? O ve Cameo yakında ayrılacaklardı ve o şeyi asla ona karşı kullanmayacaktı. Onu güvende tutacak, kimsenin ona karşı kullanmasına asla izin vermeyecekti. Cameo'nun kendisi de dahil.

Ya Juliette ve Hera'yı hapsetmiş ama ona hiç söylememişse?

Bu soru doğrudan zihnine enjekte edilmiş bir zehirdi. Kaçınılmaz ve panzehirsiz.

Bu da -kutu hakkındaki sessizliği- aynıydı. Eğer Cameo onun hilekârlığını fark ederse, incinecekti; öfkelenecek ve intikam peşinde koşacaktı, haklı olarak. Hayatının amacına ulaşmaya ne kadar yaklaştığını keşfederse ve ona ihanet edenin Lazarus olduğunu anlarsa...

Hayır. Kesinlikle hayır! Sessizliği bir ihanet değil, bir iyilikti. Cameo'yu korudu.

Sorular sor, cevapları al, ona bir orgazm daha yaşat ve git. Hayattaki ikinci şansı bu şekilde olmalıydı. Yeni bir ordu kurmalı ve Eagleshield klanına her yönden saldırmalıydı. Yeni bir ordu zaman alırdı. "Sen demiştin ki

Benimle seks yapmanın kötü olacağından korkuyorsun. Endişelerini giderdim mi?"

Adamın pazularındaki kristalleşmiş damarlardan birinin izini sürdü. "Önce benim için bir soruya cevap ver. Soyunmayı reddetmenin nedeni bu yaralar mı?"

Sırrını paylaşmak mı? Utancını mı? Sonunun babası gibi olacağı, yenileceği, kapana kısılacağı ve dünyanın geri kalanından saklanacağı korkusunu mu?

Cameo'ya güveniyordu ama ailesine güvenmiyordu. Bilerek ya da bilmeyerek bir arkadaşına söylerse ve o arkadaşısı da bir başkasına söylerse, bu böyle sürüp giderse, yakında tüm ölümsüzler topluluğu onun zayıflığını öğrenecekti.

Kristaller Cameo ile temas etmeden hareketsiz kalırken, sadece onun varlığında hayat bulurken, neden olduğu hasar kalıcı oldu.

Bir lakap kazanmayı uman her vampir, şekil değiştiren ya da cadı için bir hedef haline gelecekti. Bana bak. Bak, bak. Canavarın tek oğlunu alaşağı eden benim.

Juliette onun zayıflığını ona karşı kullanabilirdi. Hera da öyle. "Belki de şişman olduğumu düşünüyorum," diye mırıldandı sonunda. "Bunlar Pantolon kıcımı büyük mü gösteriyor?"

Ağzının kenarları seğirdi, ona göreceğine dair umut verdi... hayır, kaşları tekrar çatıldı. "Ciddi ol. Kötü bir dövme saklıyorsun, değil mi? Belki de eski bir kız arkadaşının ismi bir kalbin içine yazılmıştır? Oh! Biliyorum. Kalçada bir erkek yüzü. Ya da penise benzeyen bir roket?"

"Bu dövmelerin her birini yaptırmak için aklıma bir not alıyorum. Sesleri dünya standartlarında."

"Evet, ama kalbin içine hangi isim yazılacak?"

"Kendi ismim. Her zaman en çok kendimi sevdim."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Çok fazla ortak noktamız var. Ben de her zaman en çok kendimi sevdim."

Flört etme çabası a-dor-able idi. "Ne kadar yaramaz bir yalancısın. Ben senin favorinim. Kabul et."

"Darkpit, ilk ona zor giriyorsun."

Lazarus bencil bir piçti, aşırı derecede açgözlüydü ve o kadar sahipleniciydi ki, birlikte olmasalar bile kadınının hayatının her yönünü kuşatmak istiyordu. "Bana isimler verin. Sabaha bir tek ben kalmış olacağım." Yarı alay, yarı süssüz bir söz. "Bana bir numarayı vermek zorunda kalacaksın."

Homurdandı. Sonra sustu. Sonra sertleşti. Savunması düştü, zihni aniden onunkine açıldı, kalkanı yok oldu. Alex'le olan ilişkisi ve erkeğin neden olduğu kalp ağrısı düşüncelerini tüketti. Avcıların verdiği eziyet de öyle.

Ter, idrar ve Lazarus'un düşünmeye bile dayanamadığı diğer şeylerin koktuğu rutubetli, karanlık bir hücreye kapatılmıştı. Her bir uzvu yuvasından çıkarılmış bir askıya zincirlendiği zamanlar dışında bir duvara zincirlenmişti. Pislik içindeki derisine kızgın demirler saplanmış, acı içinde çığlık atarken uzuvları koparılmıştı. Bu sırada iblisi gülüyordu. Güldü.

O piçin buna hakkı yoktu!

Lazarus kara bir öfke dalgasını kontrol etmekte zorlandı. Sakin ol. Sabit.

Avcıların lideri Galen, diğer iblis ele geçirmiş savaşçılar hakkında daha fazla bilgi edinmek için üzerine çullanmıştı. Cameo ona bilgi vermeyi reddetmişti, erkek kaç kemiğini kırmış ya da zaten yaralı olan etini kaç kez kesmiş olursa olsun... ya da dilini çıkardığında.

Konuşmak istemiyor musun? İyi o zaman. Şimdi konuşamazsın.

Galen'in kendisi de şeytan tarafından ele geçirilmiş bir savaşçıydı. Kıskançlık ve Sahte Umut'un koruyucusu. Sokaktaki söylentilere göre, Lordlar onu kısa süre önce aralarına kabul etmişler.

Lazarus'un öfkesi daha da arttı. O kadar da affedici değildi ve intikam listesine "Galen" ismini ekledi. Erkek, bir sonraki Ebedi Dehşet Bahçesi'nin başrol oyuncusu olacaktı.

Misery'ye gelince, Lazarus kutuyu kullanmayı, iblis Cameo'dan sökülürken gülmeyi arzuluyordu.

Kadının anılarını karıştırmaya devam ederken tuhaf bir ayrıntı dikkatini çekti. Kenarları bulanıktı. Neden? İpliği takip etti ve Misery'nin anısının tam ortasına geldi.

Lazarus iblisin düşüncelerini araştırmaya başladı ve nefesini içine çekti. Şeytani yaratık, Cameo'nun izni olmadan onun zihnini silemezdi. Peki bu izin verildiğinde? Silmekten daha fazlasını yapabilirdi. Onu çarpıtabilir, geçmiş i kederle renklendirilmiş bir mercekten görmesine neden olabilirdi.

Lazarus, Misery'nin umutsuzca saklamaya çalıştığı bir gerçeği ortaya çıkarmıştı.

Cameo Alex'i sevmemişti, inandığı gibi derin ve romantik bir şekilde değil. Onunla gözyaşı seline neden olmadan konuşabilmeyi seviyordu. Sevgili Cami'm. Yüzyıllar boyunca arkadaşlık, anlayış ve hayranlık için yanıp tutuşmuştu.

Gerçek şu ki, Alexander onun ruhundaki büyük bir yaranın üzerine yerleştirilmiş küçük bir bandajdı. İnsan ona yardım etmemişti ama onu incitmemişti de. O zamanlar daha iyisini hiç deneyimlememişti.

Ve bu ne kadar üzücüydü?

Alexander sorunlu bir adamdı, kendi yaraları için suçlayacak birini, herhangi birini arıyordu. Cameo ona teselli vermişti ve ilk başta insan ona minnettar, hatta borçlu hissetmişti. Lazarus onun gözlerindeki minnettarlığı görebiliyordu. Günler, haftalar ve aylar geçtikçe, Cameo'nun kişisel mutsuzluğu insaninkini besledi. Acı çekmeye devam etti ve sonunda onu acısı için mükemmel bir çıkış noktası olarak görmeye başladı.

Avcıların Pandora'nın kutusundan çıkan iblislerin hikâyeleriyle ona yaklaştıkları gün, Alex koparılmak için olgunlaşmıştı.

"Lazarus. Dur!" İçinden dalga dalga hü zün akıyor, onları bir keder okyanusunda sürüklüyordu. Sonra aklı

kalkanı tekrar yerine oturdu. Ayağa fırladı, siyah saçları güçlü ama narin omuzlarının etrafında şelale gibi çağlıyordu. "Kafam senin kişisel oyun alanın değil."

Kadın bacaklarını yatağın kenarına attığında, adam onu tutsak etmek için belinden kavradı. "Özür dilemeyeceğim. Artık seni daha iyi tanıyorum. Senden daha çok hoşlanıyorum. Ve utanacak hiçbir şeyin yok. Alexander'ın hareketleri onun zayıflığını ortaya koyuyor, senin değil."

Kollarının kafesinde onu sarsan titremeler, kanında her zaman kaynayan ihtiyacı körüklüyordu. "Paylaşmayı seçmediğim sürece geçmişim sınırların dışındadır. Ya da belki seninkini izinsiz keşfetmem senin için sorun olmaz?"

Suçluluk duygusu yeniden su yüzüne çıktı, okyanusun ortasına atılmış bir çapa gibi. Onu çoktan inkâr etmişti. "Haklı bir noktaya değindin. Özür dilerim, günüşiğim."

Yavaş yavaş ona karşı gevşedi. "Benimle vakit geçirdikten sonra intihar eden bir avuç insan olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Doğru." Bana kendini öldürmeye çalıştığını da söylemiştin, diye ekledi sessizce, düşüncesi midesini bulandırmıştı. Ya başarmış olsaydı?

"Alex'le tanıştıgımda, konuştuğum zamanlar hariç, üzüntümün en kötüsünü kontrol altına almıştım. Umut etmek için kendime izin verdim ama ondan uzak durmalıyım. Senden de uzak durmalıyım."

"Hayır!" İnkâr, niyet ettiğinden daha büyük bir güçle içinden fırladı. Sakin ol! $\mu\upsilon\upsilon\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sı olmadan daha iyi olabilirdi, ama onun yanında olması kesinlikle daha mutluydu. "Artık Misery'nin senin adına konuşmasına izin veriyorsun."

Lazarus uzun süre yaşamış, birçok farklı rakiple savaşmıştı. İblisler kötü, iğrenç ve kindardı, istisnaları yoktu; iyilikten zerre kadar nasiplenmemişlerdi. Bozgunculuk ve yıkımdan zevk alırlar, başarılı bir şekilde bozdukları ve yok ettikleri kişilerin leşleriyle beslenirlerdi. Evcilleştirilemez ya da kurtarılamazlardı çünkü evcilleştirilmek ya da kurtarılmak istemiyorlardı.

"Nasıl yapamam?" Cameo söyledi. "Biz biriz."

Lazarus parmaklarını onun saçlarında gezdirerek, birlikte olmalarına izin verilen birkaç kez annesinin bir zamanlar onu yatıştırdığı gibi onu yatıştırdı. "Hayır, sen ayrı birisin. Ben seni çekici buluyorum, Misery'yi değil. Ondan nefret ediyorum. Bana ait olanı alıyor." Lazarus'la ilgili anıları. Gülümsemesi hâlâ onu rahatsız ediyordu. Bir tane daha lazım. Yakında. "Benim için sen Pamuk Prenses'sin, o ise yedi cücenin bir karışımı ve senin emirlerinden bağımsız hareket ediyor."

Üzerindeki gerginliğin bir kısmı boşaldı, güzel kıvrımları onun içinde eridi, onunla kaynaştı. "Komik. Ben de Pamuk Prenses'i düşünmüştüm. Senin elman..."

Adam sertleşti ve kadın başını sallayarak ekledi: "Ama ben onun gibi nazik ve yumuşak dilli değilim. Aslında, sizin diyarınızdayken kendimi kötü kraliçe gibi bir kötü adamla kıyaslarken daha rahattım. Ve eğer fark etmediyseniz, Misery Mutlu, Hapşiran, Uykucu, Utangaç ya da tıbbi eğilimli değildir. O sadece huysuz. Yani cücelerin bir karışımı olamaz."

"Hangi cüceler olduğunu söylemedim, değil mi? O Angst, Woe, Grief, Depression, Heartache, Despair ve Forlorn."

Kirpiklerini nazlı nazlı adama doğru savururken, tırnağını hınzırca adamın göğüs ucuna sürttü. "Dürüst ol. Beni gerçekten Beyaz Atlı Prens olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun."

"Dudakların beni herhangi bir isimle çağırabilir, günüşiği, ve ben bir öpücükle cevap vereceğim."

Cameo'nun ağzı seğirdi ve fermuarının altından şaftı sertleşip sızladı.

Daha da yaklaştı ve onun göğüs kafesini öptü - umduğundan daha alçaktı ama yeterince alçak değildi. "Misery'den kurtulmayı çok istiyorum. Artık zevki tattığıma göre? Darkpit, o iblisle daha fazla yaşayamam. Yaşayamam işte."

Panik onu yaktı ve dağladı, uyarılmasını gölgede bıraktı. "Kendine zarar vermeyeceksin, Cameo. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceksin." İblisten kurtulmalıyım. Tehlike o.

Nasıl?

"Bir kralın emri mi?" diye sordu ve adam sıcak bir gözyaşının midesindeki kas çıkıntılarından aşağı kaydığını hissetti. Lanet olası bir gözyaşı.

Emir bir adamdan gelmişti. Onun erkeğinden. Ama kendini şöyle derken buldu: "İblisi yok etmene yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Güvende kalacağın bir yol." Kapa çenenin. Daha fazla teklif etme. Yapamazsın. Ama içinde bir şeyler kırılmıştı. Direnci mi? O gözyaşı. "O zamana kadar seninle kalacağım, seni koruyacağım. Gerekirse kendinden bile."

Bakışlarını kaldırıp onunkilerle buluştu ve evet, kirpiklerinde gözyaşları vardı. Bağırsakları düğümlendi.

"Ben tek gecelik bir ilişkiyim, unuttun mu?" Kadın ona ters ters baktı. "Sırf Yaşam Boyu Başarı kartıma son yumruğu atacağımdan korktuğun için benimle takılmanı istemiyorum."

Ona kolay bir çıkış yolu vermişti. Şimdi ya da bir saat sonra... belki de sabah veda etmenin bir yolu. Belki bir gün içinde. En fazla iki gün. Çıkışı alıp kaçmalı ve asla arkasına bakmamalıydı. Onunla ne kadar uzun süre kalırsa sağlığı o kadar hızlı bozulacak, hareket kabiliyetini o kadar kaybedecekti. Juliette ve Hera'yı yenmeyi umuyorsa elinden gelenin en iyisini yapmalıydı.

Zaman onun dostu değildi, artık değildi. Ruhlar âleminde, sarayının savunmasını güçlendirmek, ordusunu büyütmek ve adamlarını en iyinin de iyisi olacak şekilde eğitmek için on yılları, yüzyılları ve hatta bin yılları vardı. Burada, Juliette ve Hera'nın yaşadığı ölümlüler dünyasında, Hades'in savaşında bir dişli olmadan önce kendini toparlamak için dört haftadan az zamanı vardı. Tüm dikkatini vermesini gerektirecek bir savaş.

"Ayrıca," diye ekledi Cameo, "meşgul olacağım. Pandora'nın kutusunu bulmalıyım. Şu anda oyunda. Torin birinin onu bulduğunu söylüyor."

Ve suçluluk duygusu onu bir kum torbası gibi kullanmış, fena halde dövmüştü. Yine de kararlılığı sarsılmadı. Bu kadına kutuyu asla vermeyecekti. Eğer Misery onu bunaltırsa, bunu hızlı ve kesin bir sonu kolaylaştırmak için kullanabilirdi.

"Suçlu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Henüz yok."

Asla olmaz. Önlem alırdı. "Peki ya zevkini bulmaya ne dersin?" Meme ucunu dişlerinin arasına almak için eğildi. "Beni kullanmak ve taciz etmek için bu fırsatı değerlendirmen gerekmez mi? Bu arada, meme uçlarına isim veriyorum. Bu Yaramaz."

İnleyerek ellerini adamın saçlarında gezdirdi. "Diğerinin adı ne?"

Dikkatini söz konusu küçük güzelliğe çevirdi. "O güzel. Ve birlikte geçirdiğimiz zamanı her saniye hatırlayacaksın. Yemin et."

"Sizin karar vermiş olmanız onu öyle yapmaz."

"İblisin zihninizi silmek için izninize ihtiyacı var."

Cameo sarsılarak ayağa kalktı ve Lazarus'u yerinden oynattı. "Ne? Hayatta olmaz." Onu iterek aralarındaki mesafeyi genişletti. "Anılarımdan ayrılmayı asla kabul etmem." Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama alt dudağını ısırıldı. "Yapmazdım," diye tekrarladı daha az güç kullanarak. "Peki böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Ne düşünüyorsun?" Adam kadının omuzlarını kavradı, onu geriye itti ve üzerine yuvarlanarak onu yatağa sabitledi. "Sefalet seni o kadar üzüyor ki yeni bir başlangıç için yalvarıyorsun." Bu da Lazarus'la ilgili anılarından kendi isteğiyle ayrıldığı anlamına geliyordu.

Bilgi yerleşti, ama zayıf bir şekilde.

Bacaklarını birbirinden ayırdı, alt yarısı onunkine daha rahat yerleşti. Sertlik yumuşaklığa, ihtiyaç ihtiyaca dönüştü. Sonra çenesini sıktı ve bakışlarını onunkilerle buluşturacak kadar büyük bir güçle ona baktı.

"İblis sizi ne zaman üzüntüye boğsa, bunu düşünün."

Tatlı kırmızı dudaklarını yaladı ve ardında gizlenmemiş bir niyet parıltısı bıraktı. "Üstümde misin?"

"Hayır, günışığım. Sana hissettirdiklerimi düşün."

Burnunun ucunu onunkine sürttükten sonra

yanağını kendi yanağıyla ısırdı ve sonra kulağının lobunu ısırdı.

Kemiksiz kalarak, "Bana bir orgazm daha yaşatır mısın?" dedi. "Soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

"Soruyorum." Göz kapakları ağırlaşmış ve arzuyla kaplanmış olsa da, gözlerinin hınzır bir meydan okumayla parladığını görebiliyordu. "İlk sefer şans eseri olmuş olabilir."

"Şans mı? Şans eseri!" Ereksiyonunu kadının göbeğine sürttü. "Günüşiğim, bugün sana üç orgazm yaşatacağım."

Sahte bir korkuyla nefesi kesildi. "Hayır, lütfen. Bunun dışında herhangi bir şey. Kesinlikle herhangi bir şey, Grimm ve Fantica'nın yüce ve kudretli kralı."

Komik kız. "Konuşmaya devam et. Sana meydan okuyorum. Kendine bir dördüncü kazanmak üzeresin."

"Sana özel bir öpücük borçluyum, unuttun mu?" "Sanki unutabilirmişim gibi."

Cevap vermek için ağzını açtı. Kelimeleri yuttu, dudaklarını onunkilere bastırdı ve dilini derinlere soktu.

"Lazario." İnleyerek ona karşı yumuşadı ve kollarını boynuna doladı.

Neredeyse zafer çiğlıkları atacaktı. Kızın ona sarılmasına, kadınlık hazinesini yağmalamasına bayılıyordu. "Her santimini keşfedeceğim," dedi ona. "Dokunulmadık hiçbir yerini bırakmayacağım. Sonra bana o özel öpücüğü verebilirsin."

Kapı sert bir şekilde çalındı. "Şimdi giyinmek isteyeceksin." Thane'in sesi odanın içinde patladı. "Yok Edici Juliette tüm klanıyla birlikte geri döndü."

19

"Havlamanızın ısırmanızdan daha kötü olmasına asla izin vermeyin. İkisi de eşit derecede korkunç olmalıdır."

~~-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı~~
-Olmak İçin Doğduğun Canavara Dönüşmek

Cameo yataktan fırladı, zihni milyonlarca farklı düşünceyle doluydu ama aynı zamanda sanki Misery hâlâ kafatasını tekmeliyormuş gibi karıncalanıyordu. Hayır, tekmelemiyor - acı hissetmiyordu- ama beyin korteksinin üzerinde dans ediyordu. Garip bir histi ve bugün erken saatlerde Lazarus kulübe gelene kadar hiç yaşamamıştı.

Artan tensel farkındalık mı? Basit, ahlaksız bir arzu mu?

Öfke mi? Juliette'in gelişi Cameo'nun ikinci orgazmını yarıda kesmişti.

Juliette ödeyecekti.

Titreyen Cameo tişörtünü çekti. Lazarus onunkini giyerken, hareketleri Griffin'in mağarasında daha önce hiç görmediği karanlık bir öfkeyle keskinleşti. Çok sevinmiş olmalıydı. Hayallerinden biri gerçekleşmek üzereydi.

Hançerlerinden birini kınına soktu ve botunda sakladığı küçük yarı otomatik silahın şarjörünü kontrol etti. Mükemmeldi. Tamamen dolu.

"Umarım sakıncası yoktur ama bunları ödünç alıyorum," dedi ona.

Ona ters ters baktı. "Sende kalsın. Onlar senin. Ama burada kal." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Lütfen."

Güçlü, iri yarı erkeklerden oluşan bir gruptaki tek dişi olarak, bu komutun bir varyasyonunu -burada kal- o kadar çok duymuştu ki sayısını unutmuştu.

"Canın cehenneme, darkpit." Eşit olarak görülmek için erkek arkadaşlarından daha çok çalışmak zorundaydı. Bunu yaparken de alaylara katlanmak zorundaydı. Erkekler diğer erkeklerde güç olarak gördükleri şeyi onda kötü niyetli olarak görüyorlardı. Tekrarlanan erkek laflarını dinledikten sonra sesini duyurmak için savaşmak zorunda kaldı. "Eski eşinizin benim zorlu bir düşman olduğumu öğrenmesi gerekiyor. Görünüşe göre senin de öyle. Ayrıca, kışının bana ait olduğunu da bilmesi gerekiyor."

"Cameo-"

"Hayır. Büyük güçlü adamın zayıf küçük dişiye koruması gibi bahaneler yok. Eğer beni yatağında istiyorsan, beni yanında kabul etmek zorundasın. Başka hiçbir sonuç tolere edilemez." Tamam, az önce büyük bir kumar oynamıştı. Daha önce Lazarus onunla sadece bir gece geçirmek istemişti. Daha fazlasını kabul etmişti ama ondan hoşlandığı ya da onsuz yapamayacağı için değil. Çünkü onun güvenliğinden korkuyordu.

Onun hâlâ kendisini arzuladığını biliyordu. Ona doğru her bakışında, gergin sineğinin altında tam dolu bir AK- 47 vardı. Arzu, mutluluğunu müjdelemek ve onu sürdürmek için yeterli miydi?

Başından beri bir kraliçeyle evlenmek istediğini açıkça söylemişti, aşk için değil. Bir ittifak, bir ordu istiyordu. Onu evlilik için uygun bulmuyordu.

Hatırlatma canını yaktı ve Misery kına yaktı.

Bir hançeri avuçlarken gözleri kısıldı. "Kalbin çok tatlı."

"Benim kalbimden mi yoksa evde bir kavanozda sakladığım kalplerden birinden mi bahsediyorsun?"

Ona bir öpücük kondurdu. "Ne yaptığını biliyorum. Seni tutkulu bir kadın olarak değil de bir savaşçı olarak görebilmem için şiddet içeren kaçamakları övüyorsun ama

bu-"

Taşaklarını yakaladı ve büktü. "Ben bir savaşçıyım."

"Çalış," diye yüksek bir notla bitirdi. Kadın serbest bıraktığında

kıymetlisini ovuşturdu. "Pekâlâ. Benimle gelebilirsin."

"Vay canına. Seninle gelmeme izin mi veriyorsun? Harikası. En iyisi!"

Sanki kız hiç konuşmamış gibi devam etti. "Eğer yaralanırsan, tek bir çizik bile-"

"Öfkeleneneceksin ve insanlar ölecek, falan filan. Senin tek gecelik ilişkinin görevlerini yerine getirememesine izin veremeyiz, değil mi?"

"Oh, görevlerini yerine getireceksin, tamam mı, yoksa insanlar sadece ölmeyecek, günüşiği. Ölmek için yalvaracaklar."

Nasıl aynı anda hem bu kadar seksi hem de bu kadar sinir bozucu olabiliyordu? "Hadi sohbeti bırakalım ve gidip 'Lazarus'un İntikam Peşinde' kitabının iki bölümünden birini alalım."

Karanlık bakışları onu mutluluk dolu bir sonsuzluk boyunca esir aldı, o abanoz irisler derinleşip dönüyor, neredeyse onu hipnotize ediyordu. Sonra kapıdan dışarı çıktı. Kadın onun peşinden koştu. Koridor muhafızlardan boşaltılmıştı. Kulübün içinde, Gönderilmiş Olanlar kalan konukları dışarı itti. Gitmekten çok mutlu olan konuklar. Bırakın bütün bir klanı, hiç kimse öfkeli bir Harpy'nin yolunda olmak istemezdi.

Katliam olacaktı.

Cameo arkadaki pencerelerden birine doğru ilerledi. Güzel bir bahçe gece gülleriyle çiçek açmıştı, ürkütücü yaprakları kanlıydı. Kenarda Harpyler duruyordu. İyi silahlanmışlardı ve parıltıyan yıldızlar ve canlı bir ayın ışıltısıyla mükemmel bir şekilde aydınlatılmış binayı çevreliyorlardı.

Juliette dümene geçti, rüzgâr siyah saçlarını ve kısa deri eteğinin eteklerini kaldırdı.

Lazarus köleleştirilecek. Misery hıçkırıklara boğuluyormuş gibi yaptı. Seni suçlayacak, senden nefret edecek.

"Dışarıda yüzden fazla Harpy var ve sadece ikimiz varız," dedi Cameo, iblisi görmezden gelmek için elinden geleni yaparak.

"Biliyorum. Zavallı Harpiler." Lazarus onun tam arkasında durdu ve bir elini kalçasına koydu.

Garip karıncalanma yeniden başladı, ama adamın nefesinin sıcaklığı başının üstünü okşadığında zevkten titredi.

Misery tısladı ve hatta sessizliğe gömüldü.

"Eğer iblisi serbest bırakırsam," dedi, benim kelimesini kullanarak onu sahiplenmeyi reddederek, "Harpy güçlerini kederle etkisiz hale getirebilir. Yaralanma riski olmadan onları teker teker avlayabiliriz."

"Ve bu süreçte sizi etkisiz hale getireceğinden eminim."

"Evet," diye itiraf etti. Korkunç bir şekilde. Kontrolün dizginlerini bırakmak, Misery'nin onu ölümü arzulayacak kadar büyük bir umutsuzlukla doldurmasına izin verdi. Sadece zamanla ve bir mucizeyle onun pençelerinden kurtulabilirdi.

"Hayır." Lazarus kararlı bir şekilde başını salladı. "Savaşacağız."

İntikamını kolay yoldan almak istemiyor muydu? Bir şok!

Sinir bozucu olmaktan çok seksi...

"Kulüp temizlendi." Thane yaklaştı, kanatlarının uçları yere sürtünüyordu. "Harpyler bana bir ültimatom verdi. Cameo'yu öldür ya da savaş başlat. Ültimatomlardan hoşlanmam, bu yüzden savaş başlatmaya karar verdim. Bu savaşta senin yanında olacağız."

Yanında Bjorn ve kulübün muhafızlarının efendisi olan yedi ayak boyunda bir Vahşi Savaşçı duruyordu. Bjorn başıyla onayladı ve Çılgın bir adım öne çıkarak, "Ben de öyle yapacağım," dedi. Xerxes neredeydi?

Lazarus'un itiraz etmesini bekliyordu. Onun intikamı, onun savaşı. Lazarus başını sallayıp teşekkür ederek onun şokuna katkıda bulundu.

Bekle. Onu korumak için onların yardımını kabul etmiş miydi?

Seksi olmaktan çok sinir bozucu.

O zayıf değildi. Ve bunu kanıtlayacaktı!

Viola'dan ya da onunla birlikte kaçan barmenden iz yoktu. Çok kötü oldu. Dövüşmek güzel olurdu

Tanrıça ve tüylü yardımcısının yanında. Yeni en iyi arkadaşlarım.

Kimi kandırıyorsun sen? Senin hiç arkadaşın yok. Masaya ne getirebilirsin ki?

Misery büyük savaştan önce onu depresyona sokmak istiyordu, böylece çabucak ve kolayca yenilecekti. Daha önce birçok kez kullandığı bir taktik.

Masaya ne getireceğim? diye sordu iblise. Kolaymış. Masa. Onu ben yaptım.

"Bu arada, doğru tarafı seçtiniz," dedi Lazarus diğerlerine. "Gökyüzü yılanlarımı çağırdım."

Yapmış mı? Ne zaman?

Dedi ki, "Gelmeliler-"

Kulübün içinde tiz çığlıklar yankılandı.

Bir düzineden fazla gök yılanı gökyüzünde süzülüyor, zarımsı kanatları aşağı yukarı süzülüyordu. Devasa, mücevher tonundaki bedenleri gerginlik yayarken, kuyrukları kıvrılmış, kırbaçlanmaya hazırды. Dişlerinden hızlandırıcı damlıyordu. Her nefes verişlerinde burun deliklerinde parlak mavi alevler çıtırdıyordu.

Lazarus soğuk bir sırıtışla karşılık verdi. "Şimdi."

Thane, "Binanın uğrayacağı her türlü zarardan elbette siz sorumlu olacaksınız," dedi.

"Elbette." Lazarus Juliette'i işaret etti. "Faturayı en yakın akrabasına göndermekten çekinmeyin."

Harpy ordusunun yarısı gök yılanlarıyla yüzleşmek için dönerken, diğer yarısı sopaya odaklanmaya devam etti. Demek ki. Güçlerini bölüyorlardı. Tehlikeli bir seçim, Harpy'leri daha en başından ciddi bir dezavantaja sokuyordu. Ama yine de Lazarus onlara fazla seçenek bırakmamıştı.

Cameo onun bu yönünü severdi.

Xerxes görünmez bir kapıdan adım atarak Thane'in yanında belirdi. Kolunu Cameo'ya doğru uzattı, avucunda bir hançer duruyordu.

Lazarus onu bileğinden yakalayarak kendisiyle temas kurmasını engelledi. "Ellerini

kendin."

"Bıçağım!" Lazarus'tan "ödünç aldığı" silahı kılıfına soktu ve hançeri aldı.

Xerxes beyaz bir kaşını kaldırdı ve Lazarus onu bir huff ile serbest bıraktı.

Pencerenin dışındaki hareket dikkatini çekti. İnledi. Griffinler partiye katılmıştı. Yaşayan Griffinler. Harpy Takımı için savaşmaya hazır gök yılanlarının karşısına dizilmişlerdi.

"Griffinleri nasıl çağırdı?" Cameo sordu. "Başarılarımın haberi çok hızlı yayıldı." Lazarus elini kaldırdı Omuzlarını silkti. Harpy'nin aklını mı okuyorsun? "Griffinler onu buldu."

Juliette gülümsedi. "Lazarus!" Sesi kulübün içinde yankılandı. "Eşimin yaşadığını bilmekten duyduğum mutluluğun derinliğini sana anlatamam. Bana katıl, aşkım. Çatışmaya gerek yok. Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

Eğer Harpy kendi ölüm fermanını çoktan imzalamamış olsaydı, o zaman imzalamış olurdu. Lazarus, Cameo'nun o güne kadar duyduğu en müstehcen laneti haykırdı.

"Yok Edici Juliette'i ben öldüreceğim," diyerek Gönderilmişler'e çıkıştı. Bakışları Cameo'ya kilitlendi. "Ve sen..."

"Hey, benim için endişelenme." Savaşta, dikkat dağınıklığı herhangi bir kılıç kadar acımasızca öldürür. "Onu sana bırakacağım. Ve sen aksini emretmeden önce, kendimi gereksiz ya da başka türlü tehlikeye atacağım. Ama kazanacağım da."

Gözünün altında bir kas sıçradı. "Hiç bir Harpy ile dövüştün mü? Bugünden önce?"

"Herkes öyle değil mi?"

"Ya siz?" diye sordu diğerlerine.

Gökkuşağı gözlü Bjorn şaka yaptığını söyleyen bir homurtu çıkardı. "Binlerce yıldır yaşıyoruz ve Harpilerin filtreleri ya da sınırları yok. Sen ne düşünüyorsun?"

"Doğru." Lazarus başını salladı. "O halde onları yavaşlatmak ya da zayıflatmak için kanatlarını kırman gerektiğini biliyorsun."

Harpy kanatları küçüktü ve genellikle yakalamak için çok hızlı çırpınırlardı. Cameo bunu hiç başaramamıştı ama her şeyin bir ilki vardı.

"Endişelenmeyi bırak," dedi. "Bu işi halledeceğiz."

Lazarus onun dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Dikkatli ol. Yoksa." Sonra diğerlerine odaklandı, obsidyen gözleri gök yılanlarının yaydığı alevler gibi çatırdıyordu. Geri kalanı buz gibi soğuk görünüyordu. "Hazırlıklı olun. Dışarı adımımızı attığımız anda Harpyler oklarını fırlatacak.

Onlara konsantre olun. Gök yılanlarım griffinleri halledecek."

Birlik içinde, Gönderilmiş Olanlar ellerini uzattı. Ateşten kılıçlar belirdi.

"Gökyüzü yılanlarınız benimle başa çıkabilecek mi?"

Cameo mırıldandı. "Benim krallığımdakilerle olan kan davanı biliyorlar, eğer

Sorduğun şey bu," diye yanıtladı Lazarus. "Seni onların gazabından koruyayım mı, yoksa bir kez daha bağımsızlığını mı savunmak istersin?"

Pislik. "Bağımsızlığımı sana karşı savunmak istiyorum-"

"Öldür!" Bununla birlikte Lazarus kapıyı kırdı, keskin kıymıklar her yöne savruluyordu. Bu hareket Cameo için olduğu kadar Harpies için de beklenmedikti.

Onu takip etti, topuklarına yakın durdu ve Gönderilmişler onun arkasından döküldü. Lazarus'un tahmin ettiği gibi, oklar fırlatıldı.

Kazanamazsın, diye fısıldadı Misery, vazgeçmek istemeyerek. Öyle ya da böyle kaybedeceksin. Belki savaşı kazanacaksın ama Lazarus'u kesinlikle kaybedeceksin. Bugün değilse bile yarın. Herkes gibi o da seni neşelendirmeye yönelik başarısız girişimlerden yorulacak.

Cameo onu susturdu. Dikkat dağınıklığı öldürür, üzüntü ise zayıflatırdı. Savaşa odaklandı. Yapmak için yaratıldığı şeye. Etrafındaki dünya yavaşladı ama o kollarını sallayıp bileklerini açarken hızı kesilmedi. Oklar hançerlerine saplandı, işe yaramadı.

Gökyüzü yılanları ateş fırtınasını serbest bırakarak ısıyı artırdı. Cameo'nun şakaklarından ve omurgasından boncuk boncuk ter akarken duman bir kasvet bulutu oluşturdu.

Şiddetli bir savaş çılgılığı duyuldu. Harpiller ileri atıldı, üç hevesli kunduz Cameo'yu yarı yolda karşıladı. Çarpışmaya hazırlandı ve-

Lazarus kadınlara çarptı, bir bowling topu gibi pinlerine çarptı.

Şaka yapıyor olmalısın.

Diğer Harpy'ler düşen yoldaşlarının üzerine atladı, bakışları Cameo'ya kilitlendi. Neyse ki Lazarus şöyle meşguldü... Kaşlarını çattı. Neden bu kadar yavaş hareket ediyor ve kadınların onu parçalara ayırmasına izin veriyordu? Bir savaş stratejisi mi? Harpy'lere sahte bir zafer hissi vermeyi mi umuyordu?

Evet ya da hayır, şu anda ona yardım edemezdi. Yeni grup ona ulaştı. Bir ısırığı ve ardından bir yarığı engelledi.

Şaşkınlık gözlerini kararttı.

Ne yani, onu kolayca alt etmeyi mi bekliyorlardı?

Kanatlarını almaya gitmeyeceğine karar verdi. Bu hareketin beklendiğine şüphe yoktu. Bunun yerine döndü, çömeldi ve bacağını savurdu. Bir Harpy tökezledi, sonra bir diğeri. Onlar devrilirken, hançerlerini orta kısımlarına sapladı.

Kadınlar ilk başta yaralandıklarını fark etmediler. Adrenalin sistemlerine pompalanıyor, muhtemelen acıyı uyuşturuyordu. Ama Cameo çömelmeye devam etti. Dişiler ayağa kalkmaya çalıştığında, muhtemelen o yerdeyken ona saldıracaklarını düşündüklerinden, bağırsakları ayaklarının dibine döküldü. Acı dolu ulumalar havayı kirletti.

İşaretimi veriyorum. Rakiplerinin işini bitirmeye kararlı olan Cameo ayağa fırladı. Hızlı yumruklarla birini kalbinden, diğerini boynundan bıçakladı. Ne yazık ki bir arkadaşları vardı. Kız pençelerini Cameo'nun yanağına geçirdi.

Eti yırtıldı, sanki asitle ıslatılmış gibi yandı. Dizleri tutmadı ve yere çarptı.

Öfkeden çılgına dönen Harpy onu takip etti.

Acı akışını görmezden gelen Cameo, hançerini saldırganın soluk borusuna sapladı. Kız yere yığılmadan önce sarsıldı.

Grup teke tek.

Kulaklarını seğırtten farklı sesler kaydedildi. Çatırdayan alevler, homurtular ve inilti, kükremeler, kırılan kemiklerin şangırtısı, başka ulumalar. Lazarus neredeydi? Ayağa kalktı-

Sert bir ağırlık ona çarptı ve onu bahçeye fırlattı.

Nefesi kesildi, gözünün önünden geçen ışık kırkıntıları onu bir anlığına kör etti. Sert bir yumruk yaralı yanağına bir, iki kez vurdu. Soğuk bir yumruk. Pirinç muşta mı? Çenesi yerinden çıktı ve beyni kafatasına çarptı. Kabarcıklı acı dalgaları onu yıkarken ağzının kenarlarından kan sızdı.

Durmayın. Savaşmaya devam et. Yerde kaldı ve bacaklarını tekmeledi. Aynı anda Harpy bir sonraki yumruğu atmak için eğildi. Mükemmeldi. Cameo kalçalarını çaprazlayarak kızın boynuna kilitlendi. Karnına doğru yuvarlandı ve Harpy'yi yüzüstü düşmeye zorladı.

Çat! Harpy'nin alnı bir taşla buluştu ve taş kazandı.

Rakibi ayağa kalkmak için bacaklarını tırmalasa da, aldığı darbe onu zayıflatmış ve Cameo'nun ayağa kalkıp bir zamanlar güzel olan yüzüne bir çizme indirmesine izin vermişti.

Işıkları kapat, Harpy.

Başı dönüyor, nefes nefese savaş alanını araştırıyordu. Gökyüzü yılanları düşman sürüsünü seyreltirken, Gönderilmişler de kadınları öldürmeden Harpy'lerden paylarına düşeni almışlardı. Bjorn ve Xerxes yaralı dişileri taşla kamufle edilmiş bir kafesin içine hapsedme sürecindeydi.

Sadece Juliette ayakta kaldı. Ayakta değil. Tam olarak değil. Lazarus onu boğazından yakalamıştı, bacakları çırpınıyordu.

Havaya doğru. Özgürlüğünü kazanmak için çaresizce onu pençeledi.

Baştan ayağa kıpkırmızı olmuş, özellikle de pantolonunun iç kısmına yoğun bir şekilde sıçramıştı. Gömleği ve derisinin büyük bir kısmı parçalanmıştı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki deri belirgin bir şekilde gerilmişti, Juliette'in ağırlığı tahammül edebileceğinden daha fazla görünüyordu. Dudakları şiddetli bir kaş çatmayla dişlerinden geriye çekilmişti.

Harpy'nin bronz teni griye mi dönüyordu?

Juliette'in vahşi bakışları etrafını taradı, muhtemelen işkencecisine karşı kullanabileceği bir şey ya da birini arıyordu. Cameo'yu gördüğünde nefesi kesildi, "Kutu. Kimin... kutu... olduğunu bilin."

Cameo için sadece bir kutu önemliydi. Pandora'nınki. Juliette kimin elinde olduğunu biliyor muydu?

Kalbi kaburgalarına çarpan Cameo, "Lazarus" diye seslendi. Çenesi hâlâ yerine oturmamışken, onun adını geveledi.

Onu hiç fark etmemişti. İntikam hırsı her şeyi unutturacak kadar büyük müydü? Yoksa kızın söyleyecekleri umurunda değil miydi?

Yatakta yaptıkları onca şeyden sonra, ikinci olasılık yediği dayaktan daha çok canını yakmıştı.

"Lazarus," diye tekrarlayarak ileri atıldı. Bir cesede takıldı ama dik durdu ve koşmaya devam etti. "Bırak onu. Onu bırakmalısın." Juliette kutunun kimde olduğunu biliyorsa, Cameo'nun ona canlı ihtiyacı vardı. En azından kısa bir süre için.

Evet, Harpy muhtemelen kendini kurtarmak için yalan söylemişti. Ve eğer öyleyse, ölümü bin kat daha kötü olurdu. Ama Cameo'nun sevdiklerinin hayatı tehlikedeyken tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Lazarus'a çarptı, tökezlemesini bekliyordu; onun yerine Juliette'e tutunma yeteneğini kaybederek yere devrildi. Harpy yuvarlandı ve ayağa fırladı.

Olamaz! Cameo onun için bir hamle yaptı, ama Juliette soluk soluğa kalsa da önce sola sonra sağa zum yapmayı başardı. O

koşarak uzaklaştı ve Cameo da peşinden gitti. Bulutun kenarına yaklaştılar. Harpy durmak zorunda kalacaktı ve Juliette dalarak gözden kayboldu. Cameo, o da ölümüne düşmeden önce kayarak durdu.

Griffinlerden biri Juliette'in altından geçerek Harpy'yi sırtında yakaladı ve Cameo'nun üzerine rahatlatma yağdı. Başka bir dövüş daha olacaktı - cevaplar almak için başka bir şans.

Kalan gökyüzü yılanları ona tıslayarak yakınlarda hâlâ bir düşmanın gizlendiğini hatırlattı. Lazarus'un hayvanları onu cezalandırmaya bayılırdı... Lazarus da öyle.

Kükredi. "Neden, Cameo? Bana nedenini söyle!"

Gözlerini kapattı ve çenesini omzuna dayadı. Bir hamleyle çenesini yerine oturttu ve neredeyse acıdan iki büklüm olacaktı.

Sakinleştğinde, "Onu duydun," dedi. Juliette'in uçuğu yönü işaret etti. "Eşin Pandora'nın kutusunu nerede bulacağını biliyor olabilir."

"O asla benim olmadı." Cameo'nun yanına ulaştı, bakışları ona ateş püskürüyordu. "Ve o bilmiyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Gözleri suçluluk ve öfkeyle doldu. Neden suçluluk?

"Öyleyim işte." "Onu öldürmeden önce onunla konuşmak istiyorum. Tamam mı?"

Bir gök yılanı arkasına kondu ve ciyakladı.

"Hayır," diye bağırdı Lazarus. Yaratığa homurdanırken bakışları Cameo'da kaldı, "Ona zarar verilmeyecek. Asla. Senin tarafından değil."

Senin tarafından değil. Ve bu güven verici değil miydi?

"Budapeşte'ye dönüyorum," dedi. "Benimle gelebilir ya da burada kalabilirsin. Şu anda pek umurumda değil.

Aslında, umurumda. Burada kal!" Daha önce ona verdiği emrin bir taklidi. Bir erkek tersine çevrilmiş şovenizm hakkında ne hissederd? "Yaralarım iyileştiğinde Juliette'i bulacağım ve onunla sohbet edeceğim. Ve hayatta olsa iyi olur. Ailemin güvenliği senin intikamından daha önemli. Beni duyuyor musun?"

"Sanırım herkes seni duydu," diye tersledi.

Cameo önce gökyüzü yılanına, sonra da Gönderilmişlere ters ters bakarak etrafından dolandı. "Biri beni eve bırakmaya gönüllü olsa iyi olur, yoksa ninni söylemeye başlayacağım."

Üç Gönderilmiş Varlık ve Çılgın arkadaşları bu ayrıcalık için yalvardı. Ve, tamam, vay canına, gök yılanı sırtına kolay erişim sağlamak için secde etti.

Belki de kafatasına aldığı darbe, gök yılanıyla gitmeye karar verdiğinden beri kendini koruma duygusunu yok etmişti. Elbette onu parçalara ayırmak ve kemiklerinden iliğini emmek isterdi ama ne olmuş yani? Onu yediyse, yemiştir. Onu havada düşürdüyse, düşürmüştür. Ya ölecekti ya da hayatta kalacaktı. Şu anda hangisinin olmasını daha çok istediğinden emin değildi.

Yaratık ne yapmaz ki? Ona ders ver.

Kazanmak için gök yılanı. Herkes SS Express'e binsin.

Ona yaklaştı ama durakladı ve Lazarus'a ters ters baktı. "İnsanlar bizi görüp çıldıracak mı?"

"Hayır. Kendini kamufle edecektir."

Kamuflaj mı? Gökyüzü yılanının burun deliklerinden beyaz bir duman püskürerek onu kapladı ve gizledi.

"Pekâlâ. Bu, nasıl olup da bu kadar uzun süre fark edilmediğinizi açıklıyor," dedi ve ilerledi.

"Cameo." Lazarus bir şekilde üç heceyi sert bir emre dönüştürerek onun adını haykırdı.

"Hayır. Konuşmamız sona erdi." Taşıtına yerleşti.

"Senin için geleceğim," dedi. "Her zaman senin için geleceğim."

Bu sözleri daha önce de söylemişti. İlk seferinde, hem tatlı hem de güven verici bir söz vermişlerdi. Bugün ise bir uyarı gibiydi.

20

"Asla özür dileme. Her zaman özür dile, ama sadece kadınından."

~~-Olmak İçin Doğduğun Canavara Dönüşmek~~
-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı

Üç gün. Lazarus'un Cameo'sundan ayrı kaldığı işkence dolu üç gün. Sınırına ulaşmıştı.

Azı dişlerini gıcırdattı, çenesi protesto için ağrıyordu. Downfall'daki misafir odasından henüz ayrılmamıştı. Juliette yüzünden, μovoμανία'sına yeniden katılacak kadar güçlü değildi. Savaşın sonlarına doğru Harpy pençelerini onun kasıklarına geçirmiş ve bir zafer narasıyla testislerinden birini koparmıştı. Onu durdurmak için çok yavaştı.

Zamanını Pandora'nın kutusu için deri bir kılıf yapmak için kullanmış, ek bir koruma katmanı olarak ince zincir zırhla kaplamıştı. İşçilik kusursuzdu ama yine de Cameo'nunkiyle boy ölçüşemezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ondan ayrılmak ona erkek yumurtasını kaybetmekten çok daha fazla acı vermişti. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı. Cameo yok, kötüleşme yok. Yine de daha bu sabah yenilenmeye başlamıştı.

Sebepler her ne olursa olsun, Juliette hapsedilmesinin ve kadınından ayrı geçirdiği günlerin bedelini ödeyecekti. Hayatıyla ödeyecekti, evet, ama önce kanayacaktı.

Cameo'yu özlemişti. Onun zekâsını ve vahşiliğini özlemişti. Onun tatlı öpücüklerini ve çökmekte olan tadını arzuladı. Onun baştan çıkarıcı uyarılma mırıltılarına hasretti. Tırnaklarının bir kez daha sırtında olmasını, bacaklarının beline dolanmasını arzuluyordu. Onun için külotunu nasıl ıslattığını hayal etti. O Harpy'lerle nasıl savaştığını bile.

Hepsinden önemlisi, nadiren de olsa onun gülümsemesini tekrar görmeye ihtiyacı vardı. Şu anda, yoluna çıkmaya cüret eden herkesi paramparça etmeye hazır, seğiren ve tetikte bir keşti.

Onu olduğu gibi görüyordu -güçlü, zeki, cesur- bunların hepsini ve daha fazlasını. Onun yanında sadece güzel bir dekorasyon değil, ortağı olmayı hak ediyordu.

Juliette ve Hera'ya karşı olan kişisel kan davasını unutarak, sırf onu izlemek için neredeyse gölgelerin arasına girecekti. Bir kılıcı hurda metalden yapmış kadar ustalıkla kullanıyordu, silah kolunun bir uzantısıydı. Sudaki dalgalar gibi hareket ediyordu, o kadar yumuşaktı ki çok geç olana kadar zararsız görünüyordu.

Dün yıkılmış ve gökkuşağı rengine gözleri olan Gönderilmiş Kişi'yi çağırmıştı. Bjorn. En yaşlısı.

"Bu konuşmanın daha ileri gitmeyeceğine söz veriyor musunuz?" Lazarus sormuştu.

Gönderilmiş Olan "Öyle," diye cevap verdi. Yalan söyleyemediği için, bu konuda sessiz kalmaya kendini fiilen bağlamıştı.

Lazarus'un devam etmesinin tek nedeni de buydu. "Uzun zamandır hayattasın. Benim kadar uzun süredir. Hera hakkında ne biliyorsun? Babam hakkında?"

"Baban hakkında çok az şey biliyorum. Hera ve anneni biliyordum. Bir zamanlar arkadaşlıklar."

Arkadaş mı? Haber şok etkisi yaratmıştı. Bir arkadaş diğerini nasıl acımasızca öldürebilirdi? "Ne zaman düşman oldular?"

"Baban anneni kaçırdığında."

Basit bir kıskançlık vakası mı? Hera Typhon'u mu istemişti? Neden?

"Cameo'nun iblisinden kurtulmanın ve onu hayatta tutmanın bir yolunu biliyor musun?" diyerek konuşmanın gidişatını değiştirmişti.

Bjorn parmaklarını çenesine vurmuştu. "Boş bir kap kurur. Bu yüzden o çıkarıldığında ölecek. Daha sonra onu diriltmeyi başırırsanız, ki bu garanti değil, ruhunun yamalanması -ya da iyileştirilmesi- ve yeniden doldurulması gerekecek. Nefrete karşılık sevgi. Üzüntü için sevinç."

Mantıklıydı ama çok riskliydi. Ne o ne de Cameo nasıl sevilleceğini biliyordu. Peki o hiç neşeyi tatmış mıydı? Gerçek neşeyi?

Lazarus, Cameo'yla paylaştığı yatak odasında volta attı ve yenilenen yumuşak etleri derisine sürtünürken yüzünü buruşturdu. Onu daha sonra değil de şimdi bırakmalıydı. Çabalarını bir ordu kurmaya yöneltmeliydi. Evet, yapmalıydı. Ama Sefaletin Bekçisi'nden uzak durmak onun için giderek daha az bir seçenek gibi görünüyordu.

Ona iblisi kontrol etmesine yardım edeceğini söylemişti. Onu kendisinden bile koruyacağını söylemişti.

Onu
korumalıyım.

Aptal!

Binlerce yaşındaydı. Hayatın sunabileceği en iyi ve en kötü şeyleri deneyimlemişti ama yine de Cameo'ya karşı hiçbir savunması yoktu. Sadece varlığı bile onu bir düşman yapıyordu. O olmadan da yaşayabilirdi. Güçlü olacaktı, insanlar arasında bir lider olacaktı. Ama o olmadan, iyi yaşayamazdı.

Ben babamın oğluyum.

Asla! Cameo'yu asla zorla almayacaktı. Onunla aşk yaşayacaktı.

Lanet olsun! Ona duyduğu ihtiyaç, hayatta kalma isteğinin önüne geçmekle tehdit ediyordu. Onu daha önce de arzulamıştı; o bir baştan çıkarıcıydı. Şimdi ise o bir ihtiyaçtı, varlığı için elzemdi.

Babası annesi hakkında böyle mi hissetmişti?

Çıldırılmış mı? Bu Typhon için sonun başlangıcı mıydı?

Lazarus fark etti ki, ya tamam ya devam zamanıydı. Karar vermek zorundaydı.

Cameo'dan temelli uzaklaş ya da her şeyi yap. Kabul et

Kristaller ve sonuç - gölgeler içinde, savaşımayan bir hayat - ya da kristallerden kaçıp kişisel savaşlarını kazanmak.

Eğer ilkinin seçerse, yarım önlem alamazdı. Bu hatayı daha önce de yapmış, Cameo'dan tek gecelik bir ilişkiyi kabul etmesini istemişti. Ne kadar çok kez ve ne kadar çok şekilde incinmiş olursa olsun, erkeğinin güvenliğine ihtiyacı vardı. Sevildiğini bilmeyi hak ediyordu. Ancak o zaman onun güvenini kazanabilirdi.

Ancak o zaman bedenini paylaşacaktı... ve gülümsemesini hatırlamayı seçecekti.

Karşılığında, Lazarus'un intikamını almasına yardım edebilirdi. Yanında daha iyi bir savaşçı olabilir miydi? Kristaller onu ele geçirmeden önce her şeye, kadınına ve intikamına sahip olabilirdi.

Ama. Her zaman bir "ama" vardı. Lazarus kalan günlerini Cameo ile geçirmeyi planlıyorsa, ona Pandora'nın kutusundan bahsetmeliydi. Harpy'nin sahip olmadığı ve olamayacağı bilgiler için Juliette'e meydan okumadan önce ona söylemeliydi.

Ya kutuyu kendine zarar vermek için kullandıysa?

Kutuyu yok edebilir ve ona sadece kalıntıları gösterebilirdi.

Ondan nefret ederdi.

Peki ya Sabah Yıldızı? Elma bir kez daha boynuna asıldı. Elini etrafına sardı ve sıkı. Pandora'nın kutusunu yok ederse, Sabah Yıldızı'nı da yok edebilirdi. Yoksa gizemli varlık sonunda özgür mü kalacaktı?

Sabah Yıldızı Cameo'yu kurtarabilir mi?

Bir şans bile olsa, kutuyu yok edemezdi.

Risk, ödülünden daha ağır basıyordu. Bu, gerçeği ne kadar hak etmiş olursa olsun, Cameo'ya bundan bahsedemeyeceği anlamına geliyordu.

Onun sağlığını tehlikeye atamam. Ya da geleceğini. Ve artık bu konuda kendini suçlu hissetmeyecekti.

Hissetmeyecekti! Onun için çok şey ifade ediyordu ve ne yaptıysa onun için yapmıştı.

Onu korudu. Hikayenin sonu.

Yeni plan, bir sonraki hamle. Cameo onunla konuşmaya fırsat bulamadan Juliette'i öldürecekti. Sonra dikkatini Hera'ya çevirecek, babasının yerini ondan öğrenecek ve sonunda annesini öldüren kadını ve onu köleleştiren adamı öldürecekti. Hızlı hareket edecekti. Sonra günlerinin geri kalanını Cameo'yla geçirecek, ona sadece onun verebileceği huzurun tadını çıkaracaktı.

Sağlam bir plan.

"Merhaba,

Lazarus."

Tanıdık ses arkasındaki boşluktan süzülürken, vücudundaki tüm kaslar düğümlendi. Her iki elinde birer hançer tutarak döndü-

Ve Hera ile yüz yüze geldi.

Lazarus bir illüzyon yaratarak öfkesini boş bir maskenin ardına gizledi, gömleğinin altındaki elmanın ve vücuduna sarılı silahların izlerini sildi. Bırakın silahsız olduğuna inansın.

Yıllar ona iyi davranmış, onu her zamankinden daha güzel yapmıştı. Saçları, yemyeşil pembe çiçeklerin arasına karışmış bir yosun damlasını andırıyordu. Gözleri özünde Dünya'nın havadan bir haritası gibiydi, yeşil ve kahverengi lekelerle maviydi. Teninin güzel sienna tonunu mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Tamamen büyülü gül yapraklarından yapılmış bir elbise giymişti, çiçeklerin tatlı parfümü ondan yayılıyordu.

Onun gibi bir kaltak kükürt ve sülfür gibi kokmalı!

Onun kendisine gelmesini beklemiyordu. Yetim bıraktığı küçük çocuğu hatırlamasını beklemiyordu. Lazarus büyüüp bir erkek olduğunda, ona karşı olan niyetini kendine saklamıştı.

"Hera. Uzun zamandır seni tekrar görmeyi hayal ediyordum."

"Kafan kesildi. Bırakın yaşamayı, rüya gördüğünüze bile inanmakta güçlük çekiyorum," dedi sohbet edercesine.

"Duymadın mı? Ben öldürülemem."

"Mantıklı, sanırım. Ne de olsa sen babanın oğlusun."

Dudakları büzüldü. "Typhon. Ne kadar da kaypak bir domuz.

ölümünden kaçmayı başardı...şimdiye kadar."

Az önce babasının hayatta olduğunu doğruladığının farkında mıydı? "Annemi öldürdün. Arkadaşını," diye ısırarak bitirdi. "O resimdeki gerçek domuz kim?"

Öfke yüz hatlarını kararttı. Sonra kendisinininkine - babasınıninkine- benzer bir güç çatırtısı algıladı ve kızın ifadesi donuklaştı. Onun da illüzyon yapma yeteneği var mıydı?

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "Ah, evet. Benim ellerimde ölmek için."

"Pandora'nın kutusu sende. Benim kutum. Sen benim kölemi öldürdün."

Yanılsaması yaşadığı şoku maskeleydi. Boynuzlu Dişi Hera, Hilda'nın efendisiydi.

"Kutunun yakınarda olduğunu biliyorum," dedi. "Onu hissedebiliyorum. Bana yalan söyleme, Lazarus. Tartarus'a hapsedilmeden önce günlerimi adil cinsiyete tehdit oluşturan erkekleri öldürerek geçiriyordum. Çok iyiydim. Çok iyiydim." Masum rolü yaparak bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü. "Dilini tut ve kutuyu bana geri ver, yoksa istenmeyenler listeme katılırsın."

"Ölüm'ün pis ellerini üzerime süremeyeceğini sen kendin söyledin." Ses tonunu hoş tuttu. "C seçeneğini seçeceğim ve seni parçalara ayıracağım."

"Sana iyi şanslar." Gizlemediği bir kayıtsızlıkla yatak odasında dolaştı, bir parmağının ucuyla antika şifonyerin üstünü... makyaj masasını... buruşuk çarşafların hâlâ Cameo'nun kokusunun belli belirsiz izlerini taşıdığı devasa yatağın direklerinden birini yokladı. Lazarus burada hiçbir şeye sahip değildi ama yine de sahip olma duygusu alevlendi.

İntikam için düşmanını öldürmesi gerekiyordu. Şimdi harekete geç. Ama o yerinde kaldı. Kazanamayacağın bir kavgaya asla başlama.

Ne kadar güçsüz olsa da -kadın ne kadar güçlüyse- dikkatlice ilerlemek zorundaydı... gizlice.

"Yaşlılıkta ne kadar da ikiyeüzlü olmuşsun, ha." Soğuk bir gülümsemenin yanılsamasının arasından süzülmesine izin

verdi, cesur bakışlarındaki gerçek açık bir alaydı. "Sen,
kralların intikamcısı

Özgürce sunulmayan bir şeyi almaya cüret eden herkesi cezalandırmasıyla bilinen Violated, Pandora'nın kutusunu çaldın ve iblislerin tekrar içine konulmasını engelledin. O iblisleri masum bir dünyanın üzerine saldınız. Yüzyıllar boyunca masumları yağmaladılar, talan ettiler ve yok ettiler."

Aralarındaki boşluğu acı bir kahkaha doldurdu. "Haklısın. Ben bir ikiyüzlüyüm. Ve seçimlerim yüzünden her gün cezalandırılıyorum."

Durumu tersine çevirmeye ve onun sempatisini kazanmaya mı çalışıyorsunuz? Asla! "Senin için ağlıyorum," dedi ona ve hayali bir gözyaşını uzaklaştırdı.

"Eminim biliyorsundur." Onun bakışlarını yılmaz bir kararlılıkla karşıladı. "Kutum nerede?"

"Babam nerede?"

Kaşlarını kaldırdı. "Onu kurtarmak mı istiyorsun?" "Onu öldürmek istiyorum."

Gerilim dolu bir duraklama. Sonra, "Kutum nerede, Lazarus?"

"Babam nerede?" dedi ona doğru bir adım atarak.

"Dersimi iyi öğrendim, Lazarus. Yaşamana izin vermek bir hataydı. Kutumu nerede sakladığını söyle yoksa yavrularından başlayarak aileni yok ederim."

"Benim gencim yok." Kasıklarını avuçladı. "Ama onları doğrudan musluktan içebilirsiniz."

Kül rengi, onu her zaman görüş alanında tutarak yarım bir dönüş yaptı. "Seni babanın bir kopyası olmaktan kurtardım. Çocukken hayatını bağışladım. Bana borçlusun."

"Beni köleleştirdin ve ruhumun bakımını bir Harpy'ye havale ettin. Sana acı dolu bir ölümden başka bir şey borçlu değilim."

"Cesur sözler. Aptalca sözler. Echidna'yı parçaladığım gibi değerli Cameo'nuzu parçalamaya zorlamayın beni."

Sonunda sesi titremiş miydi? "Seni zorlamak mı?" Uzun zamandır içinde sakladığı nefret içinde patladı,

Duygusal şarapneller vücudunun her santimetresine saplanmıştı. Yaralar daha fazla öfke kanıyordu, sadece öfke.

"Hemcinslerime zarar vermekten hiç hoşlanmadım."

"Cameo'ya dokunursan, ben-" Büyük bir tehdit yoktu. Yeterince.

"Ne? Baban gibi donup kalmak, hareket edememek, bir çeşit krizalitin içine hapsolmak mı?" Güldü. "Kısa bir süre önce onu kontrol ettim. Bir zamanlar güçlü olan bir erkek için trajik bir kader."

Lazarus'un paylaşacağı bir kader.

Kendini çoktan buna teslim etmişti ya da öyle olduğunu düşünüyordu. Eğer Cameo ile kalırsa, zayıflamaya devam edecekti.

Belki de şimdi saldırmanın tam zamanıydı. Belki de hiçbir zaman şu anda sahip olduğundan daha fazla güce sahip olamayacaktı.

Karar verildi.

Lazarus niyetini tahmin edemeden kendini Hera'nın üzerine attı. Omzu Hera'nın karnının en yumuşak kısmına saplandı ve Hera'nın çıkardığı acı dolu ses karşısında memnuniyetle kükredi. Onu yere kadar takip ederken, Hera çarpmanın etkisiyle kafatasının arkası paramparça oldu.

Yaralanmasına rağmen alnını adamın çenesine çarptı. Adrenalini yükselmişti, vuruşu zar zor fark etti. Hiç vakit kaybetmeden dirseğini geri çekti ve kolunu ileri doğru savurdu. Darbe havadan başka bir şeyle karşılaşmadı ve kız hızla uzaklaştı.

Onun döneceğini umarak ayağa fırladı. Beş dakika boyunca odada volta attı... on dakika... ama kız hiç görünmedi.

Yeni plan. Zayıflamış olsun ya da olmasın, Cameo'nun yanına dönecekti. Bugün. Şimdi. Hera ve Juliette'i birlikte avlayıp öldüreceklerdi. Babasını bulup öldüreceklerdi. Cameo'ya güveniyor ve yeteneklerine hayranlık duyuyordu.

Bir orduya ihtiyacı yoktu. Sadece ona ihtiyacı vardı.

* * *

"Kıçınızı kaldırın. Bir milyonuncu aile toplantımız başlamak

üzere." Torin'in sesi sesin üzerinde yankılandı

kalenin içine kurduğu sistem.

Harika! Harika! Cameo ne konuşulacağını biliyordu.
Daha doğrusu kiminle görüşeceklerini.

Arkadaşlarına Juliette'in Pandora'nın kutusunu nerede bulabileceğini bilebileceğini söylediğinde heyecan ve umut yeşermişti. Harpy, Lordların bir numaralı düşmanı haline gelmişti.

Lazarus, işkencecisinin hayatını kurtardığı için Cameo'yu affetmiş miydi?

Tabii ki hayır. Yoksa burada olurdu.

Ona sahip olmadan önce onu kaybettim.

Herkes büyük odaya doluştu. Cameo en önde yerini aldı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak içeridekilerin bakışlarıyla karşılaştı: Torin, Keeley, Maddox, Ashlyn, Sienna, Sabin, Gwen, Gideon, Scarlet, Amun, Haidee, Danika, Kaia, Aeron ve Gönderilmiş Kişi Olivia.

Lucien, Anya, Reyes, Kane, Josephina, Strider, Baden ve Katarina şu anda Hades ile birlikte yeraltı dünyasındaydı.

Galen, eski düşmanı neredeyse dostuna dönüşmüştü, odaya girdi ve kanepeye oturdu. Gök mavisini gözlerinin içinde bir fırtına kopuyordu. Solgun saçları tamamen dağınıktı. Hades için gizli bir görevden yeni dönmüştü... Hades mi? Kendisi mi? Başarısız olmuş olmalı.

Kızıl saçlı Kaia, Cameo'nun omzunu dürttü. "Sesini kes ve dinle. Tüm Eagleshield klanı kızımız Cam'e savaş ilan etti. Tüm Skyhawk'ların da aynısını yapmasını bekliyorlar çünkü Cam'in şeker gibi erkeği Lazarus'a karşı her zaman kin besledik."

Eagleshields ne cüretle onun arkadaşlarını işe almaya çalışır! Senin hiç arkadaşın yok, diye fısıldadı Misery.

Biliyorum! Biliyorum.

Kalabalıktan bir "yuh" korusu yükseldi.

Gördün mü? İblis'e söylemiş. Arkadaşlar.

"Elbette reddettik. Bıçaklarla." Alkışlar yükseldi ve Kaia başıyla selam verdi. Oda sessizleştğinde ekledi, "Yıllar önce Lazarus köylerimizden birini yok etti ama bugün,

onu resmen affediyoruz. Cameo'nun hatırı için ve ayrıca ona yavaş yavaş işkence etme fırsatı istediğimiz için. En şiddet içermeyen yollarla." Bakışları Cameo'ya kaydı. "Ölüm çok hızlı ve kesinlikle çok kalıcı."

"Lazarus'un gerçekten de ölümden döndüğü söyleniyor," dedi Gwen. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tüm gözler Cameo'nun üzerindeydi. "Bilmiyorum." Fiziksel görünümünü değişmişti, kollarına kazınmış çizgiler daha kalın ve koyu, onlara duyduğu nefret daha da artmıştı. "O da bilmiyor."

Arkadaşları onun sesini duyunca irkildiler. Daha da kötüsü, her zamankinden daha güçlü bir şekilde irkildiler.

Söylemiştim, Misery alay etti.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Zaten Lazarus'un çizgilerinden kimseye bahsetmek gibi bir planı yoktu. Sırrını paylaşması gereken kendisiydi.

Sienna, "Etrafa soracağım," dedi. "Birileri bir şeyler biliyordur." Gazap'ın yeni bekçisi olarak ceza vermek en sevdiği iş haline gelmişti. Parmak eklemlerini çatırdattı. "O biri bülbül gibi şakiyacak."

"Meraklı zihinler bilmek istiyor." Kaia bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Yeni, yaşayan Lazarus'un her santimi çalışıyor mu?"

Mesela kalbi atıyor muydu? Başını salladı.

Kaia sinsice sırıttı. "Kaç santimden bahsediyoruz? Huh, huh. Söyle bana!"

Dene: gigantor. Ve benimkini. Hepsi benim.

Cameo sessizce, "Odaklanın, millet!" diye bağırdı.

"Yani altıdan az mı? Yedi mi?" diye ısrar etti. "Juliette onun taşaklarını kupa kutusunda saklamakla övünürdü. Görünüşe göre Laz'a kimin patron olduğunu hatırlatmak için arada bir birini kesiyormuş. Son savaş sırasında yeni bir tane almış. Ben sadece küçülme yaşayıp yaşamadığını merak ettim."

Yaralanmış mıydı? Üzerindeki kanın kurbanlarına ait olduğunu düşünmüştü.

Onu nasıl geride bırakabilirim?

Misery suçluluk duygusunu ona karşı kullanamadan Aeron'a döndü. "Sen öldükten sonra, Tek Gerçek Tanrı sana yeni bir beden verdi. Böyle bir şeyi yapabilecek tek varlık o, değil mi?" O Gönderilmiş Olanları, melekleri ve hatta insanları topraktan yaratmıştı.

Diğer türlere gelince?

Hikayeler, düşmüş meleklerin bir zamanlar insanlarla çiftleşerek yarı-tanrılar -Titanlar, Yunanlılar ve Konuşulmayanlar- yarattığını iddia ediyordu. Gerçi "yarı" kelimesini kullanmamayı tercih etmişlerdi. Bu yarı tanrılar diğer yarı tanrılarla çiftleşti ve farklı ölümsüz ırklar doğdu. Şekil değiştirenler, Vahşiler, sirenler, periler ve bir avuç başkaları. Diğer yarı tanrılar da iblislerle çiftleşerek Harpy'leri, vampirleri ve cadıları yarattı. Ancak, bu varlıkların hiçbiri topraktan nasıl et yaratılacağını bilmiyordu - ya da başka bir şey.

"Bildiğim kadarıyla, evet." Aeron'un sesi her zamanki gibi hırçındı. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Göklerde uyandım, yeni bedenime çoktan bağlanmıştım."

Yani hala en baştayız. Harika.

Misery'den zehirli bir parfüm gibi hüznün yayıldı. Sienna burnunu çekti. Kaia ve Gwen gözyaşlarını gizlice silmek için arkalarını döndüler.

İşte gidiyorum, etrafımdaki herkesi yine mutsuz ediyorum. "Ben çıkıyorum." Cameo başını eğerek koridora doğru yürüdü.

"Kutuyu tartışmamız gerekiyor," diye seslendi Sabin arkasından. Cevap vermek için yeterince uzun süre durakladı. "Merak etmeyin. Juliette Eagleshield, ben kafasını koparmadan önce bildiği her şeyi bana anlatacak." Artık iyi davranmak ve elini kaldırarak durmak yok.

Cameo merdivenlerden indi. Yol boyunca uçuşan bir kelebeğin yanından geçti ve içini ürperten tedirginliği görmezden geldi. Kendini yatak odasına kapattı ve makyaj masasının önündeki minderli koltuğa uzandı... Lazarus'un aynasının asılı olduğu yere.

İlk başta aynanın odasında olduğunu bilmiyordu. Şişme bir bebek görmüştü. Sonra ona dokundu ve

yanılsama kayboldu, cam gözlerinin önünde belirdi. Bir
hediye

Lazarus'tan. Adamın düşünceliliği karşısında dehşete düşmüştü... ve biraz sonra görecekları karşısında dehşete kapılmıştı.

Tarih onu sadece kalp acısının beklediğini kanıtlamıştı.

Sonunda bir parça peynir bulmuş aç fareler gibi küçük üzüntüler ruhunu kemirmeye başladığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzöldü. Üzüntü ve pişmanlıklar, gölgelerde yaşayan küçük hamamböcekleri gibi zihninde geziniyordu.

Patlayıcı vedalarına rağmen, geçen her saniye Lazarus'u daha çok özlüyordu. Onun dokunuşunu özledi. Onun tadını. Gülüşünün kenarları biraz paslıydı. Çok az insan onu güldürebilirdi; o nadir birkaç kişiden biriydi. Onun sinir bozucu yorumlarını bile özlüyordu.

Onunlayken, ele geçirildiğinden beri ilk kez canlı hissediyordu, mutluluğa o kadar yakındı ki neredeyse kendi kahkahasını atacaktı.

Lazarus seni terk etti, seninle hiçbir şey yapmak istemiyor. Sefalet iyi beslenmiş bir kedi yavrusu gibi mırıldandı. Belki onu unutursan kendini daha iyi hissedersin.

Asla!

Belki

de...

Lazarus iblisin hafızasını silmek için izin alması gerektiğine inanıyordu. İlk başta bu fikri gülünç bulup bir kenara atmıştı. Yaptığı ve söylediğı şeyleri bilmemek işkenceydi.

Ancak şimdi, daha da kötü bir işkence tarafından ele geçirilmişti. Yaptığı ve söylediğı ahlaksızca şeyleri, Lazarus'un yaptığı ve söylediğı ahlaksızca şeyleri bilmek ve bunları bir daha asla deneyimleyemeyeceğini bilmek.

Hayır, hayır. Hafıza kaybının daha kötü olacağı kesindi ve kederin onu sonunda huzura kavuşacağına ikna etmesine izin veremezdi.

Hiçbir "huzur" ilk öpüşmelerinin anısıyla kıyaslanamazdı. Büyük detaylar kadar küçük detaylar da. Onunla alay ettiğinde kara gözlerindeki alaycı parıltı. Onu memnun ettiğinde sesinin boğukluğu. Kaslarındaki dalgalanmalardan boncuk boncuk ter damlaması.

Cameo çaresizce aynaya baktı. "Bana geleceği göster," diye fısıldadı. "Lütfen."

Şaşırtıcı bir şekilde cam sivilaştı, dalgalar yukarıdan aşağıya doğru dalgalandı. Sonunda bu dalgalar ayrıldı ve biri sağda, diğeri solda olmak üzere iki görüntü belirdi. İlkinde Lazarus Hera'ya Soyma Çubuğu'nun minyatür bir versiyonunu saplıyordu. Sapı ikiye bölünmüş, şişkin ucu geri çekilebilir bir hançere yer açmak için ortaya itilmişti. İmgelemde, Cameo cinayeti rahatlamış bir havayla izledi. Başardı. İntikamını almış ve hayatta kalmıştı.

Sahne değişti ve zaferinin sonuçları ortaya çıktı. Cameo'nun hareketsiz bedeni bir ateşin üzerinde yanıyordu. Arkadaşları etrafını sarmış, başları üzüntü ve kederle öne eğilmişti - komik, korkunç duygular hala ona aitti.

"Lazarus Hera'yı öldürürse ben de ölür müyüm?" diye sordu bardağa.

Titreyerek aynanın diğer yarısına odaklandı ve görüntüsünün ikinci sahneyi canlandırmasını izlerken şok içinde gözlerini kırptırdı. Bu sahnede Hera'nın önüne geçmiş, eski kraliçenin hayatını kurtarmış ve kendi sonunun gelmesine neden olmuştu.

Umut yok. Yaparsam mahvolurum, yapmazsam mahvolurum. Bir şekilde geleceğini değiştiremediği sürece.

Cameo neden Lazarus'un annesini öldüren tanrıçayı korusun ki?

Sahne değişti ve yaptığı seçimin sonuçları ortaya çıktı. Bu kez Cameo yatağında uzanmış, tepesinde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop dans ederken gülüyordu.

Vay be. Hayatta mı kalmış? Ve güldü mü? Kelebeklere mi? Belki de geleceğini değiştirmeye çalışmamalıydı. İlk seferinde aynanın izinden gitmek onun için çok iyi sonuç vermişti.

Ama... kelebekler?

Eğer biri krizalitini çok kolay terk ederse, kanatları zayıflar. Çıkmak için mücadele etmelidir, yoksa asla uçacak güce sahip olamaz.

Lazarus'un sözlerini hatırladı ve penceresinin dışında tüneyen kelebeklere bakmak için döndü. Peki ya

Böcekler kıyametin sembolü değil de -sertçe yutkundu-başarının alameti miydi? Ya Lazarus'un yaklaştığını işaret ediyorlarsa? Ona doğru çekildiklerini söylemişti.

Kalbi yerinden fırladı. Juliette'in infazını geçici olarak durdurduğu için onu affetmiş miydi?

Belki öyle, ama... Dirseklerini makyaj masasına dayadı ve alnını avuçlarının topuklarına yasladı. Hera'yı kurtardığı için onu sonsuza dek hor görecekti. Bu nedenle tanrıçayı kurtarmak Cameo'nun mutluluğuna yol açamazdı.

Hadi ama! Ya Lazarus'u her halükarda kaybettiyse? İlk görünüm onun öldüğünü gösteriyordu ve ikinci görünümde yatağının yakınında bile değildi.

Yine de güldüm. Neden güldün?

Yakınlarda mıydı?

Cevaplanmamış bir sürü soru var.

Kapısı çalındı. Cam açıldı, yansıması ve yatak odasının dağınıklığı ortaya çıktı. Güzel, bu iyiydi.

Titrek bacakları üzerinde durdu ve "Girin" diye mırıldandı.

Viola içeri girdi, evcil hayvanı şakacı bir şekilde topuklarını ısıırıyordu. Bugün Viola üzerinde "Bir Süper Modelle Çıkıyorum" yazan eski püskü bir tişört giydi. Ben! Yakası yırtık ve etekleri yıpranmıştı. Kısa şortu çimen lekeleriyle doluydu. Kovboy çizimleri çamur içindeydi.

Fluffy de ona uygun bir kıyafet giymişti.

İkili dün kaleye geri dönmüştü. Tanrıça kulüpte olanlar hakkında konuşmayı reddetmiş, Cameo da cevap almak için zorlamamıştı.

"En iyi arkadaşın olduğum için," dedi Viola, "sana kötü haberi vermek üzere seçildim."

Oh, hayır. "Ne oldu? Biri mi öldü? Kim öldü?" Misery kıs kıs güldü.

"Vay canına," dedi Viola. "Aklınız hemen en kötü senaryoya gidiyor, değil mi?"

Kendini bir amaçla nefes alıp vermeye zorladı. "Ne oldu?" diye olabildiğince sakın bir şekilde tekrarladı.

"Gwen ve Kaia az önce Juliette'in peşine düştü." Viola'nın bakışları aynaya takıldı ve genişledi, ağzı hülyalı bir iç çekişle ayrıldı. Sanki transa geçmiş gibi ileri doğru yürüdü, kolları dokunmak için uzanıyordu. "Oh! Çok güzel!"

Cameo bir battaniye kaptı ve aynaya doğru koştu, Viola kendini yansımasına kaptırmadan önce müdahale etmeye niyetliydi. Görev tamamlandı.

"Juliette'i bulmak benim için nasıl kötü bir haber olabilir?" Cameo ellerini iyi bir iş çıkarmışçasına birbirine silerek sordu.

"Bunun senin için kötü bir haber olduğunu kim söyledi? Onun için tamamen kötü haber. Aptal Harpy'nin sana meydan okuduğunu söylemeyi unuttum mu? Aileyi aileyle karşı karşıya getirmekten vazgeçip seninle teke tek dövüşmek istiyor. Kazanan Lazarus'u alır."

Cameo'nun elleri yumruk oldu. "Bire bir mi? Tamamdır. Ama Lazarus kimsenin piyonu değil. Birlikte olduğu kadını seçecektir."

O olmayacak, sen de olmayacaksın, diye seslendi iblis. O uçak pisti çoktan terk etti.

"Özgür irade onun umurunda değil, bu yüzden hazırlanmanız gerekiyor. Gel." Viola uzaklaştı, belli ki Cameo'nun da onu takip etmesini bekliyordu.

Kayalar kadar ağır ayaklarıyla arkadaşının peşinden yürüdü. Soyma Asası, Zorlama Kafesi, Görünmezlik Pelerini ve Her Şeyi Gören Göz tarafından yaratılan resimlerin saklandığı obje odasına girdiler.

Güç havayı yoğunlaştırdı. Ve toz. Çok ama çok fazla toz. Cameo öksürdü.

Bakışları soyma çubuğuna sabitlendi. Uzun, metal bir sapı ve şişkin bir vitray ucu vardı. Bir dokunuşla kendini başka bir âlemde bulacaktı.

"Neden buradayız?" diye sordu. "Ölümlüler dünyasından ayrılmak istemiyorum."

"Duh." Viola cebinden bir bez parçası çıkardı ve ampulü dikkatlice kılıfına soktu. "Bildiğiniz gibi, onu kendime

Ruhlar aleminde kapana kısılmışken Soyma Çubuğu hakkında daha fazla bilgi edinmek için iş-"

"Kapana kısılmadın. İkinci kez kendi isteğinle girdin. Ve yüzük sendeydi!" Cameo ona hatırlattı.

"Her neyse. Soyma çubuğu. İçimde ona ihtiyacın olacağına dair bir his var." Viola konuşurken, çubuğu eğip büktü... Cameo'nun hiç fark etmediği doğal oluklarda, çubuğu kısalttı ve ucundan daha keskin bir kenar çıkmasına neden oldu.

Midesi sıkı bir düğüme dönüştü. Soyma Çubuğu küçülerek kendisinin minyatür bir versiyonu haline gelmiş ve aynada gördüğü kılıca dönüşmüştü. Bu da eserin Lazarus'un Hera'yı ya da Cameo'yu öldürmek için kullanacağı silaha dönüştüğü anlamına geliyordu.

Ayna iki olası gelecek göstermişti ve şimdi Cameo hangisinin gerçekleşmesini istediğini seçmek zorundaydı.

Düşünmeye gerek yok. İkinciye. Tabii ki ikinciye seçti. Gülmüştü!

Peki ya Lazarus? Onun mutluluğu Lazarus'unkini mahvedecek miydi?

21

~~"Düşmanlarınız hala yaşarken krallığınız asla
barış yaşamayacak kadın üzgün."~~

-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı

Lazarus Budapeşte kalesine sanki oranın sahibiymiş gibi adım attı. Aklınca öyleydi. Cameo'yla her şeyi yapmaya karar vermişti, bu yüzden Cameo da onunla her şeyi yapmak zorundaydı. Başka hiçbir sonuç kabul edilemezdi. Ona ait olan artık ona da aitti ve bunun tersi de geçerliydi. Dolayısıyla kalenin sahibi oydu.

Fuayedede durakladı. Belki de Cameo'ya olan yakınlığı onu bazı açılardan güçlendirirken bazı açılardan da zayıflatmıştı çünkü testisinin yenilenmesi nihayet tamamlanmıştı. Ne sözle ne de eylemle ihanet ettiği acı verici bir süreç.

"Hoş geldiniz." Dahili telefon sisteminden bedensiz bir ses döküldü. Bu sesin, bir zamanlar Cameo'yla çıkmış olan Hastalık kuklası Torin'e ait olduğunu biliyordu. Erkek sadece ona hiç dokunmadığı için yaşayacaktı.

Etrafa yerleştirilen kameralar sayesinde Torin, Lazarus kapının önünde parladığı anda onun geldiğini öğrenmişti. Lazarus içeri girmeden önce zihnini içeridekilere açmış ve saldırma arzusu hissetmemişti.

Belki de Torin, "Bir misafirimiz var. Onu öldürmeyin."

Lazarus harekete geçerken kameralardan birini kapattı. Aciliyet onu yönlendirdi, böğrünü kamçıladi; o da

merdivenlerden çıkarken hızını artırdı.

İkinci katta, uzun zaman önce tanıştığı bir kadın gördü. O genç bir çocuktu ve kadın Hades'le nişanlıydı. Keeley, Kızıl Kraliçe. Typhon, saygılarını sunmak için Lazarus'u yeraltı dünyasına sürüklemişti.

O zamanlar kızıl saçları ve kahverengi gözleri vardı. Bugün uzun bukleleri pembe, gözleri çimen gibi yeşildi. Ya yarın? Ne renk olacaklarını kim bilebilirdi ki? Yüz hatları takvime bağlıydı ve her mevsim değişiyordu.

Kadının yatak odalarına girip çıkmasını ve farklı eşyaları bir çantaya doldurmasını izledi. "Buna ihtiyacı olacak. -"bir vazı" "ve bu" duvardan bir çivi çıkardı "ve kesinlikle bu!" Bir çift yüzme gözlüğü.

Kadının anlamsız bakışları onun üzerinde toplandı ve dalgın bir gülümseme sundu. "Hey, Tembel. Sana bir şey söylemek istiyordum... bir şey mi? Eski mantar panoyu aramam gerek. Eğer kız arkadaşımı arıyorsan, odasında yarışmaya hazırlanıyor. İyi haberlerim var! Kabul etti."

Hangi mantar pano? Ne meydan okuması? Ve tam olarak neyi kabul etti?

Lazarus sormak için beklemedi. Bunun yerine koridorda hızlı adımlarla ilerledi ve Şüphe'nin bekçisi Sabin'in çerçevenin ortasında durup bir fincan kahve yudumlayarak ona baktığı açık kapının önünden geçti. Ya da yukarı. Erkek sadece altı-yedi yaşındaydı. Gömleksizdi, sağ tarafındaki kocaman kelebek dövmesi gözden kaçmıyordu. İblisin işareti.

Yakında güneş ışığının izini görecekim ve yalayacağım.

"Cameo'ya zarar vererseniz," dedi Sabin, "ikinizin de kafasını koparırım."

Başka şartlar altında, Lazarus hiç uyarmadan saldırırdı. Beni tehdit edersen ölürüm. Ama o, "Yeterince adil." dedi. Eğer Cameo'ya zarar verdiyse, savaşçının vereceği acıyı hak etmişti.

Sabin kaşlarını çatarak kollarını ovuşturdu. "Sende farklı bir şeyler var. Beni... karıncalandırıyorsun."

Lazarus dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Savaşçı, deri kılıfına ve zincir zırhına rağmen Pandora'nın kutusunu hissetti.

Hera peşinde olduğu için kolyeyi de yanında getirmek zorunda kalmıştı. "Hissettiğin şey muhtemelen cinsel çekim. Üzgünüm ama bununla başa çıkmak zorundasın."

Sabin'in eşi Gwen ona doğru yaklaştı ve dişlerini Lazarus'a doğru gösterdi. "Kendimi farklı hissetmiyorum ama kafatasını tuvalet olarak kullanacağım kesin."

Gwen, Skyhawk Klanı'ndan bir Harpy'ydi ama ona karşı hiçbir düşmanlık beslemiyordu. Bir kişinin günahları yüzünden bütün bir ırktan nefret etmekten daha iyisini biliyordu.

Diğer her açık kapıda onu dehşete düşürmek için bekleyen başka bir savaşçı vardı. Bu bir Vaat Edilmiş Acı Yürüyüşü'ydü, değil mi? Her neyse. Cameo'yla çıkıyordu. Bunun er ya da geç olması gerekiyordu.

"Ben de karıncalanıyorum ve bu kesinlikle cinsel bir çekim değil." Şiddetin bekçisi Maddox'un siyah saçları ve menekşe rengi gözleri vardı; güzel olduğu kadar ölümcül bir erkekti. "Yine de öfke olabilir.

Cameo'yu kızdırırsan, iç organlarınla Go Fish oynarım."

"Yeni büyünüzü hissetmiyorum ama kemiklerinizi kırmak istiyorum." Yalanların bekçisi Gideon, çok sayıda piercing'i ve gözleriyle mükemmel bir uyum sağlayan mavi saçlarıyla punk rock havasına sahipti. Zayıflatıcı bir acı çekmeden tek bir gerçeği bile dile getiremiyordu. "Ve bilginiz olsun, Cameo benim için bir kız kardeş gibi değil. Onu kullanıp istismar etmen umurumda değil ve kesinlikle senin kopmuş kafatasını mastürbasyon malzemesi olarak kullanmayacağım."

Hamile, siyah saçlı bir kadın kolunu Gideon'un beline doladı. Lazarus'a yumuşak, tatlı bir gülümseme sundu.

"Kocamın demek istediği, senin kafatasını cehenneme kadar sikecek." O tatlı gülümseme hiç kaybolmadı.

Kahretsin, ama Lazarus bu insanları severdi.

Sırların eski bekçisi Amun, kadını ağır dövme Haidee'nin yanında duruyordu. "Cam'i incittin mi? Sen uyurken boğazını

keseceğim ve kanında dans edeceğim."

Güzelmiş.

Gazap'ın eski bekçisi Aeron, Lazarus'un bakışlarıyla karşılaşmadan önce koyu renk saçlı Gönderilmiş Kişi olan kadını öptü. "Ölümden nasıl dönmüş olursan ol... Cameo'yu mahvedersen seninle işim bittiğinde bunu bir daha yapamayacaksın."

"Sizinle sohbet etmek harikaydı çocuklar." Lazarus Cameo'nun odasına ulaştı ve kapıyı çalmadan içeri girdi. Kapıyı yumuşak bir kıkırtıyla kapattı, neredeyse bastırıcı bir kederin etkisindeydi.

Onu henüz fark etmeyen $\mu\upsilon\upsilon\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'sı bir oraya bir buraya koşturdu. Ayrıldıklarından beri ilk kez nefes alabildiğini hissetti. Karanlık ruh haline rağmen. Sonunda evdeydi. Gerginlik buharlaştı, yerini uyarılma aldı.

"Seninle bir geceden fazlasını istiyorum," diye açıkladı.

Döndü, simsiyah saçları hareketle birlikte dans etti. Narin yanakları güzelce kızarmıştı ama kalın kirpikleri kirpikli ve nemliydi, gümüş gözleri kırmızıyla çevriliydi. Ağlıyor muydu?

Göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

"Lazarus. Buradasın." Sesindeki keder keskin bir uç içeriyordu ve onu tamamen içten içe parçaladı. "Seni bir daha görebileceğimden emin değilim."

Yerinde kalmak Herkül'e özgü bir başarıydı. Eğer ona dokunursa, konuşma sona erecekti. "Bana sorunun ne olduğunu söyle, günışığım, ben de düzelteyim."

Gözlerinden yeni bir damla yaş süzüldü ve çenesi titremeye başladı. "Senin için her şeyi mahvettiğim için çok üzgünüm. Seni özledim... yakında seni kaybedeceğim... birlikte geçirdiğimiz zaman sınırlı, hatta lekeli ve... ve..."

Misery'nin ayrılıklarını ona saldırmak için kullandığını fark etti. Dişlerini gıcırdatan Lazarus uzandı ve elini hâlâ gömleğinin altında saklı duran elmanın üzerine sardı. İblisi öldürmeyi, ona yanlışlarını öğretmeyi her geçen gün daha çok arzuluyordu.

Cameo'yu riske atamam.

"Eğer Hera'yı öldürürsen," dedi ve burnunu çekti, "ben ölürüm." Adamın kaşları çatıldı.

"Nereden biliyorsun?"

"Ayna bana gösterdi."

"Unutmayın, ayna olası gelecekleri gösterir." Ama onun ölümü düşüncesine hiçbir şekilde tahammül edemiyordu. "Artık bildiğime göre, güvende kalmanı sağlamak için önlemler alabilirim." Ve alacaktı da. "Kimseden yardım istemeyi hep reddettim. Yardıma ihtiyaç duymanın zayıf olduğum anlamına geldiğine inanırdım. Ama senden rica ediyorum. Juliette'i bulmama yardım et. Onu birlikte öldüreceğiz. Ne kadar hızlı olursa o kadar iyi. Eminim birlikte öldüren çiftlerin birlikte kaldığını doğrulayacak bir araştırma vardır. Ayrıca, Pandora'nın kutusunu nerede bulacağını bilseydi, seni öldürmek için çoktan kullanırdı. Juliette mezarda çürürken Hera'ya odaklanabiliriz. Gerekirse onu kilit altına alırız. Ve onu yendikten sonra babamı bulup öldürebiliriz."

Umut gözlerinde parladı ama sönüp gitti. Gözyaşları yanaklarından süzülüp onu yıktı. "Babanın ölmesini mi istiyorsun? Bu çok üzücü. Yani, onun vahşi biri olduğunu biliyordum ama eminim güzel anıların vardır."

Eğer kız bu kadar üzgün olmasaydı, adam eğlenebilirdi. Böylesine sert bir savaşçı için ne kadar da yumuşak bir kalbi vardı. "Typhon annemi köleleştirdi ve tecavüz etti. Onun ölümünü kutlayacağım."

"Oh, Lazarus. Çok özür dilerim. Bir ordu için bir kraliçeyle evlenmek istemene şaşmamalı. Sana veremeyeceğim bir ordu." Sniffle, sniffle. "Ve benim sayemde bir testisin eksik-"

"Siz, günüşiği, tek kişilik bir ordusunuz," diye araya girdi. "Size ben liderlik edeceğim. Ve arkadaşlarınıza."

Şimdi homurdandı. "Bana liderlik mi edeceksin? Bizi yönlendirmek mi? Vay be. Ne büyük bir onur. Herkes memnun olacak. Planınızla ilgili sıfır sorun öngörüyorum."

Şok olmuş gibi yaptı. "Melankolinin Annesi az önce bir şaka mı yaptı?"

"Kesinlikle yaptı ve şakasının bir can alıcı noktası bile var. Tahmin et ne oldu? O da sensin. Çünkü arkadaşlarıma ilk kez bir emir verdiğinde, sırayla seni yumruklayacaklar. Hatta birkaçı topunu bile tekmeleyebilir."

Bakışları onun üzerinde kayarak en sevdiği yerlerde gezindi. "Testislerimin yeniden büyüdüğünü bilmek seni

memnun edecektir. Belki de

ona bir hoş geldin öpücüğü vermelisin?"

Kollarını ortasına doladı, aniden yeni bir keder dalgasına kapıldı. "Dudaklarımın mücevherlerine yaklaşmasına izin vermemelisin. Her şeyi mahvettiğimi söylemiş miydin?"

Lanetli iblis. Pençelerini onun duygularından çekip çıkarma zamanı.

Lazarus içini çekti. "Haklısın. Düzenli hayatımı, sevmeyeceğim ve muhtemelen hoşlanmayacağım bir kraliçeyle evlenme planımı mahvettin ve huzurlu bir varoluş için sahip olduğum her şansı yok ettin. Berbatsın sen. Hiç olumlu özelliğin yok."

Çenesi düştü. "Birkaç olumlu özelliğim olmalı." "Lütfen. Sadece kendini kandırıyorsun. Sen umutsuzca kurtarılamaz. Hadi, itiraf et." Sesine bir azizi kızdıracak kadar alaycı bir ton kattı. "İtiraf et ki seni acıyarak öpebileyim."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Git kendine acıyıp öp!"

Uzak duramayınca ve gülümsemesini daha ne kadar saklayabileceğinden emin olamayınca mesafeyi kapattı ve onu vücudunun katı uzunluğuna doğru çekti. "Teklifimi kabul et, ben de sana külot eriten bir öpücük vereyim."

Titremeler meme uçlarının göğsüne sürtünmesine neden oldu. Kıpırdamadan durdu, her hücre alev almış ve kontrolünü yakıyordu. Boynunun dibindeki nabız hızla atmasına rağmen kadın da sustu.

"Yine de bana külot eriten bir öpücük vereceğinden şüpheleniyorum," diye fısıldadı.

Onun haklı olduğu zamanları severdi.

Lazarus şiddetli bir taleple dudaklarına yapıştı. Dilinin sert hamlesini memnuniyetle karşıladı ama onun uçucu tutkusuna karşılık vermedi. Kabul edilemezdi. Zihnini onunkine açtığında iblisin feryadını duydu.

İntikam benim olacak.

Cameo'yu kollarına aldı ve yatağa taşıdı - onu şiltenin üzerine fırlattı.

"Şu anda var olan sadece iki kişiyiz." Başının üzerinden uzanarak gömleğini çıkardı. Çıkardıktan sonra

Elmalı kolyeyi komodinin üst çekmecesine yerleştirdi.

Daha sonra, bunu daha iyi gizlemek için bir illüzyon yaratacaktı. Ve kendini suçlu hissetmeyecekti.

Çekmeceye baktı, kafasının içindeki çarklar açıkça dönüyordu. "Bana hâlâ söylemedin-" diye başladı.

"Erkeğine konsantre ol. Ya da daha doğrusu, benim erkeksi lezzetlerimden oluşan smorgasbord'uma."

Bakışları onun üzerinde geziniyor, siyah gözbebekleri gümüş rengi irislerin üzerine dökülüyordu. Dudaklarını yaladı ve küçük pembe dilinin görüntüsü onu neredeyse insansızlaştırdı. "Seninle ilgili en büyük şey... egon. Bu yüzden bunu itiraf etmemeliyim ama ne önemi var. Çok güzelsin."

"Güzel olan sensin." Dövmeleri kristalin saldırısını gizlemekte başarısız oldu.

Kadının izin vereceği herhangi bir temas için çaresizce, onun üzerine süründü. Göğsünün ortasına kazınmış insan kalbinin ve her bir odacığı delen hançerlerin izini sürdü. Sonra parmak ucu göbeğinin etrafında dolaştı ve adamın bağırsakları arzuyla sıkıştı.

"Bir orgazm daha mı istiyorsun, günüşiğim?" Soru bir mırıltıdan başka bir şey değildi. Ona orgazm yaşatmak istiyordu. Çoğul. Yani binlerce.

Nefesi boğazında düğümlendi. "İstiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Ama önce şu bahsettiğın testisleri görmek istiyorum. Bir kızın malını incelemesi gerekir."

Gülümsemesini gizlemek için verdiği mücadele daha da yoğunlaştı. "İşbirliğim karşılığında bana ne vereceksiniz?"

Umduğı gibi, kadının üzüntüsünün geri kalanı yerini kararlılığa bıraktı. "Bu karşılaşmadan sağ çıkma fırsatına ne dersin?"

"Diğır seçeneğim ne? Zevkten ölmek mi?"

"Evet. Hayır!" Ona bir yumruk salladı.

Gülerek dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri kilitlendi, siyaha karşı sıvı gümüş. Yavaşça pantolonunu çözdü ve beklentinin artmasına izin verdi. İhtiyaç onu ele geçirdiğinde

yüz hatları, eğlencesi tükenmişti. Daha da yavaş bir şekilde fermuarını indirdi.

Yutkundu. "İç çamaşırı yok mu?"

"Neden zahmet edeyim ki? Sanırım kadını ben çıplak tercih ediyor." Malzemeyi iterek ayırdı ve ereksiyonu serbest kaldı. Parmaklarını şaftının dibine dolamadan önce testislerini çekiştirdi. "Gördün mü? Malın mükemmel. Şimdi mutlu musun?"

"Sanırım oraya varıyorum." Kadının sesindeki boğuk törpü, ereksiyon halindeki erkeğin gözlerinden bir damla nem çekti. "Tamamen iyileştiğini biliyorum, ama sana küçük bir Cameo için reçete yazacağım ve günde iki kez beni almanı emrediyorum."

Kavrayışı kendiliğinden esnedi. Lanet olsun. Vahşi bir hırıltıyla üzerine çullandı ve onu bir başka ateşli öpücükle besledi. Adam onu yuttu ve kadın da onu yuttu, öpüşme hızla kontrolden çıktı. İçi erimişti ve şaftı ağrıyordu. Cameo herhangi bir uyuşturucudan daha fazla bağımlılık yapıyordu.

Ona doyamıyordu, onu her türlü mantığın ötesinde büyüleyen bu kadına. O tutku ve zevkti, aniden nefes almasının tek nedeni oldu.

Titremelerle savaşıyor onu soydu. Akli neredeyse onun güzelliğinin ihtişamını hesaplayamıyordu. Kaymaktaşı teni. O esmer meme uçları çoktan sertleşmiş ve onun için hazırды. Kemik yapısı ne kadar narin görünüyordu... bir aldatmacaydı. Daha güçlü bir kadın yoktu.

Bacaklarının arasında, nemli buklelerden oluşan küçük bir tutam onun dikkatini çekmek için yalvarıyordu. İtaat etmekte çaresizdi... Kalçalarının üzerine oturdu ve kadının bacaklarını kendi bacaklarının dışına yerleştirdi. Boşalamadığını iddia eden kadın pembe ve ıslaktı ve çok istekliydi.

İçine sokmadan önce parmağını kadının merkezinde gezdirdi. Kalçaları kalktı ve haykırdı. Adam parmağını içinden çıkardığında, hayal kırıklığı içinde inledi.

"Sana daha fazlasını vereceğim. Birazdan." Onu ters çevirdi ve keleşğini ilk kez tam olarak gördü. Antenleri

Kürek kemikleri arasında duruyordu, göğüs kafesi omurgasıyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı ve karnı kışının çatlağında bitiyordu. Ön kanatları kalçalarını, arka kanatları ise uyluklarını sarıyordu. Renkler... pürüzlü siyah bir çerçeve içinde binlerce renk parıldıyordu: mor ve pembenin kadınsı bir karışımı, gözlerine uyması için gümüş parçacıkları.

Etkilenen adam diliyle kelebeğin izini sürdürdü ve parmağını tekrar Cameo'nun içine kaydırды. Islak ısı onu karşıladı ve memnuniyetle homurdandı. Nefes nefese kaldı, iç duvarları onu sıkarak hayran olduğu bir hapisane yarattı.

İkinci bir parmak daha soktu ve kadın onun adını fısıldadı. "Lazario." Kızın sesindeki merak, adamın göğsünü gururla kabarttı. "Sakın durma. Lütfen."

"Asla." İçinde... Bileğine açı verdi. Dışarı.

Şimdi bağıırıyordu. Bir lanet mi yoksa bir rica mı, emin değildi. Adımlarını hızlandırdı. İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı. Parmakları tekrar içeri kayarken kalçaları yuvarlandı. Baş yastığın üzerinde sallanıyor, siyah ipek şeritler birbirine dolanıyordu. Çarşafı kavradı ve alt dudağını çiğnedi, tırnakları pamuğu kesiyordu. Tutku ve mutluluğun resmiydi.

İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Daha hızlı ve daha hızlı. Başparmağını kızın kavrulan kalbinin üzerinde gezdirdi ve kız titredi. Sonra tekrar yaptı... ve tekrar.

"Lazario!" Kadın doruğa ulaştı, iç duvarları sıkılıp gevşedi.

"Cami'm."

Kadın gevşediğinde, adam onu ters çevirdi. Kadın ona gülümseyerek, şehvetle ve durgun bir şekilde bakarken tatmin duygusu yayılıyordu.

O gülümseme... Rüya gibi.

Vahşi ihtiyaç içinde zonkluyor, kendi orgazmı neredeyse ondan fırlıyordu. Ereksiyonunu kavradı, kabaca emretti, "Dokun bana, günışığım. Lütfen."

Bir parmak ucunu kırmızı, öpücükten şişmiş dudaklarında gezdirdi. "Ellerimle mi yoksa ağızımla mı? Ne de olsa sana bir ödöl borçluyum."

"Eller. Ağız." Bana ver. "İkisini de." Kızın vermek istediği her şeyi alacaktı. Her şeyi alırdı.

"Seni yiyip bitireceğim," diye söz verdi ve adam gerildi, hazırdı, o kadar hazırdı ki. "Ama sadece derilerini çıkardıktan sonra."

Bir panik titreşimi onun ateşini söndürdü. "Seni şimdi istiyorum. Sadece bu şekilde."

"Kapalı," dedi başını sallayarak. Bakışları ona kilitlenmiş halde doğrulup oturdu. Mükemmel göğüsleri sallanıyordu ve bir an için kendi adını unuttu. "Ya da dudaklarımı kendime saklarım ve sen de testislerinin hiç büyümemiş olmasını dilersin."

"Neden derinin çıkarılmasını istiyorsun?" diye sordu.

"Hepinizi görmek istiyorum." Işıltılı gümüş gözleri ona yalvarıyordu, kirpikleri o kadar uzundu ki yanaklarına gölge düşürüyordu. "Tıpkı senin beni gördüğün gibi."

Evet, ama onun güzelliğini ve gücünü görmüştü. Onda hem utancını hem de zayıflığını görecekti. Babasına ne olduğunu, bir gün Lazarus'a ne olacağını açıklamak zorunda kalacaktı. Ayrılmaları için ısrar edebilirdi. Bir şekilde ona değer veriyordu. Yoksa neden zevkini ona emanet etsin ki? Onun sağlıklı ve bütün olmasını isterdi. Ona her yaklaştığında kendini koruma duygusunun bu kadar aşınmasından nefret ederdi.

Onu kaybetme korkusu onu tüketti.

Sakin. Sabit. Kız buradaydı, onun kollarındaydı. Yaşıyordu ve iyiydi. Daha önce hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymadığı bir şekilde ona ihtiyacı vardı. Ve ona borçluydu. Pandora'nın kutusu elindeydi. Ona objeden bahsetmeyi göze alamazdı ama bunu göze alabilirdi. Gizli utancını. Eğer insanların söylemeyi sevdiği gibi ondan ayrılmayı düşünürse, fikrini değiştirmenin bir yolunu bulacaktı.

"Pekâlâ." Titremelerinden utanarak ayağa kalktı. Botlarını tekmeledi ve -yap, sadece yap- derisini çıkarıp bacaklarını çıplak bıraktı.

Birkaç ıstırap dolu saniye boyunca gözleri doldu. Kristaller yayılmış, kalçalarından ayak bileklerine kadar dallanmıştı,

Parıldayan her nehir, nefret ettiği kaderinin yakıcı bir hatırlatıcısıydı. "Sen... muhteşemsin," dedi sesi ağırlaşarak Huşu ile mi? "Bu çizgiler. Kollarınızdakilere benziyorlar. Senin yara dediklerin. Onlara dokunursam seni incitir miyim?"

"Yapmazsan bana zarar verirsin." "O zaman neden saklıyorsun?"

"Çizgiler... durduramadığım bir değişimi işaret ediyorlar." Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemeyen adam yatağa dönerek yastıkların üzerine yerleşti. "Babamı ele geçiren ve sonunda onun yok olmasına yol açan bir değişim."

"Hera'nın ona saldırdığı günü mü kastediyorsun?" Başını yana eğdi. "Anlamıyorum."

Ve bunu yapmasına yardım etmeyecekti. Ne burada, ne de şimdi. İblis bu bilgiyi ona karşı kullanabilirdi. "Daha sonra."

Lazarus eliyle şişmiş vücudunu işaret etti. şaft. "Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi seninkini yapma zamanı."

"Pekâlâ." Dizlerinin üzerinde durarak adamın bacaklarının arasına yerleşti ve elini kalbinin üzerine bastırdı.

"Romantizmin saldırısından kurtulmam için bana biraz zaman ver."

Kuru ses tonu ters bir bakış kazandırdı.

Gözleri bir parça eğlenceyle parıldadı ve adamın paniği azaldı. Kızgınlığı da, geriye sadece uyarılma kalana kadar. Aşağı, aşağı eğildi ve dilini meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi. Saf, ham hisler içinde parladı ve bir nefes çekti.

Dudakları adamın karnını kaplayan kas iplerinin üzerinde ateşten bir iz bıraktı. "Baban gibi olduğunu söylüyorsun. O Canavar olarak bilinir. Penisinin büyüklüğü yüzünden mi?"

Lazarus neredeyse dilini yutacaktı. "Neden sordunuz?"

"Çünkü seninki de bir canavar olarak nitelendirilebilir. Söyle bana.

gerçeği. Bundan korkacağımı düşündün, değil mi?"

"Hayır. Bacaklarımdaki izlere vereceğiniz tepkiden korktum. Onlar-"

"Çekingenliğim için ölümcül mü? Kesinlikle doğru."

"Ben... şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Kadın onu şaşırttı.

"Bu bir ilk, değil mi?" Dikkatini adamın kalçasına çevirdi ve kasıklarından dizine kadar uzanan kristalleşmiş damarı yaladı.

Temas onun sisteminde bir şok etkisi yarattı. Tüm vücudu zevkle titredi.

Başka bir damarı takip ederken, yukarı uzandı ve parmaklarını ereksiyonun tabanına doladı. Adam inleyerek onun dokunuşuna doğru eğildi ve sonunda dudakları onun etrafında kapandı. Onu aşağıya, aşağıya, boğazının arkasına kadar emdi. Adam kükredi. Ateşli sıcaklık... ağzının ıslak, ipeksi derinlikleri... hayatta kalmak için çok fazla ama onu kurtarmak için yeterli değildi. Ter damlaları şakaklarından aşağı süzüldü. Çarşafı yumrukladı. İçinde, coşku ve baskı birleşmiş, ona eziyet ediyordu.

Benim kadını. Benim kadını. Ondan asla vazgeçmeyeceğim.

Sanki lezzetli bir ikrammış gibi onu emdi. Sanki ona doyamıyormuş gibi. Sanki ona asla doyamayacakmış gibi.

Ona sahipti.

"Evet. Evet!" Ona dünyayı vermek istiyordu. Her krallığı. Her mücevheri. Düşmanlarını ayaklarının altına sermek istiyordu. Her gece onunla sevişmek ve her sabah onunla uyanmak istiyordu.

Dişleri adamın şaftının başını hafifçe sıyırdı. Kalçaları kendi iradesiyle yukarı fırladı ve onu boğazının derinliklerine gönderdi. Kadın kabul ettiğini inlerken, ses ereksiyonu boyunca yumuşak titreşimler gönderiyor, tatmin onun içinden süzülüyor, hakkını talep ediyordu.

Lazarus patladı, daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde doruğa ulaştı.

* * *

Cameo, Lazarus'un yanına sokuldu. Daha önce biriyle çıkmış olan herkes muhtemelen ona sarılmasının bir anlaşma bozucu olduğunu söylerdi ama o bırakmayı reddederek sarılışını sıkılaştırdı.

Sanırım ona aşık oluyorum.

Neden olmasın ki? Amazonlarla, ayı değiştiricilerle ya da Harpy'lerle savaştığı her seferinde, zarar görmediğinden emin olmak için önce Cameo'yu kontrol etmişti. Misery ona saldırdığında, onu mutlu etmek için elinden geleni yapmıştı. Kendi orgazmını aramadan önce onun orgazm olmasını sağladı.

Birçok yönden onun intikamından önce geliyordu ve bunun farkına varmak onu heyecanlandırıdı. Belki de aralarındaki mesafeyi açmak için bir şansları vardı.

Peki ya vizyonlar?

İblis kafatasına vurdu ve derisinin yüzeyinin altında tanıdık ama yine de garip bir karıncalanma yankılandı. Lazarus'un gelişinden beri yaşadığı bir karıncalanma. Anlamadığı bir ürperti -tıpkı onun bacaklarından akan parıldayan nehirlerden duyduğu korkuyu anlamadığı gibi.

"Bana babanı ele geçiren değişimden bahset," dedi. "Onun yok olmasına ne yol açtı?"

Gerildi ama itiraf etti: "Uzuvlarımda gördüğünüz çizgiler... onlar kristaller ve beni yavaş yavaş öldürüyorlar."

Kadın oturur pozisyona geçti. Yataktan fırlamadan önce onu tekrar kendi tarafına çekti. "Ama... sen  ld r lemezsin. Uzun süreliğine değil. Dirilişin bunun kanıtı."

"Yıkım  l m anlamına gelmek zorunda değil. Hera'nın var olan en güçlü adam olan babamı nasıl yakalayabildiğini sanıyorsun? Çünkü o da kristalleşmeye başlamıştı."

Dehşet kanını buzlu çamura çevirdi. "Buna ne sebep oluyor? Bunu durdurmanın bir yolu var mı?"

"Fark etmez." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek onu okşadı. "Ben kendi sonumu kabul ettim. Sen de kabul edeceksin."

Başını sertçe salladı. "Senin sonunu asla kabul etmeyeceğim."

Onun şakağını öptü, i  çekti. "Yapmalısın."

"Sana imgelemden bahsettiğimde benimkini kabul ettiğin gibi mi?" diye tersledi.

"Bu farklı. Seninki bir hareket değişikliğiyle  nlenebilir. Kristaller yayılıyor ve hareket alanımı kısıtlıyor. Bir gün beni de kaplayacaklar."

Onu daha yeni bulmuşken kaybetmek mi? Hayır! "Bir panzehir olmalı."

"Bana güvenin. Araştırmam sırasında tüm kaynaklarımı tükettim. Ama yok. Ve şimdi, çabalarımı başka bir şeye yöneltiyorum. Son nefesimi vermeden önce, düşmanlarımızın yok edilmesini sağlayacağım."

Benim değil. Senin değil. Ama bizim. "Lazarus." Onsuz devam etmek istemiyorum. "Torin ve Keeley ile konuşabiliriz. Sana yardım edebilirler-"

"Hayır. Senden başka kimseden yardım kabul etmeyeceğim. Bunu yapmak zayıflığımı ortaya çıkarır. Babam gibi kaçırılma riskini göze alacağım, kaderimi hiçbir şekilde değiştiremeden felçli bir farkındalık içinde yaşamaya mahkum olacağım. Ve bu yüzden benden ayrılmayacaksınız," dedi. Bir emirdi, soru değil.

"Tabii ki yapmayacağım." Neden böyle korkunç bir şey düşünsün ki? Yardım kabul etmeme konusunda ciddi miydi? Gururu o kadar büyük müydü? Ödül -onunla daha fazla zaman- yeterli değil miydi? "Ama seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

Şimdiden bir fikir kök salmaya başlamıştı. Pandora'nın kutusu... Sabah Yıldızı'nın hâlâ içinde hapsediği düşünülüyor. Ya varlık kristalleri çıkarabilseydi?

Sabah Yıldızı'nı serbest bırakmak için Cameo'nun kutuyu bulup açması gerekiyordu. Bu süreçte kendini ve arkadaşlarını öldürecek. Lanet olsun! Başka bir yolu olmalıydı.

"Umarım sakıncası yoktur," dedi, "ama haftamızı çoktan planladım. İlk olarak Juliette'i avlayıp öldüreceğiz. İkincisi, Hera'yı avlayıp hapsedeceğiz. Gördünüz mü? Eylem değişikliği, yeni bir sonuç. Sen yaşayacaksın. Üçüncüsü, her boş dakikamızı yatakta geçirip binlerce ömür boyu sürecek anılar biriktireceğiz."

Onu, yaratılıştaki en yaşlı kadın olan Keeley ve gezegendeki en iyi araştırmacı olan Torin'le konuşmaya ikna etmek zorundaydı. "Aslında Juliette'e saldırıyor olacağım. Sana daha önce söylemeye çalıştım ama dikkatimi dağıttın. Beni düelloya davet etti ve kazananın seni alacağını iddia ediyor."

Gerginlik ondan yayılıyordu. "Düello olmayacak. Ölüm darbesini ben indireceğim."

En azından Juliette'in kazanacağını varsaymamıştı. Pek umut ışığı sayılmazdı ama her türlü umut ışığı onun için yeniydi, bu yüzden şikâyet etmeyecekti. "Birlikte çalışacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Yapacağız. Ben emir vereceğim, sen de itaat edeceksin."

"Hayal kurmaya devam et, Neandertal Adam. Ben kendi işimi

Yüzyıllardır Savaş Bakanı olmayan bir takvim, teşekkürler."

"Çok yazık. Yüzyıllardır Harpy'yi öldürmeyi hayal ediyordum."

Cameo yastığını kabarttı. "Önceden yalnızdın. Şimdi ben varım. Bu nedenle, rüyalarının elden geçirilmesi gerekiyor."

"Sana sahibim." Onun yanağını okşadı. "Ve seni böyle seviyorum. Açıkça benim olduğunu kabul etmen."

Dikkatini dağıtmaya mı çalışıyorsun? "Beni kutsayacaksın. Düşmanınızla sizin adınıza savaşmamı izleyeceksiniz. Ben onun kışını tekmelerken bana tezahürat yapacaksın. Bunu bana bir armağan olarak kabul edin... çünkü ben size varlığımı armağan ettim."

Dişlerini sıktı. "Gördüğüm kadarıyla biri Viola'yla takılıyormuş."

Başka bir umut ışığı: onunla çalışmemişti!

"Evet. Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti.

"Büyüdüğümde onun yerinde olmak isteyebilirim."

Burnunun kenarını sıktı. "Benden istediğin şeyin varlığımın her zerresine ters düştüğünün farkındasın, değil mi?"

"Evet."

"Ve hala soruyorsun."

"Yanlış," dedi. "Sorduğumu hatırlamıyorum, sadece söyledim. Yani, anlaşılmamızdan başka ne çıkarım olacak ki? Yapılacaklar listenin sadece sana faydası var. Peki ya benim listem? Juliette ile konuş, Pandora'nın kutusunu bul. Sabah Yıldızı'nı serbest bırakmanın bir yolunu bul. Belki, sadece belki, bu süreçte seni kurtarırım." Çünkü seni sadece sensiz yaşamak için hatırlamak

istemiyorum.

"Harpy'nin söylediği hiçbir şeye güvenemezsin." elik gibi kaskatı kesilmişti, yarı hırıltı, yarı i çekiş gibi bir ses çıkardı. Adamın Sabah Yıldızı hakkında hiçbir soru sormadığını fark etti. Söylentileri duymuş olmalıydı. "Boş zamanlarımızı yatakta geireceğimizden bahsetmiştim, değil mi? Orgazm listende bir ila on numara arasında olmalı."

"Orgazmlar ikiden ona kadar."

"En azından değerlendiriyorlar." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Muhtemelen daha zayıf bir kadınla takılmalıydım."

"Daha zayıf kadınlarla birlikte oldun. Benden önce çıktığın herkesle." Cameo onun üzerine yuvarlandı, yüzünde garip bir şeyler oluyordu. Dudaklarının kenarları kalkıyor muydu? Bir gülümseme iek açmak üzereydi! Sadece Lazarus'un gerçekleştirebileceği bir mucize.

Sefalet zihnine ulaşıp ağzının etrafındaki kasları taşlaştırıyor gibiydi ve gülümseme dürtüsü kayboldu.

"Yani," dedi ve içini çekti. "Beni kutsayın." Büyük, güçlü, nasırlı elleriyle çenesini ereveledi.

"Ona güvenmeyecek misin?"

"Tabii ki hayır." Ama yine de Cameo kutuyla ilgili her türlü ipucunu araştıracaktı.

Lazarus sabır için dua eder gibi tavana baktı. "Bana böyle baktığında, gnişığım, seni hiçbir şeyden mahrum edemem. Seni kutsuyorum."

22

"Eğer gerçekten kalenizin kralıysanız, kadınınız da kraliçedir. Ona kraliçeymiş gibi davran."

-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı

Lazarus mümkün olan son saniyeye kadar Cameo'yu yatakta tuttu. Kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyince, onu Alaska'nın ücra bir köşesine götürdü. Buz dağlarıyla çevrili bir orman ve sözde Harpy'ler için tarafsız bir bölge. İlk gelenler onlardı.

Düello bir saat içinde başlayacaktı. Araziyi incelemek, tuzakları kontrol etmek ve Cameo'nun her türlü avantaja sahip olduğundan emin olmak için yeterli bir süre.

Cameo'nun dört arkadaşı Eagleshield'ları kurallara göre oynamaya zorlamak için gelmekte ısrar ettiği için yan yana iki çadır kurdu. Kaia ve Gwen, Keeley ve Viola. Kendini borçlu hissediyordu.

Garip bir his. Özellikle de Juliette'i öldürmenin hâlâ onun işi olduğuna inandığı için. Onun ayrıcalığı.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. Böyle olmak zorunda. Harpy'lerin yaşam tarzını herkesten daha iyi anlıyordu. Klanlar yırtıcıydı; zayıflık hissettiklerinde saldırırlardı. Öyle ya da böyle, Cameo gücünü kanıtlamak zorundaydı, yoksa Eagleshields onu sonsuza dek kolay lokma olarak görecekti. Ve sonra Lazarus dövüşten önce Juliette'in kafasını kesse bile onu seçecekler, seçecekler, seçeceklerdi.

"Savaş öncesi bir ritüeliniz var mı?" diye sordu Cameo'ya.

"Herkesin yok mu?"

"Yap şunu." Vücudu daha fazlasını yapması için ısrar etmeye başlamadan önce onu olabildiğince uzun süre öptü. "Tuzaklar için bir tarama daha yapmak istiyorum."

"Efendim, evet, efendim."

Kalkıp kamp alanının çevresindeki bir mil yarıçaplı alanda yürüyüşe çıkmadan önce kızın burnunu çimdikledi. Her nefes verişinde yüzünün önünde sis dans ediyordu. Belki de bölge tarafsızdı. Kara mayınları, gizli çukurlar ya da saldırıya hazır bekleyen ordular yoktu.

Memnun bir şekilde çadırlara döndüğünde bir avuç Eagleshields'ın nihayet geldiğini gördü. Bira içip ağaçlara tırmanıyorlardı ve onu gördüklerinde el salladılar.

"Juliette eyer getirmiş," diye seslendi biri. "Bu gece sana sıkı bir şekilde binmeyi planlıyor."

Kırmızı göz kırptı. Yürümeye devam et. Eğer şimdi bir Harpy öldürürse, klan daha sonra feryat edebilirdi.

Çadırın görece sıcaklığına girdi ve durum değerlendirmesi yaptı. Kutu bir kez daha boynuna asılmıştı.

Viola'dan aldığı yüzük hemen yanında asılı duruyordu.

Cameo için aldığı mücevherler hâlâ cebinde bir delik açıyordu.

Giderek daha fazla, ilk eşya onu kaçamadığı cızırtılı bir suçluluk duygusuyla doldurdu. Eğer Cameo kutunun onda olduğunu öğrenirse, ondan nefret edecekti. Onu asla affetmeyecekti.

Kristal formumda donmuş olacağım. Ne fark edecek ki?

Onun nefretiyle başa çıkabilirdi ama ölümüyle değil.

Sorun: Donmuş bir haldeyken onu ya da kutuyu koruyamazdı. Eğer biri emaneti çalıp Cameo'ya karşı kullanırsa.

Lanet okudu. Belki de kutuyu Lordlardan birine, Cameo'nun asla bilmemesi, görmemesi ya da dokunmaması şartıyla verebilirdi. Sırların eski bekçisi Amun, sessiz kalma sanatını mükemmelleştirmişti. Kutuya sahip olduğu süre boyunca

sayısız sırrı dökmeden tek bir kelime bile edemezdi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Lazarus ona güvenebilir miydi?

Belki. Muhtemelen. Tabii Amun'un kendi suçluluk duygusu onu arkadaşlarına güvenmeye itmediyse. Haber Cameo'ya ulaşacaktı.

Lazarus onun hayatını riske atmak istemiyordu. Yarattığı heykeller gibi sonsuza dek kilitli kalacaksa, Cameo'nun sadece yaşadığını değil, geliştiğini de bilmeliydi.

"Volta atıyorsun," dedi Cameo, sakın ve soğukkanlı ama tam olarak toparlanmış değildi. Ses tonundan hüznün damlıyordu.

Bakışları onu aradı. Bakışları her zaman onu arardı. Çıtırdayan bir ateş çukurunun önünde oturmuş, onun kullandığını hiç görmediği bir kılıcı bileyliyordu. Siyah bir kumaş parçası kabzanın bir kısmını kaplıyordu.

"Benim için gergin misin?" diye sordu.

"Kazanacaksın." Bir emir. Kadının yanına oturdu, boynundaki yüzüğü çıkardı ve zinciri kadının başına geçirdi. Eğer bugün ölürse-

Bugün ölmeyecekti. Onu bırakmaya hazır değildi. Hiç hazır olacak mıydı?

Yine de en kötüsüne hazırlanmak zorundaydı. Yüzük onun hapisane diyarından tek çıkış yolu olabilirdi. Ağırlığını gömleğinin altına sıkıştırdı.

Eğer en kötüsü olursa, onu bulacağım. Onu her zaman bulacağım.

"Madem kazanacağımı düşünüyorsun," dedi, "neden-"

"Her zaman bir yedek planınız olsun." Cebini karıştırdı ve elmas muştaları çıkardı. "Bunlar senin için. Bana bir iyilik yap ve onları Juliette'in kanına bula."

Güzel silahı yerine yerleştirirken eli titredi, mücevherler ışıktaki parlıyordu. Güzel tenine bastırıldığında ne kadar da güzel görünüyorlardı.

"Hediye için ve gazabını bana emanet ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Kadının minnettarlığı onu beklenmedik bir şekilde etkiledi ve sanki az önce

kalbine bir ok sapladı. "Sen tanıdığım en güçlü savaşçısın."

Kılıcı bir kenara bıraktı ve bacağını onunkinin üzerine atarak kucağına yerleşti. Parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken güzel kokusu adamı sarmıştı.

"İntikamını çaldığım için bana kızacak mısın?" diye sordu.

Adam kadının belini kavradı ve onu doğrudan sertleşen gövdesine doğru çekti. İkisi de nefes nefese kaldı. "Juliette'i öldürmek için uzun süre bekledim, bunu hayal ettim, arzuladım."

İki parmağıyla çenesini sıkıştırarak başını eğdi ve bakışlarını kendi bakışlarıyla buluşturmaya zorladı. Uyarılmışlık, gümüş rengi irislerini tunç grisine çevirmişti. "Sorumu cevap vermedin."

Çünkü ona verecek bir cevabı yoktu. Tek bildiği, ona zarar vermeden dövüşmesini engelleyemeyeceğiydi; bu yüzden onu durdurmayacaktı.

Çenesini kavradı, sadece onun görünüşünün, teninin yumuşaklığının ve paylaştıkları şaşırtıcı bağıın tadını çıkardı. Sonra ellerini kızın saçlarına götürdü ve ipeksi telleri avuçladı. "Öpüşmek varken neden sohbet etmeye bu kadar kararlısın?"

Sanki bedeni düşüncelerine yetişmek zorundaymış gibi gözleri ağır çekimde kısıldı. "Neden öpüşmeyi her kişisel konuşmayı durdurmak için bir araç olarak kullanıyorsun?"

"Seninleyken öpüşmek için her bahaneyi kullanırım." Hızla dönerek onu sırt üstü yatırdı ve üzerine çıktı. Kızın nefesi kesildi; adam ağzını onunkine bastırarak hızlı bir tat aldı.

"Yapmamalıyız," diye fısıldadı, sesi lezzetli bir şekilde skandala dönüşmüştü. İhtiyaç onun içini ürpertti. "Yeterli zamanımız yok. Dışarıda insanlar var. Bizi duyacaklar."

"Her zaman zaman vardır. Ve bırakın insanlar duysun."

Juliette duysun. Bilsin.

Küçük bir intikam aracı, ama Harpy'yi sarsmaya yararsa? Kazanmak için seks yapmak Cameo'nun zaferini çok daha tatlı kılardı.

Bacaklarının arasına diz çöktü, onu tamamen soymak, sırtına kazınmış kelebeğe saatler ayırmak istiyordu ama kadın haklıydı; zaman onların dostu değildi.

Pantolonunun düğmelerini açtı, fermuarını indirdi... sonra bir parmağını külotunun kenarına sokarak malzemeyi çekip çıkardı ve şimdiye kadar gördüğü en sıcak, en pembe oyun alanını ortaya çıkardı.

Adını mırıldandı. Bir yalvarış. O da kulak verdi. Onu yalamak için başını eğdi ve kız onun adını haykırdı.

Kadının her yeri tatlıydı. Yalamakla yetinmedi. Emdi ve kemirdi ve kadın ona karşı kıvrandı, hatta onun adını söylemeye başladı. Kadının sesindeki keder kolayca kaybolurken adam zevk alıyordu; kadının tutkusunu duyuyordu.

Bunun için intikamından seve seve vazgeçebilirdi. Ona nasıl kızabilirdi ki?

"Birlikte olduğumuz her gün sana sahip olacağım. Tıpkı bunun gibi," diye nefes aldı onun hassas tenine karşı.

"Evet." Tüyleri diken diken oldu. "Evet!"

Çadırın dışında ayak sesleri duyulunca kulağı seğirdi. Biri çadırın kapısını kırana kadar yaklaşık on beş saniye geçti. Hayal kırıklığıyla hırladı.

Durmaya hazır değilim. Asla hazır olmayacak!

Lazarus... tamamen... onu yuttu. Dilini sertçe bastırarak onu hızlı ve acımasız bir doruğa ulaştırdı. Kadın memnuniyetle kıvranırken, Lazarus onun giysilerini düzeltti, aletini ayarladı ve onu oturur pozisyona getirdi. Koyu renk saçları düğümler halinde kollarından aşağı döküldü.

Mükemmel zamanlama.

"Hey!" Kaia kafasını kapaktan içeri uzattı. "Başlangıç zili çalmak üzere."

Cameo sakinleşmek için mücadele etti. Yanaklarında pembe bir parıltı vardı ve dudakları çiğnendiği için hafifçe şişmişti.

Kızıl saçlı ona göz kırptı. "Kızımızı doğru düzgün motive ediyorsun, ha?"

Cameo'nun yanaklarındaki renk daha da derinleşti.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

Kaia'nın ondan nefret etmek için sebebi vardı. Çocukken onu Juliette'in zincirlerinden kurtarmıştı. Karşılığında, çıldırmış bir halde kaçmak isterken onun pek çok arkadaşını katletmişti. Bunun ona bir faydası olmamıştı. Ne kadar zayıf düşmüş olsa da, Juliette onu çok geçmeden bulmuş ve cezalandırmıştı.

Ama yıllar sonra Juliette ona Kaia ve Strider'ı ne pahasına olursa olsun ayırmasını emretti. Ne kadar korkunç olursa o kadar iyiydi. Soyma Çubuğu tarafından zorlanan Lazarus çifte sonsuza dek musallat olacaktı. Özgür iradesini ancak Strider'ın kafasını kesmesine izin verecek kadar uzun bir süre için geri kazandı ve mutlu çiftin sonsuza dek mutlu olmalarını sağladı.

Kaia'ya olan borcunun tamamı ödenmişti.

Lazarus Cameo'nun elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Büyüleyici bir zarafetle yeni kılıcını sırtında asılı duran keseye yerleştirdi.

İçgüdülerıyla hareket ederek onu kendine doğru çekti. "Dışarıdayken beni düşünme. Aklın elindeki görevde olsun, sadece elindeki görevde, kazanmakta. Ne daha fazlası ne de daha azı."

Bir yanı Juliette'in saatlerce acı çekmesini izlemekten zevk alsa da, diğer yanı Cameo'nun güvende olmasını tercih ederdi... ve kollarına geri dönmesini. "Ayrıca, eğer onu beş dakikadan kısa sürede öldürürsen," diye ekledi, "seni ödüllendireceğim."

Göz kapakları ağırlaştı, bakışları boğucu bir hal aldı. "Ellerinle mi yoksa ağzınla mı?"

"Saçmalama. Benim sikim."

Kız onaylarcasına miyavlarlarken, adam başını eğerek kızın dudaklarına sert bir öpücük kondurdu ve ciğerlerindeki havayı ona verdi. Ona asla doyamayacaktı. Kız ona karşı yumuşadı, dilini onunkine doğru itti ve-

Onun kucağından sıyrıldı. Nefes nefese, "Juliette beş dakika içinde ölmüş olacak, sana söz veriyorum. Fermuarını indirdiğinden ve canavarının hazır olduğundan emin ol." Başı dik bir şekilde çadırdan çıktı.

İki hançeri avuçladı ve yanaklarını tokatlayan soğuk havayla onu takip etti. Tüm Eagleshield klanı gelmişti, yüzlerce Harpy alanı doldurmuştu.

Cameo'nun arkadaşları yol göstermek için gölgelerden çıktılar. Grup her adımda tehditkâr bir şekilde ilerliyordu ve Cameo hiç bu kadar gurur duymamıştı. Kadınım da bu var.

İleride, daha da büyük bir Harpy kalabalığı bir çember oluşturdu -Yuhalama çemberi.

"Yolumuzdan çekilin," diye emretti Keeley. "Bana boşuna Kızıl Kraliçe denmiyor. Benim varlığım da bedenler patlar."

Viola, "Ya da yolumuzda kalabilirler ve ben de onların kopmuş kafataslarını tasarımcıların cadı çantalarını yapmak için kullanabilirim," dedi.

Kaia ve Gwen tek kelime etmedi, sadece yerinde kalacak kadar aptal olan herkesi itip kaktı. Cameo, Juliette'in beklediği çemberin ortasına ulaştı.

Eski işkencecisinin görüntüsü, ilk karşılaşmalarından beri içinde yaşadığı öfkeye yeni bir hayat verdi.

Eski günlerde olduğu gibi bronz bir göğüs zırhı, deri bileklikler ve bunlara uygun bir peştamal, bronz kalça ve incik korumaları giyiyordu. Onu kaç kez giydirmiş ve soymuştu?

Cameo, en savunmasız bölgelerini örtmek için zincir posta ekleri olan siyah deri giyiyordu: kalp, karın, pazılar, uyluklar ve baldırlar. Ekler Juliette'in hantal zırhından daha hafifti. Daha da iyisi, Cameo her parçayı kendisi yapmıştı, işçiliği dikkat çekiciydi.

Yürürken saçlarını bir örgüyle tutturmuştu. Daha sonra çözeceği bir örgü. Onu tepeden tırnağa öperken ve yalarken saç tellerini avuçlayacaktı. Adını haykırır, tırnaklarını sırtına geçirirdi. Onu tamamen almasını isterdi, hiçbir şeyi esirgemedi.

Bir Eagleshield savaşçıların arasına girerek şöyle dedi: "Pekâlâ. Bu partiyi başlatalım. Kural falan yok. Dövüş ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar sürecek ve sadece bir kadın kurtulacak. Kazanan, Zalim ve Sıradışı Lazarus'un sahipliğini geri alacak."

Harpiler tezahürat yaparken, o öfkeyle alevlendi.

"Onu geri kazanmakla ilgili düşüncelerinin tadını çıkar - sahip olacağın tek şey onlar. Ona hiç sahip olmadığından değil. Ama benim var. Ona sahibim. Beni kendi özgür iradesiyle seçti. Eşleştirme çubuğuna ya da zorlamaya gerek yok." Cameo kılıcını kınından çıkardı, metal ısıklık çalıyordu.

Kalabalığın çoğu irkilirken ya da ağlarken, o gülümsedi ve kadınına bir öpücük kondurdu. Kadın onu herkesin önünde sahiplenmişti.

Juliette kendi kılıcını kınından çıkarırken çığlık attı.

"Melankolinin Annesi bugün ölüyor!"

Alkışlar bir kez daha yankılandı.

"Ne bekliyorsunuz?" Spiker sırtarak geriye doğru koştu.
"Başla!"

Başlama zili. Cameo ve Juliette birbirlerinin etrafında dönerken kalabalık ısıklık çaldı ve tavsiyelerde bulundu, iki aç yırtıcı hayvan görünürde bir yemek bekliyordu. Cameo kaydı ama dik durmayı başardı, botlarının sırtı zemini kaplayan kaygan buza karşı çok az koruma sağlıyordu.

Lanet olsun! Neden onun ayakkabılarını düşünmemiştin? "Pandora'nın kutusunu merak ediyor musun?" Juliette ona sordu. Onun Küçük metal çivilere sahip botları yürüyüşünü yumuşak ve zarif hale getiriyordu.

"Nerede o?" Cameo sordu ve Juliette irkildi. "Sen biliyor musun?"

Lazarus kaskatı kesildi. Sormuştu. Neden sormuştu? Harpy'ye güvenmeyeceğini söylemişti.

"Eşimi sorgulamalısınız," dedi Juliette, şimdi kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Hera'ya göre onu o çalmış."

Küfür etti. Cameo sarsıldı ve ayağını kaybetti. Elbette Juliette saldırmak için o anı seçti, Cameo'ya doğru hamle yaptı ve kılıcını savurdu.

"Hayır!" diye bağırdı.

Son saniyede Cameo dönerek yoldan çekildi ve engel oldu. Darbe onun kaymasına neden oldu ve bu kez düşüşünü durduramadı.

Juliette kılıcını ölümcül bir hassasiyetle savurdu ama Cameo yere düştüğü anda yuvarlandı ve keskin ucu buza çarptı.

Cameo bacaklarını iterek Juliette'in bacaklarının arasından geçti ve Harpy'nin arkasına atladı, yarı otomatik silahı avucunda ve nişan almıştı. Boom! Bum! Lanet olsun. Yakın mesafeden bile, kurşunlar Juliette'in zırhına herhangi bir bedensel zarar vermeden çarptı.

Kaşlarını çatan Harpy döndü ve bir hançer fırlattı. Silah Cameo'nun bileğini kesti. Silahı düşürdü ve kendini beğenmiş bir Juliette onu yerden aldı.

Lazarus ağırlığını topuklarına verdi. Kimıldama. Kimıldama. Değil. Kimilda. Cameo'da bu var.

Juliette şarjörü boşaltarak Cameo'ya ateş etti. Mucizelerin mucizesi, Cameo her kurşundan kaçmayı başardı.

Boş silahı bırakan Harpy hedefine yaklaştı... daha da yaklaştı. Cameo hançerini çekip çıkardı ve Juliette'in bir sonraki kılıç hamlesini engelledi. Savuşturdu, döndü ve kendi saldırısını yaptı. Çın, çın, çın.

Dişiler vahşi bir dansa başladılar, neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyorlardı. Neredeyse. Yine de iki dövüşçünün arasına girip Juliette'in boynunu bir dal gibi kırmamak için başka tarafa baktı. Bakışları çemberin hemen dışında buzun üzerinde süzülen bir kadına takıldı ve kaskatı kesildi.

Hera.

Kolundaki kristalleri fark ettiğini belli etmek için bir parmak ucunu pazılarında gezdirirken onu sabit bir niyetle izledi.

Kırmızı noktalar görüşüne geri döndü. Yerinizde kalın. Hareket etmeyin. Ruhunun derinliklerinden gelen bir emir. Eğer Cameo'nun dikkatini dağıtıp ona zarar verirse, sonsuza dek pişman olacaktı.

Hera'nın umudu bu muydu? Onu harekete geçirip Cameo'nun sonunu getirecek katalizör olmasını sağlamak mı?

Kaltak. Hançerlerini sıkıca kavradı ama başka bir şey yapmadı. Olması gerekenden daha kolay bir görevdi.

İçinde yaşayan öfke. Ama sonra Cameo'nun geleceğine dair gördüğü imgeyi hatırladı. Hera'yı öldür, Cameo'yu öldür.

Bir köleleştirme, yaklaşıyor. Kraliçeyi yenecek ve kızı kurtaracaktı.

Cameo acı içinde homurdandığında dikkati dövüğe döndü ama Hera'yı da gözünün önünden ayırmadı. Kadını için bir hamle yaparsa, hazır olacaktı.

Juliette bir darbe indirmiş ve Cameo'nun savunmasız boynunu kesmişti. Yaradan kan akıyor, kıpkırmızı sıçramalar buzu süslüyordu. Keskin bir nefes aldı, yaranın ne kadar derine ulaştığından emin değildi. Dizlerinin üzerine çöktü, bir sonraki çarpışma hançeri elinden düşürdü.

Hareketleri yavaşladı ama yine de geriye doğru dönmeyi başararak bir yara daha almaktan kurtuldu. Doğrulduğunda, vücudu buz parçalarıyla kaplanmış, silahları elinden alınmıştı. Elmas muştaları ve kalan birkaç hançeri Eagleshields tarafından çalınmıştı.

Kaia ve Keeley elmas muştaları almayı başardılar ve Cameo'ya fırlattılar. Gülümseyen Juliette ona doğru atlarken Cameo onları yakaladı.

Çarpışmadan hemen önce Cameo çömeldi. Harpy başının üzerinden süzüldü ve Cameo göğüs zırhının kenarına yapışarak onu durdurdu ve havada çevirdi. Juliette yere düşerken kılıcını tutamadı ve nefesi kesildi.

Cameo, Harpy'nin omuzlarına bindi ve elmas muştaları Harpy'nin bir zamanlar güzel olan yüzünü paramparça etti. Buza kan sıçradı. Bir diş havada süzüldü. Sonunda Juliette kurtuldu ve Cameo'yu sırtına fırlattı.

Hep birlikte ayağa kalktılar ve birbirleriyle yüzleştiler.

Eagleshields Juliette'e önerilerde bulundu. "Hala atan kalbini sök!"

"Onu bebek yapıcısında tekmeleyin!" "Gözbebeklerini ganimet olarak alın!"

Juliette bir kolunu kaldırdı ve alkışlar yükseldi.

Cameo etrafına bakındı, yüz hatlarını karartan bir yılgınlık ifadesi vardı. Çenesini kaldırdı... ve yumuşak, unutulmaz bir melodi mırıldandı.

Lanetler duyuldu. Harpiller kulaklarını kapattı. Hera irkildi.

Cameo mırıldanmaya devam etti. Bazı Harpyler dizlerinin üzerine çöktü. Diğerleri hıçkıra hıçkıra ağladı ve açıklıktan koşarak uzaklaştı.

Kaia, Gwen ve Keeley bile ağladı. Viola soldu.

Lazarus titremeye başladı. Saniyeler içinde keder içini kapladı, onu doldurdu ve neredeyse boğacaktı. Ve sonunda süzüldüğünde, arkasında yapışkan bir tabaka bıraktı.

Cameo'nun sesi onu hiç bu kadar sert ve derinden etkilememişti. Tek istediği onu kollarının arasına almak ve her gün, her saat, her dakika yaşamak zorunda kaldığı travmalardan korumaktı.

Bu sefer farklıydı.

Anıların ani saldırısına karşı savunması yoktu. Pişman olduğu her eylem. Sevdığı ve kaybettiği herkes gözünün önüne geldi. Karanlık düşünceler onu takip etti: En çok arzuladığım şeye asla sahip olamayacağım. Cameo yanımda olmadan Hera'yı yenebilecek kadar güçlü olamayacağım. Zaten zayıflamış durumdayım... ama Cameo olmadan hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Bu imkansız bir durum. Hiç umut yok. Hiç umut yok.

Juliette avuçlarını kulaklarına bastırarak, "Dur," diye emretti. "Bunu durdurmak zorundasın!"

Cameo cevabını söyledi, kelimeler kullandığı tüm silahlardan daha keskindi. "Kural yok, unuttun mu?" Harpy'nin düşen kılıcını aldı ve yavaşça yaklaştı.

Juliette eğildi ve hıçkıra hıçkıra ağladı. Cameo'nun sesi binlerce hayal kırıklığı ve pişmanlık içeriyordu, her biri Lazarus'unkine karışıyordu... sonunda acısına son vermek için bir davet sunuyordu. Burada ve şimdi. Dünya onsuz daha iyi bir yer olurdu. Çok daha iyi.

Ürkütücü melodinin kendine ait bir hayatı vardı, karanlık bir hayat, kasvetli.

Ve o kadar güçlüydü ki, ülkenin üzerine korkunç bir gölge düşürdü.

Zaten soğuk olan hava buz gibi oldu. Kuşlar ciyakladı ve ağaçlardan uçtu. Hayır, ağaçlardan değil, ağaçların içine doğru. Kendilerini öldürmeye mi çalışıyorlardı? Umutsuzluk ve çaresizliğin acımasız sarmalından kaçmak için her şeyi yaparlar!

Lazarus, bir hançerin ucunu göğsüne bastırdığını ve bıçağı kalbine saplamaya hazırlandığını fark ettiğinde daha çok titredi.

Ölüm... Huzuru deneyimlemenin tek yolu...

Kendini durduramadı. Dur, durmak zorundaydı.

Son saniyede hançeri kaldırdı ve kulaklarından birine sapladı. Hareketi diğer kulağıyla tekrarladı.

Başının içinde keskin bir acı patladı ve boynundan aşağı ılık bir sıvı damladı; en azından umutsuzluk hissi azaldı.

Dişlerini sıktı, ruhunun derinliklerinde Cameo'nun her gün yaşadıklarının bir benzerini yaşadığını biliyordu. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Zavallı, sevgili dişisi.

Kelimelerin inşa etme ya da yıkma gücü vardı ve o gün bunu kesinlikle kanıtlamıştı. Onun tüm savunmalarını yıkmış, geriye sadece savunmasızlığını bırakmıştı. Juliette için de.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken Harpy dizlerinin üzerine çöktü. Düşmüş bir hançere doğru süründü, ancak yarı yolda durup kuru bir nefes aldı. Hızlı bir hamleyle hançeri kulaklarına sapladı. Ama çok geç kalmıştı.

Cameo bir, iki kez vurdu ve Juliette'in iki eli de yere düştü. Harpy acı içinde çığlık attı, fışkıran kütükleri göğsüne bastırdı.

Cameo soğuk bir gülümsemeyle kılıcı bıraktı ve Viola'nın ona fırlattığı küçük, tuhaf silahı yakaladı. Ucundaki bezi kaldırdı ve Lazarus hareketsiz kaldı, tanınırılık ona çarparken nefes almaya bile cesaret edemedi. Soyma Çubuğu.

"Hayır," diye bağırdı Juliette. Sesini duyamıyordu ama dudaklarını okuyabiliyordu.

Cameo ve Çubuk'tan kaçmak için umutsuz bir çabayla kalabalığa doğru koşmaya başladı. Kimse ona yardım etmek için öne çıkmayınca, sallanan bacaklarının üzerine tırmandı.

"Bu Lazarus için." Cameo Harpy'yi boğazından bıçakladı. "Onu Harpy kampında köleleştirdin. Şimdi ben de seni ruhlar aleminde köleleştiriyorum."

Yine dudak okumak zorunda kaldı.

Cameo bir kez daha iterek şişkin ucun Juliette'in diğer tarafından çıkmasını sağladı. Ağzından kan fışkırdı. Bir saniye sonra ortadan kayboldu, çubuğun ucu yeni bir yaşam gücünün geçişiyle yüklenmiş parlak mavi renkte parlıyordu.

Juliette'ten geriye kalan tek şey arkasında bıraktığı kıpkırmızı bir havuzdu.

Ve bitti. Aynen böyle. En büyük düşmanlarından biri öldürülmüştü. Zevk ve memnuniyet hissetmeyi ya da bunun dışında hayal kırıklığı ve kızgınlık hissetmeyi bekliyordu. İlerlerken sadece rahatlama hissetti. Cameo zarar görmemişti.

Soyma Çubuğu'nu dikkatlice deriyle kapladıktan sonra, silahı Cameo'nun elinden aldı ve onu kollarına çekti. Bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşünmeyi reddetti. Bunun ilişkileri için ne anlama geldiğini.

Cameo'nun başının üzerinden Hera'nın bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Bir arkadaşını kaybettiği için mi, yoksa Misery onu da kederle doldurduğu için mi?

Tanrıça ortadan kayboldu. Zayıflamış mı? Zırhında bir çatlak olmalı.

Saldırmak için daha iyi bir şans olmayabilir. Peşinden gitmeliydi. Ama hızla uzaklaşmaya hazırlanırken, Cameo'nun kucaklamasına karşılık vermediğini fark etti. Kaşlarını çatı ve ona bakmak için geri çekildi.

Ondan sefalet fışkırıyordu. Gümüş gözleri donuktu, yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı.

İblis kontrolü ele geçirmişti.

Bakışları onunkilerle buluştu, gözyaşları kirpiklerine hapsolmüştü. "Öldür beni," diye fısıldadı. "Lütfen."

23

"Güçlü bir adamın kalesini onu zayıflatmadan alamazsın. Onu aldıktan sonra, güvende tutması için kadınına ver."

-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı

Sefalet Cameo'yu tüketti. Kelimenin tam anlamıyla. İblis ona bir termit ailesini hatırlatıyordu; o ise temeli çoktan delik deşik olmuş, yıkılmaya yüz tutmuş bir evdi. Her saat - her dakika- ona şimdiye kadar katlandığı her işkenceyi hatırlatıyordu. Alex'in ölümünü ve Lazarus'un kıyametini.

Benim hatam. Hepsi benim hatam.

Nüfusun yüzde yüzü siz olmasanız daha iyi olacaklarını düşünüyor...

Juliette'le kavga ederken, Cameo akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı. Misery'nin onu acılarının en kötüsüyle doldurmasına, pişmanlıklarının en kötüsünü iğnelemesine izin vermişti. Bu taşma dışarı taşmış ve rakibini mağlup etmişti. Ama zaferin korkunç bir bedeli vardı. Artık Cameo'nun zihnini karanlık düşünceler sarmıştı ve ne kadar çabalarsa çabalasın onlardan kaçamıyordu.

Umut yok, umut yok. Artık daha iyi bir hayat yaşayabileceğine inanmıyordu. Lazarus ölüyordu, damarlarında kristaller büyüyordu ve onu nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Zihni acıdı. Ruhu acıdı. Kimi kandırıyordu? Her parçası acıyordu. Sefalet, korkusunu ve kederini Lazarus için kullanmış, kalbini bir keman gibi çalmıştı.

Lazarus'un arkadaşlarına, "Korkunç bir melodi ona musallat oluyor," dediğini duymuştu. Lazarus haklıydı. Kendini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti.

Mantıksal olarak hislerinin yalan olduğunu biliyordu. Elbette biliyordu. Arkadaşları onu seviyordu ve ona yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Lazarus ömrünün sonuna kadar onunla kalmayı planladığını söylemişti. Ama gerçek ve mantık şu anda hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü ve titremeler onu sarstı. Lazarus'un onu eve nasıl getirdiğine dair hiçbir fikri olmadan yatağında yatıyordu.

İblis hafızasını sildiği için değil, zihinsel olarak geri çekildiği için. Bir gün diğerine karışıyor, içindeki acı hiç dinmiyordu.

Tüm bunlar olurken, yemek ya da içmek için hiçbir isteği yoktu -sadece ölmeme izin verin- ama Zalim ve Sıradışı Lazarus boğazından zorla yemek ve su geçirdi. Onunla savaşılabildi ama enerjisi yoktu.

Onun da duş almak gibi bir isteği yoktu ama adam birden fazla kez onu banyo kabinine taşımış, soymuş ve sabunlamıştı. Yine onunla mücadele edecek enerjiden yoksundu. Bunun bir önemi yoktu. Adam ona hiç asılmamıştı ve o da bunu umursamamıştı. Umursamamıştı. Gerçekten.

Sanki Hera'nın ya da babasının içeri girmesini bekliyormuş gibi sık sık sırtında kılıçlar ve elinde hançerlerle odada volta atıyordu. Bir ya da yirmi kez tehdit ettiği Misery'yi saymazsak, son iki düşmanı.

Cameo uyukluyordu, rüyaları çalkantılıydı. İblis ona incinebileceği yolları göstermeyi seviyordu. Son birkaç gecedir sürekli tekrarlanan Lazarus'un cenazesini görüyordu.

Uyandığında Maddox yatağının yanındaki sandalyede oturuyor ve ona ters ters bakıyordu. "Ziyaretçini pencereden atmamı ister misin?"

Lazarus onun adına, "Deneyebilirsiniz," diye karşılık verdi. "Ayrıca, buradaki ziyaretçi ben değilim. Sizsiniz. Onun olan benimdir."

"Bir koca gibi konuşuyorsun," diye tersledi Maddox. "Bir düğüne katıldığımı hatırlamıyorum."

"Onun erkeği gibi konuşuyorum. Tam olarak neysem oyum." "O zaman onunla ilgilenmek için daha iyi bir iş yap!"

Lazarus bir dizi küfür savurdu ve Maddox da aynı şekilde karşılık verdi. Her iki erkek de açıkça ormanın kralı unvanı için yarışan vahşi canavarlardı.

Şiddetin bekçisi olan Maddox'un öfkesi herkesten daha dengesizdi. İri kıyım adam Lazarus'a doğru tepiniyor, tehdit saçıyordu. Cameo durumdan kopuk ama aynı zamanda büyülenmiş bir halde onu izliyordu.

Lazarus onu yarı yolda karşıladı, hiç etkilenmemişti. Ulaşabilecekleri mesafeye gelir gelmez Maddox'un kalçasını bir basamak olarak kullandı, bir bacağını savaşçının boynuna doladı, ağırlığını kaydırды ve savaşçıyı yere itti. Yere iner inmez yuvarlandı, Maddox'u sırt üstü fırlattı ve arkadaşının üzerinde dikilmeye başladı.

Maddox kükreyerek onun göğsüne bir tekme attı ve geriye doğru savrulmasına neden oldu. Saniyeler içinde iki erkek de ayağa kalkmış ve yumruklarını savurmaya başlamıştı. Erkeksi saldırganlığın muhteşem bir gösterisiydi, evet ama buna bir son vermeliydi.

Bunu yapmak için konuşmak zorundaydı. Eğer konuşursa, işleri daha da kötüleştirecekti.

Kazanamıyorum. Etrafımdaki herkesi incitmeye mahkumum.

Ayrıca, eğer Lazarus Maddox'u öldürmek isteseydi, erkek ölmüş olurdu. Griffin gibi parçalara ayrılırdı. Yeteneği onu dehşete düşürmüştü.

Adamlar kavgaya devam ederek kızın odasını yerle bir etti, yatak da dahil olmak üzere her mobilyayı tahrip etti. Posterlerden biri devrildi ve ayakucu çatlayarak yatağı garip bir açıyla sıkıştırdı. Eğer Lazarus aynasını daha önce dolaba kilitlememiş olsaydı, onu da kaybedebilirdi.

Sonunda, Lazarus Maddox'un boynunu kırdı; bu da diğer savaşçıları çileden çıkardı. Aeron ve yeni dönen Paris odaya

koştu.

"Ne-"

"Buna hakkınız yoktu!" Bir kavga daha patlak verdi.

Lazarus bu savaşı da kazanmıştı ama bu kadar çabuk ya da kolay olmamıştı. Sanki zayıflamış gibi hareketleri yavaşlamıştı. Belki de öyleydi. O kristaller...

Öyle ya da böyle onu kaybedeceğiz.

Ailesinin geri kalanı yatak odasına koştu, Maddox, Aeron ve Paris'i yerde baygın halde gördü ve kısa sürede kahkahalar yükseldi. Komik olan şey. Kahkahalar onun ruh halini daha da karartmıştı.

Hiç adil değil! Benim yapamadığımı yapıyorlar.

Asla yapmayacağın şeyi, Misery yemin etti.

Ölüm'ün bekçisi Lucien, Lazarus'un omzunu sıvazladı. Bir noktada, o da yeraltı dünyasından dönmüş olmalı.

"Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum."

Galen duvara yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, ama senden hoşlandığını sanmıyorum."

Lazarus suçlayıcı bir parmakla savaşçıyı işaret etti.

"Avcılarınız bir keresinde Cameo'nun dilini kesmişti."

"Biliyorum." Yakışıklı sarışın kollarını açtı. "Bir şey değil."

Vahşi bir hırıltı odanın içinde yankılandı, kötü, çok kötü bir ölümün habercisiydi. En kadınsı yanı bu sese tepki verdi ve kendini kederin derinliklerinden çekip çıkaracağını düşündü, umdu... ama başaramadı.

"Hey," diye ekledi Galen. "O geçmişî yüzünden olduğu kişi. Onun kim olduğunu seviyor musun, sevmiyor musun?"

Cevabı beklerken kulakları dikildi. Lazarus

isteksizce, "Ben... biliyorum," diye itiraf etti.

Benden hoşlanıyor! Yine kendini yukarı çekmeye çalıştı ama yine başaramadı.

"Vay canına. Galen yanılmıyor." Anya nişanlısı Lucien'e tiksintiyle baktı. "Bu, adamlarının beni bir duvara mızraklamasına izin verdiği için o piçi affetmem gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Lucien. Aynı anda Galen de "Evet!" dedi.

Ne olursa olsun kendi odasından çıkmayan Torin, kalabalığın ortasında duruyordu. Kanında iblis hastalığının panzehiri olduğunu öğrendiğinden beri çok daha sosyal bir insan olmuştu.

Deri eldivenlerini çıkararak Galen'e doğru ilerledi. Sonra hınzır bir gülümsemeyle kanatlı adamın yanağını okşadı.

Galen geri çekildi.

Torin odadan dışarı fırladı ve "Kanımdan bir doz almakta sana iyi şanslar, enayi" diye seslendi.

Galen küfretti ve onu kovaladı.

Bir öfke kıvılcımı Cameo'nun göğsünü ısıttı. Dalga geçmeleri gülmelerinden daha kötüydü. O korkunç bir şekilde acı çekerken onlar eğleniyor, oyun oynuyorlardı.

Lazarus onun ruh halindeki değişikliği sezmiş gibi yatağa uzandı, yanına oturdu ve parmaklarını birleştirdi.

Başparmağını kızın morarmış parmak eklemlerine sürttü. "Bana geri dön."

Denedi. Çok denedi, bunu onun için yapmak için çaresizdi. Ama keder hâlâ içindeydi, onu pençeleyip parçalıyor, içini kan revan içinde bırakıyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve çenesi titredi.

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Sabin öne çıktı ve bir, iki kez el çırpı. "Pekâlâ. Parti sona erdi. Hepimiz aynı ekibin parçasıyız ve konuşmamız gereken şeyler var." O orijinal savaş kışkırtıcısıydı, her zaman işi zevkin önüne koyardı. "Geçtiğimiz hafta boyunca Hades ve Lucifer arasında iki yeni savaş yaşandı. Katarina'nın cehennem köpekleri sayesinde ilk raundu Hades kazandı. Ödüllerini almak için düşman saflarını darmadağın ederek "Femur'u Getir" adlı küçük ve tatlı bir oyunun tadını çıkardılar. İkinci raunt her iki tarafın da büyük kayıplar verdiği bir beraberlikle sonuçlandı."

Mırıltılar ve spekülasyonlar ortaya çıktı. Habercilerin - önbilgi verenlerin- lideri Lucifer'e nasıl tuzak kurulacağı. Maksimum sonuç nasıl elde edilir. Bu etkileşim Cameo'yu daha da üzdü.

Bu adamlar ve kadınlar bir bütündü. Sabin'in dediği gibi, aynı takımın parçasıydılar. Cameo her zaman kenarda kalmıştı.

"Dışarı," diye bağırdı Lazarus, sert sesi duvarlardan yankılanıyordu. "Şimdi. Herkes."

Protestolar patlak verdi. Ayağa fırladığında protestolar sona erdi ve ayak sesleri duyuldu.

Ashlyn tek başına kaldı. Ashlyn ve yerdeki baygın adamlar. Kimse onları dışarı çıkarmaya zahmet etmemişti. Kadın Lazar'ın yatağındaki yerini aldı.

Gözlerini ona dikmiş, gözünü korkutmak için elinden geleni yapıyordu ama kadın korkmaktan çok uzaktı.

"Kocam birkaç metre ötede uyukluyor. Ben kalıyorum ve arkadaşşıma yardım edeceğim," dedi. "Beni durdurmaya çalışın. Hodri meydan."

Bir yeteneği vardı. Bir odaya adım attığında, içeride geçen her konuşmayı duyabiliyordu. Az önce Lazarus'un kendi sözlerini ona karşı kullandığını düşünürsek, savaşçının Cameo'ya söylediği bazı şeyleri duymuş olmalıydı.

"İyi," diye homurdandı.

"Çok zarif." Ashlyn bir saatten fazla bir süre boyunca bir aşk romanının sayfalarını okudu. Bir zamanlar yetişkinler için peri masalları demişti bunlara. Ah, Lazarus'la birlikte bir peri masalının parçası olmak, kaderinde sonsuza dek mutlu olmak vardı.

İmkansız. İşte bu, dedi Misery. Elde edebileceğinin en iyisi.

Cameo ona inandı.

* * *

Ertesi gün Lazarus her zamanki gibi onu besledi ve yıkadı, aynı anda hem gayri şahsi hem de kişisel kaldı. Dışarıdan herhangi bir duygu belirtisi göstermeden ona dokundu, ama parmakları göğüslerinde ve bacaklarının arasında oyalandı. Şurada

önce bir uyarılma hissi yaşadı. Uyarılmayla birlikte umut da geldi.

İblis fısıldadı, "O ölecek. Acaba sebebi sen misin?"

Ağladı. Lazarus onu kuruladı ve yatağına geri götürdü.

Daha ne kadar yaşayacaktı? Ona daha ne kadar katlanacaktı?

Viola onu ziyaret etti ve görgü kurallarına dikkat ederek Cameo'nun yanına uzandı ve ona tasarladığı zırh hakkında her şeyi anlattı, kendisini ve evcil hayvanını aklında ölüm olan kanatlı bir canavardan korumak istiyordu. Cameo'nun yapması gereken tek şey zırhı yapmaktır.

Cameo hafif bir uykuya daldı ve Lazarus'un sesini duyunca uyandı. Typhonca konuşuyordu ve sesi kızgın geliyordu. Odadaki gölgelerin arasından onu balkonda dururken gördü, fırtına şiddetlenirken rüzgâr saçlarını savuruyordu. Viola'dan ya da başka birinden iz yoktu. Ta ki gökyüzüne yıldırım düşene kadar. Bir an için korkuluklara tünemiş, pençelerini demir çubuğa dolamış bir gök yılanı gördü.

Kalbi çırpındı ve-

Hiçbir şey. Gözlerini kapattı. Uyandığında fırtına durmuştu.

Lazarus yatak odasının kapısını açtı ve gülerek Urban ve Ever içeri koştu. Küçük çocuk yatağın ucuna atladı. Cameo tepki veremeyince, onun örtülerini ateşe verdi. Ever alevleri bir buz tabakasıyla söndürdü.

Hayat bensiz devam ediyor.

Cameo iç çekti ve ikizler gülmeyi bıraktı. Ever hıçkırdı ve Urban gözyaşlarına boğuldu.

Lazarus kendi iç çekişiyle çocukları salona koşturdu ve ailelerini çağırmak için bağırdı.

Ne tür bir canavarsın sen, o tatlı bebekleri ağlatıyorsun? Misery sordu.

Pençe, yırt. Acı keskinleşti ve iç yaraları kanadı.

Lazarus onun yanına döndü ve ıslanmış yanağına yapışan saçlarını düzeltti. "Seninle ne yapacağım, günüşiğim?"

İblisin milyonlarca cevabı vardı ama hiçbiri iyi değildi.

Cameo'nun zihni bir kelime ilişkilendirme oyunu oynayarak "hiçbiri iyi değil "den "iyi bir şey olamaz "a, "kaderinde ölmek olduğunu unutma "ya, "herkes bir noktada ölecek "e ve "Pandora'nın kutusu hepimizi öldürecek "e sıçradı. Juliette, Lazarus'un kutuya zaten sahip olduğunu söylemişti. Doğru mu söylemişti, yoksa eşiyile yeni diliminin arasını mı açmaya çalışmıştı?

Kesinlikle bir kama. Lazarus'un böyle büyük bir sırrı saklamasına imkân yoktu. Cameo'nun o kutuyu ne kadar istediğini -ihtiyaç duyduğunu- biliyordu. Sevdiklerinin hayatta kalmasının ona nasıl bağlı olduğunu.

Pandora'nın kutusunu neden istesin ki?

Bu soruya cevap vermek kolaydı. Sabah Yıldızı. Ama eğer Lazarus kutuya sahipse ve Sabah Yıldızı'nı istiyorsa, Neden kutuyu açıp almıyorsun?

Bir başka kolay cevap. Kapağı kaldırdığı anda Cameo'yu öldürmekten korktu.

Beni öldürmeli. Ölsem daha iyi. Herkes daha iyi olacak.

"Yeter," dedi Lazarus, sesindeki öfke açıkça belli oluyordu. "Bir daha asla böyle düşünme. Sensiz kimse daha iyi durumda değil. Anladın mı?"

Onun sözleriyle Cameo'nun içinde bir şeyler kırıldı. Bakışları ona sık sık yanmış, ona anlatılmamış zevkler vaat etmişti. Elleri ve vücudu birden fazla kez onun çıplak kıvrımlarına dokunmuş, bu zevkleri tattırmak istemişti. Şimdi tek yapabileceği ölüm için dua etmek miydi?

Cameo yastığına kıvrıldı ve dökecek gözyaşı kalmayana kadar hıçkıra hıçkıra ağladı. "Zevk aldığım günler sona erdi." Günlerdir -haftalarca- ilk kez konuşuyordu ve çiğ boğazı itiraz etti.

"Daha yeni başlıyorlar. Bunu biliyorsun." Yumuşak parmaklar saçlarını taradı, omurgasının çıkıntılarında gezindi ve onu yan tarafına dönüp ona bakmaya zorladı. "Bu sen değilsin, günüşiğim." Onun arkasına sarıldı ve ensesinden öptü. "İblisle savaş. Benim için savaş."

Dövüşmenin ona ne faydası olmuştu ki? Her zaman bu duruma düşüyordu. "Git buradan. Lütfen. Sadece git."

Tanışmalarından bu yana ilk kez onun sesini duyunca irkildi.

Hayır, ilk kez değil. Juliette'le olan savaştan sonra, onun kulaklarından damlayan kanı görmüştü. Harpy gibi o da Cameo'nun sesinden kaçmak için kendini bıçaklamıştı.

Başka bir şey söylemedi.

Başka bir yanıt vermeyeceğinizden emin olmak.

"Bu iblisin bir yalanı," diye homurdandı. "Seni bu şekilde görmekten nefret ediyorum."

"Merak etme. Çok yakında bundan -benden- bıkacaksın. O zaman gideceksin ve beni hiç görmek zorunda kalmayacaksın." Gözyaşı kanallarının kuruduğunu düşünse de yeni bir yağmur yanaklarından aşağı döküldü ve tenini haşladı.

Yatak zıplayarak Lazarus'un dirildiğini işaret etti. Ayak sesleri uğursuz bir ses izi yaratarak çarpıyordu. Işıklar yatak odasına doldu ve değerli gölgeleri kovaladı.

Yorgun gözlerindeki yanmayı yatıştırmak için hızla gözlerini kırıştırdı. "Çekil," diye emretti.

"Onları kapatmak istiyorsan, kıcını kaldır ve kapat. Seni yeterince şımarttım." Kaşlarını çatarak yatağa doğru yürüdü.

Onun görüntüsü ve çatırdayan öfkesi Misery'yi korkuttu, zihninin arkasında saklanan iblis, baskı bulutu kalktı... Ama o kontrolün tatlı dizginlerinin tadına varmış ve onları bu kadar kolay bırakmayı reddetmişti. Tısladı ve pençeledi ve kıyametin fırtınası geri döndü.

Lazarus yorgani üzerinden çekip aldı, serin hava aniden onu sardı. Son duştan sonra ona bir atlet ve bir çift külot giydirmişti. Hareketler sert ve

Kızın narin bedenine özen göstererek onu kucağına aldı ve itfaiyeci gibi omzuna attı. Adımları uzun ve zarafetsizdi, kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Arkadaşları teker teker odalarından çıktılar.

Hırladı, "Bu oluyor. Beni durdurmaya çalışmayın." "Seni durdurmak mı? Seni neşelendirmekle çok meşgulüm."

Maddox, kim vardı

Kırık omurgasından kurtulmuştu ve o anda sesi düpedüz dostça geliyordu. "Bunu günler önce yapmalıydın."

Lazarus Cameo'nun kışına bir şaplak attı. Tam orada. Herkesin önünde. Keskin acı nefes almasına neden oldu.

"Onu alabilir miyim, Lucien?" Anya alkışladı. "Lütfen üzerimde bir kirazla birlikte. Son beş saniyedir hep bir tane istemişimdir!"

Lucien, "Eğer onu da elimde tutabilirsem," diye cevap verdi. "Yine de onda hâlâ bir tuhafılık var. Ölüm ona her yaklaştığında çılgına dönüyor."

"Yalan söylemez." İnkâr Gideon'dan geldi.

"Kelimeleri ağızımdan aldın," dedi Yolgezer. "Ya da doğruyu söyleseydin ve Yenilgi'den bahsetseydin alırdın. Peki sorun nedir? İblisleri nasıl kışkırtıyorsun, ölü adam?"

Arkadaşları da mı kutuyu hissetti?

Lazarus soruyu duymazdan geldi ve Cameo'nun poposuna bir şaplak daha attı. Arka dişleri birbirine çarptı.

"En son böyle olduğunda ona ne yaptınız?" Lazarus özellikle kimseye sormadı.

"Bekledik," dedi Sabin. "Denediğimiz her şey onu daha da kötüleştirdi."

"Beklemekten bıktım." Lazarus grubu atladı ve merdivenlerden aşağı indi.

Kızgınlığına rağmen herkes onu takip ediyor, bir sonraki adımda ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Fae'lerin yeni taç giymiş kralı Kane de onların arasındaydı. Yeraltı dünyasından ne zaman dönmüştü? Torin bile peşine takılmıştı, hain!

Hem neden onunla çıkmıştı ki? Ne kadar uyumsuz bir çift olmuşlardı, dokunamıyorlardı. Daha doğrusu dokunmaya isteksizdi, çünkü ona dokunabilirdi; hastalanmazdı - muhtemelen- ama onun gibi taşıyıcı olurdu. O zamanlar onun tedavisini bilmiyorlardı.

Diğerleri izlerken kendilerini tatmin etmişlerdi. Kendini tatmin ediyormuş gibi yapmıştı. Her orgazmı taklit etmişti. Ona söylemeli miydi? Öfkeyle odasına dönerdi ve bir seyircisi daha eksilirdi.

"Merak etme, günüşiğim," dedi Lazarus. "Gün sonuna kadar öğrenmesini sağlayacağım."

Dişlerini biraz daha kuvvetle birbirine geçirdi. Zihninin etrafına bir kalkan dikti. "Misery'nin aksine, ben başkalarına zarar vermekten zevk almıyorum. Ona tek kelime etme."

Kalabalıktan iniltieler yükseliyordu ama bu kez Lazarus onun sesine aldırış etmedi.

İblis, kaybettiği her santimi geri almak için umutsuzca gölgelerden sinsice ilerliyordu. Kane'i tutamadı, Torin'i tutamadı, Lazarus'u tutamayacak.

İnledi. Lazarus onun kıkına bir şaplak daha attı.

Şimdi oflayıp pufluyordu. Bu ne cüret! "Beni sevseydin ve bana saygı duysaydın, bana bu şekilde davranmazdın."

"Senden hoşlandığım ve sana saygı duyduğum için sana böyle davranıyorum." Ve sırf tersini kanıtlamak için ona bir tokat daha attığından emindi. Daha fazla güç kullandı, kesinlikle bir avuç izi bıraktı.

Öfke alevlendi. Bunu neden yapıyordu? Onu nereye götürüyordu?

Ön kapıyı tekmeleyerek açtı ve dışarı çıktı. Güneş ışığı tenine sızıyor, hissettiğini fark etmediği derin soğuğu ısıtıyordu. Ön bahçede bir yerde durdu ve onu yere bıraktı.

Sıçradı! Kalın, yapışkan çamur onu tepeden tırnağa kapladı, damlacıklar saçlarına ve hatta kirpiklerine takıldı.

Bu ne cüret! Uzun süre hareket edememek onu güçsüz bırakmıştı ve ayağa kalkarken bacakları titriyordu. Ellerinden çamur sızıyordu.

Lazarus bir parmağını göğsüne soktu ve ayakları altından kaydı. Yere düştü ve bu kez yerde kalarak ona baktı.

"Bunun beni öfkelenlendirmesi mi gerekiyor?" diye sordu. Çünkü işe yarıyor!

"Saçmalama." Gömleğini çıkardı, dövmeli göğsünü ortaya çıkardı... tüm o görkemli kas iplerini. "Bundan sonra olacakların seni öfkelenlendirmesi gerekiyor."

24

"Bir dűşman söz konusu olduğunda, ölüm her zaman teslimiyetten önce gelmelidir. Kadınınız söz konusu olduğunda, teslimiyetiniz öyle ya da böyle gerçekleşecektir. Neden savaşasın ki?"

-Kadınınızı Mutlu Etme Sanatı
-Başarımın Sırrı

Viola olayların bu şekilde geliştiğine inanamıyordu. Islık çaldı ve tezahürat yaptı. Çocuklar alkışladı.

"Hepsini çıkar!" Anya tezahürat yaptı.

"Bundan sonra ne olacak?" Cameo Lazarus'a sordu.

Muhteşem yüzünü yavaş bir gülümseme kapladı ve parmaklarını çıtlattı. "Sana göstermeyi tercih ederim."

Viola onun Misery'nin bekçisini birbiri ardına çamur toplarına boğuşunu izlerken, kıskançlık kalbinin etrafında bir mengene oluşturdu. Bunu istiyorum... bu eğlenceyi. Bu kabullenışı.

Cameo füzelerden eğilip sıyrılırken, öfkeyle pűskürűp toprak tűkűrűrken, Lazarus bir kahkaha attı.

Paslı ses etrafındaki herkesi büyüledi. Kadınlar, o sanki hayallerindeki peri masalı prensine dönüşmüş gibi süslendiler. Erkekler sadece baktı.

Alaska'nın vahşî doğasından döndüğünden beri ilk kez Cameo'nun üzerinden bir karanlık bulut kalktı. "Darkpit," dedi, "bunun bedelini ödeyeceksin."

Bir mucize gerçekleşti. Kimse onun sesini duyunca irkilmedi ya da ağlamadı. Ne Cameo ne de Lazarus bunu fark etti.

Birbirlerine çok dalmışlardı.

"Bu vahşı saldırının sona ermesini istiyorsan, beni durdurman gerekecek," dedi Lazarus. "Sadece pklere karşılık veririm."

Seyirciler nefesini tutmuş onun cevabını bekliyordu.

"Sakın-" diye başladı. Bir amur topu sıçradı Yüzüne. "Pişman olacaksın-" Yüzünde daha fazla amur.

Lazarus'un gülümsemesi kendini beğenmişti. "Hiçbir şeyden pişman değilim."

Cameo'nun öfke çığlığı herkesin alkışlamasına neden oldu. Ardından siyah saçlı güzel, erkeğine bir çamur topu fırlattı. Çamurlu madde adamın gömleğini ıslattı ve adamın gözlerinde rahatlamayla karışık hınzır bir ışık parladı.

Viola, Cameo'nun iyiliğini gerçekten nemsemiğini fark etti. Bu iki çılgın ocuk mesafeyi açabilir.

Lazarus Cameo'yu su birikintisine düşürdü, kirli su etraflarına sıçradı. Birlikte debelenip gerildiler, üstünlük için yarıştılar, diğerini yere sermek için ellerinden geleni yaptılar. ocuk gibi davranıyorlardı ve-ahbap! Diğerleri de yle.

Maddox, Sabin, Harpy'ler ve bu beklenmedik çifti dışarıda takip eden diğer herkes kendi füzelerini fırlatmak için gölete koştu.

Tek direnişçi olan Viola yerinde kaldı. Her durumda edepli davranırdı. Klas ve sofistike düşündüğünüzde, öbür Dünya Tanrıçası ve evcil Tazmanya canavarı aklınıza gelir. Her seferinde.

Fare Urban ona çamur fırlattı ama o ustaca bir eğilme ve kayma hareketi yaptı.

Yenilginin bekçisi Strider bile şenliklere katıldı. Ne kadar aptalca! Tek bir meydan okumayı bile kaybetse, bu kadar masum bir meydan okumayı bile, hayal bile edemeyeceği acılar çekerdi. Neden riske atsın ki? Yine de eşini yere yatırıp pantolonunu çamurla doldururken güldü.

Maddox kıvranan, kahkahalar atan çocuklarını baş aşağı tuttu ve yüzlerini su birikintisine batırmakla tehdit etti. "Sen

Viola'yı rahatsız etmeyi bırakmalısın. Ciddiyim."

"Ben rahatsız etmiyorum," diye itiraz etti çocuk. "Kur yapıyorum!"

Gwen Sabin'in üzerine atılarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü. "Bunu hak ediyorsun. Hak ettiğini biliyorsun. İyi bir çocuk gibi cezayı çek."

Torin eldivenli eliyle ağzını kapatarak gülümsemesini gizlemeye çalışırken karısı -kız arkadaşı, her neyse!

"İçeri gelin. Su ılık," diye seslendi Keeley. Bir Küratör olarak, pembe saçlı güzel bebek insanlardan çok önce yaratılmıştı. Bir zamanlar ışıktan bir ruhken, Dünya'yı korumakla görevlendirilmiş, ona ve mevsimlerine bağlanmıştı. Hâlâ toprağın kendisine bağlıydı. Toprak onu iyileştirir ve canlandırırdı. "Kirlenmek konusunda endişelenme."

Torin, "Evet ama zihnim zaten kirli," diye karşılık verdi. "Muhtemelen bedenimi de temiz tutmalıyım. Bilirsiniz, işleri dengelemek için."

Lazarus ona avuç avuç çamur fırlatırken çamura bulanmış bir Cameo göletin kenarında koşturuyordu. Bir deli gibi bağırdı ve onu ters çevirdi.

Lazarus, "Kıpırdama kadın ve gazabımın tüm genişliğini yaşa," diye buyurdu.

"Asla!" Cameo havaya bir yumruk salladı. "Öfkeni alıp güneşin parlamadığı bir yere götürebilirsin!"

Kesinlikle, kesinlikle, korkunç derecede çocuklar. Yine de Viola'nın içindeki kıskançlık kiskacı daha da keskinleşti.

Kimse beni çamur atacak kadar önemsemiyor, diye yakındı. Neredeyse görünmezim. Bu insanlar bensiz daha mutlu olurlar...

Oh, hayır. Cameo karanlık tarafına tamamen teslim olduğundan beri bu tür düşünceler daha sık gelmeye başlamıştı, sanki Misery Narsisizm'in önüne geçmiş ve Viola'nın içine sızmıştı. Ya da belki ikisi artık birlikte çalışıyordu?

Narsisizmin onu mahvederken bile kendine duyduğu gururu sevdiği günleri özliyordu. Ama hatanın kendisinde olduğunu düşünüyordu. İlişkilerini birbirini ardına mahvederken

Kendisinden nefret etmeye başladı ve şeytanı yeni bir aşk keşfetti: onu yıkarken kendini inşa etmek. Ne yazık ki, kendisinden nefret etmeyi asla öğrenemeyecekti.

Gerçekten de onun kinini hak ediyordu. Yüzyıllardır başkalarını mahvetmişti. Bu intikamdı.

"Pislik!" diye seslenen biri onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Aeron'u gülerek çamurun içine iterken Olivia'nın sırtından bir çift muhteşem beyaz kanat çıktı.

Fluffy kuyruğunu kovalayarak Viola'nın ayaklarının etrafında daireler çizdi. Heyecanlı atmosfer onun enerji seviyesini yükseltmişti.

Avluyu taradı. Galen kenarda durmuş, bir ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. O da en az kendisi kadar yabancıydı, kendini nasıl konumlandıracağından, bu çılgınlığın neresinde olduğundan ya da olup olmadığından emin değildi.

Farklı sonuçlar istiyorsanız, farklı bir şey yapmalısınız.

Çok iyi. Kendini oynamaya zorlayacaktı.

Viola yüzünü buruşturarak iğrenç gölete doğru ilerledi. Ayak parmağını daldırmak için kendini ikna edemedi, kaltak Cameo arkasından sinsice yaklaştı ve onu içine itti.

Kirpiklerine çamur yapışmış halde doğrulduğunda, bir zamanlar depresyonda olan en iyi arkadaşı gökyüzünü yumrukladı. "Ben orman gölünün kraliçesiyim. Kükreyişimi duyun!"

Viola'nın ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Belki de oynamak o kadar da kötü değildi. "Savaşı kazanmış olabilirsin," dedi kendi çamur topunu toplayarak, "ama savaşı asla kazanamayacaksın." Elindeki bol miktarda çamuru fırlattı ama Cameo kaçmayı başardı.

"Ben dokunulmazım! Yenilmezim! Başa çıkılamayacak kadar ateşliyim!" Kendine aşırı güvenen sevgili, Lazarus'un bir başka paslı kahkahasını kazanarak gülünç küçük bir dans yaptı.

Bakın! Ben biriyim. Burada bana ihtiyaç var. Bensiz kimse daha mutlu olamaz.

Uzaktaki bir hareket dikkatini çekti. Viola durdu ve devasa cevizlerin, meşelerin ve bir söğüdün bulunduğu kalın, canlı ormanı inceledi. Gökyüzü koyu gri bir fon oluşturuyordu;

Fırtınalar sona ermiş olabilir, ancak güneş henüz notu almamıştı.

Fluffy onun tedirginliğini hissetti ve sırtındaki tüyler diken diken olarak hareketsiz kaldı. Tazmanya şeytanları vahşi öfkeleri ve ısırma eğilimleriyle bilinirdi.

Nerede-

İşte orada! İki meşe ağacı yan yana yükseliyordu ve rüzgâr olmamasına rağmen her iki ağacın da birer dalı sallanıyordu, sanki ikisi el sıkışıyordu, şeytanla bir anlaşma yapmışlardı.

Tehdit mi? Vahşi bir hayvan mı? Düşen Gönderilmiş Kişi onu bulmuş muydu? Bu düşünce neden kanını ısıttı?

Fluffy, Viola'nın önüne geçip nöbet tutarken yumuşak ama şiddetli bir uyarı hırıltısı çıkardı. Viola sıçradı, kaydı ve kendini düzeltmek için mücadele etti. Bu sırada yapraklar bir kez daha sallanıyor, suçlular gölgeler tarafından gizleniyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar birçok şey olmuş gibi görünüyordu.

Gölgelerin arasından ince bir dal fırladı. Hayır, dal değil. Bir ok. Ölümçül füze, hiçbir insanın takip edemeyeceği bir hızla havayı yararak ilerledi. Hedefi: Cameo'nun kalbi.

İçgüdüsel olarak hareket eden Viola, arkadaşının önünde parladı ve oku sıkı bir yumrukla yakaladı.

Narsisizm öfkeyle böğürdü. Başkasını kurtarmak için kendini tehlikeye atmaya cüret mi etmişti? Dehşet!

Doğru, diye bağırdı, ok yumruğunda kırıldı. Ve bunu tekrar

yapacağım. Seni
cezalandıracağı
m. Ürperdi.

"Viola," diye haykırdı Cameo. "Sen... I..."

Etrafındaki savaşçılar gülmeyi bıraktı. Herkes dondu kaldı. Sonra kaos patlak verdi.

Lazarus Cameo'ya, "Hedef sensin," diye bağırdı. "Yere yat ve yerde kal." Bir yırtıcının gizliliğiyle göletten fırladı, siper almaya değil ağaçlara doğru ilerledi. Kolları ve bacakları hızla, şiddetle pompalandı, hızı kısa sürede

okla yarıştırdı. Yine de hareketleri sertti, her zamanki zarafetinden yoksundu. Yaralı mıydı?

Maddox ve Ashlyn çocukları aceleyle kalenin içine götürürken Cameo ve Viola dışındaki herkes Lazarus'un peşinden koştu.

"Teşekkür ederim." Cameo Viola'nın yanına yaklaştı. "Eğer ok hedefini bulsaydı, acı çekecektim ve iblis üzerimdeki gücünü yeniden kazanmak için umutsuzca saldıracaktı. Sana çok şey borçluyum."

"Ne diyebilirim ki?" Nefes almak kadar yerleşik bir eylem olan saçlarını kabarttı. "Hayat kurtarmak süper model kahramanların işidir. Kendimize yardım edemeyiz."

Cameo'nun bakışları Lazarus'un gittiği yola kaydı. "Sanırım süper model kahramanlardan hoşlanıyorum. Eğer dikkatli olmazsan sana aşık olacağım ve benimle evlenmeni isteyeceğim."

Bu övgü sıcak bir banyodan daha iyiydi. "Sen ilk değilsin. Ya da sonuncu."

Cameo okun kırık parçasını aldı, inceledi ve dudaklarını büzdü. "Bu işçiliği tanıyorum."

Uzakta, çamura bulanmış bir Lazarus ağaçların arasından çıktı. Her kolunun altında bir Amazon taşıyordu. Lordlar ve leydileri onun arkasından geliyordu ve vay canına, seyretmesi çok seksi bir görüntüydü.

"Amazonlar bizden ne istiyor?" Anya talep etti.

Lazarus Amazonları Cameo'nun ayaklarının dibine bıraktı. Çifti şişteki domuzlar gibi bağlamak için sicim kullanılmıştı. Muhtemelen bir bitkiyi tohumdan olgunluğa bir kalp atışında yetiştirebilen Keeley sayesinde.

Amazonlar özgürlük için savaşırken, Lazarus onları saçlarından yakaladı ve başlarını rahatsız edici bir açıyla tuttu. İkisinin de boyunlarını kırmadan karşı koyamayacakları bir pozisyon.

Diğer savaşçılar yarı otomatik silahları, kılıçları ve Amazonların kullandığı yayı hedef aldılar.

Strider şeytani bir sırıtişla, "Bir hamle daha yapmaya cesaretin var mı?" dedi.

"Lütfen bir hamle yap," diye yalvardı Kaia. "Adamımı iş başında görmeye bayılıyorum. Artı mı? Savaş sonrası seks. Bu kadar yeter."

Lazarus Viola'ya baktı, siyah gözleri öfkeliydi. "Cameo'yu zarardan kurtardığın için teşekkür ederim." Sesinin tonu sanki kelimeler kırık camlı bir pencereden içeri itilmiş gibi pürüzlüydü. "Sana bir nimet borçluyum. Ne dilersen."

Öfkesinin bir kısmının kendisine yönelik olduğunu anlayabiliyordu. Ne de olsa Amazonlar kadınına ateş etmeden önce onları fark edememişti.

"Evet, bana borçlusun." Viola ellerini birbirine sürttü. Neyi seçmeli? McCadden'ın kardeşinin kalbini mi? Kendi gökyüzü yılanını mı? Lazarus'un yaşam gücünü mü?

Oh! Çok fazla seçenek vardı. "Belki de bana iki nimet borçlusun?" dedi tırnaklarını çenesine vurarak. "Yani, Cameo'dan daha fazlasını kurtardım. Günü kurtardım."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bir nimet. Başka yok."

Omuzları biraz çöktü. "Peki. Ödülümü daha sonraki bir tarihte belirleyeceğim." Bunu iyice düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Cameo'ya, "Muhafızımı öldüren kadını hatırlıyorsundur, eminim. Kabilesi -hâlâ hayatta olanlar- onun Ebedi Dehşet Bahçeme yerleştirildiği haberini aldı. İntikam peşindeler."

"Heykeller," dedi Cameo, gözleri irileşerek. "Amazonları taş a çevirdin."

Başını salladı.

İnsanları taş a çevirebiliyor muydu? Ne kadar havalıydı!

Bu yeni Amazonlar Asya klanlarından birine ait gibi görünüyordu. Güzellikleri dudak uçuklatıyordu. Yüzlerini ve vücutlarını tanımadığı sembollerle damgalamışlardı.

Yaşlı olan Cameo'ya tükürdü. "Bir katille birlikte olmayı seçtin. Onunla aynı kaderi paylaşacaksın."

Lazarus böğürmeden önce kutsal olmayan bir ses çıkardı, "İkiyüzlü! Sana hiç zarar vermemiş bir kadını öldürmeye çalıştın. Hata yapma. En yeni Daimi Dehşet Bahçemin en önemli parçası olacaksın."

Benim olana zarar vermeyi düşünenler. Bundan sonraki eylemlerinizi nasıl konumlandırılacağınıza karar verir. Özür dilemenizi öneririm."

Sessizlik.

Bir kuş ciyakladı. Bir köpek havladı. Amazonları çevreleyen savaşçı çemberi bir ayaktan diğerine kaymaya başladı. Hevesli mi?

Amazonlar, ölümsüzler dünyasında, karşılıklarına ne çıkarsa çıksın pes etmemeleriyle tanınırlardı.

Lazarus tüküren kadının saçlarını sıkıca tutarak yüzünü daha da yukarı kaldırdı. Kadın haykırdı.

"Özür dilerim," diye hırladı Cameo'ya.

Viola'nın eli kalbinin üzerinde çırpındı. Ah, Lazarus kadar güçlü ve tehditkâr bir adamın ona adanmış olması!

Cameo'ya baktı, karanlık bakışları onu araştırıyordu. Bir sonraki eylemi için izin mi istiyordu? Farkındalık ikisinin arasında yanıyor, havayı ısıtıyordu. Viola'nın ensesinde boncuk boncuk ter birikmişti, bedeni daha önce hiç bilmediği bir şey için -şeytanın hilesi yerine gerçek bir arzudan doğan bir tutku için- ağrıyordu.

Sonunda Cameo başını salladı. Viola'nın bildiklerinden şüphelenmek zorundaydı. Eğer serbest bırakılırlarsa, Amazonlar tekrar tekrar saldıracak ve amaçlarına ulaştıkları sürece kimin zarar gördüğünü umursamayacaklardı.

Lazarus en ölümcül gülümsemesini takındı.

Amazonların üzerine garip ve korkunç bir gerilim çöktü ve derileri grileşmeye başladı. Biri şokla soluk soluğa kalırken, diğeri lanet okudu. Etleri sertleşip taşa dönüşürken, ikisi de dehşetle çığlık attı.

İşlem tamamlandığında, Lazarus iyi bir iş çıkardığı için ellerini ovuşturdu.

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

"Vay canına," dedi Kaia. "Lazarus az önce düşündüğüm şeyi mi yaptı?"

"Daha fazla heykele ihtiyacımız var! Çıplak heykeller!" Anya bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Herkes düşmanlarını hemen buraya çeksin."

"Eğer Cameo bebeklerini doğurmazsa," dedi Sabin, "ben doğuracağım."

Savaşçılar heykellerin etrafını sarmış, mükemmel detaylara hayranlıkla bakarken Viola neredeyse itilerek yoldan çekilmişti.

Bu çok güzeldi, bir anda kahramanlıktan sıfıra inmek. Bakışları ruhlar âleminde ilk kez gördüğü canavarın gümüşü beyaz gözleriyle çarpışincaya kadar oflayıp pufladı.

Brochan geri dönmüştü. Yoldaşlarının oluşturduğu çemberin hemen ötesinde duruyordu. Başka kimse onu fark etmemişti.

Terk edilmiş, diye mırıldandı ve kalbi göğsünde isyan etti. Tüylerindeki koyu abanoz rengi yayılmıştı. Neredeyse hiç beyaz kalmamıştı. Kafasından iki boynuz filizlenmişti.

Fluffy onun omuzlarına tünemek için vücuduna tırmandı. Lazarus'un hırlamasını taklit ederek canavarı tek bir adım daha yaklaştırmaya cesaretlendirdi.

Brochan, McCadden'ın yaşam gücünü Fluffy'den çalmaya gelmiş ve bunu yapmaya yemin etmiş olsa da, bir kez daha mesafeli durdu. Ondandır hoşlanıyor muydu?

Onu suçlayamam.

Ona bir öpücük kondurarak tepkisini test etti. Yüz ifadesi sertleşmeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ona doğru bir adım attı ama sonra durdu. Yanlarında, pençeli elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Havaya fırladı ve kısa süre sonra bulutların arasında kayboldu. Etrafta onunla uğraşacak çok insan mı var?

Önemli değil. Viola onu aklından çıkarmaya zorladı. Şimdilik.

Lazarus'un üzerinde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop belirmişti. Cameo kolunu uzatıp böceklerden birinin parmağının ucuna tünemesine izin vermeden önce kaskatı kesildi.

Viola onu izlerken birden kusmak istedi. Ne Cameo ne de Lazarus etraflarındaki, hayaletlerin ve bedensiz iblislerin dolaştığı görünmez dünyayı görebiliyordu. Öbür Dünya'nın tanrıçası olarak Viola'nın çok az kişinin, tamam, hiçbirinin erişemeyeceği güçleri ve yetenekleri vardı. Yetenekleri eşsizdi.

Efsanevi. Türünün tek örneğiydi, milyarda birdi ve-

Düşüncelerinin izini kaybetti. Siyah bir sis şimdi çiftin etrafını sarmıştı.

Lucien'den dehşet yayılıyordu. Ölüm'ün bekçisi olarak o da sisi görmeliydi. Tam olarak ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı.

Öyle ya da böyle, Lazarus ya da Cameo ölecekti. Ve yakında.

25

"Sevdiğin şeyi düşmanın senden almayı sever."

-Başarımın Sırrı
-Hayatta Kalmanın Sırrı

Uyarılmanın onu neredeyse diri diri yakmasına rağmen, Lazarus kendine yönelttiği öfkeden kurtulamamıştı. Geçtiğimiz hafta boyunca kendini Cameo'nun iyileşmesine adanmış, onun yanından ayrılmaya korkmuş, sürekli olarak "Kendine zarar verecek mi?" korkusuyla kuşatılmıştı.

Çaresizlik ve vahşice sahip olma duygusu onu çarpmıştı. Onu kaybedemem.

İblisi öldür, kızı canlandır.

Gökyüzü yılanları ona Hera'dan, Pandora'nın kutusunu bulmak için eski müttefiklerine nasıl saldırdığından ve Lazarus'un ölümlüler dünyasında bildiği her evi nasıl yok ettiğinden bahsettiklerinde oradan ayrılmalıydı. Ama o olduğu yerde kalmış, Cameo'yu korumaya karar vermişti. Kararlıydı ama yine de bir düşmanın saldırmasını engelleyememişti.

Utanmıştı. O onun kızıydı. Daha dikkatli olmalıydı.

Sadece vücudumu mahvetmekle kalmıyor, konsantrasyonumu da mahvediyor.

Çamurda oynamadan önce, Amazonları ortaya çıkarmak için zihnini açmalıydı. O dikmiş olmalıydı

Savunmalar. İleriyi planlamamış olması... sadece Cameo'nun mutluluğuyla ilgilenmiş olması...

Çekip gitmeli. Hayır, parlamalıydı. Bu hareket onu daha uzağa, daha hızlı götürecekti. Onun için iyi değildi. Yakında onu hiç koruyamayacaktı. Kristaller kollarında ve bacaklarında kalınlaşmış ve göğsünün derinliklerine doğru ilerlemişti. Kalbini deldikleri anda, tavşan şekil değiştirenler ve cılız insanlar da dahil olmak üzere kimseye karşı savunması kalmayacaktı.

Hâlâ gitmeye cesaret edemiyordu.

Daha sonra. En kötü kararlarla daha sonra başa çıkacaktı. Ama bugün değil.

Cameo'yu kalenin koridorlarından geçirip yatak odalarına götürdü ve kapıyı kilitleyerek onları içeriye kapattı. Onu banyoya çekti, niyeti açıktı. Kız itiraz etmedi.

Bir hafta boyunca onu her gün yıkamış, her duşu en sıkı kontrolünü uygulayarak almıştı. Onun çıplak kıvrımlarını kollarında hissetmek cehennem kadar cennet gibiydi.

Düğmeleri çevirdi, musluktan su akmaya başladı. "Bekle."

Bir elini adamın pazularına koydu ve sıktı.

nazikçe. "Şimdi daha net düşünüyorum... ya da biraz daha net... Juliette'in sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyor. Söyle bana, Lazarus. Lütfen söyle. Pandora'nın kutusunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir panik patlamasını görmezden geldi, gömleğinin altında saklı deri kaplı kolyeyi avuçlama dürtüsüne zar zor direndi. Kolyeyi sadece Cameo'yu yıkadığında bırakmıştı; onun teniyle temas etme riskini almak istememiş, en kötüsünden korkmuştu. Ama şimdi Hera'nın onu bulmasından daha çok korkuyordu, bu yüzden onu her zaman boynundaki bir zincirde ya da gözünün önünde tutuyordu.

Eski sürtük kraliçe Cameo'nun onun için ne anlama geldiğini biliyor olmalıydı. Daha da kötüsü, kristallerin Typhon'u nasıl zayıflattığını ve Lazarus'un annesine saldırmasına izin verdiğini biliyordu. Aynı değişimin Lazarus'u da ele geçirdiğinden şüpheleniyordu. Şimdi saldırmak için mükemmel zamanı bekliyordu.

Her gün onun kaleye gelmesini bekliyordu.

"Lazarus," diye söze girdi Cameo ve alt dudağını endişelendirdi. "Konuşma zamanı sona erdi." Soyundu, zarafet

onun ötesinde. Silahlar yere düştü. Kolyeyi başının üzerinden kopardı ve bir hançerin yanına bıraktı. Şaftı uzun, kalın ve Griffin mağarasında buldukları titanyumdan daha sertti.

Giyinik bir halde adamın karşısında durdu, bakışları adamın üzerinde gezinirken ısınıyordu. Dikkat dağıtma işe yaramıştı. Parmak uçlarını adamın omuzlarını örten kristal damarlar boyunca gezdirirken titredi. "Seni kurtarmanın bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

Hüzün araya girmeyecekti. "Var," diye yanıtladı. Onu terk etmek. Daha önce de kanıtladığı gibi, bu imkânsız bir başarıydı.

Umut yüz hatlarını aydınlattı. "Nasıl?"

"Konuşuruz. Sonra konuşuruz." Buhar ahırdan çıktı ve onları sardı. Dışarıda gök gürliyordu. Yeni bir fırtına başladı. Pencereden şimşek çaktı. "Seni istiyorum," diye homurdandı. Onun her santimini. Hiçbir şey ondan saklanamazdı.

Dili kırmızı, kıpkırmızı dudaklarının üzerinde kayarak parıldayan bir nem izi bıraktı. Zihninin etrafındaki kalkan herhangi bir araştırma olmaksızın ortadan kalktı, düşünceleri onun içine doldu. Onun içinde cızırdayan şehveti hissetmesini istiyor, ona karşı ve onun için savunmasız olmak istiyordu. Meme uçları onun dokunuşu, onun dili için acıyordu. Karnı titriyor ve bacaklarının arası ihtiyaçtan zonkluyordu.

Onun içine girdiğini hayal etti ve bu hoşuna gitti. Bayıldı.

Lazarus'un demir kontrolü tamamen kırıldı. Hayvani bir hırıltıyla onu duvara doğru itti. Güzel kadın. Benim istekli esirim. Kadının giysilerini yırttı, ellerini güzel göğüsleriyle doldurdu, tatlı küçük meme uçları avuçlarına çarpıyordu. Benim kadını.

Yavaşlamalıyım.

Tadını

çıkarmalıyım.

"Arzu ettiğin her şeyi yapacağım," diye kulağına nefes

verdi. "Söyle bana Cami. Bana ne istediğini söyle."

Tüyleri diken diken oldu. "Temizlenmek istiyorum... böylece çok kirlenebiliriz."

Sesindeki özlem, sakın yüzünün kenarlarını aşındırdı. Bunu özlemişti. Onu o kadar derinden özlemişti ki onsuz nasıl nefes aldığından emin değildi.

Onu kaldırıp ahırın içine yerleştirmeden önce kulak memesini ısırdı. Buhar yoğunlaşmış, her ikisini de boğucu bir şekilde sarmış ve küçük muhafazayı bir hayal dünyasına dönüştürmüştü.

"Seni o kadar çok boşaltacağım ki aklını kaçıracaksın."

"Lazario!" Tırnakları adamın omuzlarında gezindi. "Cami'm."

Adam kızın enfes kıvrımlarındaki çamuru sabunlarken üzerlerine sıcak su yağdı. Kadının küçük inlemeleri ve miyavlamaları onu şehvetten çılgına çeviriyordu.

Onu serin fayansa bastırdı ve kemiklerine işleyen bir vahşilikle öptü. Ona nefes aldıracak güç yalnızca kadında vardı. Şiddetli bir fırtınanın ortasındaki tek dayanak noktasıydı.

Ona karşı eridi, meme uçları göğsünü aşındırdı, sürtünme çıldırtıcıydı. Ereksiyonunu ona sürtüyor, ondan yeni miyavlamalar alıyor, güzel göğüslerini avuçluyor ve yoğuruyordu. Ama temas yeterli değildi. Onunlayken hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Her zaman daha fazlasını arzulayacaktı.

"İçine girmek için yanıp tutuşuyorum." Onu damgalamaya, bedenini kendi bedenine bağlamaya ihtiyacı vardı, şimdi ve her zaman. "Uyanık olduğum her saate musallat oluyorsun, her rüyamın yıldızı oluyorsun."

Onun alt dudağını ısırdı. "Sen benim hayallerimsin." Kollarını ona doladı ve kalçasını onunkine sürttü.

Alt tarafını yakaladı ve onu ayaklarından kaldırarak diğer bacağını beline dolamaya zorladı. Sonra shaftını daha büyük bir güçle kadının göbeğine dayadı.

Zihinsel kalkanını indiren Lazarus, iblisin hoşnutsuzluk sözcükleri fısıldadığını duydu -bunu unutacaktı-.

nifak ve dolayısıyla keder tohumları ekme çabası. İçindeki öfke kabardı ve damarlarındaki kristalleri ateşe verdi.

"Bunu o kadar iyi yapacağım ki iblis bile silemeyecek, aşkım."

Aşk. Ona aşk demişti. Onun için böyle mi olmuştu? Ve sözlerini bir yemin olarak söylemişti. İblis'e hafızasını tamamen silmesi için yalvarsa bile, Lazarus'un görüntüsü sonsuza dek peşini bırakmayacaktı.

"Evet. Lütfen, evet."

Onu öptü, açgözlülükle ondan içti. Tırnakları saçlarını taradı ve kafa derisine battı. Kaleye döndüğünden beri savaştığı çaresizlikten doğan bu hareket, kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu. Kadının tutkusu onunkini körükledi.

"Şimdiden çok yaklaştım," diye mırıldandı. "Ben..."

Kıpırdamadan durdu ve kadının unutuluşa doğru hızlı inişini sonlandırdı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atarak yumruklarını adamın omuzlarına indirdi ve onu zedeleyecek kadar güçlü vurdu.

"Şimdi, şimdi. Endişelenmene gerek yok. Juliette'i beş dakikadan kısa bir sürede öldürdün." Diliyle onunkiyle cinsel bir oyun oynamadan önce ağzının köşesini, dudaklarının kenarını yaladı. "Sana bir ödül borçluyum..."

Bacaklarını indirmeye zorladı. Sonra daha önce sadece onunla yaptığı bir şeyi yaptı. Kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çöktü ve ona bir güç pozisyonu verdi. Neden olmasın? Juliette'in yapmadığı şekilde onu köleleştirmişti. Bundan zevk alıyordu.

Kirpiklerinin arasından cennete baktı. Göbeğinin kışkırtıcı kıvrımına. Karnındaki güç. Göğüsleri sertleşmiş tepelerle taçlanmıştı. Su damlacıkları üzerine yağarken pembe bir kızarıklık teninin yüzeyini lekeledi. Dili dış uyluğundaki bir tanesini yakaladı.

Parmakları adamın saçlarını taradı. Alt dudağını ısırarak, onu kendine doğru çekmek için ensesine baskı uyguladı. "Al beni o zaman." Bir kraliçenin emri. Onun kraliçesinin. "Beni iyi al."

Lazarus eğildi, o kadar yakındı ki onun eşsiz misk kokusunu alabiliyordu... nefesini tuttu, bekledi, istekliydi...

Kalçalarına yaslandı ve meme uçlarını emerek onunla alay etti. Kadın bir hayal kırıklığı sesi çıkardı, ardından da düzensiz bir ihtiyaç sesi.

Her ikisi de şişene ve umarım zonklayana kadar dilini şişmiş tepelerin üzerinde gezdirdi. Kalçaları kıvrılırken, göbeğinin dışını öptü, içine daldı... sonra aşağı, aşağı yaladı, sanki sonunda ona en çok istediği şeyi veriyormuş gibi... sadece başını çevirdi ve kelebek dövmesinin kanatlarının teninde parıldadığı kalçasını ısırdı.

"Yeter! İhtiyacım var... Lütfen."

"Böyle tatlı bir ricaya karşı koyamam." Ellerini bacaklarından yukarı doğru kaydırды. Arzusunun kaynağına ulaştığında, bir parmağını onun içine soktu, aynı zamanda küçük sinir demetini yaladı.

Adını haykırdı, tam da onun sevdiği şekilde.

Kahretsin, tadı çok güzeldi. Ambrosia'dan bile daha sarhoş ediciydi. Onun mükemmel küçük lolipopu. Dili ve parmakları birlikte çalışarak kadının ihtiyacını daha da artırıyor, kendi ihtiyacını daha da artırıyordu. İç duvarları sıcak ve ıslaktı ve parmağının etrafında harika bir şekilde sıkıydı.

Şaftı acı ve zevkle ağrıyordu. "Lazario..." Bir inilti.

Kadınım daha fazlasını istiyor. İçine bir parmak daha soktu, onu gerdi, daha samimi bir penetrasyon için hazırladı.

Sonra yumuşak dudakları ayrıldı ve onun adını inledi. "Lütfen... Lütfen..."

Çılgına dönmüş bir halde ayağa fırladı ve suyu kapattı. Onu kucağına aldı, hareketleri kristallerden şaşırtıcı derecede etkilenmemişti. Tutkusu çok büyüktü. Onu yatak odasına taşıdı ve yatağın üzerine yatırarak vücudunu kendi vücudunun altına sabitledi. Islak ten ıslak tene karşı. Uzun abanoz saçları, yağmur fırtınasında ıslanmış kurdeleler gibi yastıkların üzerine dökülüyordu. Kolları ve bacakları adamın etrafını sarmıştı. Adam başka hiçbir şey söylemeden kadının içine daldı.

Sırtı eğildi. Gözlerini kapadı ve onun şaftının etrafında doruğa ulaşırken haykırdı. Boşalmak için kendi ihtiyacıyla savaşıırken zevk acıya dönüştü. Hiçbir şey bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettirmemişti ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Tadını çıkar. Bunun bitmesine hazır değildi.

Kadın nefes nefese, kemiksiz bir yığın halinde yatağa doğru sarktığında, adamın aklına bir an mantıklı bir düşünce geldi. "Bunu daha önce halletmeliydik. Doğum kontrolü mü?" Ter sırtından aşağı süzülürken aşırı ısınmış teninden buharlaştı.

Ondan uzaklaşması gerekiyorsa, uzaklaşırdı. Acı çekecekti ama bunu yapacaktı. Asla çocuk istememişti, çocuğuna olan sevgisinin kendisine karşı kullanılmasını asla istememişti, bir çocuğu kristaller gibi zararsız ve sinsi bir şey tarafından zayıflatılmış lanetli bir sonsuzluğa mahkum etmeyi asla istememişti.

"Her üç ayda bir iğne oluyorum." Bu sözleri adeta mırıldanıyordu. "Yuvarlanmaya hazırım."

Lazarus rahatlamış bir halde kollarını kadının dizlerinin altından geçirdi ve daha derine nüfuz etmesi için vücuduna açığı verdi. İlk hamlesiyle, kadının durgun memnuniyeti yok oldu. İnleyerek, onu daha da derine çekmek için eğildi.

Yavaş bir saygıyla dışarı kaydı ve sonra tekrar içeri girdi. Coşku! Derisi kemiklerinin üzerine gerildi. Dışarı... içeri. Dışarı, içeri. İçindeki basınç artıyordu. Kadının iç duvarları kaygan ve sıcaktı, adam tekrar tekrar içine girene kadar hızını artırdı. Yatak sallandı, yatak başlığı duvara çarptı. Resimler düştü, camlar kırıldı.

"Bir öpücük daha. Bir dokunuş daha," diye yalvardı. "Her şeyden bir tane daha."

Ağızını onunkinin içine soktu, incelik onu aşıyordu. Kadın onun vahşiliğine saf kadınsı bir saldırganlıkla karşılık verdi. Nefesleri birbirine karıştı. Zihinlerinin bağlantısı sayesinde, onun ikinci bir doruğa ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Sanki daha önce hiç tatmin olmamış gibi ne kadar çaresizce acı çektiğini.

Başını kaldırdı ve "Bana bak, benim güzel $\mu\upsilon\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\iota}\alpha$ 'm" diye homurdandı.

Gözleri açıldı, onunkilerle buluştu, gümüş rengi irisleri şehvetten çılgına dönmüştü. Sonra adını haykırdı, iç duvarları onun boyunu sıkıyordu. Onun hem fiziksel hem de duygusal olarak zevk aldığını hissetti ve kendi doruk noktası onu parçaladı.

Bir kükremeyle, onun içine daldı.

* * *

Cameo hayatının en tatlı uykusundan uyanmış bir halde gözlerini açtı. Lazarus yanında uyukluyordu, kolları ona sarılmıştı ve kalbi eridi. Depresyona girdiğinden beri ilk kez mi uyuyordu?

Şefkatli bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi. Zavallı, tatlı sevgilim. Ona çok iyi bakmıştı. Gerindi ve uzun zamandır kullanılmayan kaslarındaki hoş acıya bakarak sııttı. Evet, ona çok iyi bakmıştı, hem de birden fazla şekilde.

Onunla seks sonsuza dek değişmişti. Onu var olduğunu bilmediği yüksekliklere fırlatmıştı. İmkansızı başarmış ve Misery'yi susturmuştu. Ve tüm bunlar olurken, ona nefret edilen bir çapa gibi değil de değerli bir hazineymiş gibi bakmış ve dokunmuştu.

Onsuz yaşamak artık mümkün olmazdı.

Belki o da onun için aynı şeyi hissediyordu? Ona monomani demişti. Yunanca sapkınlık ya da takıntı anlamına gelen $\mu\omicron\nu\omicron\mu\alpha\nu\acute{\alpha}$ olarak yazılıyordu.

Yine de tek bir şüphe onu rahatsız ediyordu. Pandora'nın kutusundan bahsettiğinde, adamın gözlerinde karanlık bir duygu parlamıştı. Suçluluk mu? Kızgınlık mı? Eğer kız onun saplantısı olsaydı, objeyi bulduğunda ona söylerdi. Onun gereksiz yere meraklanmasına ve endişelenmesine izin vermezdi.

Lakabına rağmen Lazarus nazik ve sevecendi. En azından ona karşı nazik ve şefkatliydi.

Kristallerin adamın göğsünden aşağıya doğru yayıldığını gördüğünde ensesinde bir korku belirdi. Torin ve Keeley ile konuşmayı çok istiyordu ama erkeğinin güvenine ihanet edemezdi. Hayatını kurtarmak için bile olsa.

Ne de olsa bunu durdurmanın bir yolu vardı. Öyle demişti.
Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Ne olursa olsun
Yapması gerekeni yapacaktı. Hikayenin sonu.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde kendini onun
kucağından kurtardı. Adamın sıcaklığını ve sertliğini
kaybetmenin yasını şimdiden tutarken, bir bornoz giydi ve
parmak uçlarında makyaj masasına gidip oturdu ve aynaya
baktı.

"Ona yardım etmeme yardım et," diye fısıldadı. "Bana ne
yapacağımı göster."

Cam sağlam kalmıştı. "Lütfen,"
dedi çaresizce. Hiçbir şey
olmadı. Değişiklik yok.

Neden? Ayna neden şimdi onu inkar etsin ki?

Misery güldü ve omuzları içeri doğru yuvarlandı. Ama
hareketi yakaladı ve omuzlarını dikleştirmeye zorladı.
Hayır! Hayır! Daha fazla keder yok.

İblis gülmeyi kesti.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. Lazarus hiç oralı
olmayınca Cameo ayağa kalktı ve parmak uçlarında girişe
doğru yürüdü. Torin koridorda duruyordu, beyaz saçları
darmadağınaktı ve yüz ifadesi asıktı.

Sinirleri aniden bozuldu ve kapıyı arkasından kapattı.
"Sorun nedir?"

İrkilmesini gizleyemedi. "Seninle bir haftadır konuşmak
istiyordum ama... evet. Her neyse. Sen Lazarus'u bulmak
için yola çıkar çıkmaz ben de onun geçmişini araştırmaya
başladım. Keeley notlarımı gördüğünde, bazı anılar onun
için yerine oturdu."

Midesi endişe akınıyla çalkalandı. "Size bildiğim hiçbir şeyi
anlatmayacağım ama keşfettiklerinizi dinleyeceğim."

"Ölüyor," diye duyurdu arkadaşı ve geriye doğru
tökezleyerek kapıya çarptı. "Birkaç saat önce Lucien ve Viola
bunu doğruladı. Ölüm ve Öbür Dünya olarak bizim
göremediğimizi görüyorlar. Senin ya da Lazarus'un sonu.
Ama Lazarus olduğunu biliyorum. Damarları garip
kristallerle doluyor, değil mi? Keeley

Lazarus'un annesiyle tanıştıktan sonra aynı dönüşümün babasına da olduğunu söyledi."

Dehşet kaslarını taşılaştırdı. Hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Torin'in zümrüt gözleri acımayla doldu ama başka bir şey söylemedi. Başka söze gerek yoktu.

Lazarus'un annesiyle tanıştıktan sonra.

Cameo, Lazarus'un sonuydu. Kristallerin yayılmasına o sebep olmuştu.

Aklının bir köşesinde Misery yine gülmeye başladı. Erkeği unutmak istemen an meselesi, değil mi?

"Sana söylemek istemedim," dedi Torin, "başka bir olaya neden olmak istemedim."

Bölüm. Sık sık katlandığı keder tufanı için ne kadar masum ve yetersiz bir kelimeydi.

Şöyle devam etti. "Keeley'e onu kurtarmanın bir yolu olup olmadığını sordum ama ne zaman onu düşünse iki kelimeye takılıp kalıyor. Adını da sayarsan üç kelimeye.

Lazarus, kral ve kelebekler."

Yani. Cameo başından beri haklıydı. Kelebekler kıyametin habercisiydi.

Sersemlemiş bir halde uzanıp kapı kolunu buldu ve çevirerek kapıyı Torin'in yüzüne kapattı. Odaya geri dönüp Lazarus'u yatağın kenarında otururken bulduğunda gözleri yaşlarla doldu.

Buruşuk bir gömlek ve bir pantolon giymişti. Silahları çoktan yerlerine yerleştirilmişti. Botunu çekiştirirken gözlerinde öfke parıldıyordu.

"Biliyorsun," dedi, sesi düzdü.

"Seni öldürenin ben olduğumu biliyor musun?" Boğazında dikenli bir yumru büyüdü. "Evet. Gitmeni istiyorum, Lazarus. Şimdi gitmeni istiyorum.

Asla geri gelme. Artık burada istenmiyorsun."

İkinci botu da çekti ve bir metreye yakın boyuyla ayağa kalktı. Onun bakışlarıyla karşılaşmak istemeyen Cameo dolaba doğru yürüdü ve bornozunu çıkarıp bir spor sütyeni, bir çift dövüş derisi ve bir atlet giydi.

Kadın dışarı çıktığında, adam onu karşılamak için oradaydı ve onu duvara doğru itti. "Seni ele vermeyeceğim," diye homurdandı.

Bir söz. Kalbinin ortadan ikiye bölünmesine ve göğsüne doğru kanamasına neden olan bir söz. "Başka seçeneğin yok."

"Her zaman bir seçeneğim vardır."

Oh, gerçekten mi? Tüm gücüyle ona bir tokat attı. Başı yana savrulurken ağzından kıpkırmızı bir renk sızdı. Bakışları küçük yarıklara kadar daraldı.

"Sana saldırdım," diye tükürdü ona. "Devam et. Şimdi bana düşmanın olduğumu söyle."

Elleri onun savunmasız boynuna dolandı. Sıkmak yerine başparmağını vahşi nabzının üzerinde gezdirdi. "Asla benim düşmanım olmayacaksın. Bana istediğin kadar vurabilirsin, aşkım. Asla karşılık vermeyeceğim."

"Bana aşkım deme." Bunu demek istemedi. Bunu yapamazdı. Onu seven adam ona ihanet etmezdi. "Seni yok etmeme izin vermeyi seçiyorsun. Sen gittiğinde suçluluk ve mutsuzlukla baş etmeme izin vermeyi seçiyorsun. Sen seçiyorsun-" Bırak beni. Çenesi titredi. Hıçkırmaya başlamadan önce sustu. Bunu yapamam.

Kapıyı işaret etti, mesajı açıktı.

Lazarus onu serbest bıraktı. Gitmek yerine, avuçlarını onun şakaklarında düzleştirdi ve burun buruna gelene kadar eğildi, son öpüşüklerinde yaptıkları gibi birbirlerinin nefesini soludular. Bu anı sonsuza kadar-

Anı. Gözleri genişledi. Misery'nin zihnini silmesine izin verebilirdi. Ve kendine Lazarus hakkında uyaran bir not bırakabilirdi. Hayır, bir not çok kolay yok edilebilirdi. Kendine dövme yaptırabilirdi. O zaman Lazarus'un kalmak için bir sebebi olmazdı.

Bu düşünceyle nefes alamaz hale geldi. Bu adamla yaşadığı mutluluğu unutacak mıydı? Onun her öpücüğünü, her dokunuşunu ve vücudunun onunkiyle dolduğunu hissetmeyi unutmak mı? Kısa bir süreliğine de olsa daha iyi bir gelecek için nasıl umutlandığını unuttu mu?

Ondan şiddetli bir hırıltı yükseldi. "Beni unutmayacaksın, Cameo."

"Benim seçimim," dedi yumuşak bir sesle.

"Yap o zaman. Kendine dövme yaptıracak kadar ileri git. Seni terk etmeyeceğim. Burada kalacağım ve seni tekrar kollarıma alacağım."

Devam etmek zorundayım. Bu onun kendi iyiliği için. "Deneyebilirsin, ama sana direneceğim." Bir yolunu bulacaktı.

Elleri yumruk oldu. "Beni yanında tutmak istiyorsun, aşkım. Güven bana."

"Yapamam, yapamam-"

"Cameo, kutu bende."

Hayır...yapamazdı. "Yalan söylüyorsun."

"Sık sık yanlış yönlendiririm, yanlış yönlendiririm ve yanlış yönlendiririm, ama asla yalan söylemem. Onu buldum, onun için savaştım ve şimdi senin hayatını kurtarmak için onu koruyorum."

Daha önceki şüphesi yeniden ortaya çıktı ama yine de başını salladı. "Keeley bilirdi-"

"Yanlış. Varlığını ondan gizlemek için bir illüzyon kullandım." "İllüzyonların yeterince güçlü değil-"

Birden tüm oda turuncu-altın alevler içinde kaldı. Yatağının etrafında, Lazarus'un ona verdiği aynanın altında, perdelerinde ve kiliminde çatırdadılar. Isı onu sardı ve üst dudağında terler oluştu. Söndürücü almak için bağırarak üzere ağzını açtı ama alevler ısıyı da yanlarına alarak yok oldular.

"Ne diyordun?" Lazarus sessizce sordu.

"Seni... seni piç! Diğer ölümsüzlerin ben bulamadan kutuyu bulup yok edeceğinden endişelenmeme izin verdin. Juliette için üzülmememe izin verdin. Arkamdan gizlice bana güldün mü?"

"Asla. Sana sadece yüzüne karşı güldüm."

Şaka mı? Şimdi mi? Cameo ona bir tokat daha attı.

"Nerede o?" diye sordu. "Söyle bana."

"Bunu yapmayacağım." Ağzından akan yeni kanı sildikten sonra ellerini kadının arkasındaki duvara dayayarak onu kafese kapattı. "Bunu kendini öldürmek için kullanırsın."

"Ben asla-" Dudaklarını birbirine bastırdı. Yapmaz mıydı? Misery onu yeterince mutsuz etseydi... "Kutuyu Torin'e ver. Beni ona yaklaştırmaz ve arkadaşlarım da ondan korunur."

"Peki karşılığında ne alacağım?"

Soru aralarında asılı kalmış, boynuna bir ilmek gibi dolanmıştı. Yaptığı onca şeyden sonra, onunla pazarlık yapmaya nasıl cüret ederdi?

Tak, tak, tak.

"Git buradan," diye bağırdı Lazarus, gözlerini ondan ayırmadan. "Eee?"

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, Torin'i bulmayı umarak kapıyı açmak için kolunun altından eğildi. William ve Hades savaş için silahlanmış ve gülümsemeden önünde duruyordu.

"Aynayı istiyoruz." William'ın ayakları yere sağlam basıyordu. Aslında, hiç bu kadar kararlı görünmemişti. Kararlılık onu gizliyordu. Gilly'yi mi bulmuştu, yoksa yaşamak için yeni bir neden mi? "Bunun için takas yapmaya hazırız."

Şu anda bununla uğraşamam. "Hayır, teşekkürler," diye cevap verdi ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

İki erkek de kadının sesini duyunca irkilmedi. İkisi de bir elini eski tahtaya vurarak girişin açık kalmasını sağladı.

Lazarus tam arkasına geçti, sıcaklığı onu sarıyordu. Başka bir varlığa karşı hiç bu kadar öfkelenmemişti. Dilini çıkardıktan sonra Galen'e bile. Yatağına, bedenine ve şimdi parçalanmış kalbine kabul ettiği adam ona ihanet etmişti. Ondan sır saklamıştı. Boş yere endişelenmesine izin vermişti.

"Ne teklif ediyorsunuz?" Lazarus sordu.

Hades kaşlarını kaldırdı, yüz ifadesi ölümcül olduğu kadar güzel ve alaycıydı. "En çok istediğin şey. Hera'nın gizli tapınağına iki gidiş-dönüş bileti."

Cameo keskin bir nefes aldı. Lazarus'un reddedemeyeceği tek şey. Onun intikamı.

Adam kaskatı kesildi, saniyeler sessizlik içinde geçti. Sonunda şöyle dedi: "Hayır. Aynayı istiyorsan beni hizmetinden çıkarmalısın. Savaşla işim bitti, intikamla işim bitti. Kalan günlerimi Cameo'yla geçirmek istiyorum."

Ne yapıyormuş? Hayır! Pes mi ediyordu, ölmeye mi hazırlanıyordu? "Ayna benim, onun değil," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Onu bana o hediye etti. Siz istiyorsunuz, tamam. Sizin olsun." Bu lanetli şey ona umut vermişti. Onu Lazarus kadar yanıltmıştı. Kelebekler uçuşurken gülmek mi? Cehennem gibi! "Ama Lazarus'u hizmetinden çıkaracaksın, tıpkı istediği gibi -" savaşacak durumda değildi "- ve Hera'nın kellesini mızrağın ucunda ona vereceksin."

Eğer eski kraliçeyi öldüren Lazarus olsaydı, Cameo ölürdü. Bir şekilde. Görevi Hades'e yaptırırsa, hayatta kalabilirdi. Muhtemelen. Ayrıca Lazarus'un intikamını almış olacaktı ki bu ihtimalin iki avantajı vardı. Birincisi, ona yolunun yanlış olduğunu öğretecekti. Melankolinin Annesi'ne bulaşırsan acı çekersin. İkincisi, adam ondan nefret edecek ve onu terk edecekti. Böylece kadın onu unutabilir ve adam da eski kraliçe tarafından avlanmadan uzun bir hayat yaşayabilirdi.

Cameo ne kadar öfkeli olsa da onun sonsuza dek yaşamasını istiyordu.

"Savaşta bir taraf seçersiniz. Bu değişmedi. Bu yüzden," dedi Hades, "onu hizmetimden çıkarmayacağım. Zafer çok önemli. Ayrıca ona Hera'nın kellesini de vermeyeceğim. Onunla aramızda bir anlaşma var. Teklifim olduğu gibi duruyor. Onun krallığına iki bilet."

Sert oynamak mı? "Hayır, teşekkürler," diye tekrarladı ve bir kez daha kapıyı adamın suratına kapatmaya çalıştı.

"Tamam," dedi aceleyle, girişi daha büyük bir güçle açık tutarak. "Bir tatlandırıcı ekleyebilirim. Sana onu kendi başına yenmen için gerekli araçları vereceğim." Bakışları Lazarus'un boynundaki kolyeye kaydı. Kaşlarını çattı ve elini uzattı.

Lazarus onun elini geri çekti ve iki erkek birbirlerine ters ters baktı.

"O zaman sadece bir bilet," dedi. "Benim için." Biletini Lazarus olmadan Hera'yı öldürmek için kullanacak ve umarım aynı faydaları elde edecekti. "Ve aletler."

Misery tekrar gülmeye başladı. Buna pişman olacağım. İçten içe ölüyormuş gibi hisseden Cameo kollarını kendine doladı.

Hades ona gülümsedi. "Üzgünüm yavrum, ama seni aslan olmadan aslanın inine göndermeyeceğim. İki bilet alacaksın." Elini kibirine doğru salladı.

Omzunun üzerinden baktı, ayna duvardan kaybolduğunda gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni Hera'nın tapınağının içindeki bloklardan geçiremesem de," diye devam etti, "seni tapınağın birkaç mil dışına çıkarabilirim. Ama dikkatli olun. Her yerde tuzaklar var. Oh. Ve unutmayın. Eğlence kelimesi olmadan cenaze kelimesini heceleyemezsiniz."

Cevap verecek zaman yoktu. Ayna gibi, yatak odası da kayboldu. Bir saniye sonra, altın bir cennet ortaya çıktı.

26

"Bugün doğru olanı yapın ya da yarın sonuçlarına katlanın."

-Hayatta Kalmanın Sırrı
-Çıldırılmış Bir Kralın Anıları

Hiç kimse Lazarus'un flaşlama isteği yokken onu yeni bir yere flaşlayamazdı. Bugün, parlama arzusu yoktu ama yine de yeraltı dünyasının kralı bunu başarmıştı.

Zayıflığı başka şekillerde ortaya çıkıyor olmalı. Uygun araçlara sahip olsa bile Hera'yı yenecek gücü var mıydı?

Olabilir. Belki de değildir. Ama Cameo'yla geçirdiği bir saniyeden bile pişmanlık duymayı kendine yediremiyordu. Onsuz olmaktan daha büyük bir ıstırap olamazdı. Sadece onun buradaki varlığından pişmanlık duyuyordu. Eğer onu korumayı başaramazsa.

Aptal! Kendini koruyabilir. Yeteneğini defalarca kanıtlamıştı. Haftanın her günü ordusu olan bir kraliçe yerine onu seçerdi; daha iyi bir ortak isteyemezdi.

Ne yazık ki ortağı şu anda ondan nefret ediyordu.

Neden yapmasın ki? Onu doğrudan Ölüm'ün görüş alanına sokmuştu. Eğer Hera'yı öldürürse, Cameo da ölürdü.

Sadece bir olasılık. Bir şekilde önlemeyi planladığı bir ihtimal. Belki de kraliçeyi köleleştirmek için Soyma Çubuğu'nu kullanabilir? Soyma çubuğunun kaleye geri dönmesi dışında.

İyi. Başka bir yol bulacaktı. "Sıradışı" lakabını hak etmeden kazanmamıştı. Her şeyi yapabilirdi. Bugün, o ve Cameo bir bütün olmuşlardı. Bedenen... ruhen. Cameo ona sarılmış, onu kucaklamış, adam onun içine girerken, tutku ve yalvarışla adını haykırarak ve sadece bir öpücük, sadece bir dokunuş, sadece bir şey daha için ona yalvarmıştı. Ona duyduğu şehvet inkâr edilemezdi.

Şehvet hiçbir şey ifade etmez. Sadece aşk önemlidir.

Sertleşti. Onun sevgisini istediğini fark etti ama bunun için savaşıyordu. Bunu yapmak zalimce ve olağandışı olurdu ve bir kez olsun daha fazlası olmak istedi... daha iyi olmak. Çünkü öyle ya da böyle, bildiği hayat sona erecekti. Onu gerçekten kırık bir kalple mi bırakmak istiyordu?

Öyle yapacağım zaten. Çoktan yapmış olabilirim.

Araziyi incelerken ellerini yumruk yaptı. Burası Hera'nın gizli diyarı mıydı? Altın ağaçlar, altın kuşlar ve altın maymunlarla dolu büyümüş bir orman.

Ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Tehlike yaklaşıyor muydu? Zihnini açtı ama hiçbir düşman hissetmedi. Dinledi ama ayak sesi duymadı. Sonra aşağı baktı. Kesilmiş otlardan oluşan küçük bir çemberin içinde duruyordu, Cameo da onun yanındaydı. Arkalarında, uzun otların arasına çok renkli kır çiçekleri serpiştirilmişti, yaprakları çiğle noktalanmıştı. Kokladı. Zehirli çiy.

Hades, Lazarus ve Cameo'yu bir tuzağın ortasına fırlatmıştı. Tam olarak bir kara mayınının. Bunun bir kaza olduğuna şüphe yoktu - aksi takdirde erkek onları bir mızrağın ucuna fırlatırdı - ama yine de rahatsız ediciydi.

"Neler oluyor?" Cameo talep etti. "Deprem mi?" "Daha kötüsü." Lazarus ayaklarının dibinde duran çantaları kaptı ve bir kolunu beline doladı. İçinde Hera'yı yenmek için ihtiyaç duyacakları aletler olmalıydı. "Bir mayını aktif hale getirdik."

Sanki adam onu taşla çevirmiş gibi kaskatı kesildi. Ondan kaçmaya çalışıp bir uzvunu kaybetmesin diye tutuşunu sıkılaştırdı.

"Endişelenme, aşkım. Patlamadan önce bizi güvenli bir yere götüreceğim." Çakmayı denedi... ve başarısız oldu. Kızgınlığı keskinleşti.

Başka bir zayıflık mı? Yoksa diyar onun yeteneklerini yok mu etmişti? Bildiği kadarıyla, sadece bir avuç diyar bunu yapabilecek güce sahipti.

Mayını temizlemenin tek bir yolu vardı; zehirli kır çiçeklerinin arasına dalmaları gerekecekti.

"Eee?" Cameo talep etti.

"Yeni plan." Yüzüğü zincirinden çıkarıp taktı ve güvenli bir geçit açmak niyetiyle elini havada salladı. Hiçbir şey olmadı. Lanet olsun! Ruhlar âleminde değillerdi. "Yeni yeni plan." Cameo'yu kaldırıp göğsüne yasladı. O kadar hafif olmasına rağmen bu hareket dayanma gücünü zorladı ve yüzünü buruşturdu. "Bana doğru kıvrıl ve derini mümkün olduğunca çok ört. Çiy seni delik deşik edecek."

"Beni yere bırak. Canını yakıyorum. Kristaller güçleniyor, değil mi? Yapmamalısın-"

Cameo'nun onun iyiliğini hâlâ önemsiyor olması hoşuna gitmişti ama bir deprem daha ayaklarının dibindeki zemini sarsmış, titreşim geri sayım saatindeki dev bir saniye ibresi gibi olmuştu. Zaman tükeniyordu. Başka çaresi kalmayınca atladı.

Bum!

Beyaz-sıcak patlama onu havaya savururken kayalar ve toprak patladı. Ateş ve asit onu yaladı, giysilerini ve ayakkabılarını hızla yaktı. Bir ağaç uçuşunu durdurdu. Omzu ağacın gövdesine çarparken Cameo'yu korumak için içe doğru kıvrıldı. Kemikler paramparça oldu. Kaslar yırtıldı. Ciğerleri boşaldı ve düzleşti. Yere çakıldı, acı ve baş dönmesi ona saldırdı. Görüşü karardı.

Dünya nihayet tekrar odak noktasına geldiğinde, kulaklarında yüksek sesli bir çan sesi duyuldu.

Cameo onun yanına çömelmiş, onu sallıyordu. Endişe yanaklarını solgun ve ağdalı bir hale getirmişti.

Kadının üzerini aramış ve giysilerinde ya da cildinde asit yanığına rastlamamıştır. Ancak yüzünde ve kollarında is izleri vardı.

"-Tamam mı?" Zil sustuğunda kadının sesi adamın farkındalığına nüfuz etti. "Neren ağrıyor? Ne yapabilirim?"

"Sanırım... Sanırım sikimi zorladım. Öpüp iyileştirir misin?"
Endişe yerini rahatlama ve kızgınlığa bıraktı ve göğsünü tokatladı.

"Hiç komik değilsin." Ondan uzaklaştı ve çantaları karıştırmaya başladı.

"Öyle sayılırım."

"Hadi malzemelerimizi kontrol edelim. Evet! Hades Soyma Çubuğunu paketlemiş," dedi.

Güzel piç. Lazarus'un en büyük sorununu çözmüştü.
"Başka ne var?" Oturur pozisyona geçti ve eklemi yerine oturtmak için iyileşmekte olan omzunu döndürdü.

"Kıyafet değişimi, üzerinde Spawn Be Gone yazan bir kutu prezervatif, iki matara su, bir kutu havyar ve bir kutu organik kraker, diş macunu, ıslak mendil, sırt kaşıyıcı, küçük bir şişe Febreeze, bir paket kulak tıkacı-" Sertleşti, dişlerini sıktı. "Ne pis bir sıçan. Sadece bir çift tıkaç koymuş, sesinizin beni rahatsız etmediğini ima ediyor."

Lazarus elinin arkasına bir gülümseme sakladı. "Onu senin için cezalandırırdım ama biliyorsun, ölüyorum." Kadın ona ters ters bakınca, "Ne? Çok mu erken?"

Benekli pelüş bir leoparı havaya kaldırmadan önce ona dişlerini gösterdi. "Tek Rathbone'un oyuncak versiyonu. Bunu neden gönderdiğini merak ediyorum."

Lazarus tahmin edebiliyordu. Hırlayarak bebeğe el koydu ve onu mayının açtığı çukura fırlattı.

"Hey! Bunu neden yaptın?" Cameo talep etti. "Çok tatlıydı."

"Ve bunu sizden duymak hoşuna giderdi, bu yüzden gitmesi gerekiyordu."

Lazarus önünü taradı ve kayalar büyüklüğündeki değerli taşların üzerinden akan kristal bir nehir gördü. Kristal bir köprü ufuktaki tek beyaz sıçramaya yol açıyordu. A

Yosun kaplı bir tepeye tırmanan ve kaymaktaşı sütunların önünde son bulan kıvrımlı merdivenler. Tapınağın girişi mi? Hera ziyaret edeli ne kadar olmuştu?

Muhteşem güzelliğın içinde bakımsızlık belirtileri gizliydi. Aşırı büyümüş otlar, değerli taşlardaki çentikler ve köprünün ortasından sökülmiş bir bölüm.

"Çantalarda başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet. Bir çift dürbün. Kare bir bez." Heyecandan nefesi kesildi. "Bez değil, Görünmezlik Pelerini. Ve bu! Bu Danika'ya ait, Her Şeyi Gören Göz." Üzerinde tek bir işaret olan dörde dörtlük küçük bir karoyu havaya kaldırdı. Köşesinde bir isim. Danika Lord. "Ama resimler yok mu?"

Kaşlarını çatarak karoyu aldı ve bir ışık huzmesinin altında tuttu. Yüzey... Bir şey ona tuhaf gelmişti. Hafif sararmış lekeler, belki?

Cameo çantadan metal bir boru çıkardı, inceledi ve ciyakladı. "Sanırım bu Zorlama Kafesi'nden geldi." Karoyu ondan kaptı ve dört parçayı da - Pelerin, Asa, boru ve karo - göğsüne bastırdı. "Bunlar benim. Onları almaya çalışırsan ben de-" Dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı.

Yeterince büyük bir tehdit düşünemedin mi?

Önemli değil. En kötü senaryoyu çoktan düşünmüştü. Eğer Lazarus'un başına burada -ya da herhangi bir yerde- bir şey gelirse ve kadını kutunun nerede olduğunu ya da neye benzediğini bilmiyorsa... herhangi biri onu çalabilirdi.

Sessizliği ona pahalıya mal olabilirdi.

Artık saklamak yok. Kolyeyi gömleğinin altından çıkardı ve başparmağını deri kılıfın üzerinde gezdirdi. "Bu... yüzyıllardır aradığın şey."

Deri ciltli kolyeye baktı ve homurdandı. "İyi denemeydi ama artık palavralarına inanmıyorum." Ama konuşurken bile bakışları adamın bir zamanlar "tehlikeli" dediği objeye takılı kaldı. Kaşlarını çatarak ensesini ovuşturdu. "Nedir bu? Gerçekten mi?"

Onun düşüncelerini öğrenmek için umutsuzca zihnini açtı ama o kalkanını dikmişti. Şaşırmamıştı ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Onunla bir bağlantı kurmayı arzuluyordu. "Kutu bu, sizi temin ederim. Kemikler ezilmiş ve yeniden şekillendirilmiş."

"İmkansız. Yeniden yapılabilmesi için açılması gerekir. Ölmüş olurum."

"Açıldı. Sen ve arkadaşların tarafından. Bahse girerim siz dikkatinizi dağıtırken onu çalan kişi Hera'ydı. Sonra da saklamadan önce, eğer bulunursa kimsenin onu tanımayacağından emin olmak için yeniden yaptı."

"O zaman onu nasıl tanıdınız? Peki ya içinde olduğu düşünülen Sabah Yıldızı?"

"Bir kafatasının içinde, kutu olduğunu düşündüğüm şeyin yanında gizlenmişti. Kadence'yi tanıyordum, Zulüm Tanrıçası. Bunu yapmak için onun kemikleri kullanılmıştı ve ben onun gücünü hissettim. Sabah Yıldızı'na gelince, bilmiyorum."

Cameo arkasına yaslandı, kalçalarının üzerinde dengede duruyordu, tırnakları uyluklarına batıyordu. "Bunca zamandır kutuyu, sevdiğim tek insanları öldürebilecek objeyi lanetli boynuna mı asmıştın?" Ses tonunda öfke çatırdıyordu.

Dikkatli ol. "Bunu hissettin. Sen ve diğerleri." Diğerleri. Sevdiği tek insanlar, sanki Lazarus'un kalbinde yeri yokmuş gibi. Sakin, kararlı. "Sana hiç zarar vermedi. Gerçekten zarar vermedi. Aslında, iblisi bastırmana yardımcı olmuş olabilir. Zaten bu yüzden yapıldı. Kötülüğü durdurmak için."

Bu olasılığı daha önce düşünmesi gerekirdi ama buna izin vermemişti. Vicdanı kutuyu Cameo'ya vermesinde ısrar ederdi... o zaman onu yanında tutmasına gerek kalmazdı.

Bir sonsuzluk geçti, tek ses akan nehirden ve uluyan maymunlardan geliyordu. Üzerlerindeki dal sallanıyor, altın yapraklar etraflarına yağıyordu. Sonunda diğer eserleri yere bıraktı ve elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Parmaklarını salladı. "Elmayı bana ver. Ya da kutuyu. Her neyse."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve bakışlarını tuttu, bir acı ve öfke tufanı gördü ve sanki göğsündeki dövmeli hançerler tezahür edip ona saplanmış gibi hissetti. "Seni incittiğim için özür dilerim," diye mırıldandı. Ondan önce hiç içten bir özür dilememişti; şimdi bunu yeterince yapamıyordu. "Kutuyu sana söylemek için beklediğim için özür dilerim."

"Ne kadar ironik. Benden af diliyorsun ama sana haksızlık edenleri affetmeyi reddediyorsun." Parmaklarını bir kez daha salladı. "Elma."

Yine de tereddüt etti, "Durumlarımız aynı değil," diye homurdandı.

"Öyle değil mi?"

Hayır! Onun güvenliğinin kendisinden daha önemli olduğunu anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Ona olan hislerinin yoğunluğunu nasıl kanıtlayabilirdi? "Hades gümüş tepside intikam teklif ettiğinde reddettim. Seni seçtim."

"Sen ölümü seçtin!"

Onun için ikisi de bir ve aynıydı. Yine de bu sözleri kendine sakladı. "Hera'yı öldürmemi mi istiyorsun? Öldürmeyeceğim. Seni riske atmayacağım."

"Hayır. Onu öldüreceğim."

Ve geleceği değiştir.

"O senin için bir tehdit ve tehditler kesilir," dedi, sesi sert ama içi boştu. "Daha sonra, sen ve ben ayrılacağız."

Asla! Boştaki elini yüzüne sürerek gözlerindeki isi temizledi. "Sonuna kadar seninle kalacağım."

Yanaklarının rengi soldu.

Anlamasını sağlamak zorundaydım. "Seninle kalmama izin ver, ben de arkadaşlarına güveneyim, bir tedavi aramalarına izin vereyim." Onun için büyük bir adım.

"Tedavisi var, seni aptal," diye bağırdı.

"Farklı bir tedavi," diye düzeltti. "Birlikte kalmamızı sağlayacak bir tedavi. Eve döndüğümüzde kutu senin olacak. Kendine zarar vermeyeceğine güveneceğim ve sen de bana tekrar güveneceksin."

"Yoksa kutuyu ben alırım."

Uzakta, bir altın kuş sürüsü havalandı. Bir hançeri avuçladı ve ayağa fırladı. "Gitmeliyiz, bir yerde çok uzun süre kalmamalıyız."

Her zaman bir savaşçı olan Cameo onun yanına gitti. "Eğer Hera buradaysa, tapınağın içinde olacaktır. Diğer taraftan, eğer burada olsaydı, varlığımızı hisseder ve bizi pusuya düşürürdü."

"Tam olarak değil. Eğer bir gedik olduğunu hissedebilseydi, tuzaklarla uğraşmazdı."

Zihnini açarak diğer canlıları aradı, bir ya da iki gök yılanını çağırmayı umuyordu. Kuşları, maymunları, böcekleri ve diğer çeşitli hayvanları görmezden geldi ve karanlık bir varlığa odaklandı... aç, çok aç... ve hızla yaklaşıyordu.

Düşman!

"Ayak vurma zamanı," dedi.

Çantaları omuzlarına sabitledi, Cameo'nun elinden tuttu ve nehre doğru koşmaya başladı.

* * *

Ne yapacaktı ki?

Cameo içinde kopan duygu fırtınasından kaçamıyordu. Lazarus bunca zaman Pandora'nın kutusunu boynunda taşımıştı. Ona asla yalan söylemeyeceğini söylemişti.

-Hem de bir tanesinin ortasında kapana kısılmışken.

Arkadaşlarıyla birlikte bilinçli bir karar verme fırsatını elinden almıştı: iblisleri bastırmaya çalışmak ya da kutuyu yok etmek.

Piç kurusu onu engellemişti!

Lazarus durdu ve kadın onun sırtına çarptı.

Yapılacaklar listesinin en başında: Farkında olmak.

Yeni araziye tararken buhar havayı yoğunlaştırdı ve nefes almayı zorlaştırdı. Kır çiçekleriyle dolu bir tarla önlerinde uzanıyordu, yemyeşil ve güzeldi ve zehirli çiy yoktu, ama... bu bir tuzaktı. Daha yakından incelediğinde, zeminin bulanık bir bataklık olduğunu fark etti.

"Bataklık," dedi Lazarus. "Ve orada." Sağ tarafı işaret etti. "Çiçekler başka bir kara mayınını örtüyor."

Misery onu sola, tapınaktan uzağa doğru götürürken güldü. Ne yazık ki gidecek başka bir yol yoktu. Bataklığı geçip geri dönmeleri gerekiyordu.

Tarlanın kenarında, ormanla bataklık arasında kalmışlardı, basmamaları gereken yerlere basmamaya dikkat ediyorlardı-

Çamurlu bir su birikintisinden yılan balığına benzer bir yaratık fırladı, dişlerini gösteriyordu. Cameo onu yapışkan boynundan yakalayarak kendisini ısırmasını engelledi. Kaygan vücudu kıpırdadı.

"Biraz yardım lütfen."

Lazarus hançerinin bir darbesiyle yaratığın kafasını kopardı. Yüzünü buruşturarak, hâlâ kıpırdayan bedeni su birikintisine geri fırlattı. Diğer yılanbalıkları -ya da her neyseler- kalıntıları yemek için sıçradı.

Burada ya avcıydın ya da av. Anladım.

"Hades'in paketlediği karo," dedi Lazarus.

"Öyle mi? Ne olmuş ona?"

"Bir fikrim var." Altın bir ağacın altında durdu ve kiremidi çıkardı. Işığa doğru eğdi, sonra da ormanın oluşturduğu gölgeye doğru eğdi. "Verdiği her şey bir amaca hizmet ediyor, kiremit hariç. Neden?"

"Belki de bir amaca hizmet ediyordur. Sadece biz göremiyoruz." "Aynen öyle. Hades'in görünmez mürekkep kullandığı biliniyor. boyalar."

Bir heyecan kıvılcımı. "Görünmeyeni nasıl görünür hale getirebiliriz?"

"Bunu henüz bilmiyorum."

"Hades gibi düşünelim." Ben çarpık bir mizah anlayışı olan, kendini beğenmiş bir erkeğim. Düşmanlarıma işkence etmekten, dostlarımla alay etmekten ve ne pahasına olursa olsun kazanmaktan zevk alırım. Vay canına. Hades ve Lazarus başka anneden kardeş olabilirler. Başkalarının kanını akıtmak gibi sağlıklı bir saplantım var. I-

Kan. Kan. Hayatın kaynağı. Heyecanı artan Cameo bir hançer çıkardı ve bıçağı avucunun üzerinde gezdirdi.

Lazarus hançeri kadının elinden kaptı, sanki kendine -ya da daha iyisi onun malına- zarar vermeye hakkı yokmuş gibi. "Sen zarar verme-"

"Çok geç." Kıpırmızı bir havuz oluştu. Yumruğunu fayansın üzerinde tutarak kalın damlacıkların aşağı kaymasına... aşağı... ve yüzeye sıçramasına izin verdi.

Karo üzerinde görüntüler belirmeye başladı.

"Başardın," dedi Lazarus, gururu her halinden belliydi.

Onun övgüsü karşısında kendini beğenme dürtüsünü görmezden geldi ve görüntüleri inceledi. Bir... harita mı? Evet! Orman, bataklık ve tapınak açıkça işaretlenmişti. Farklı tuzaklar da öyle.

Lazarus, "Bu yoldan yaklaşık iki mil devam edersek," dedi, "tapınağa ulaşmak için bu köprüyü kullanabiliriz."

"Köprüde bubi tuzağı var." "Evet, ama üstünden geçebiliriz."

"Nasıl? Fark etmediysen söyleyeyim, ikimizin de kanatları yok ve kuşlar eyer vurup binecek kadar büyük değiller."

Onu çenesinin altından hafifçe itti. "Erkeğine biraz güven." Teni karıncalandı ve yeni uyanan şehveti kabardı. Titredi. O diyardan daha tehlikeli. Cameo uzaklaştı. "Bana yalan söyleyen adamdan mı bahsediyorsun?"

"Sanırım sırrını mezara götürebilecek olmasına rağmen suçunu itiraf eden adamı kastediyorsunuz." Bakışları onun üzerinden kaydı ve vücudundaki tüm kaslar sertleşti. "Takip ediyoruz. Gel hadi."

Adam parmaklarını birleştirip ilerlerken, kadın geriye doğru baktı. Yaklaşık yüz metre ötede bir fırtına bulutu gökyüzünde yuvarlanıyor, toprağı sisle kaplıyordu. Kuşlar gökyüzünden tüylü füzeler gibi düştü. Ağaçlar soldu.

"Git, git, git," diye emretti.

Lazarus hızını artırdı - ta ki bir sarmaşık fırlayıp bileğine dolanana ve onu havaya kaldırına kadar.

Baş aşığı asılı kaldı, çantalar omuzlarından kayarak Cameo'ya çarptı.

Kahretsin! Onu kesmek için yeterli zaman yoktu ve ölüm sisinden kaçmak.

"Git." Bu kez emri o verdi. "Bırak beni." Misery kısı kıs güldü.

Lazarus'u kurtarmaya kararlı olan Cameo çantaları karıştırdı, Görünmezlik Pelerini'ni, Soyma ubuğı'nu ve Zorlama Kafesi'nden aldığı pipoyu çıkardı. "Günü ve başı dertte olan adamı kurtarmayı bir kadına bırakın."

27

"Bir insan iki karşıt güç tarafından yönetilemez, çünkü gerçek yalanla bir arada var olamaz. Sevgi nefretle bir arada var olamaz."

-Çıldırırır Bir Kralın Anıları
-Aşık Bir Aptalın Anıları

Aciliyet ve korkuyla boğuşan Lazarus vücudunun üst kısmını kaldırdı ve kollarını uzattı, kasları protesto çığlıkları atıyordu. Son bir saat içinde kristaller yayılmış ve kalınlaşmış, reflekslerini önemli ölçüde yavaşlatmıştı. Parmakları çizmesindeki hançeri buldu. Bir eliyle ayak bileğine dolanmış olan sarmaşığı kavradı. Diğer eliyle de hançeri kesmek için kullandı.

Sonunda sarmaşık koptu. Çarpışmaya hazırlanarak yosun yığınınına doğru yuvarlandı; ancak başka bir sarmaşık tarafından yakalanarak ikinci kez baş aşağı asılı kaldı. Bir dizi küfür savurdu. Kara bulut hâlâ yaklaşıyor, doğrudan Cameo'ya yöneliyordu.

Bir kuğu kadar zarif, gri bir kumaş parçasını açarak kapüşonlu bir pelerin oluşturdu. Pelerini omuzlarına yerleştirip kapüşonu kaldırdığında gözden kayboldu. Lazarus bile onu göremedi. Güzel, bu iyiydi. Bulut da onu göremiyordu.

"Kaç," dedi ona. "Kaç, seni bulacağım." Her zaman.

Ama onun itaat etmeyeceğini biliyordu. O Cameo'ydu, aşırı derecede inatçı. Bulut onu en son gördüğü noktaya ulaştığında çığlık attı. Lazarus irkildi, tiz ses neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı.

Kendi acısını görmezden gelerek yukarı çekip yeni sarmaşığı kesti.

Bulut gürledi ve şimşekler çaktı, bir yandan da titriyordu. Cameo ne yapıyordu?

Bir başka sarmaşık hançeri Lazarus'un elinden kaptı ve sivri ucunu kalbine doğrulttu. Dikkatinin dağılmasına lanet etti.

Çarpışmadan hemen önce, katranla kaplı bir sarmaşık bıçağa vurarak Lazarus'u yaralanmaktan kurtardı. Kafası karışmış bir halde başını salladı.

Katran kaplı sarmaşık ayak bileğini tutanın etrafına dolandı ve sıktı. Serbest kaldı. Yere çakılmayı bekleyerek devrildi. Katran kaplı sarmaşık onu yakaladı ve yere düşmesini kolaylaştırdı.

Bana yardım mı ediyor? Neden?

Bunu daha sonra düşün. Savaş hazır, ayağa fırladı. Cameo cisimleşti, Görünmezlik Pelerini ayaklarının dibinde bir havuz oluşturunuyordu. Bulutun altında durdu, kolunu yukarı uzattı, eli kasvet tarafından gizlendi. Hayır, saklı değildi. Bulut inceldi, elini ve tuttuğu pipoyu ortaya çıkardı.

Gurur onu ezdi geçti. Benim kadını. Çok güçlü. Çok yetenekli.

Karanlığın her zerresi kaybolduğunda kolunu indirdi. Gözleri elmas gibi parlıyordu ve yanakları pembe bir sağlıkla ışıldıyordu. Kırılgan yapraklar saçlarına dolanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Görünmezlik Pelerini beni sisten korurken bulutun altına gizlendim, boruyu ortasına yerleştirdim ve o şeye -her neyse- ölmesini emrettim. Ve o da öldü! Ölmek zorundaydı. Boru, Zorlama Kafesi'nden. O bir hediye idi, bu yüzden onun sahibi biziz ve içindeki her şey biz ne emredersek onu yapmak zorunda."

Onun heyecanı.

Fermuarının altından şaftı sertleşti. Onunlayken bu kaçınılmazdı. "Sen gerçek bir savaşçısın." Ona kızgın olsa da, güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hiç kimse onun adına bu kadar özverili davranmamıştı. Hiç kimse onu ilk sıraya koymamıştı. Ailesi bile. Birbirlerine duydukları nefret, ona duydukları sevginin önüne geçmişti.

Ona dokunmak, güvenliğinden emin olmak için çaresizce aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beni kurtarmak için kendini tehlikeye attın. Aynı şeyi senin için yaptığım için beni gerçekten suçlayabilir misin?" Ona doğru uzandı.

"Aynı şey değil." Temastan kaçınarak boruyu çantalardan birine koymak için eğildi.

Kalbi burkuldu ama devam etti. "Neden?"

"Eyleminin sonucu hayattır." Pelerini katladı ve cebine sakladı. "Seninkinin sonucu ölüm."

"Sanki kalan zamanımı boşa harcıyormuşum gibi konuşuyorsun. Gerçek şu ki, seninle geçirdiğim zaman boşa harcanmıyor, aksine değer veriliyor."

Kaşlarını çatarak ona bir çanta fırlattı. "Kapa çenenin. Sadece... kapa çenenin."

Yanına çömeldi. Ona ulaşıyor, iç zırhını kırıyordu. Zorlamaya devam etmeliydi, onun kendisine karşı savunmasını yeniden güçlendirmesine izin veremezdi. Onunlayken, kendi savunması yoktu. Çünkü seviyordu-

Nefesini içine çekti. Sevd. Onu seviyordu. Onun için ne olduğundan dolayı değil. Kim olduğu için. Nokta. Çelişkilerle dolu bir zenginlikti. Nazik ama sert. Şefkatli ama inatçı. Zeki ama asık suratlı. Korumacı ama kolay kıskırılan. Şefkatli ama şiddet yanlısı.

İblise rağmen, Lazarus'un karanlığındaki ışıktı. Zekiydi ve her şeydi. Ondan önce öfkeyi biliyordu. Her nasılsa, kız onu neşeyle doldurmuştu.

"Cameo," diye mırıldandı.

"Hayır." Ayağa kalktı. "İstediğim bu değil. Senin yaşamını istiyorum. Kristallerden arınmanı. Tehlikeden uzak."

O da ayağa kalktı, umut içinde parlak bir fener gibi parlıyordu. O da onu seviyordu. Kendini riske atmak için mi? Onun için yaptığı fedakârlıkları yapmak için mi? Kendini ona koşulsuzca vermek için mi? Vermeliydi. "Sensiz yaşamak istemiyorum." Bu sert itirafın ardından elmayı boynundan çıkarıp onun boynuna taktı, deri ve zincir zırh kemikten ziyade onun tenine değiyordu.

Çenesini kaldırdı.

"Bu senin," dedi. "Kendine zarar vermeyeceğine güveniyorum. Karar verme konusunda sana güveniyorum - örtüyü kaldır ve ona dokun, aç, sakla ya da yok et. Nasıl istersen. Bunu sana hiçbir yükümlülük ya da beklenti olmaksızın veriyorum." Kolyenin güzel göğüslerinin arasında asılı kalmasını sağlarken parmak eklemleri göğüs ucuna değdi ve kadının bir tıslama daha çıkarmasına neden oldu. "Sana aşkımı, zamanımı, her şeyimi veriyorum."

* * *

Direncimden geriye kalanları paramparça ediyor.

Cameo sarsıldı, Lazarus'un açıklaması kulaklarında çınlıyordu. Onu seviyor muydu? Başını salladı ve ondan uzaklaştı. "Bana her şeyi vereceksin... seninle bir gelecek dışında. Bir aile."

"Siz benim ailemsiniz" diyerek onunla birlikte hareket etti.

Arkasını döndü. Ona bakmak acı veriyordu. Parmaklarını elmanın etrafına doladı. Örtülü olsa bile kemiklerden yayılan ısıyı hissetti. Gücü hissetti.

Sefalet çılgılık attı ve zihninin arka tarafına doğru koşuşturdu. Bastırılmış mı? Değerli bir sessizlik hüküm sürüyordu... ve yine de bir üzüntü tufanı yaşıyordu.

Lazarus onu tanıyordu, kim ve ne olduğunu biliyordu ve ona yardım etmek istiyordu, onu yok etmek değil. Birçok kusuruna rağmen onu seviyordu. Ve o da

Hayır. Oraya gitmiyorum. Eğer ona ya da duygularına teslim olursa, onu sonsuza kadar lanetleyecekti.

Kristal. Bu yüzden gitmesine izin vermek zorundaydı. Eğer, ve ya da ama yok. Dahası, onu kendisini terk etmeye zorlamalıydı. Ve ayna sayesinde, bunu yapmanın bir yolu olduğunu biliyordu...

Dehşet omurgasından aşağı süzüldü.

Lazarus kaskatı kesildi ve "Bir sığınağa ihtiyacımız var. Başka bir bulut yaklaşıyor." Çantaları topladı ve kalın bir yeşillik kalkanını itti.

Takip etti, bir tür ağacın yanından geçti. Belki de. Üç metre boyundaydı ve kalın siyah bir madde sızdırıyordu. Katran mı? Bu madde iki sarmaşığı kaplıyordu -kol yerine geçebilecek iki sarmaşık. Kelebekler üzerinde uçarak renkli bir gölgelik oluşturunuyordu.

Kıyamet ve kasvet...

"Bu şey... her ne ise, bana yardım etti," dedi Lazarus. "Yine de ona güvenmiyorum. Bu alemdeki hiçbir şeye güvenmiyorum."

Diğer tuzaklardan, sinsi sarmaşıklardan ve ısırın böceklerden başarıyla kaçınarak bir saatten fazla yol aldılar. Yeni ölüm bulutu onları takip etmeye devam etti ama asla yakalayamadı.

Lazarus, diğerlerinden daha küçük olan üçüncü bir mağarada karar kılmadan önce iki mağarayı reddetti. Aslında o kadar küçüktü ki, ikisi de sürünerek girmek zorunda kaldılar. Ancak toprağın derinliklerinde mağara açılarak ayakta durmalarına izin verdi. Muhafazanın sadece bir girişi ve dolayısıyla sadece bir çıkışı vardı -Sürünerek geçtikleri.

Paketleri bıraktı ve içini kazdı. Bir hırıltıyla, daha önce attığı pelüş leoparı çıkardı. "Hemen döneceğim."

"Hemen döneceğim" dedikten sonra on beş dakika geçti, görünürde oyuncak yoktu.

"Leoparı ne yaptın?" diye sordu. "Bir su birikintisine attım." Bir kez daha onun yanındaydı. ona bir matara verdi. Kadın susuzluğunu giderirken, adam havyar ve krakerleri açtı. Sessizlik içinde yediler.

Ona kızgın mıydı? Ona aşkını teklif etmişti ve o da onu reddetmişti.

Mecburdum. Onun düşüşü olmayacak.

Ama... onunla bir gece daha geçirebilirdi. Sadece bir gece daha. Daha iyi bir gece olabilir miydi? Hera'yı bulana kadar beklerse, kristaller onu ele geçirebilir ya da erkeksi cazibesini kullanarak onu geçici mutluluğu uğruna kıyametini görmezden gelmeye ikna edebilirdi. Şimdiden ne kadar yaklaşmıştı.

"Beni seviyor musun, Cameo?"

Soru aniden ortaya çıktı. Belki de gelmedi. Belki de onun aklını okumuştı. Belki de karşı koyamadığı o erkeksi cazibesini kullanmaya başlamasını istemişti.

Artık gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Onu varlığının her zerresiyle seviyordu. Onun ruhunu, zihnini ve bedenini memnun ediyordu. Saygısızlığı onu eğlendiriyordu. İnatçı kararlılığı, depresyonunun en kötü zamanlarında onu yanında tutuyordu. Onunla ilgilenmesi, çektiği acıların her saniyesini telafi ediyordu.

Bir şekilde, hayatın fırtınalarında onun dayanağı olmuştu. Her zaman karanlığını kovalayan bir güneş olmuştu. Boş bir kabı umutla doldurdu. Kendisi için savaşamadığında, savaşamadığında onun için savaştı.

Kendi isteklerini onun ihtiyaçlarının önüne koymayacaktı. "Bu konu hakkında konuşmayacağım," dedi.

Sabah olduğunda, canı ne kadar yanarsa yansın yapması gerekeni yapacaktı. Misery'nin hafızasını almasına izin verecekti. Lazarus Hera'yı öldürecek, her zaman istediği gibi. Böylece Cameo tanrıçayı kendi başına öldürmeye ya da kurtarmaya çalışmayacaktı.

Bu şekilde Cameo da öldü. Geleceği değiştirmeye çalışıp muhtemelen işleri daha da kötüleştirmektense, bu sefer de bilinen bir sonuca gitmek daha iyiydi. Hem kendisi hem de Lazarus için.

Onu suçluluk duygusu ve muhtemelen utançla baş başa bırakma düşüncesinden nefret ediyordu. Ama bir kez daha ölmektense suçluluk ve utançla yaşaması daha iyiydi.

Onun için seve seve canımı veririm.

O olmadan, kristaller Lazarus'un içinde büyümeyi durduracaktı. Sonsuza dek yaşayacak güce sahip olacaktı.

Hüzün bir gece yarısı dalgası gibi yükselmiş, onu boğmaya çalışıyordu ama o hızla kalbinin etrafına bir baraj inşa etti. Dayanabilirdi. Şimdilik. Önce o geldi.

Cameo temizlemek için diş macunu ve ıslak mendil kullandı. Lazarus da aynısını yaptı, aralarında bir gerilim oluştu. Dışarıda bir fırtına patladı, yağmurun belli belirsiz kokusu mağarayı doldurdu. Gök gürledi ve yerdeki çatlaklardan şimşekler çaktı.

"Artık seninle kavga etmek istemiyorum," dedi. İçine bir sıcaklık yayıldı. "Sadece seni istiyorum."

Canlılık ve erkeksi bir saldırganlıkla titreşerek, büyük elleriyle yüzünü çerçeveledi. İç gıcıklayıcı kokusu kadının duyularını tüketti. Baştan çıkarmanın özü.

Bakışları onunkilere kilitlendi, gözbebekleri büyüdü ve irislerini solladı. "Beni erkeğin olarak mı istiyorsun? Sonsuz öpücükler mi istiyorsun? Terden kayganlaşmış ten? Ateşli fısıltılar?

Dolaşan eller? Zevk inlemeleri? Sürtünen bedenler? İç içe geçmiş uzuvlar? Günlerimin geri kalanı?"

Titredi ve ah, nasıl da acıdı. Ama sonra, onun böylesine lezzetli bir cinsel resim çizme yeteneği... sahip olamayacağı şeyi istemesini sağlamak... hançerleri kadar iyi bilenmiş. "Burada ve şimdi istiyorum."

Kavrayışı sıkılaştı. "Beni seviyor musun?" diye tekrar sordu.

Cevap vermeyi reddetmek ona hiçbir yarar sağlamamıştı. "Seviyorum. Seni seviyorum." Daha sonra bu itirafın ona hiçbir faydası olmadığını anlayacaktı.

"Kanıtla o zaman. Bana her şeyi ver."

Çatlaklardan şimşekler çaktı ve küçük alanı parlak altın ışıklarıyla aydınlattı. Hava elektriklendi, elektriklendi ve sinir uçlarını hassaslaştırdı.

Cameo bir teslimiyet iniltisiyle dudaklarını onunkilere yapıştırdı. İncelik onun ötesindeydi. Dilini onunkine doğru itti, aşk... tutku... bu gece. Sadece bu gece. Onun kaslı gücünü hissetmek başka hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir daha asla yaşayamayacağı bir yükseklik.

Adam onu yere bastırđı, sıcağtan kavruluyordu ve kadın onun üstüne yuvarlandı. Saçları onları dünyanın geri kalanından saklayan karanlık bir perde oluşturdu. Adamın sertliğı kadının yumuşaklığıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Meme uçları büzüşüp sızladı ve özlemle titredi.

Onun kendisine olan sevgisini, ikisinin de içinden geçen coşkun bir nehir gibi hissetti. Ona olan aşkı suyun kenarına dikilmiş bir ağaç gibi filizlendi, uzadı, genişledi, büyüdü.

Ten tene temas etmek için yanıp tutuşan kadın, malzeme yerinden çıkana kadar adamın gömleğini yırttı. Bronz ten. Muhteşem dövmeleler sergileniyordu. Yakasını... göğsünün ortasını yalayıp ısırırken içinde vahşi bir açlık köpürdü. Meme uçlarına gereken saygıyı göstermek için zaman ayırdı.

Ensesinden kavradı, yalvarırcasına kendini sundu. Erkeksi bir tensel zevkleler büfesi, almak için onundu. Ve aldı da, ona olan bağımlılığında kayboldu.

Evet, bağımlıyım. Hatta takıntılıyım. Mutluluktan.

Güneşin doğuşuyla birlikte her şey sona erecekti.

Bu düşünce onu hüznle doldurdu.

Hayır, hayır. Burada olmaz, şimdi olmaz. Düşüncelerinin etrafındaki kalkanı kontrol etti. Dayanıyordu ve rahat bir nefes aldı.

Bu gece ömür boyu sürecekle anılar biriktirdi. Bu gece kendisine verilen hediyeyle tadını çıkardı: onu bir çapa yerine hazine olarak gören muhteşem bir erkek. Bu gece bir yarını varmış gibi davrandı.

"Katlandığım her zorluğa değersin," diye homurdandı. "Sen benim ödölümsün."

Bakın! Bir hazine. "Ve sen benimsin."

"Senin tarafından sahiplenilmeyi seviyorum." Adam onun üzerine yuvarlandı, sevişmelerinin dizginlerini eline aldı ve kontrolü ele geçirdi.

Onun gücüne teslim oldu, vücudunun hiçbir parçası ona yasak değildi. Hayran olduğu kaslı ağırlık onu yerinde sabitledi, hoş bir kafes.

"Erkeğini nerede sevmek istersin?" diye sordu. "Bir sahil evinde mi? Bir şöminenin önünde mi?"

İçinde bulundukları durumun korkunçluğunu unutmasına yardımcı olmak için rol mü yapıyordu? "Yanılsama yok. Aramızda bir daha asla yanlış bir şey olmayacak. Seni burada istiyorum. Şimdi. Olduğun gibi, olduğumuz gibi."

Adam ona gülümsedi, şefkatli ve tatlıydı ve kadın sadece ona bakarak orgazm olabileceğine yemin etti. Güzel adam.

Dudakları aşağı inmeden önce kendi dudaklarıyla onun yanağını okşadı, sanki bir öğünmüş, son öğünmüş gibi yuttu... ta ki artık onu öpmeyip ona bir söz verene kadar: seni asla bırakmayacağım.

Becerikli hareketlerle kadının üstünü ve sutyenini çıkardı ve her iki giysiyi de bir kenara fırlattı. Sonra göğüslerini avuçladı ve yoğurdu. Sürtünmeyi, sıcaklığı, ateşi severek ona doğru eğildi. Mmm. Beni içten dışa yakıyor.

"Sen benimsin ve bu işte birlikteyiz." Parmakları onunkilerle birleşti ve kollarını başının üzerine uzatmadan önce sıktı, onu daha etkili bir şekilde sabitledi ve ona karşı savunmasız bıraktı. "Söyle bana."

"Sen benimsin," diye yineledi, "ve bu işte beraberiz." Sabaha kadar...

28

"Kadınınızı mutlu etmek = kendinizi daha mutlu
etmektir."

-Aşık Bir Aptalın Anıları
-Akıllara Durgunluk Veren Orgazmlar Nasıl Yaşanır?

İlkel açlık Lazarus'a hükmediyordu. Kollarında kadını vardı. Biricik ve tek kadını. Sonunda bedeni ve ruhu ona ait olacaktı. Kendisi de ona ait olacaktı. Şimdi ve sonsuza dek.

Cameo'dan zevk almaktan çok, vermek istiyordu. Kendini ona, herkesten çok sevdiği kadına vermek istiyordu. Kendinden bile. İntikamının üstünde.

Babası yanılıyordu. Bir savaşçıyı zayıflatan şey aşk değildi. Zayıflatan sevdiğini kaybetme korkusuydu; Rathbone ona tam da bunu, korkunun sevginin güçlendirdiği, koruduğu ve geliştirdiği şeyleri mahvettiğini ve yok ettiğini anlatmaya çalışmıştı. Aşk, kırık bir kalbin paramparça olmuş parçalarını toplar ve onları tekrar bir araya getirerek her zamankinden daha güçlü hale getirirdi.

Bir zamanlar zayıf halkaydı, şimdi yok edilemez.

Cameo o üç güzel kelimeyi söylediğinde gerçek onu çarpmıştı. Seni seviyorum. Onu başka hiç kimsenin etkilemediği kadar etkilemişti, tutkusu onunkiyle alev alev yanan bir eştı. O sadece sevgilisi değil, ortağıydı.

Bu bilgi ancak onun ışıltılı gümüş gözlerine -karanlık lekelerin ötesini gören gözlerine- bakarken pekişmişti.

geçmişine sıçramış, o kadar çok şey kaybetmiş bir çocuktaki, dönüştüğü adam başka hiçbir şeye sahip olmayı reddetmişti. Parçalanmış kalbinin bir parçasını bile. Cameo'nun kolayca çalabileceği bir parça. Bunun yerine, onun vermesini beklemişti... ve özgürce vermesini.

Karşılığında ona dünyayı vereceğim.

Lazarus onun ağzını yağmaladı, kendi arzusunu olduğu kadar onunkini de körükledi. Dudakları yumuşak ve dolgundu, Lazarus'un dudaklarının altında kendini veriyordu. İşte yine o kelime. Vermek, vermek. Ona daha fazlasını ver...

Adam öpücüğü derinleştirdikçe, sanki adam bir cankurtaran salı, kendisi de kazazede bir denizciymiş gibi ona sarıldı. İnledi ve onun adını soludu. Tüm bu süre boyunca ona karşı kıvranıyor, göbeğini onun zonklayan uzunluğuna sürtüyordu. Her temas noktası damarlarındaki kanı kaynama noktasına kadar ısıtıyordu. Buhar sadece kristalleri güçlendiriyordu ama umurunda değildi.

Çenesini ısırды, çenesinin zarif uzunluğunu yaladı... zarif boynunu emdi ve nabızı kendisinininki kadar hızlı attı. Bir iz bıraktı. Onun izi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalbi sevinçle çarptı. "Bunu hatırlayacaksın. Ve bunu." Ağzının ıslak sıcaklığıyla meme uçlarını yıkamadan önce göğüslerinin her birinin etrafında bir daire çizerek öptü. "Ve bunu."

Kalçaları kıvranmaya devam etti, etine karşı konulmaz bir kızarıklık yayıldı. Narin pembe bir gül gibiydi, ipeksi ve çiğle parlıyordu. Sadece ve sadece benim için açıyordu.

Diliyle meme ucunun etrafında bir kalp çizdi ve üfledi.

"Lazario!"

Sesinde keder değil, sadece tutku duydu. Bu harika kadın, sefaletin en derinlerinden neşenin en yüksek zirvesine kadar ne kadar çok yol kat etmişti. Aşkın gerçek gücü.

Onu emdi. "Ağzımla, bedenimle ve tüm ruhumla seni onurlandırıyor ve sahipleniyorum." Diğer göğsüne geçti ve dilini ileri geri hareket ettirdi, her hareket

"Benimsin, benimsin, sen benimsin. "Bugün, yarın ve sonraki her gün."

"Ben seninim." Tırnakları adamın sırtında gezindi. "Her zaman senin olacağım."

Kayaların üzerinde şimşekler çaktı ve bir an için altın rengi ışık onun üzerine yayıldı. Güzelliği ruhani, uhreviydi. Yağmur damlaları kayalardaki olukları buldu ve tavandan damlayarak adamın üzerine düştü ve kadının üzerine sıçradı. Serin ve tatlıydı, yakıcı asitten eser yoktu. Tutku ateşi damlacıkları hızla ısıtarak güzel bir şarap ve daha da tatlı bir şeker yarattı. Adam onun tenindeki her damlayı yalayıp yutuyor, ondan içiyordu.

Yaptıkları şey sadece anlık bir arzuyu dindirmeye yönelik bir yakınlaşma eylemi değildi. Yaptıkları şey, gelecekleri için verdikleri bir sözü sağlamlaştırmaktı.

Birlikte bir gelecek.

Daha fazlası için umutsuzluğa kapılan adam, kadının ellerini bıraktı, botlarını çıkardı ve derisinin belini yırttı. Fermuar açılır açılmaz, bileğinin tek bir hareketiyle elbiseyi bacaklarından aşağı çekti.

Adamın bakışları onu incelerken, kadın göğüslerini avuçlayıp yoğuruyor, başparmakları meme uçlarını okşuyordu. Uyluklarına ve ayak bileklerine bağlanan silahlar onu bir seks ve savaş tanrıçasına dönüştürüyordu. Benim tanrıçam. Vücudu harekete geçmesini isteyene kadar ona sadece hayretle bakabildi.

Her silahı ve bıçağı attı, ancak her birinin ulaşabileceği bir yerde kalmasını sağladı. Külotu da derileriyle aynı muameleyi gördü ve çıplak kaldı. Bakışları onu bir kez daha inceledi, durgun ama vahşi, tadını çıkarıyor ama daha fazlasını arzuluyordu.

Onun çıplaklığını daha önce de görmüştü, evet, ama her seferinde ilki gibiydi: bir keşif.

Deri kılıflı elma, saten teninin daha pembe bir kızarıklık sergilediği dolgun, dik göğüslerinin arasında duruyordu. Vücudu zarif bir kas tonusuna sahip olduğu kadar

büyüleyici kıvrımlar. Kelebeğin kanatlarının kenarları kalçalarını ve uyluklarını sarıyordu.

"Benim için bacaklarını aç, Cami." Sesinin törpüsü aralarında dolaştı. "Aşkımın her santimini görmeme izin ver."

Kadın itaat etti ve onu bekleyen güzel pembe cenneti ortaya çıkardı. Adam onayını ve saygısını haykırdı. Kız sadece ıslak değildi, sırılsıklamdı.

Vahşi bir tahrikle bir parmağını içine soktu, derinlere, daha derinlere ve keskin bir nefes aldı. Kalçaları kalktı, iç duvarları ona doğru gerildi ve onu çılgına çevirdi.

"Sen benim için yaratıldın, günüşiğim."

Ayağını adamın göğsüne, kalbinin hemen üzerine koydu ve nazikçe ama ısrarla onu itti. "Soyun. Şimdi. Aşkımın her santimini göster bana."

Daha önce, kadın bacaklarını görmek istediğinde, adam tereddüt etmişti.

Bu sefer ayağa kalktı ve aceleyle soyundu, beklentinin üstesinden geldi. Botlarını tekmeledi, pantolonunu çıkardı ve silahlarını onunkilerin yanına bıraktı.

Bakışları adamın ağrıyan aletinde oyalandı ve dudaklarını yaladı. "İşte benim canavarım."

Adamın kahkahasının boğukluğu kadının gümüş gözlerini eritti. "Seninki," dedi ereksiyonunun tabanını kavrayarak. "O sadece kadını sevmiyor. Ona tapıyor."

"Güzel. Çünkü benim diyebileceğim başka bir erkek yok."

* * *

Lazarus bacaklarının arasına diz çöktüğünde Cameo heyecanlandı. Sinir uçları alev alev yanıyordu. İçine çekmeyi başardığı az miktardaki hava Lazarus, şampanya ve çikolata kokuyordu. Baştan çıkarma ve şehvet düşkünlüğü.

Onu ters çevirdi ve elleri ve dizleri üzerine yatırdı. Parmak uçları kelebeğin üzerinde gezinirken, dokunuşlar kadının içinde ham tutku akımları yarattı. Ereksiyonunu kalçalarının aralığına sürttü, kadının ıslak sıcaklığı kolay bir

Kayma. Mükemmel bir süzölüş. Adam onun içinde değildi ama yine de kendinden geçiyordu.

İçinde oluşan basınç, serbest bırakılma ihtiyacını -erkeği için- bin kat daha güçlü hale getirdi. "Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, "çok iyi, ama daha fazlasını istiyorum."

Kulak memesini dişlemek için öne doğru eğildi. "Önce seni hazırlamalıyım."

"Ben hazırım. Söz veriyorum!"

"Hadi öğrenelim." Her çıkıntıya eşit dikkat göstererek omurgasından aşağı doğru bir yol öptü. Dövmesinin sonuna ulaştığında kadının tüyleri diken diken olmuştu. Bir elini kalçasına dolayarak bacaklarını birbirinden daha da ayırdı. Diğer elini kalçalarının etrafında gezdirdi... ve bacaklarının arasında, onunla oynadığı yerde, ona en çok ihtiyaç duyduğu yerde daire çizdi.

Kalçalarını salladı, onun şaftını aradı. "Mmm. Sanırım haklısın."

"Doldurulmaya ihtiyacım var," dedi inleyerek. "Lütfen, Lazario. Şimdi."

"Bir rica ve bir emir bir arada." Yumuşak kıkırdaması nefesini ensesinde gezdirerek onu gıdıkladı. "Parmaklarımı istiyor musun?" Birini soktu, çıkardı, soktu ve kızın nefesi kesildi... sonra bir saniye içinde gevşedi, onu gerdi, memnun etti. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Avucunun topuğu kadının göbeğine bastırarak ihtiyacını daha da artırdı... daha da artırdı.

Nefesleri artık daha hızlı geliyordu, o kadar hızlıydı ki zar zor konuşabiliyordu ama yine de "Seni... seni... hepinizi istiyorum" diyebildi. Lütfen," diye tekrarladı.

"O zaman her şeyim senin olsun Cami'm." Lazarus ereksiyonunun ucunu kadının girişine yerleştirdi ve içine daldı. Onu gerdi. Onu doldurdu. Onu damgaladı.

Ona sahipti.

Asla eskisi gibi olmayacaktı. Sırtını dikleştirdi, tırnakları mağaranın zeminini kesti ve onun adını haykırdı. "Bana sert ve hızlı bir şekilde ver."

Lazarus tutkusunun tüm şiddetini serbest bıraktı. Hiçbir yumuşaklık belirtisi göstermeden kızın içine girip çıktı,

Onu büyük ve güçlü bir fırtınanın içine fırlattı. Zevk iliklerine kadar işlemişti... tatlı... bir uyuşturucu kadar etkili, doğrudan kafasına gidiyordu.

Göğsünü kızın sırtına bastırdı ve kulağının kabuğunu okşadı. Hızı hiç yavaşlamadı, kullandığı güç hiç azalmadı. Çok fazla. Yeterli değil.

"Benim Lazario'm." Kendini kaybetmiş bir halde, şimdi onun adını sayıklıyordu. Sesinde hiçbir keder duymuyordu. Ne pişmanlık ne de üzüntü. Merak duydu ve tüm vücudu tepki olarak sarsıldı; daha sert, daha hızlı, içeri ve dışarı vurdu. Neredeyse gelmişti... "Çok yakın."

Bacaklarını birbirinden daha da ayırmak için elini dizlerine doladı, aynı zamanda başını öne doğru bastırarak sırtının eğilmesine neden oldu, içine bir santim daha girmesini sağladı, ona en çok ihtiyaç duyduğu yerden vurdu. Mutluluk ve acı içinde çığlıklar atıyor, iç duvarları ona kenetlenip gevşeyerek bir ödül talep ediyordu. Özgürce verdiği bir ödül.

Tatmin duygusu onu delip geçerken, Lazarus kükredi. Gırtlaktan gelen hayvani bir ses, Lazarus'un üzerine yığılmasından çok sonra bile mağarada yankılanmış, her ikisinin bedeninde de sarsıntılar devam etmişti.

* * *

Lazarus uyurken, Cameo onun yanına sokulmuş, elma-Pandora'nın kutusuyla oynuyordu. Yakında güneş doğacaktı. Bugün geçecek ve yarın burada olacaktı.

Lazarus'la olan hayatı sona erecekti. Hayatı sona erecekti, nokta.

Elmanın derisinden kemiğine dokunursa ne olurdu? Bilmek zorundaydı.

Eğer bu şekilde ölürse, ölmüş olacaktı ve sonu beklediğinden daha erken gelecekti. Lazarus arkadaşlarını uyarabilirdi. Ve yaşayabilirdi. Yaşayacaktı.

Kendine düşünmek ya da endişelenmek için zaman tanımadan, parmak uçlarını bilerek deri muhafazanın altına kaydırırdı. Bir anda,

Ateş gibi bir sıcaklık içine yayıldı ve homurdandı.

Ne olmadı ki? Ölüm. Acı, zihninin arkasında saklı bir yerde kaldı. Daha güçlü bir şekilde bastırıldı mı? Belki de yaralandı?

Lazarus ona doğru kaydı ve o da hareketsiz kaldı. Ancak Lazarus sakinleşip nefesleri eşitlendiğinde kadın yeniden nefes almaya başladı. Adamın güçlü kolu kızın üzerindeydi, eli sanki aralarındaki bağı koparmaya dayanamıyormuş gibi kızın göğsünü kavırıyordu.

Anladığı şiddetli bir ihtiyaç.

Gözyaşları gözlerinin arkasını yaktı ve boğazında bir keder düğümü büyüdü. Kalbinin etrafındaki baraj sonunda yıkılmakla tehdit ediyordu. Henüz değil, sadece biraz daha. Keder onu dövüyor ve hırpalıyordu. Hafıza silme planına nasıl devam edebilirdi? Tek mutluluk kaynağından isteyerek nasıl ayrılabilirdi?

Kolayca. Lazarus'un hayatını kurtarmak için.

Hera'yı öldürecekti. Cameo onu durduramazdı. Bir şekilde ölecek, Misery'den kurtulacak, artık Lazarus'un hayatı için bir tehdit olmayacaktı.

Kazan-kazan.

Lazarus... Kral... Kelebekler.

Keeley'nin Torin'e söylediği sözler aklından geçti. Belki de Lazarus haklıydı. Belki de kelebekler umudu temsil ediyordu. Cameo ve kelebeği olmadan, o gelişebilirdi.

Gözyaşları taşı, yanaklarından aşağı süzüldü ve tenini yaktı. Uzun zamandır hafızası onun için her şeydi. Elinde tuttuklarına değer vermiş ve kaybettiklerinin yasını tutmuştu. Lazarus'la -sevgili Lazarus'la- tanışması anılarını onun için daha da değerli kılmıştı.

Her gülüşü. Onunla alay edişi. Her dokunuşu.

Hareket ettiğinde kaslarının dalgalanması. Her öpüşü.

Tadının onun duyularını sarhoş edişi. Her iddiası. Ona bakışı, kara gözlerindeki şehvet ve şefkat.

Anılar olmadan yaşayamam.

Gerek yok.

Evet, o yaptı. Onun için.

Elleri titreyen Cameo kolyeyi çıkardı ve zinciri yavaşça Lazarus'un boynuna yerleştirdi. Kutuyu taktığı sürece sefalet hafızasını silemedi.

İblis öne ve ortaya çıktı, çok kızgındı ve onun yokluğunda elde ettiği mutluluğu mahvetmeye kararlıydı.

Artık çok geçti. "Onunla ilgili hatıralarımı al," diye fısıldadı.

Bir yanı onun reddetmesini bekliyordu. Ne kadar mutsuz olursa olsun, ne kadar mutsuz olmaya devam ederse etsin, üzüntüsü onu yüzyıllar boyunca güçlendirecekti. Ama hafızasını kaybetmenin onu ne kadar derinden yıkacağını en az onun kadar iyi biliyor olmalıydı. Lazarus'un tepkisi onun işini bitirecekti, çünkü derinlerde bir yerde zihninin ihlal edildiğini, ondan değerli bir şeyin alındığını bilecekti.

Misery neşeli bir kahkaha atarak pençelerini zihinsel dosyalarına geçirdi ve hayatının en sevdiği anlarını kesip attı. Kadın acıdan keskin ve emin bir şekilde kıvrandı.

Gerekli.

Cameo son bir kez veda etmek için başını çevirip Lazarus'a baktı. İçin-

Kaşlarını çattı. Yanında çıplak bir erkek yatıyordu; kasları kesilmişti ve ağır dövmeleleri vardı. Kolları, göğsü ve bacakları boyunca kalın çizgiler uzanıyordu, sanki damarları parıltıyla doldurulmuş gibiydi. Muhteşemdi. Manyetikti. Tehlikeli miydi?

Kalbi güm güm atarak hızla uzaklaştı. İblis yine anılarını almıştı, değil mi?

Piç kurusu! Yumruklarını şakaklarına vurmak için yukarı uzandı, belki de iblisi sarsıyordu.

Yatak arkadaşı gözlerini kırıştırtarak açtı; inanılmaz uzunluktaki kirpiklerin çevrelediği koyu renk gözlerini. Muhteşemden de öteydi. Sert ve güçlüydü ve kadın onun görünüşüne kapılıp kapılmadığını merak etti. Çünkü vay canına. Ama... seksten nefret ederdi. Ya onu zorladıysa?

"Günüşüğü?" Ona doğru uzandı. "Yatağa geri dön, aşkım."

Geri çekilerek aralarındaki mesafeyi genişletti.

Aşk. Ona aşk demişti. Onu zorlamamıştı. Onunla aşk yaşamıştı. Muhtemelen onu mutlu etmişti ve iblis saldırmaya karar vermişti.

Bu şekilde yaşayamam.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

* * *

Lazarus giyinip silahlanırken Cameo da aynısını yaptı ve onu kendi çevresinde tutmaya dikkat etti. Ondan mümkün olduğunca uzak durdu. Sadece saatler önce onu her zaman seveceğine söz vermişti. Pandora'nın kutusu şimdi onun boynunda asılıydı; en değerli varlığını geri vermiş, onu unutmuştu - onu unutmuştu. Misery'nin zihnini silmesine isteyerek izin vermişti.

Neden, lanet olsun ona?

Bunun için ondan nefret etmeyi diledi ama ona daha derinden aşık oldu. Hiç kimse onu ilk sıraya koymamıştı. Ona kadar.

Her zaman o.

Hâlâ içinde öfke köpürüyordu. Tek bir hareketiyle, ona emanet ettiği kalbini paramparça etmişti. Cameo'sunu geri istiyordu. Gün ışığını. Sanki bugün hayalleriyle birlikte yok olmuş gibi hissediyordu. Kalıntıları burada, mezara dönüşmüş bir mağaradaydı.

"Ben senin adamınım." İnan bana. Unutma. "Sen beni seviyorsun, ben de seni seviyorum."

Onun açıklamasıyla gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaklaştı. Zihni ona karşı açık kaldı, kalkanını indirdi. Adamın yüzündeki her çizgiye kazınmış ıstırapı görebiliyor, bunun gerçek olduğunu hissediyor ve muhtemelen ona mutluluğun anlamını göstermiş olan adamı incitmiş olmaktan nefret ediyordu. Muhtemelen. Göstermişti!

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Önemli bir yer değil." Ona yaklaşırken dişlerini gıcırdattı. Her adımında acı içinde sekiyordu. Kristaller kalınlaşmış ve yayılmıştı, kalbine çok yakındı. Sonu yaklaşmıştı.

Cameo geri çekildi. Gözünün altında bir kas sıçradı ama yine de ona doğru ilerlemeye devam etti. Onu kayalık bir duvara yasladığında, onu öpme isteğine karşı koydu - tamamen teslim olduktan sonra reddedilme düşüncesine dayanamadı- ve zinciri çıkarıp başının üzerinden geçirdi.

"Bu senin." Kutuyu kızın göğüslerinin arasına yerleştirdi ve bu tanıdık hareketin kızın geçmişine dair bir titreşim yaratmasını umdu.

Şaşkınlık ve rahatlamayla gözlerini kırptırdı, kafası birdenbire kendisine ait oldu. Huzur ve sessizlik hüküm sürüyordu. "İblis-" Dudaklarını birbirine bastırdı.

Onun düşüncelerini okumuştı, kötülüğüyle ilgili gerçeği öğrendiğinde vereceği tepkiden korktuğunu biliyordu.

"Onun hakkında her şeyi biliyorum." Sesi bir kırbaç gibi şakladı. Açıklama yapma ihtiyacına içerlemişti. "Kolyeyi taktığında, onun gücü iblisi bastırır. Kolyenin yakınındayken gücü iblisi kızdırıyor ama onu bastıracak kadar güçlü değil."

Dilini çıkarıp alt dudağının üzerinde gezdirdi. Onu mahvetmeden önce, dilini kendi diliyle yakalamak için eğilebilirdi. Eğer şimdi onu öperse, kız onu ısırırdı.

"Kolyeyi bu kadar özel yapan ne?" diye sordu.

"Sadece her şey." Hayal kırıklığı ve öfke içinde alevlendi. Cameo'sunu geri istiyordu. Ona baktığında eriyen kadını. Tutku ve huşu ile öpen. Ona sarılan. Onu seven kişiyi.

Onsuz yaşayamayacağı kişi.

İblis onun zihnini silmişti. İzin verilsin ya da verilmesin, iblis bunu ödeyecekti.

Lazarus alnını Cameo'nunkine bastırđı. Cameo kaskatı kesilse de itiraz etmeden temasın devam etmesine izin verdi. Adam onun kokusunu içine çekti. Güller, bergamot ve neroli.

Annesi öldüğünde, cesedi ayaklarının dibinde parçalara ayrıldığında ağlamamıştı. Juliette ellerini ya da testislerini kestiğinde ağlamamıştı. Kafası kesilip ruhlar âlemine gönderildiğinde, geleceği sonsuza dek değıştiğinde ağlamamıştı.

Gözyaşlarını her zaman bir zayıflık olarak görmüştür.

İşte, şimdi, gözyaşları her iki yanaktan aşağı kontrolsüzce akıyordu. Bugün değerli bir şeyini kaybetmişti.

Belki de hafıza kaybı en iyisi içindi?

Bu düşünce onu kızdırsa da doğruluğunu inkâr edemezdi. Bu şekilde, Lazarus ona veda ettiğinde, sonsuza dek taşā gömüldüğünde, ağlamayacak, onu kırmayacaktı. Hiçbir şey hissetmeyecekti. Hayatını pişmanlık duymadan yaşayabilirdi.

Onu bir anlık acıdan kurtarmak için her şeyi yapardı. "Seni eve götürelim," diye mırıldandı. "Yapman gereken şeyler var.

ve arkadaşlarının bilmesi gerekiyor." Hera'yı unut. İntikamı unut.

Nefretin önemi kalmamıştı. Hayat kimi öldürdüğüyle değil, kimi sevdiğiyle ilgiliydi.

Bum!

Mağaranın yukarısındaki bir patlama duvarları sarstı. Kaya parçaları tavandan yuvarlandı. Havada toz pıhtılaştı.

Şimdi yıkılamam. Cameo'yu güvenli bir yere götürmeliyiz.

Cameo kendini duvara yaslamak için uzandı.

Onu öpmeden ya da küfürler savurmadan yanından uzaklaştı. Şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi bu. Yaptığı her hareketle artan acıya rağmen, çantaları topladı. "Burada kalamayız." Bölgede bir geçit ararken onu geride bırakamazdı. Etraflarında ne kadar çok tehlike olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Tam arkamda kal."

Adam dar giriŖe doğru yŭrŭrken, "Bekle," diye seslendi.
Onun hakkında bir Ŗeyler hatırladığını ummaya cesaret
ederek sustu.

"Bana adını hiÇ söylemedin."

Kalbinin parĖaları soldu. "Ben Lazarus, herkes tarafından
Cameo'nun adamı olarak bilinirim."

29

"Her şey ters gittiğinde, sevinin.
Artık bir şeyler doğru gitmeli."

~~-Akıllara Durgunluk Veren Orgazm Nasıl Yaşanır?~~
~~-Erkekler Nasıl Erkek Olur?~~

Siobhan'ın camı Hades'in özel yatak odasında asılıydı. Yatağın ayakucunda bir metre boyunda bir panel vardı ve Hades onu ortasına yerleştirerek, bir yastık yığınının yaslanırken yatağını doğrudan görmesini sağlamıştı.

Hapishane duvarını ellerinin eti kopana kadar dövmüştü. Boğazı kıyma gibi çiğ kalana ve nefes almak tam bir işkenceye dönüşene kadar çığlık atmıştı. Hades sadece ona bakmış, kırılmasını ve ona farklı olası gelecekler göstermesini beklemişti.

Nihai bakışma yarışması. İlk kim kaçacak?

Çatışmaya girmek için bir neden yoktu. Ona yardım etmek için bir neden yoktu. Yeni çevresini taradı. Geniş oda ince kadifeler, antika mobilyalar ve mistik eserlerle doluydu. Bir buket kırmızı gül komodini süslüyordu. Şifonyerin üzerinde parlayan mavi bir kılıç duruyordu. Yatağın başucunda pembe saçlı bir kadının portresi asılıydı: Kızıl Kraliçe Keeley. Bir zamanlar Hades'in nişanlısıydı.

Neden eski nişanlısının portresini yaptırmıştı? Onu hala seviyor muydu?

Siobhan prensip olarak o kadından nefret ediyordu. Hades gibi bir adamı sevmek insanı aptal yapardı.

"Bunu bütün gün yapabilirim," dedi Hades, sesi ipeksi bir mırıltıya dönüşmüştü. Her santimiyle şımartılmış bir erkek gibi görünüyordu. Akkor halindeki ejderha camından yapılmış bir kâse, üzümlerle dolup taşarak yanında duruyordu. Ağzına bir parça meyve attı ve çiğnedi, çenesinin hareketi bir şekilde şehvetli, hatta uygunsuzdu. "Bana istediğimi ver. Bana savaşı kimin kazandığını ve zafere nasıl ulaşıldığını göster."

Düşmanına karşı bir üstünlük istiyordu. Ona yıkıcı bir kayıp göstermek istedi.

Strateji oluşturun. Liderlik et. Saldır.

İhtiyatlı davranmak zorundaydı. Ona yardım etme kisvesi altında ona zarar vermek, kendine zarar vermek anlamına geliyordu. Eğer gerçek aşkını bulmadan onun ölümüne sebep olursa, cezasına zaman ekleyecekti. Ona şimdi yardım ederse, belki de sonunda özgürlüğünü kazanabilirdi.

Şimdi yardım et, sonra incinirsin.

Karar verildi.

O yardım etti. İlk sorun ortaya çıktı. Siobhan, Hades'in geleceğini göremiyordu. Kaçıp onu yerimi almaya zorladığım için mi? Parmaklar çapraz!

Cam dalgalanıp yarılrken, Hades sarsılarak doğruldu ve meyvesini unuttu. Başka çaresi kalmadığından, Cameo'ya gösterdiği geleceğin aynısını gösterdi. Ancak bu kez Siobhan'ın imgelemi geleceğe doğru ilerliyordu. Lazarus Hera'yı öldürürse neler olacağını gördü ve ürperdi.

İblisler. Çok fazla iblis.

Tuhaf, karışık bir döngüde, geçmiş gelecekle karışmaya başladı. Uzun zaman önce, Yunanlıların eski kraliçesi Yok Edici Lucifer ile bir anlaşma yapmıştı. Sabah Yıldızı'nı ele geçirmesine yardım ederse Lucifer, Hera'nın yapamadığını yapacaktı. Kocası Zeus'u cezalandıracaktı. Onun şartlarını kabul etti ve cehennem alemlerinden bin iblisi gizlice kaçırdı... onları kendi bedeninde saklayarak. Zebanileri Sabah Yıldızı'nın dolaştığı Dünya'ya salmayı planlamıştı.

Varlığı avlayabileceklerdi. Ama iblisler onu terk etmek istememişti. Yeni evlerini sevmişlerdi. Onu delirtmeyi sevmişler. Ona bağlandılar.

Nadir bir berraklık anında, arkadaşı Zulüm Tanrıçası'nın kemiklerinden bir kutu yaratmıştı. Hera kutuyu içindeki şeytanların dörtte birini çıkarmak için kullandı, kutunun sınırlı bir kapasitesi olduğunu fark etmemişti. Şanslıymış. Ayıklama işlemi neredeyse onu öldürüyordu. Ama ölmek üzereyken, bir şekilde kendini kurtarmanın bir yolunu buldu...

Siobhan yine nasıl olduğunu anlayamadı.

Sabah Yıldızı kutunun içinde nasıl sıkışıp kalmıştı? Siobhan göremiyordu. Hera'nın kendini nasıl kurtardığını da göremiyordu. Geçmiş ve gelecek arasında çok fazla engel vardı...

Geçmiş: Lucifer Hera'ya ihanet etti ve Zeus'a karısının ne planladığını anlattı. Yarı tanrıya kutu karşılığında dünyayı teklif etti.

Zeus kutuyu çaldı, ancak onu Yok Edici'ye vermek yerine, çarpık ahlakı sayesinde Hera'nın öldüremeyeceği ve Lucifer'in baştan çıkaramayacağı bir kadının eline verdi. Sadık Pandora. Sonra Yeraltı Dünyası'nın Efendileri kutuyu çalıp açtılar.

Ortaya çıkan kaos sırasında Hera kutuyu alıp götürdü. Kutu boşaltıldığından beri, onu ele geçiren iblislerin dörtte birini daha çıkarabildi ve geriye iblislerin sadece yarısı kalmıştı. Bu da içinde beş yüz kişi kaldığı ve kutuyu hâlâ iki yüz elli kişinin doldurduğu anlamına geliyordu. Sabah Yıldızı'na gelince? Varlığın kaçıp kaçmadığını ya da içeride kalıp kalmadığını kimse bilmiyordu. Hera bile.

Şimdiki zaman: Siobhan'ın imgelemlerinden birinin öngördüğü gibi Lazarus Hera'yı öldürürse, Hera'nın iblisleri kötü hazırlanmış bir dünyanın üzerine salınacaktı. Şeytanlar çılgına dönecek ve masumlara zarar vermekte özgür olacaklardı.

Lazarus, Cameo ve hatta Hera bile belirli bir sonuçla sonuçlanan kararlar vermişlerdi. Öyle ya da böyle, Lazarus düşmanıya yüzleşecekti ve bugün yüzleşecekti.

Solgun bir Hades yataktan fırladı. "William!" diye bağırdı. Oğlu, kocasından çalmayı umduğu Gillian'ı aramak için saatler önce yola çıkmıştı. "Bana dön. Hemen. Başımız belaya girecek."

* * *

Lazarus'un son sözleri Cameo'nun zihninde tekrar tekrar çaldı. Lazarus, herkes tarafından Cameo'nun adamı olarak bilinirdi. Söylediklerinde ciddiydi. Gözlerindeki ateşi, şehveti ve özlemi gizlemeye çalışmadan ona bakışı. Kadın ürperdi. Ama en çok da ona ihanetle bakmıştı.

Omuzları çöktü. Adamını incitmişti. Kötü bir şekilde.

Mağaradan çıktıklarından beri ona hiç bakmamıştı ve nedenini tahmin etmesine gerek yoktu. Gözleri onu artık bir yabancı olarak görüyordu ve her bakış ona kaybettiklerini hatırlatıyordu. Paylaşabilecekleri şeyleri. Bağıracağına bir hançer yemiş gibi hissediyor olmalıydı.

O yaptı!

Onu kendisiyle yatmaya nasıl ikna etmişti? Eğlenmiş miydi? Cameo orgazm olmuş muydu?

Merak etmeye gerek yok. Evet. Evet. Evet, yapmıştı. Tatmin hâlâ damarlarında şarkı söylüyor, kemiklerine yumuşak bir titreşim yayıyordu.

İlk orgazmıydı ve bunu hatırlayamıyordu. Misery'den nasıl da nefret ediyordu! Ondan değerli bir şey almıştı. Ondan hep alacaktı.

Ondan kaçış yoktu. Ölüm dışında.

Orman açılıp bir yosun yığını, akan bir nehir ve suyun üzerinde uzanan geniş, kilometrelerce uzunlukta mermer bir merdiven ortaya çıktığında Lazarus durdu. Kazandıkları her kilometrede temposu biraz daha yavaşlamış ve adımları çok daha yorucu hale gelmişti. Yaralı olmalıydı, ama kadın onu olası yaraları hakkında sorguladığında, "Neyim olduğunu bilmek ister misin? Hatırla."

"Yapamam," diye tersledi. "İblis-"

"Sizin izniniz olmadan anılarınızı alamaz."

İddia hâlâ kafasının içinde çalkalanıyordu.

Lazarus, herkes tarafından Cameo'nun adamı olarak bilinir. Senin iznin olmadan.

Lazarus. İzin istiyorum.

Kesinlikle bir yalan. Neden izin versin ki? Yeterince büyük bir sebep yoktu.

Yine de içini korkunç bir şüphe kapladı. Eğer Misery'nin geçmişinin belirli bir bölümünü silmesine izin vermesinin nedenlerini hatırlayamazsa, aynı hataları tekrarlamaya mahkum olacaktı, değil mi? Sefaletin gerçek tanımı bu değil miydi?

"Sizi eve götürecek geçit çok yakın," dedi Lazarus.

Tuzakları tararken her iki elinde birer hançer tutuyordu.

Belli ki tetikte, basamakları tırmanmaya başladı ve bir tapınağın girişine yaklaştı.

Cameo onun topuklarına yakın durdu. "Nereden biliyorsun?"

Konuştuğunda adamın hiç irkilmediğini fark etmişti ve bu onu her seferinde heyecanlandırmıştı.

"Portallar belli bir tür güç yayarlar. Bunu fark edecek kadar etraflarında bulundum." Kullandığı resmi ton onu rahatsız etmişti.

Onun mağarada ifade ettiği sıcaklığı özlemişti.

Belki de geçmişlerini hatırlatmaya ihtiyacı vardı. "Beni sevdiğini mi söyledin?" Bu sözler bir ifadeden çok bir soruydu. Bir insan onu nasıl sevebilirdi ki? "Benim gibi birine aşık olmana ne sebep oldu?"

Gömleğinin altından sırtındaki kaslar düğümlendi. "Güçlü ve cesur birini mi kastediyorsun? Korkuya boyun eğmeyen ama korkunun üstesinden gelen birini mi? Yarattığı kılıçlar kadar silah olan birini mi? Benim kadar yalnız, sonsuza dek mutlu olmayı hayal eden birini mi?

Sadece ve sadece benim için gülümseyen biri mi? Sadece bir bakışıyla bana güç veren biri mi? Bana olan hislerine asla bir koşul koymayan, beni seven ve benim için en iyisini isteyen biri?"

Nefesini içine çekti. Sonuncusunu sanki kelimeler patlamaya hazır bombalarmış gibi fırlatmıştı.

"Neden böyle birine aşık olayım ki?" diye sordu usulca.

Kalbi güm güm atıyordu. Ona söylediği şeyler... "Hüzne ilham veren biri."

"Bugüne kadar içimde keder uyandırmadın..."

* * *

Lazarus sessizliğe gömüldü. Konuşmaya devam ederse öfkelenecekti. Kontrol yıpranıyor. Cameo'yu ormanda farklı tuzakları ve yırtıcı hayvanları atlatarak ilerlettikçe ruh hali daha da karardı. Benim olanı istiyorum! Yani onun sevgisini. Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaş olmuştı.

Lazarus'un hayatının her alanında güvendiği biri.

Onun ailesi olmuştı.

Ama fazla zamanı kalmamıştı. Her adımı acı içinde bir egzersiz haline gelmişti.

Cameo'yu güvenli bir yere götür. Vedalaşmak. Onu son bir kez öpecek miydi? Yoksa sonsuzluğun geri kalanını onun boş bakışlarını hatırlayarak mı geçirecekti?

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Ormanda yaşadıkları tüm zorluklara rağmen Lazarus, Hera'nın en kötü tuzağı tapınağa sakladığından şüpheleniyordu. Geçidi korumanın bir yolu. Ancak tek bir olay bile olmadan zirveye ulaşmıştı.

Tapınağın kendisi boşaltılmıştı. Ne mobilya ne de geçit vardı. Güç nabızı yok. Ne Hera'dan ne de babasından bir iz vardı. Burada daha önce birinin bulunduğu dair tek belirti, mermer zemindeki büyük bir örümcek ağının altındaki pas rengi lekeydi.

Bir öfke alevi ipinden kurtuldu ve yüksek bir kaymaktaşı sütuna yumruğunu indirdi. Cameo'yu evine, ailesinin yanına nasıl götürecekti? Ona söz vermişti. Onu hayal kırıklığına uğratamazdı!

"Lazarus?"

Ve o sıvı gümüş gözlere tekrar bakmayı kendine yediremedi. "Ne?" diye ısırdı, aralarındaki yere bakarak.

"Çantanıza iştirilmiş doldurulmuş bir leopar var. Daha önce orada değildi. Ya da varsa bile ben fark etmedim."

Rathbone! Lazarus çantayı öne doğru çekti ve oyuncak ona gülümsedi. Lazarus savaşçının en yeni halini kaç kez ormanda bir yerlere -çukurlara ve bataklıklara- fırlatmış olursa olsun, ölümsüz hükümdar geri dönmüştü.

Lazarus bileğinin bir hareketiyle doldurulmuş hayvanı tapınak merdivenlerinden aşağı fırlattı.

"Oyuncaklarla derdin ne senin?" Cameo sordu. "Ve eğer istemiyorsan bunu neden paketledin?"

"Cevap mı istiyorsun? Unutma," diye tersledi. Sonra bir elini yüzünde gezdirdi. Böyle giderse onu korkutup kaçıracaktı.

Bir sonraki hamlesini planlamanın zamanı gelmişti. Geçidi ormandan, merdivenlerden bile hissetmişti. Yükseldikçe güç daha da artmıştı. Tabii Hera illüzyon yapamıyorsa? Çöküş'te ortaya çıktığında bundan şüphelenmişti.

Onu da diğer pek çok kişiyi kandırdığı gibi kandırmış mıydı?

Cameo boş odada parmak uçlarını sütunların üzerinde gezdirerek ilerledi. "Kimin tapınağı bu?" Soruyu tereddütle sordu, sanki onu tekrar kızdırmak istemiyormuş gibi.

"Hera, Yunanlıların eski kraliçesi. Ona asla güvenme. Seni öldürmek istiyor."

"Ben mi? Neden?"

"Birçok nedeni var." Neden ona söylemedi? Onu terk ettiğinde, sürekli tetikte olması gerekiyordu. "Onu öldürmeye yemin ettim. Sen benim kadınımsın, bana karşı elindeki tek kozsun. Ve Pandora'nın kutusu sende."

Homurdandı. "Evet, doğru."

"Sana hiç yalan söylemedim, aşkım. Asla da söylemeyeceğim." Uzakta bir çakıl taşı yuvarlanırken kulağı seğirdi. Dönerken iki hançeri hazırdı-

Bir kasırga onunla Cameo'nun arasına girerek onları birbirinden ayırdı. Başka bir gün olsa böyle bir patlamaya karşı güçlü durabilirdi ama şimdi değil, bu şekilde değil. Girişe doğru uçu ve birkaç basamak aşağı yuvarlandı, hasarlı vücudu protesto çığlıkları atıyordu.

Adrenalin yükseldi, acının en keskin kenarlarını köreltti, ayağa fırlamasına ve bir kez daha tapınağa doğru koşmasına izin verdi.

Kasırga en uçta durdu ve kendini beğenmiş, sırıtan bir Hera ortaya çıktı. Şaşırtıcı derecede sakin olan Cameo'yu bir sütuna sıkıştırmış, kılıcının ucunu boynuna dayamıştı.

Dehşet pençelerini boynuna doladı ve sıktı. Tanrıçayı saldırmaya kışkırtmamak için nefes almaya bile cesaret edemeyerek sustu. Bu. Annesinin öldürülüşünü izlemek zorunda kalan bir çocuk olarak doğan bu felç edici korku, zayıflıktan her zaman nefret etmesinin nedeniydi.

Cameo'nun bakışları sabit kaldı, yanaklarındaki renk azalmak yerine derinleşti. Karşılık vermeye mi hazırlanıyordu?

"Bırak onu," diye emretti tanrıçaya. Ne pahasına olursa olsun Cameo'yu korumalıydı! "O sana hiçbir şey yapmadı."

Hera çenesini kaldırdı. "Anneni seviyordum ama yine de onu lime lime ettim. Aynı şeyi bir an bile tereddüt etmeden Sefaletin Bekçisi'ne de yapacağım."

"Pandora'nın kutusunu istiyorsun ve benim ölmemi istiyorsun, böylece gazabımdan kurtulacaksın." Arzusunun nesnesine, Cameo'nun gömleğinin ve illüzyonunun gerçeğinin altında saklı olan kolyeye ne kadar yakın durduğunun farkında değildi.

Sonunda Lazarus kendini hareket etmeye zorladı ve hançerin ucunu kendi boğazına dayadı. "İlkine asla sahip olamayacaksın ama sana ikincisini verebilirim."

Şimdi Cameo'nun rengi soldu. "Hayır! Yapma."

"Sessiz ol!" Hera gözlerini sıkarak kapattı ve başını salladı. Boştaki eliyle şakağına bir, iki kez vurdu, sanki bir düşünceyi ya da sesi uzaklaştırmak ister gibi... ya da bir sesi? Lazarus, Lordların her birinin bir noktada aynı hareketi yaptığına tanık olmuştu. "Hem neden bu kadını benden kurtarmak istiyorsun ki? O senin zayıflığın."

"Yanlış. O benim en büyük gücüm."

Hera bembeyaz kesildi. "İmkânsız. Zeus onu bir savaşçı olarak yaratmadı. Oh, hayır. Benim kocam değil. O her zaman kadınları aşağı bir tür olarak gördü. Onu ve Pandora'yı, gerçek askerleri -tırnak içinde, tırnak içinde-memnun etmekten sorumlu fahişeler olarak yarattı. Sence Cameo neden iki arkadaşıyla çıkmaya meyilliydi?"

Cameo sanki saldırmaya hazırmış gibi gerildi. "Bu doğru değil." Hera irkildi.

Lazarus yüz hatlarını hafif bir küçümsemeden başka bir şey göstermeyecek şekilde düzeltti. "Yine yanılıyorsun tanrıça. Cameo benim mükemmel eşim olmak için yaratıldı."

Hera'nın gözleri -Dünya'nın havadan görünüşünü yansıtan o nefret dolu gözler- pişmanlık, keder... rahatlama ile mi doluydu? Başını ikinci kez salladı ve bağırdı: "Kimsenin mükemmel bir eşi yoktur. Erkeklerin takıntıları vardır, en azından bir süreliğine. Ve ben kutuyu alacağım. Almalıyım."

Zorundayım. Neden?

Cevap önemli değildi, gerçekten. Bunu ona vermeyecekti. Asla. Kutu Cameo'yu öldürmek için kullanılabilirdi.

Lazarus, "Nerede olduğunu bilen tek kişi benim ve benim illüzyonum varken onu asla bulamayacaksınız," dedi.

"Cameo'yu eve gönder, sonra konuşuruz."

Ona ters ters baktı. "Baban annene karşı bu kadar koruyucu değildi. Sence Echidna'nın ölmeyi ne kadar çok istediğini biliyor muydu? Onu öldürerek cezalandırmam için bana nasıl yalvardığını?"

Bu sözler onu sarstı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır, ama öldürürüm." Hera kılıcı biraz daha derine bastırarak Cameo'nun savunmasız yerinden bir damla kan çekti.

Nabız. "Ver bana. Kutuyu."

Cameo'nun dudakları aralandı, yumuşak bir ses onu terk etti.

Öfkesi artmaya devam etti, kontrolünün dizginlerini kavurdu ve kısa sürede vahşi bir yangına dönüştü. Kasları ve kemikleri genişledikçe, dişleri diş etlerinden sivrildikçe ve pençeleri parmak uçlarından uzadıkça kristalleri unuttu.

Canavar geri dönmüştü.

İleri doğru bir adım attığında Hera, "Kımıldama!" diye bağırdı.

Hayvansı bir kükreme tüm odada yankılandı ve Lazarus neredeyse gülümsedi. Rathbone da geri dönmüştü. Leopar - artık doldurulmuş bir hayvan değil, gerçek bir hayvan-harekete geçerek dişlerini Lazarus'un bileğine geçirdi ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Hera'ya çarparak onu yere düşürdü ve kılıç Hera'nın elinden kaydı.

Cameo açık alanda koşarak silahı aldı.

Lazarus sıçrayarak çizmesini tanrıçanın boğazına geçirdi ve Rathbone'un görüntüsü deri giysili bir erkeğe dönüşürken onu kirli zemine hapsetti.

Lazarus'a sıırttı. "Bir dosta sahip olmak, bir düşmana sahip olmaktan daha iyidir. Kabul et bunu."

"Gerçek bir dost beni odanın diğer ucuna fırlatmak yerine kötü adamın peşine düşerdi," diye yanıtladı sertçe.

Paniğe kapılan Hera, onun tutuşuna karşı mücadele etti.

"Bırak beni!" "Kadınımı tehdit ettin. Öyle ya da böyle öleceksin

bu gün." Ona doğru baktı. "Bunu nasıl yapacağın tek seçeneğin. Bana babamın nerede olduğunu söyle, ben de senin işini çabucak ve kolayca bitireyim."

Nefes alışındaki düzensizliğe rağmen küçük bir kahkaha attı. "Tüm türünüz gibi siz de aptalsınız. Gözünün önündekini asla göremiyorsun."

Bu ne anlama geliyordu? Lazarus babasını görmüş ama onu tanıyamamış mıydı?

"Senin de dikkatin kolayca dağılıyor," dedi, şimdi sırtıyordu, panik belirtisi yoktu. Teni koyulaştı, yerini küçük bir kasırga alana kadar hızla sise dönüştü.

Pençelerini kadına doğru savurdu, eğer herhangi bir parçası rüzgârın içinde kalırsa soluk borusunu parçalamak niyetindeydi ama kadın hızla uzaklaştı ve adam mermeri kesti.

Kasırga Rathbone'a çarparak onu şakağına doğru fırlattı. Savaşçı yüzüstü yere çakıldı.

Sonra kasırga keskin bir dönüş yaptı ve Cameo'ya çarptı. Lazarus ayağa kalkarken bir inkâr çığlığı attı. Güneş ışığının geriye doğru uçmasını bekliyordu ama rüzgârlar ona yaklaştıkça daha zayıf esmeye başladı.

Bir şey Hera'nın gücünü engellemiştir. Cameo'nun iblisi mi?

Hayır, kraliçe hıçkırmıyordu. Pandora'nın kutusu mu?

Hayır, içine şeytan girmemiştir.

Başını sallama şekli.

Ele geçirilmiş miydi?

Kasırga sona erdi ve Hera bir kez daha ortaya çıktı.

Cameo hazırды. Bir ayağını Hera'nın orta kısmına yerleştirdi ve tanrıçayı bir sıçrama tahtası olarak kullanarak diğer bacağını kaltağın boynuna doladı ve onu yere serdi. Yere düştüklerinde, Cameo tepeye indiğinden emin olmak için etrafında döndü. Hiç duraksamadan Hera'nın göğsüne bir hançer sapladı.

Hera şaşkınlıkla homurdandı. Lazarus şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. İşte benim kadınım.

Yara tanrıçayı öldürmeyecekti ama onu kesinlikle zayıflatacaktı. Etrafı kan gölüne dönmüştü ve kendini kurtarmak için yaptığı her hareket bıçağı daha da derine gönderiyordu.

Çabucak toparlanan Rathbone onun yanına çömeldi ve tanrıçanın iki kolundaki kemikleri vahşice kırdı. Hera çığlık attı, çığlıklar Rathbone'da hiç merhamet uyandırmamış olacak ki aynı şeyi bacaklarına da yaptı.

"İşte oldu." Kral iyi bir iş çıkarmışçasına ellerini birbirine sildi. "Bir süre hareket etmeyecek. Acaba çenesini kırmak onu susturur mu? Hiç böyle sesler duymamıştım.

Yaptıklarından. Kulağa cehennem gibi geliyor." İki parmağıyla çenesini ovuşturdu. "Evet, sanırım yapacağım." Hera sustu.

"Ya da değil. Aferin kızıma."

Lazarus çantaları karıştırdı ve Soyma Çubuğu'nun yanı sıra Zorlama Kafesi'nden aldığı boru parçasını da çıkardı. Dişleri ve pençeleri geri çekildi, adrenalini tavan yaptı. Kristaller yanarak kalbine doğru yaklaşıyordu.

Bitir şunu. Çok geç olmadan. "Geçidin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Rathbone'a.

"Ben biliyorum." Yerden bir avuç toprak aldı ve tapınağın sağ tarafına doğru fırlattı. Duvar yoktu, sadece yere düşmek için bir mil uzunluğunda bir serbest düşüş vardı ama yine de taneler havanın büyük bir bölümüne takılarak bir kapı oluşturdu.

Sonunda. Bir şey onun lehine çalıştı.

Bakışları Cameo'yu aradı ve buldu. Güzel Cameo'yu. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

"Lazarus." Kadından hüznün yayılıyordu. Ona doğru uzandı. "Veda etme. Henüz değil. Burada seninle kalacağım. Yapabiliriz-"

Kadının sesinin hırıltılı tınısını bastırdı ve Rathbone'la yüzleşti. "Onu sağ salim evine götür." Lazarus burada kalacaktı... sonsuza dek. Hera'yı öldürecekti. Cesedinin çürümesini izleyecek, ruhunun ruhlar âlemine girdiğini bilmekten memnun olacaktı. Bundan emin olmak için Soyma Çubuğu'nu ve boruyu kullanacaktı.

Eğer şüpheleri doğruysa ve gerçekten bir iblis barındırıyorsa, kendini hapisane aleminde bulacaktı.

Her iki şekilde de öldü.

Typhon'a gelince, daha fazla günü olsaydı Lazarus onun peşine düşerdi. Hera devreden çıkınca, babasını öldürmek daha kolay olacaktı. Ama Lazarus'un daha fazla günü yoktu ve o piçin hâlâ hayatta olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kaldı. Typhon'un kendi kristal hapisanesinde hapsediğini bilmek darbeyi yumuşattı.

Rathbone Cameo'yu kucağına aldı ve geçide doğru ilerledi.

"Bir yere gitmiyorum." Kadın savaşçıyla dövüştü -kirli bir şekilde dövüştü ve yumruklarını çekmedi- ama adam onun üzerindeki hakimiyetini hiç kaybetmedi.

Hafızası olmasa bile Lazarus'a yardım etmek istedi.

Tanrıçaya doğru yürürken göğsü yanıyordu, acısını gizlemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve onu sonsuza dek bitirmek niyetindeydi.

"Neden bilmiyorum ama geçemiyorum." Rathbone yumruklarını görünmez bir duvara vurdu.

Kapana mı kısıldılar? Hera'nın hatası olmalıydı. "Duvarı yıkın," diye emretti ona.

Nefes nefese bıçağı göğsünden çekip çıkardı ve kıpkırmızı olmuş ucunu ona doğru doğrulttu. Tutuşu titriyordu ama kemiklerinin çoktan iyileşmeye başladığı belliydi. "Bana... kutuyu ver..."

"Bu artık bir müzakere değil. Duvarı yıkın."

Bir çığlık atarak ayağa fırladı ve tam bir saldırıya geçti. Kılıcını adama doğru savurdu ama adam ondan sıyrıldı. Zar zor. Zayıflamıştı, ayağı takıldı. O tökezlerken, kadın odağını değiştirerek Cameo ve Rathbone'a saldırdı.

Lazarus kükreyerek inkâr etti ama zahmet etmesine gerek yoktu. Rathbone engelledi. Cameo sırtındaki kınından bir kılıç çıkardı ve mücadeleye katıldı. Saldırdı. Hera savuşturdu. Çın. Çın.

Lazarus ortaya atladı ve kendi darbesini indirmeden önce bir sonraki darbeyi engelledi. Boru Hera'nın kafatasıyla buluştu. Yana doğru savruldu ama artık sayılamayacak kadar düşmemişti.

Çabucak toparlandı ve dövüşe devam etti. Ne zaman eğilmesi, zıplaması ve kaçması gerektiğini biliyordu. Ne zaman döneceğini ve ne zaman pozisyonunu koruyacağını biliyordu ve daha da kötüsü, aldığı yaralardan daha fazlasını verdi. En çok yarayı alan Lazarus'un refleksleri neredeyse tamamen körelmişti. En azından o

yoruluyordu, hareketleri yavaşlıyordu. Her nefes alışında hırıltı çıkarıyordu.

Cameo karnına büyük bir darbe indirip karnını yardığında, Hera tapınağı terk etmeye çalıştı. Başka bir gün, başka bir yerde, Lazarus onu durdurmak için parlayabilir ya da Hera'nın önüne dalabilirdi. Bugün, fiziksel sınırlamalarına rağmen her zamanki gibi güçlü olan yeteneğiyle sadece bir illüzyon yaratabildi.

En kötünün en kötüsünü çağırdı. Typhon'un en güzel zamanlarındaki korkunç halini.

Typhon'un Lazarus gibi siyah saçları ve siyah gözleri vardı ve kulakları iki ucundan sivriydi, tepeleri o kadar yüksek ve kalındı ki boynuz gibi görünüyorlardı. Burun deliklerinin ve ağzının içinde kırmızı alevler çıtırdıyordu. Göğsünün ortasında Lazarus'un annesinin resmi vardı ve saç yerine kafa derisinden yılanlar kıvrılıyordu.

Typhon'un sırtından üç çift kanat uzanıyordu. Biri omuzlarının üstünden, diğeri omuzlarının arasından ve sonuncusu da kalça kemiklerinden uzanıyordu. İlk ikisi geriye doğru çıkıntı yaparken, üçüncüsü öne doğru sarılarak orta bölümüne ve kasıklarına koruma sağlıyordu.

Bacakları ağaç gövdeleri kadar kalındı ve erimiş ateşle damarlı pullarla kaplıydı; tek bir kesikle ateş etrafa saçılır, közle temas eden herkesi yakıp kül ederdi. Elleri ve ayakları pençeliydi.

Hera çığlık attı ve geri çekildi. "Yapamazsın... burada olamazsın. Bu şekilde olmaz. Senin krizalitin..."

Krizalit. Bu kelime Lazarus'un beyninde çalkalandı. Bir kelebeğin kristalden değil de pupa ve ipekten yapılmış krizaliti gibi mi?

Lazarus... Kral... Kelebekler.

"O gerçek değil," dedi. "O gerçek olamaz."

Hera, Lazarus'un babasıyla en son karşılaştığında zayıf düşmüş, zar zor hareket edebiliyordu. İllüzyonda ise tam güçlüydü. En iyi olmayı umamayacağı bir erkek.

Phantom Typhon ona doğru bir ateş akımı üfledi ve hemen önündeki zemine çarptı. Alevler yukarı doğru sekti,

birkaç tanesi botlarının üzerine düşmüş. Ayakkabıları çıkarmak için mücadele etti ama sonunda başardı. Ellerin her yerinde kabarcıklar oluştu.

"Ne diyordun?" Lazarus gülümsedi. "Eğer Typhon gerçek değilse, neden yandın?"

Hera'nın ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Eğer illüzyon yaratma yeteneğiyle doğmuş olsaydı, zihninin beklenen yarayı açabilecek güce sahip olduğunu bilirdi.

Rathbone dikkatini görünmez duvara verirken, Cameo tanrıçaya odaklandı, elinde bir silah vardı, canavarı izlerken kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

Lazarus Hera'ya doğru bir adım attı ve irkildi. Kristaller - pupa mı? Ya da belki de onun durumunda her ikisinin karışımı? - şimdi bile yayılıyor, boynundan yukarı, yanaklarına yükseliyor ve kulaklarını tıkıyordu. Ölü sessizliği onu ele geçirdi. Hiçbir şey duymadı, titrek bir çınlama bile. Madde ciğerlerini doldurmuştu. Nefes almak daha da zorlaştı.

Sadece birkaç dakikası kalmıştı.

Cameo'ya gitmek, sonunu getirirken onun enfes yüzüne bakmak istese de, Hera'ya doğru ağır ağır ilerledi. Tanrıçanın gidecek bir yeri yoktu. Typhon'un ateşi etrafını sarmıştı. Gözlerini kıstı, çenesini kaldırdı. Kaçınılmaz olana karşı her zaman asiydi.

Kadınımaya yönelik tehdidi öldür, sonsuzluğa hoş geldin de. Savurdu.

Cameo'nun yüz hatları dehşetle buruştu. Çıglık attı ve Hera'nın önüne atıldı. Kolunu geri çekecek ya da silahın yönünü değiştirecek zamanı yoktu. Soyma Çubuğu göğsünü deldi. Nefes nefese kaldı ve sarsıldı. Kükredi.

Hayır! O ne yapmıştı? O ne yapmıştı?

Sevdiği kadını incitmişti. Öldürebilirdi-

Hayır, hayır, hayır. "Neden? Bunu neden yaptın?" Soyma Çubuğunu kadından çekip çıkarmaya çalıştı. Obje her an ruhunu bir portaldan emebilirdi... ama silahın ucu göğüs kafesine takılı kalmıştı. Onu çıkarmak için göğüs kafesinin tamamını çıkarması gerekecekti. Ciğerleri çökecek ve zaten hasar görmüş olan kalbi duracaktı.

Yaralar ona acı verecekti ama iyileşeceklerdi.

Önce... boruyu Çubuk'un üzerine iterek kılıfına soktu. "Sonsuza dek yaşa," diye emretti. "İblisin seni terk etmesini talep ediyorum. Ruhunun bedeninin içinde kalmasını istiyorum. Beni duyuyor musun? Pipo ve dolayısıyla zorlama bana ait. O bir hediye idi. Yaşamayı talep ediyorum. Bana itaat et!"

Konuşmaya çalışırken ağzının kenarlarından kan akıyordu.

Hâlâ ölüyordu.

Hayır! Son bir çekiş yaptı, soyma çubuğu sonunda serbest kaldı. Göğüs kafesinin sadece yarısını beraberinde götürdü. Pek de iyi bir şey değildi. Bacakları ve göğsü çökerken sırtı eğildi. Dizlerinin bağı çözülürken bir çığlık daha attı ve adam objeleri bir kenara fırlattı. Derisinin altında siyah damarlar belirdi, içlerinde dokunaçlar kıvranıyor gibiydi. Tüm vücudu ele geçirildi.

İblis onu terk mi ediyordu?

Siyah kısa sürede griye, gri de maviye dönüştü, ta ki derisinin altındaki damar izleri normal ve sağlıklı görünene kadar. Sonra gömleğinden siyah bir sis yükseldi - hayır, gömleğinden değil, gömleğinin altındaki kolyeden.

Evet! Onun şeytani.

Sis onun üzerinde geziniyor, içinden neon gözler parlıyordu. O gözler Lazarus'a kilitlendi. Sis, görünmez duvar tarafından engellenmeden tapınaktan dışarı fırlamadan önce dişlerini ona geçirdi.

Cami'si kurtulmuş muydu?

Lazarus dizlerinin üzerine çöktü, hayatının geri kalanında bu alçakgönüllü pozisyonda donup kalacağını biliyordu ama umursamadı. Cameo'ya dokunmak zorundaydı, kaderini öğrenmek zorundaydı. Titreyerek parmak uçlarını yanağının yumuşaklığı üzerinde gezdirdi.

Sağlıklı rengi kaybolmuş, yerini tebeşir beyazı bir renge bırakmıştı. Nefes nefese kalmış ve hırıltılı soluyordu. Ama ruhlar âlemine girmemişti. Neden?

"O... gitti," dedi. "Sefalet... gitti... temizlendi... mutluluk... hatırla..."

Hatırladı... Lazarus?

Sevinçle bağırmak istedi. Hıçkırmak istedi. Sonra ne olacaktı? O ölemezdi. Ölemezdi!

"Elmam!" Cameo'nun diğer tarafında duran Hera kolyeye uzandı.

Rathbone bileğini yakaladı ve onu uzaklaştırdı. Lazarus'u vedasıyla baş başa bıraktı.

Hayır! Kesinlikle hayır. Bu Cameo'nun sonu olmayacaktı.

Sadece onun sonu. "Neden?" diye sordu.

"O... seni... bıçaklamak üzereydi..."

O zaman Hera bir illüzyon yapmıştı. Ve Cameo onu kurtardığını sanmıştı. Onu, o zamanlar hatırlamadığı bir adamı.

Gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Lazarus... Kral... Kelebekler.

Kelebekler her zaman onu çekmişti. Neden? Çünkü hoşlanan hoşlanana çekilirdi? O... O olabilir miydi...

Tırtıllar bir krizalitin içine girdiklerinde kelebeklere dönüşürler.

Hydra, onun atası, öldürülemezdi. Typhon öldürülemezdi. Chrysalis. Lazarus bir ruh olarak ölümlüler için olan bir geçitten geçmişti. Pupa ya da krizalit oluşumu yüzünden. Fiziksel bedeninin değişmesine neden olduğu için...yenilenmesine?

Onu zayıflatmak yerine güçlendirdiği için mi?

Krizalit... Kelebek özgür kalmak için savaşmadan kaçamazdı. Kurtulmak için savaşabilir miydi? Ortaya çıktığında daha güçlü olacak mıydı?

Babası krizalitinden çıkmak için savaşmamıştı. Ama sonra, babası $\mu\upsilon\upsilon\omicron\mu\alpha\nu\acute{\alpha}$ 'sından nefret etmişti. Kavga etmesi için bir neden yoktu. Lazarus güneş ışığını severdi. Ve sevgi her zaman nefreti yenerdi.

Lazarus... Kral... Kelebekler.

Ya Cameo'ya pupa konusunda yardım edebilseydi? Ya onu mahkum ettiyse?

Tartışacak zaman yoktu. Nefesleri şimdi daha hızlı geliyordu, sadece daha sığlaşıyordu. İkisinin de başka seçeneği yoktu. Hera güçleniyor gibi görünüyordu, rengi yanaklarına geri dönüyordu. Aynı zamanda Typhon'un illüzyonu da tıpkı elmanın etrafındaki illüzyon gibi solmaya başlamıştı.

Lazarus homurdanarak son gücünü bir hançeri kınından çıkarmak ve bileğini kesmek için kullandı. Yarayı Cameo'nunkinin üzerine yerleştirerek pupasının ve kanının Cameo'nun içine akmasına izin verdi.

Bakışları ona kilitlenmişti; ne bir hareket, ne bir nabız. -Pupa büyümeye ve içine yayılmaya devam ederken... Hayır! Henüz değil! Kızın yaşayıp yaşamadığını öğrenmeliydi. Onun gülümsemesini son bir kez görmeliydi. Ama madde gözlerine saplandı, onu kör etti... sonra nihayet kalbinin odalarına girdi ve onu dünyanın farkında ama tamamen etkisiz hale getirdi.

30

"Her son yeni bir başlangıcın habercisidir.
Seninkini asla boşa harcama."

-Erkekler Nasıl Erkek Olur?

-The Darkest Promise

Alt başlık: Lazarus ve Cameo'sunun Hikayesi

Anılar Cameo'yu tamamen ele geçirdi. O anıların içinde yaşadı, dünyanın geri kalanı unutuldu. Gülümsediği ya da kahkaha attığı her anı hatırlıyordu.

Torin'in ona "Hastalık, korkunç soğuk algınlığı yerine Ebola'yı yaysaydı, insanların hayatta kalma şansı olurdu!" dediği zaman.

Maddox, "Bir kaltak gibi vuruyorsun. Eğer sürtükler Mack kamyonu gibi vurursa."

Kane alaycı bir şekilde şöyle demişti: "Sefalet ve Felaket'in bir ilişkiyi yürütememesi gerçeği mi? Hayatın en büyük gizemlerinden biri."

Kendini değerli hissettiği zamanları hatırladı. Sabin ve Strider ona işkencecilerinin kafalarını hediye ettiğinde. Amun onun için bir mermi aldığı anda. Lucien, Gideon ve Reyes Şükran Günü yemeği pişirdiğinde, sırf o tatili normal bir insan gibi geçirmek istediğini söylediği için. "Asla unutamayacağın bir eğlence gecesi" için bir şekil değiştirenle buluşmayı kabul ettikten sonra Paris ve Aeron bir ölümsüz barında ortaya çıktıklarında. Şekil değiştiren kişi onunla sadece on dakika geçirdikten sonra kaçmıştı ama çocukları

onunla dans etmek için geride kaldı. Sonra da şekil değiştirenin kışını tekmeledi tabii ki.

Bu savaşçılar onu istisnasız seviyordu. Yine de Misery'nin zihnini her bir örnekten silmesine izin vermişti. Tekrar ve tekrar onun gerçek mutluluğu bilme ve kaybetme korkusunu avlamıştı. Onu kandırmıştı. Aslında o da kendini kandırmıştı. Başına iyi şeyler gelebileceğine inanmasına izin vermemişti. En kötüsünü beklemiş ve onu elde etmişti.

Kendi sefaletini yaratmıştı. Kendi yıkımını memnuniyetle karşılamıştı. Kendi duygusal yanılsamalarını yaratmış, bunlar onun gerçekliği haline gelene kadar onlara inanmıştı.

En kötüsü de Lazarus'la ilgili anılarından vazgeçmişti çünkü sonsuza dek mutlu bir yaşamın mümkün olduğuna inanmıyordu.

Lazarus! Onunla çamurda oynamıştı. Onunla alay etmiş ve onu korumuştı. Ona orgazm üstüne orgazm yaşatmış, onu yakınında tutmuş ve sevilmediği zamanlarda onu sevmişti.

Onu bıçaklamıştı.

Evet. Evet, vardı. Ama sadece Cameo onunla Hera'nın arasına girdiği için. Onu neredeyse bıçaklayacak olan Hera.

Cameo o sırada Lazarus'a dair hiçbir şey hatırlamıyor olsa da, her hareketinin farkında olarak ona son derece bağlı kalmıştı. Vücudu ağrıyordu, sanki onun dokunuşunu hatırlıyor ve sadece daha fazlasını istiyordu. Onunla birlikte kalma arzusu onu rahatsız etmişti. Yaptığı her harekette büyük acı çekiyor gibi görünüyordu ama yine de tapınakta ilerlemeye devam etmiş, tanrıçayla savaşmaya devam etmişti. Cameo umutsuzca onu rahatlatmak, ona yardım etmek ve onu korumak istemişti.

Hafızası yerinde olsaydı, aynı şeyleri, sadece çok daha yoğun bir düzeyde isteyecekti.

Oh, evet. Kendi sefaletini yaratmıştı.

Şimdi Lazarus... kaşlarını çattı. Neredeydi? Hatırladığı son şey, onun yanında çömelmiş olduğuydu. Bileğini kesmişti ve-

Bileğini kesmişti! Midesi binlerce düğüme ayrıldı. Kristaller etinin üzerinde büyürken bileğini kesmişti, artık derisinin yüzeyinin altında kalmakla yetinmiyordu.

Ya adam ölmüşse? Ya o öldüyse ve o yaşıyorsa, kapana kısıldıysa? Ya-

Hayır. Artık hiçbir umut ışığı olmadan iç karartıcı düşünceler yok. Koşullar ne olursa olsun, bir çözüm vardı. "-ne oldu?"

Ses onun farkındalığını kesti. Hades. Yeraltı dünyasına mı gitmişti?

"Hera yetenekleri sifonlayabilir. Typhon'dan ve sonra da Lazarus'tan çaldı ve onun gücünü bir illüzyon yaratmak için kullandı." Şimdi Rathbone'un sesi. "Cameo'nun Lazarus'un bir darbe almak üzere olduğunu düşünmesini sağladı."

Başka bir illüzyon. Cameo yaptıklarından pişmanlık duymuyordu. Soyma Çubuğu adından da anlaşılacağı gibi şeytanı ruhundan soymuştu. Kesik temizdi ve ruhsal yara Lazarus tarafından dağlanmıştı. Ona olan sevgisi ve onun da ona olan sevgisiyle. Ancak sefalet kutuya girmemişti. Kutu onu içine çekmeye çalışmıştı -ikisi de onun çekimini hissetmişti- ama iblis bir engelle karşılaşmış ve serbest kalmıştı.

Şimdi Hera'nın diyarında dolaşıyordu. Tabii bir çıkış yolu bulmadıysa?

"Hera şimdi nerede?" Ebedi Randy William sordu. "Siz vardığınızda kaçtı," diye homurdandı Rathbone.

"Demek yaşıyor." Hades'ten rahatlama sesleri yükseldi. "Yüzlerce iblis tarafından ele geçirildi. Öldüğü anda serbest kalacaklar. Dikkatli hareket etmeliyiz yoksa Lucifer onu ve şeytanlarını kendi çıkarları için kullanır."

Hera hakkında bu kadar gevezelik yeter. Bana Lazarus'tan bahset!

Cameo'ya kanından biraz vermişti. Vücudu iyileşmeye başlamıştı. Ona hayatını borçluydu.

Cameo düşüncelerinin bataklığında mücadele ederek ilerledi. Bilinç çağırdı... daha çok mücadele etti... işte!

Bir nefesle doğruldu ve gözlerini kırptırdı. Bakışları sevdiği adamı buldu ve telaş onu boğdu. Adam onun yanına çömelmiş, elini uzatmıştı. Kristallerle karışık pupa onu tepeden tırnağa kaplamış, vücuduna uyum sağlamıştı. Başına iki kelebek tünemişti.

"Lazarus." Dizlerinin üzerine çöktü ve çılgınca onun yanağını okşadı. "Ben yaşıyorum, ölü değilim. Bana geri dön. Lütfen."

Tepki vermedi. Parlayan kristallerin altında, onun güzel yüzünün ana hatlarını görebiliyordu. Gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Göğsü nefes alıp verirken hiç inip kalkmıyordu. Kabul edilemez!

Güçlü, rahatlatıcı bir el omzunu sıktı. "Özür dilerim tatlım. Hadi seni eve götürelim."

"Hayır." William'ı uzaklaştırdı. Yüzyıllardır ilk kez gerçek mutluluğun cazibesini hissedebiliyordu ama tanıdık bir keder onu bir ayı kapanına hapsetmeye, kalbinin etrafına metal çiviler sıkıştırmaya çalışıyordu. Yine kabul edilemezdi. "Lazarus olmadan gitmiyorum."

Ona ulaşana kadar kristal mezarı kesip biçecekti!

"Onu dinle." Rathbone iyileşmekte olan çenesini ovuşturdu. Cameo kaçmak için savaşıırken kazayla kırmıştı. "Söylediklerinde ciddi."

"Lazarus... ya da ondan geriye kalanlar... bizimle gelebilir," dedi William. Acıma her kelimeyi kaplıyordu.

"Evet," dedi ve başını salladı. "Evet." Arkadaşları ona yardım edecekti. "Bizi eve götür."

* * *

Günler geçti. Lazarus krizalitin içinde sıkışıp kaldı ve Cameo yakınlarda kalarak yatak odasından sadece bir kez çıktı. Torin'e saklaması için elmayı vermişti.

"Sana ihtiyacım var, Lazarus." Onun önünde volta attı. "Bana gel."

Lazarus'u kurtarmak için eline buz kıracağıını ilk aldığıında Keeley odaya dalıp bağırmişti: "Sakın buna cüret etme! Bir kelebeği krizalitinden koparırsan zayıflar. Onu bunun için çalıştırırsan daha güçlü olur."

Tam da Lazarus'un bir zamanlar ona söylediği gibi. "O bir kelebek değil," diye cevap vermişti. Ama durakladı, zihni hızla çalışıyordu. Döndüğünden beri kaleye kelebekler üşüşmüştü.

Lazarus'un üzerine tünemişler, hatta birkaç kez onu tamamen örtmüşlerdi.

"Öyle!" Keeley söylemişti. "Sonunda bilgilerini mantar panomda buldum." Mantar pano, onun bin yıllık beyni dediği şey. "O Typhon'un oğlu, kelebeklerin yaşayan son kralı."

"Typhon ya da Lazarus'un kelebeklerin kralı olmasına imkân yok." Cameo, Hera'nın tapınağının içindeki Canavar'a ilk kez bakmıştı. Dürüst olmak gerekirse, canavar tanımlaması nazik bir tanımlamaydı. "O bunu bilirdi. Ve o narin değil. Ya da minik. Ya da kanatlı."

Keeley yumruklarını gökyüzüne doğru salladı. "Neden herkes sadece kendi deneyimlerine güveniyor ve benim birinci ağızdan anlattıklarıma inanmıyor? Bakın. Typhon'u tanırdım. Korkunç bir erkekti. Büyük-büyük-büyükannesi Hydra'ydı ve Hydra'nın Lepidoptera kralı ile gizli bir ilişkisi vardı -eşi benzeri olmayan savaşçılar. Her askeri, silahı ve zırh parçasını kelebek işaretiyle damgaladılar. Her zaman ölümden döndükleri için yeniden doğuşun sembolüydü."

Ama... "Eğer ölümden geri dönebiliyorlarsa, şimdi neredeler?"

"Belki de krizalitten kurtulacak kadar güçlü değillerdi? Typhon değildi. Yani, o değil. Hâlâ kapana kısılmış durumda. William ve Hades'i Hera'nın gizli diyarı hakkında sorguladım. Canavar orada. Krizaliti enfekte olmuş -muhtemelen kalbindeki nefret yüzünden- ve zehir sızdırıyor."

Sızıntılar. Diyardaki bir şey sızmıştı. Lazarus'un katil sarmaşıklardan kaçmasına yardım eden katran kaplı ağaç şey. Ağaç onun babası mıydı, balçığın altında saklı olan krizalit mi? Belki de babası o kadar da kötü değildi?

Boş ver. Tecavüzcü. Çok kötü.

"Bir krizalit kristalden yapılmaz," demişti Cameo. "Hayır.

Böcekler için değil. Lazarus gibi ölümsüzler için Pupa ve kristalden yapılmış. Neyse, gitmem gerek. Kaçırmayacağım bir Psikoloji maratonu var. Dedektif olmayı öğreniyorum." Keeley durup omzunun üzerinden bakmadan önce yatak odasının kapısına doğru ilerledi. "Kızıl Kraliçe'den ayrılık tavsiyesi. Lazarus'a özgürlüğü için savaşmaya devam etmesi için bir sebep vermelisin." Sonra da gitmişti.

Cameo şimdi yatağında, Lazarus'un tam karşısında oturuyordu. Göğsündeki noktayı ovuşturdu. Soyma çubuğunun onu deldiği yeri. İnce bir çizgi göğüs kafesinin ortasını işaretliyordu. Bir yara izi... Çizginin iki yanından dallanan kanatlara benzeyen bir şey. Bir kelebek daha, diye düşündü gülümseyerek. Gerçek bir gülümseme!

"Zeus ve Yunanlıların geri kalanı Tartarus'tan kaçtı," dedi Lazarus'a. "Hades'le olan savaşta Lucifer'e katıldılar ve güçleri gün geçtikçe artıyor. Hera üçüncü cennette, Gönderilmişler arasında saklanırken görüldü. Sana burada, yanımda savaşırken ihtiyacım var. Lucien son savaşta neredeyse ölüyordu ve Maddox da aldığı yeni yaralardan henüz kurtulamadı."

Hiçbir şey yok. Tepki yok.

"Atlas ve Nike ile hiç tanıştınız mı? Onlar Yunan ve Titan güç tanrı ve tanrıcaları. Artık evliler ve Hades'le ittifak kurdular. Bir hafta içinde gerçekleşecek olan tüm savaşların anasını kabul etmesi için onu ikna ettiler.

Orada, çatışmanın ortasında olacağım. Gerçekten sensiz gitmemi istiyor musun?"

Hala bir şey yok.

Tırnakları uyluklarının üst kısmına battı. Vazgeçmiyordu. Asla pes etmedi.

"Evcil hayvanlarınızın bağıllığını çaldım. Balkonumun dışında uçuyorlar ve ben de onlara senin durumun hakkında raporlar veriyorum. Küçük böceklerin on bir farklı dil konuşabildiğini bana hiç söylememiştin ama sırf beni kızdırmak için bilmediğim tek dil olan Typhonca konuşmayı seçmişlerdi."

Ve hiçbir şey.

Pekâlâ. Sert oynama zamanı. Tam anlamıyla!

"Sırtımdaki kelebek dövmesi gitti. Ama senin sayende bir tane daha var." Cameo tişörtünü başının üzerinden yırttı, sütyeninin orta kopçasını kopardı ve pantolonunu ve iç çamaşırını çıkararak çıplak kaldı. Arkasına yaslanıp ağırlığını dirseklerine vererek Lazarus'a tam cepheden bir görüntü sunarken serin hava üzerinde dolaşıyordu.

"Gördün mü?" Parmak uçlarını göğüs kafesinin üzerinde gezdirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Beklerken kalbi hızla çarpıyordu. Umut etti, dua etti. Ama hiçbir şey olmamıştı.

Yatağın üstüne tırmandı. Çarşaflar Lazarus, tatlı çikolata ve baş döndürücü şampanya kokuyordu.

"İşte kaçırdığın şey bu." Sesine boğuk bir nota girmişti.

"Ve sen de benim özlediğim şeyi benden esirgiyorsun.

Öpücüğün... dokunuşun... sert ve hızlı sahiplenişin."

Göğüslerini avuçladı, meme uçlarını kopardı. Zevk içini yakıp kavuruyordu. "Eminim sensiz de boşalabilirim... ama bu o kadar eğlenceli olmaz. Ben-"

Krizalit paramparça oldu. Kristalleşmiş pupa parçaları her yöne uçtu. Lazarus ayağa kalktı ve bir metre boyuna ulaştı. Elleri yumruk yapmış, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Nefes nefese kaldı, bakışları onunkilere kilitlendi. Adamın gözleri... değişmişti. Karanlıktılar ama şimdi irisleri döktüğü pupa tarafından çevrelenmiş gibi görünüyordu ve teni elmas tozuna batırılmış gibi parlıyordu. Ya da bir striptizciyle motorbot oynamış gibi.

"Başardın!" diye bağırdı. "Özgür kaldın!"

"Ben de öyle yaptım."

Onun alçak, seksi tınısını duyunca -yırtıcı bir hırıltıdan başka bir şey değildi- Cameo'nun içinde su katılmamış bir sevinç patladı. "Günler önce soyunmalıyım." Sonra bir kahkaha attı. Gerçek bir kahkaha.

Nefesini içine çekti. "Bu duymayı hayal ettiğim kahkaha, ama gerçekte daha iyi, hayal ettiğim her şeyden çok daha iyi. Gülüşün sihirli. Bir büyü.

Baştan çıkarma, cezbetme ve baştan çıkarma amaçlı bir büyü ve eğer seni zaten sevmemiş olsaydım, hemen o anda düşerdim."

Sustu, aniden bir hisler girdabına kapıldı. Karıncalanma, sıcaklık, ağrılar ve ihtiyaçlar, çok fazla ihtiyaç. Adam yatağın üzerinde süründü ve avuçlarını kadının şakaklarına dayayarak onun üzerinde durdu. Uzun bir süre birbirlerine baktılar, anı iliklerine kadar yaşadılar. Bir gelecekleri vardı!

Başını eğdi ve onu öptü. Yumuşak dudakları onun tadına baktı ve sonra onu yuttu.

Başını kaldırdığında ikisi de nefes nefese kalmışlardı.

"Seni ifade edebileceğimden çok daha fazla seviyorum, günüşiğim. Sen benim en karanlık günlerdeki ışığımsın. Benim için sen ilksin. Her zaman ilk olacaksın. Hiçbir şey ve hiç kimse senden önce gelmeyecek."

"Ben de seni seviyorum. Sen ilksin... Gerçi tam ifşa ruhu içinde, penisinle bağlısın."

Bir kahkaha attı. "Benim tatlı Cameo'm bu mu?"

"Gerçekten de öyle. Ama bana Kraliçe Cameo diyebilirsiniz," diye düzeltti gülümseyerek. "Görünüşe göre keleklerin kralı sensin ve kadının olarak sahip olduklarının yarısına talibim. Bununla başlayarak..." Şaftını avuçladı ve adam nefes nefese kaldı. "Mmm, bana olan aşkın artıyor."

Adam onun alt dudağını ısırdı. "Birlikte muhteşem bir hayat yaşayacağız. Bu bir emirdir... ve bir sözdür."

"Mutlu olacağız," dedi ve onun dudağını ısırdı.

"Mutlu," diye onayladı. "Ve, gün ışığı? Sana olan aşkımın her sabah, öğleden sonra ve akşam artacağını hissediyorum."

Kıkırdadı. "Yaşasın, ben!"

Bir öpücük daha almak için eğildi ve Cameo sonsuzluk vaadiyle kendini kaybetti.

* * * * *

Yeraltı Dünyasının Efendileri:

İÇERİDEN BİRİNİN REHBERİ

İçindekiler

[Yeraltı Dünyasının Lordları: Zaman](#)
[Çizelgesi EN KARANLIK ATEŞ, e-kitap](#)
[ön bölümü EN KARANLIK GECE,](#)
[Maddox'un hikayesi EN KARANLIK](#)
[ÖPÜCÜK, Lucien'in hikayesi](#)
[EN KARANLIK ZEVLK, Reyes'in hikayesi EN](#)
[KARANLIK FISILTI, Sabin'in hikayesi EN](#)
[KARANLIK TUTKU, Aeron'un hikayesi EN](#)
[KARANLIK YALAN, Gideon'un hikayesi](#)
[EN KARANLIK SIR, Amun'un hikayesi](#)
[EN KARANLIK TESLİMİYET, Strider'in hikayesi](#)
[EN KARANLIK İHANET, Paris'in hikayesi EN](#)
[KARANLIK TALAN, Kane'in hikayesi](#)
[EN KARANLIK DOKUNUŞ, Torin'in](#)
[öyküsü EN KARANLIK TORMENT,](#)
[Baden'in öyküsü](#)

Yeraltı Dünyasının Efendileri:

ZAMAN ÇİZELGESİ

EN KARANLIK ATEŞ, e-kitap önsözü

* Zulüm Tanrıçası öldüğünde, Yunanlıların kraliçesi Hera, onun kemiklerini kullanarak şeytanlarla doldurduğu küçük bir kutu olan dimOuniak'ı yaratır. İçinde Sabah Yıldızı olarak bilinen bir varlık da hapsolmuştur.

* Yunanlıların kralı ve Hera'nın kocası Zeus, dimOuniak'ı çalar ve Pandora adlı ölümsüz bir askere onu korumasını emreder.

* dimOuniak Pandora'nın kutusu olarak bilinir ve on üç ölümsüz savaşçı -Sabin, Lucien, Maddox, Baden, Strider, Torin, Gideon, Kane, Reyes, Aeron, Paris, Amun ve Cameo- tarafından çalınır. Planlarını Zeus'a anlatan arkadaşları Galen tarafından ihanete uğrarlar. Onlar durdurulamadan kutu açılır ve iblisler serbest bırakılır. Sabah Yıldızı'na ne olduğunu kimse bilmemektedir.

* Ceza olarak, sorumlu savaşçılar iblislerle eşleştirilir. Şiddet'in yeni bekçisi Maddox çılgına döner ve Pandora'yı öldürür. Bunun karşılığında her gece ölmekle lanetlenir, ancak ertesi sabah tekrar ölmesi gerektiğini bilerek uyanır.

* Savaşçılar Olimpos Dağı'ndan kovulur ve ölümlüler arasında yaşamaya zorlanır, burada Yeraltı Dünyasının Lordları olarak tanınırlar. Antik Yunanistan'a yerleşirler.

* Titanların kraliçesi ve Strife'in yeni koruyucusu Rhea, ölümsüzler için bir hapisane olan Tartarus'tan kaçır. Sahte Umut ve Kıskançlık'ın yeni bekçisi Galen ile ittifak kurar. Avcılar olarak bilinen insan askerlerden oluşan bir ordu kurarlar ve onları Lordları öldürmekle görevlendirirler.

* Güvensizlik'in yeni bekçisi Baden'in başı kesildi. Lordlar keder içinde iki gruba ayrılır; biri Budapeşte'ye taşınır, diğeri ise Avcıları yok etmek için dünyayı dolaşır.

* Hastalığın yeni bekçisi Torin, yanlışlıkla antik Yunanistan'da Kara Veba'yı serbest bırakır.

EN KARANLIK GECE, Maddox'un hikayesi

- * Titan tanrıları Tartarus'tan kaçar ve Olimpos Dağı'nı ele geçirerek Yunan tanrılarını hapseder.
- * Budapeşte fraksiyonunun bir parçası olan Maddox, Ashlyn Darrow adında bir insanla tanışır. Ashlyn, bir odada gerçekleşen tüm konuşmaları duyabilme yeteneğine sahiptir.
- * Gazap bekçisi Aeron, Titanların kralı Cronus tarafından Danika Ford adında bir insanı ve tüm ailesini öldürmesi için görevlendirilir. Ona nedeni söylenmez.
- * Ashlyn, aşk ve fedakârlık sayesinde Maddox'un tekrar tekrar ölme lanetini kırar.
- * Ashlyn, Maddox'un ikizlerine hamile kalır.
- * Aeron, Danika'yı öldürmek için mistik bir arzuyla çılgına döner ve Lordlar onu durdurmak için zindana kapatmak zorunda kalır.
- * Avcıları avlayan Lordlar grubu Budapeşte'ye götürülür ve hayatta kalan on iki iblis ele geçirilmiş savaşı yeniden bir araya getirilir.

EN KARANLIK ÖPÜCÜK, Lucien'in hikayesi

- * Ölümün bekçisi Lucien, bir gece kulübünde Anarşi Tanrıçası Anya ile tanışır. Lucien'e kafayı takan Anya, yaralı savaşçıdan bir öpücük çalmaya kararlıdır.
- * Çapkınlığın bekçisi Paris, Avcılar tarafından yakalanır. Bir Avcı casusu ve birden fazla kez yatabildiği tek kadın olan Sienna Blackstone ile tanışır. Ancak kaçıışı sırasında kendi halkı tarafından öldürülür.
- * Aeron zindandan kurtulur.
- * Lordlar, onları Pandora'nın kutusuna götürebilecek dört antik eser hakkında bilgi edinir. Kutu, hepsini öldürebilecek bir silahtır ama kurtuluşlarının tek anahtarı da olabilir.
- * Dört eserden biri olan Zorlama Kafesi bulundu.
- * Tüm zamanların en büyük savaşçısı olan William the Ever Randy, Zorlama Kafesi'ni korur ama Lucien ve Anya onu yenmeyi başarır.
- * Lucien ve Anya aşık olur. Tüm zamanların en büyük aşk hikayesi, sadece ona sorun.

* Aeron cehenneme ışınlanır ve orada Legion adında iblis bir kızla tanışır.

EN KARANLIK ZEVK, Reyes'in hikayesi

- * Acı'nın bekçisi Reyes, Aeron'un kana susamışlığından korumak için çaresizce Danika Ford'u arar.
- * Aeron ve Legion cehennemden kurtarılır ve Lordların Budapeşte'deki evine geri getirilir.
- * Lordlar Galen'in Avcıların lideri olduğunu öğrenir.
- * Paris, Cronus'tan bir nimet alır ve bunu Sienna'yı kurtarmak yerine Aeron'u kana susamışlığından kurtarmak için kullanır.
- * Reyes, Danika'nın hayatını kurtarır ve onun kutuyu bulmak için gereken ikinci obje olduğunu keşfeder. O, Her Şeyi Gören Göz'dür.
- * Çalkantılı geçmişlerine rağmen Reyes ve Danika birbirlerine aşık olurlar.
- * Danika'nın sokaklarda yaşarken Gilly Shaw olarak bilinen arkadaşı Gillian Bradshaw Budapeşte'ye taşınır ve William ile arkadaşlık kurar.

EN KARANLIK FISILTI, Sabin'in hikayesi

- * Lordlar Gwendolyn Skyhawk adında bir Harpy'yi serbest bırakır -Namı diğer Ürkek Gwen, bir Avcı hapishanesinden.
- * Şüphe'nin bekçisi Sabin, Gwen'den çok etkilenir.
- * Aeron görünmez bir varlığın kendisini gözetlediğini keşfeder.
- * Paris düşünüyor o görür Sienna-who
o Budapeşte'de öldü.
- * Avcılar Yalanların Bekçisi Gideon'u yakalar ve ellerini keserler.
- * Gwen, Galen'in babası olduğunu öğrenir ve zamanı geldiğinde onu öldürmek yerine serbest bırakır.
- * Her türlü zayıflıktan her zaman nefret etmiş olan Sabin, yine de Gwen'e aşık olur.

EN KARANLIK TUTKU, Aeron'un hikayesi

- * Bir Gönderilmiş Olan olan Olivia'ya Aeron'u öldürmesi emredilir. Ancak ona aşık olabileceğini düşünür ve onu kurtarma şansı için kanatlarından vazgeçmeyi seçer.
- * Galen, Güvensizlik iblislerini sağ kolu Fox'un bedenine başarıyla yerleştirir.
- * Legion, Aeron'un kalbini kazanma umuduyla insan olmak için Lucifer ile bir anlaşma yapar.
- * Aeron onu nazikçe reddeder. Olivia'ya aşık oluyor.
- * Lordlar, Kâbusların bekçisi olan Scarlet adında bir ölümsüzü yakalar. Gideon'a karşı gizli bir ajandası vardır.
- * Olivia üçüncü objeyi, Görünmezlik Pelerini'ni Galen'dan çalar.
- * Aeron'a yardım etmek için Legion Galen'ı öldürmeye karar verir. Bunun yerine onu baştan çıkarır.
- * Aeron'un başı kesilir ve Gazap'tan kurtulur. Gönderilmişler sayesinde ona yeni bir beden verilir. Artık o ve Olivia birlikte olabilirler.

* Cronus, iblis Gazap'ı Sienna'nın ruhuna başarıyla bağlayarak onu ölümsüz ve dünyanın geri kalanı için elle tutulur hale getirir.

EN KARANLIK YALAN, Gideon'un hikayesi

* Scarlet, Gideon ile gizli bir geçmişi paylaştığına inanmaktadır. Tartarus'ta hapsedildiği sırada evlendiklerini ve birlikte bir çocukları olduğunu düşünmektedir. Gideon bunların hiçbirini hatırlamamaktadır ve birinin anılarını çalıp çalmadığını merak etmektedir.

* Sırların koruyucusu Amun, Aeron ve William, yakalanıp işkence gören Legion'u kurtarmak için cehenneme giderler.

* Lordlar elde ettikleri  eseri alır ve diğer lmszlerin mülklerini almasını engellemek umuduyla ayrılırlar.

* Yenilginin bekçisi Strider, Baden'in öldürülmesine yardım eden lmsz Avcı Haidee'yi kaçırır. Onu öldürmeyi kendine yediremez.

* Gideon Galen'i öldürmeyi başaramaz.

* Legion cehennemden kurtarılır ve bu süreçte Amun'a yeni iblisler bulaşır.

* Gideon ve Scarlet geçmişleriyle ilgili gerçeği öğrenirler ama geçmişin bir önemi yoktur. Sadece gelecek. Onlar

aşık oldum.

EN KARANLIK SIR, Amun'un hikayesi

- * Amun ve Haidee, Amun'u en yeni şeytanlarından kurtarmak için cehenneme girerler. Haidee, Amun'un kafasındaki şeytani fısıltıları susturabilecek tek kişidir.
- * Strider, William ve Paris tatile çıkar. Bir Harpy olan Kaia, Strider'ı baştan çıkarmayı umarak onlara katılır.
- * Amun, William'ın çocukları olan Mahşerin Dört Atlısı ile tanışır.
- * Amun, geçmişte Baden'e karşı yaptıklarına rağmen Haidee'ye aşık olduğunu fark eder.
- * Haidee, Nefret iblisi tarafından ele geçirildiği için öldürölür ve yeniden canlandırılır.
- * Ancak Haidee ve Amun birbirlerine olan duygularına teslim olduklarında, Sevgi Nefret'in üstesinden gelebilir ve çiftin sonsuza dek mutlu yaşamasına izin verir.

EN KARANLIK TESLİMİYET, Strider'ın hikayesi

- * Ölümsüzler için bir tür Olimpiyat olan yeni bir Harpy Oyunları başlıyor.
- * Kaderin bekçileri Moirai'ler, Felaketin bekçisi Kane'e kıyameti başlatacağını söyler.
- * William, Gilly'nin ailesini onu istismar ettikleri için ceza olarak öldürür.
- * Kane yakalanır ve iblisler tarafından işkence gördüğü cehenneme götürülür.
- * Strider alıngan Kaia'ya aşık olur ve onun eşi olmayı kabul eder. Takımı Harpy Oyunları'nı kazanır.
- * Strider, dördüncü obje olan Soyma Çubuğu'na sahip olmak için Yok Edici Juliette'in eşi Zalim ve Sıradışı Lazarus'u öldürür.

EN KARANLIK BAŞTAN ÇIKARMA, Paris'in Hikayesi

- * Viola, Tanrıça . ve Ölümden Sonra Yaşam ve kaleci Lordlara yardım etmek için Budapeşte'ye götürülür.
- * William ve Paris, Gazap'ın yeni bekçisi Sienna'yı bulur. Cronus onu kilit altına almıştır.
- * Galen, eserlerle takas etmek için hamile Ashlyn'i kaçıır.
- * Kane, Dört Atlı'dan ikisi tarafından yakalanır ve işkence görür.
- * Legion, Ashlyn'i kurtarmak için kendini Galen'a teslim eder.
- * Ashlyn, Urban ve Ever adında ikizlerini dünyaya getirir.
- * Sienna Cronus'u öldürür ve Titanların kraliçesi olur.
- * Fae kraliyet ailesinin kanlı kölesi Josephina, Kane'i işkenceden kurtarır.
- * Paris, birden fazla kez yatabildiği ilk ve tek kadın olan Sienna'ya aşık olur ve ondan hoşlanır.

EN KARANLIK ÖZLEM, Kane'in hikayesi

- * Cameo ve Viola Soyma Çubuğuna dokunduktan sonra ortadan kaybolur.
- * Cameo, ruhlar âleminde Lazarus'la tanışır. Lazarus'un ilgisini çeker ve ondan rahatsız olur.
- * Kane'in, Josephina'yı hayatı boyunca taciz etmiş olan Josephina'nın kız kardeşiyle evlenmesi gerekmektedir ama bunu yapamaz. Josephina'dan çok etkilenir ve onun yerine Josephina ile evlenmekte ısrar eder.
- * Torin, ikisi hapsedilmeden önce yanlışlıkla Mari adında bir insan kızına hastalık bulaştırır.
- * Josephina babasını yener ve Fae kraliçesi olur.
- * William'ın kızı White'ın başı kesildi.
- * Kane öldürülür ancak çocuğuna hamile olan Josephina sayesinde hayata döndürülür.

EN KARANLIK DOKUNUŞ, Torin'in hikayesi

* Kızıl Kraliçe Keeley'nin tek arkadaşı Mari, Torin'in hastalığı yüzünden ölür ve Keeley Torin'i cezalandırmaya yemin eder.

* Torin yanlışlıkla Keeley'e dokunur ama Keeley hastalanmasına rağmen iyileşir. Torin çok sevinir ve Keeley'den o kadar etkilenir ki onu aklından çıkaramaz.

* Cameo ve Lazarus, Lazarus'un ruh krallığına varırlar, ancak Lazarus onu düşman bölgesinde olduklarına ve kendisini kurtarması için ona güvenmesi gerektiğine ikna etmeyi başarır.

* Yok Edici Lucifer, Cameo, Baden, Cronus ve Rhea'yı kaçıır.

* Keeley Lordlara dört objeyi nasıl kullanacaklarını gösterir. Cameo'yu kurtarır.

* Baden ve Pandora'ya yılan çelenkleri takılarak bir kez daha somut hale getirilirler ama aynı zamanda yeraltı dünyasının dokuz kralından biri olan Hades'in kölesi olurlar.

* Keeley ve Torin, Baden ve Cameo'yu Lucifer'dan kurtarır.

- * Keeley, Lucifer ile savaşında Hades'e yardım etmeyi kabul eder.
- * Torin, Keeley'e evlenme teklif eder ve o da kabul eder.

EN KARANLIK AZAP, Baden'in hikayesi

* Baden, Hades'e bağılı olduğunu ve hayatta kalmak için kralın emirlerini yerine getirmesi gerektiğini öğrenir.

* Baden, kocasını Hades'in istediğini yapmaya zorlamak için Katarina Joelle'i düğününden kaçıır. İnsan kadına çekilir ve ten tene temas ona acı verse de onun dokunuşunu arzulamaya başlar.

* Gilly'nin midesi bulanır ve William onu gizli bir yere götürür.

* Lucifer, Lordların Budapeşte'deki kalesini yok etmesi için bir suikastçı gönderir.

* Gilly, Kayıtsızlığın Bekçisi Puck ile tanışıp evlenir ve ölümsüz olur.

* Katarina bir zebani sürüsüne, ölümsüz köpeklere bağlanmıştır.

* Baden, Hades'in oğlu olur ve Katarina ile evlenir.

* Hepsi sonsuza dek mutlu yaşarlar... ta ki bir sonraki kitaba kadar...

TERİMLER VE OYUNCULAR SÖZLÜĞÜ

Aeron-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Gazap'ın eski bekçisi; Olivia'nın kocası.

Alexander, nam-ı diğer Alex, Cameo'nun eski erkek arkadaşı.

Her Şeyi Gören Göz-Cenneti ve Cehennemi görme gücüne sahip tanrısal obje; diğer adıyla Danika Ford.

Amun-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Sırların koruyucusu; Haidee'nin kocası.

Anya-(küçük) Anarşi tanrıçası, Lucien ile nişanlı.

Ashlyn Darrow-geçmiş konuşmaları dinleme gibi doğaüstü bir yeteneği olan insan dişi; Maddox'un eşi; Urban ve Ever'ın annesi.

Axel-Sent One'ın bir sırrı var.

Baden-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Güvensizlik'in eski bekçisi; Katarina'nın kocası.

Bianka Skyhawk-Harpy; Gwen, Kaia ve Taliyah'ın kız kardeşi.

Bjorn-Sent One.

Brochan-ölen Sent One; McCadden'in kardeşı.

Zorlama Kafesi-İçinde hapsolmuş herkesi köleleştirme gücüne sahip tanrısal bir obje.

Cameo-Yeraltı Dünyasının Efendisi; iblis Misery'nin koruyucusu.

Görünmezlik Pelerini - Kullanıcısını meraklı gözlerden koruma gücüne sahip tanrısal obje.

Cronus- Titanların eski kralı; Açgözlülüğün eski bekçisi; Rhea'nın kocası.

Danika Ford-insan dişi; Reyes'in karısı; Her Şeyi Gören Göz olarak bilinir.

dimOuniak-Pandora'nın kutusu.

Thane, Bjorn ve Xerxes'in sahibi olduğu ölümsüzler için Downfall gece kulübü.

Echidna-Gorgon, Lazarus'un annesi. Elin-

Phoenix/insan melezi; Thane'in eşi. Maddox ve

Ashlyn'in ebedi kızı, Urban'ın kız kardeşi. Titanların

soyundan gelen ölümsüzlerin Fae ırkı.

Sadece bir düşünceyle kendini ışınlamak.

Galen-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Kıskançlığın ve Sahte Umudun koruyucusu.

Gideon-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Yalanların Bekçisi.

Gillian Bradshaw-namı diğer Gilly Shaw; yakın zamanda ölümsüz kılınan insan dişi.

Olympus'un eski hükümdarları Yunanlılar.

Gwen Skyhawk-Harpy; Sabin'in karısı; Galen'in kızı.

Hades-yeraltı dünyasının dokuz kralından biri.

Haidee Alexander-eski Avcı; Aşkın koruyucusu; Amun ile çiftleşti.

Yunanlıların Hera kraliçesi; Zeus'un karısı.

Hilda-Sphinx; Kafatasları Diyarı'nın muhafızı.

Avcılar-Yeraltı Dünyası Lordlarının ölümlü düşmanları; dağıldılar.

Josephina Aisling- Fae kraliçesi; Kane'in karısı.

Juliette Eagleshield- nam-ı diğer Yok Edici; Harpy; Lazarus'un kendi atadığı eşi.

Kadence-Baskı Tanrıçası; ölmüştür ancak ruh halindedir.

Kaia Skyhawk-part Harpy, part Phoenix; Gwen, Taliyah ve Bianka'nın kız kardeşi; Strider'ın eşi.

Kane-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Felaketin bekçisi; Josephina'nın kocası.

Katarina Joelle-eskiden insan; Cehennem Tazılarının Alfa'sı; Baden'in eşi.

Keeleycael-Küratör; Kızıl Kraliçe; Torin'le nişanlı.

Lazarus (Zalim ve Sıradışı)-ölümsüz bir savaşçı; Typhon ve Echidna'nın tek oğlu.

İnsan bedenindeki Lejyon-şeytan kölesi; Aeron ve Olivia'nın evlatlık kızı; nam-ı diğer Honey.

Yeraltı Dünyasının Lordları - bir zamanlar Pandora'nın kutusunda kilitli olan iblislere ev sahipliği yapan sürgündeki ölümsüz savaşçılar.

Lucien-Yeraltı Dünyası Lordları'nın lideri; Ölüm'ün bekçisi; Anya ile nişanlı.

Lucifer-yeraltı dünyasının dokuz kralından biri; Hades'in oğlu; William'ın kardeşi.

Maddox-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Şiddetin koruyucusu; Urban ve Ever'ın babası; Ashlyn'in kocası.

McCadden-Ölen Gönderilmiş Bir; Brochan'ın kardeşi.

Pandora'nın kutusunda saklı olduğu düşünülen Sabah Yıldızı; onunla her şey mümkündür.

Olivia-Sent One; Aeron ile çiftleşti.

Pandora-ölümsüz savaşçı; bir zamanlar dimOuniak'ın koruyucusu (yeni dirildi).

Pandora'nın kutusu-aka dimOuniak; Zulüm tanrıçasının kemiklerinden yapılmıştır; şimdi küçük bir elma tılsımı şeklindedir; bir zamanlar iblis lordlarına ev sahipliği yapmıştır.

Soyma Çubuğu-Ruhu bedenden ayırma yeteneğine sahip tanrısal obje.

Paris-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Çapkınlığın koruyucusu; Sienna'nın kocası.

Yunanlıların soyundan gelen anka ateşle yaşayan ölümsüzler.

Rathbone, yeraltı dünyasının krallarından biri.

Reyes-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Acı'nın koruyucusu;
Danika'nın kocası.

Sabin-Yeraltı Dünyası Lordlarının lideri; Şüphe'nin
koruyucusu; Gwen'in eşi.

Kabusların Scarlet-keeper'ı; Gideon'un karısı.

Gönderilmişler-kanatlı savaşçılar; iblis suikastçılar.

Sienna Blackstone-eski Avcı; Gazap'ın şimdiki koruyucusu;
Olympus'un şimdiki yöneticisi; Paris'in sevgilisi.

Siobhan-Çok Geleceğin Tanrıçası.

Strider-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Yenilginin Bekçisi.

Taliyah Skyhawk-Harpy; Gwen, Bianca ve Kaia'nın kız kardeşi.

Tartarus-Yunan Hapsetme Tanrısı; ayrıca Olimpos Dağı'ndaki
ölümsüz hapisane.

Titanlar - Titania'nın hükümdarları; düşmüş meleklerin ve
insanların çocukları.

Thane-Sent One; Elin'in eşi.

Torin-Yeraltı Dünyasının Efendisi; Hastalıkların koruyucusu;
Keeleycael ile nişanlı.

Lazarus'un babası Typhon.

Maddox ve Ashlyn'in oğlu Urban; Ever'in kardeşi.

Viola-Öbür dünyanın tanrıçası; Narsisizmin koruyucusu.

William the Ever Randy-şüpheli kökenlere sahip ölümsüz savaşçı; diğer adıyla Külot Eritici ve Karanlık William.

Xerxes-Sent One.

Yunanlıların kralı Zeus; Hera'nın kocası.

Bonus Sahne

Bu bölüm, En Karanlık Azap'tan sonra ama En Karanlık Vaat'ten önce geçiyor.

Hades yatak odasının kapısını fırlatarak açtı, neredeyse som altın menteşeleri çerçeveden söküyordu. Koridorda tepindi, botları mermerde çatlaklar bıraktı. Bölgede kalacak kadar aptal olan herhangi bir asker yakında kalbinin göğsünden söküldüğünü görecekti. Çok kötü, üzücü değil.

Mistik mavi ateşler, ayırt edilebilir bir desen olmadan orada burada parlıyordu; bunlar sadece ruhlar ve insanlar için birer uyarıydı. İznim olmadan odama yaklaşırsanız korkunç bir şekilde ölürsünüz. Sıcağı memnuniyetle karşılayarak her bir alevi içinden geçti. Cehennemler başkalarına acı verirken, onu sadece güçlendiriyordu.

Taht odasına ulaştığında, etrafındaki muhafızları kükreyerek kovdu "Gidin! Hemen! Hala bacaklarınız varken."

Adamlar ayaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dışarı fırladılar. Öfkesinin yansımalarına tanık olanlar, onun dikkatini çekmemek için her şeyi yaparlardı. Akıllıca. Çoğu gün, onun bir parçası olan, her şeyi tüketen öfkesini kontrol edebiliyordu. Çok nadir durumlarda ise kontrol edemezdi. Bugün o nadir durumlardan biriydi.

Kontrolü yeniden kazanmanın tek yolu arınmaktı. Yani, kendi kalbini ya da diğer insanların kafalarını çıkarmak zorundaydı.

Diğer birçok insan.

Hangi tarafa meyilli olduğumu tahmin etmek ister misin?

Kapı hiç açılmamış olsa da, aniden odada başka bir varlık hissetti. Birisi göz açıp kapayıncaya kadar bir yerden başka bir yere geçerek burada parlamıştı ve bu kişi onun arkasındaydı.

Duyuları son derece ayarlıydı, hatta daha da iyi eğitilmişti ve davetsiz misafirin kimliğini dönmeden anladı.

Tanıdık bir ses, "Neden bu kadar heyecanlandın?" diye sordu.

Doğru tahmin etmişti. En küçük oğlu, Her Daim Randy William. Karanlık William ve Külöt Eritici olarak da bilinir. Hades onu hiçbir zaman kopma tehlikesi olmayan tek kafanın sahibi olarak tanıyordu.

Ki bu garipti. Hades'e Alevlerin Koruyucusu, Diğer Canavarların Korktuğu Canavar, Ölümün Efendisi ve Kalpsiz Düşman denmişti ama lanet olsun ki oğluna her baktığında içi boş göğsü sevgiyle sızlamıyordu.

Saygısız kadın avcısı Hades'in en sevdiği tahtına uzanmıştı. En sevdiği, çünkü kurbanlarının kemiklerinden yapılmıştı.

Onu ele geçirmeden önce başka bir kemik taht daha vardı. Ama öfkelerinden biri sırasında onu parçalamış ve daha sonra yenisini inşa etmişti... pençelerinin ucunda ölen ilk kurbanların kemiklerinden yapılmıştı. Bu kurbanlar arasında? Annesi ve onu sattığı erkek; beş yaşında bir çocukken ona yüzyıllar boyunca işkence etmiş olan erkek. Hades'ten çok önce cehennemi bir diyarı yönetmiş olan kral.

"Ne değil," diye yanıtladı sonunda. "Kim."

"Demek külöt giydiğini kabul ediyorsun," dedi William alaycı bir ses tonuyla. "Ne kadar da modernsin."

Küçük pislik. "Neden sadece kadınların ipek giymesine izin veriliyor? Bildiğiniz gibi, kendim için en iyisini talep ediyorum."

William'ın buz mavisi gözlerini devirdi. "Sorununuzun kaynağını tahmin edeyim. Lucifer."

William'ın kardeşi. Kötünün de kötüsü. Masumların katili ve yalanların babası. Bu dünyada ya da diğerlerinde en tehlikeli metalar olan gurur ve açgözlölük onu aşağılık şeyler yapmaya itiyordu. Ruhu artık o kadar karaydı ki bir uçurumdan başka bir şey değildi. Mutluluğun bir daha görölmemek ve duyulmamak üzere yok olduğu orijinal Bermuda Şeytan Üçgeni.

Hades'in onu evlat edindiğı gün, kendi hayatının -insanlık dışı çukurlarda yoğrulmuş bir hayatın- gerçekten kötüye gittiğı gündü. Ama bunu kendi gururu ve açgözlölüğü için yapmıştı. Çünkü bir aile istiyordu. Herhangi bir tehdide karşı onunla birlikte duracak oğullar. Bunun yerine yeni bir tehdit yaratılmasına yardım etmişti. "Bana karşı savaş ilan etti."

"Bu ilk kez olmuyor," diye hatırlattı William ona.

"Biliyorum. Ama bu sefer ölümüne savaşacağız."

"Yani? Öldür onu ve bitsin bu iş."

Kardeşler arasında kaybedilmiş bir sevgi yoktu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Lucifer bir zamanlar savunmasız olan William'a sırtlamak ve kıkırdamak için sık sık işkence etmişti.

"Bazı komplikasyonlar var." Onu yalnızca Sabah Yıldızı öldürebilirdi ama o da şu anda Pandora'nın kutusunun içinde kilitliydi ve Hades'in elinde değildi. Nerede arayacağından bile emin değildi. Onu her bulduğunda, bir şekilde yeni bir yere ışılanıyordu.

Hades homurdanarak, "Ayrıca, hayran olduğum bir kadını yeni elde etmiştim," diye ekledi. Güzel, akıllı, kana susamış bir kadın. Pek çok kişinin sırf ortaya çıktıkları için bir katılım madalyasını hak ettiklerini düşündüğü ve herkesin aşırı hassas duyguları yüzünden ağladığı bugünlerde ne kadar da nadirdi.

Tüylerim ürperdi.

Taliyah hiçbir şey için ağlamamıştı. Aslında, ona her konuda meydan okumuştı.

"Eminim hazırda bekleyen bir kadın vardır," dedi William.

Doğru. "Onu gerçekten kovmak istemedenden önce yenisini kovmak zorunda kaldım."

Geçmiş savaşlarda kadınları ona karşı kullanılmıştı. Ya yakalanıp bilgi almak için işkence görmüşler, ya sırf ona zarar vermek için öldürölmüşler ya da ona karşı gelmeleri için para verilmişti.

Yalnız kalması daha iyiydi.

William dudaklarını büzdü. "Boo hoo. Kalbim travmanız için kanıyor. Acın için ağlıyorum, falan filan. Zamanı geldiğinde, yeni bir kadın bulacaksın."

Hades alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Bu, insanı bekleyen erkekten geliyor -adı neydi? Hillbillian...hayır. Sillian... hayır, hayır, Gillian." William nefesini içine çekerken başını salladı. "Evet. Bu o. On sekiz yaşına girmesini bekliyordun, ağzının suyu akarak, böylece saldırabilecektin."

Kristal gözleri küçücük yarıklara dönüştü, siyah kirpikleri birbirine karıştı. "Bu farklı."

"Nasıl?"

"O benim." William sıkılmış bir yumrukla göğsüne vurdu. "Benim."

"Yine de küçük Willy'yi pantolonunun içinde tutmadın."

"Büyük Willy, çok teşekkür ederim."

"Peki, bu sana ne anlatıyor?" Hades ısrar etti.

"Bana çok özel ihtiyaçları olan bir adam olduğumu söylüyor." "Ya da aslında onsuz da yaşayabileceğini."

Hades'inkine çok benzeyen bir öfke patlamasıyla ayağa fırlayan William ellerini yumruk yaptı. "Çok konuşuyorsun ihtiyar. Sen hiç kimseyi beklemedin. Haremin bile var!"

Harem. Doğru ya. Çenesini okşadı. Belki de yüzyıllar boyunca topladığı dişileri serbest bırakmalıydı. Yatağında aktif görev almak için kendi istekleriyle imza atmışlardı, ne zaman ne isterse yapmaya hazırđılar ve sadece kolayca kovabileceği adayları kabul ettiğinden emin olmuştu ama içlerinden birinin ya da hepsinin hedef alındığını görmekten nefret ederdi.

Öte yandan, tutkuları için bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı. Ne kadar az seks yaparsa, öfkesi o kadar artıyordu ve bu tür savaşlar on yıllar, hatta yüzyıllar sürebiliyordu.

Evet. Fedakarlıklar yapılmalıydı. Haremi yerinde tutacaktı. Ben tam bir vericiyim.

"Buraya romantik ilişkilerimiz hakkında dedikodu yapmaya gelmedim," diye açıkladı William onun düşüncelerini bölerek. "Baden hakkında konuşmak için buradayım."

Baden. Güvensizlik şeytanının eski koruyucusu. Eskiden, çünkü kafası kesilmiş, ruhu başka bir diyara gönderilmişti. Ancak Hades ona bir çift yılan çelengi vermiş, bedenini bir kez daha somut hale getirmişti... ve Baden'in haberi olmadan, Hades'i de efendisi yapmıştı.

Bir sevgili kaybettim, bir asker kazandım. İyi. Hayat sandığı kadar kötü değilmiş.

Tırnaklarını omzuna sürttü. "Onu tutuyorum. Tartışma bitmiştir."

"O değişiyor," dedi William. "Ve daha iyisi için değil."

"Yani," diye cevap verdi, oğlunun daha önceki kovuluşuyla alay ederek onun sorunlarının.

Düz beyaz dişleri kaşlarını çatarak parladı. "Ya çok geç olmadan onu serbest bırakın ya da kullanın. Onunla bir şeyler yapın!"

Hades yine çenesini okşadı. Baden'e çelenkleri William'a bir iyilik olsun diye vermişti. Çocuğa borçluydu ve o da bazen borçlarını öderdi. Ama Baden ruhlar âlemine dönmeden serbest bırakılamazdı. Ve savaşla birlikte...

Şimdi müttefik biriktirme zamanıydı. Birilerine ona karşı hizalanma şansı vermenin zamanı değildi. Baden onun için çalışıyorsa, Yeraltı Dünyası'nın diğer tüm Lordları da onun için çalışacaktı. Çok güçlü dostları da dahil.

Pekala. Karar verildi. "Onu kullanacağım."

William derin bir iç çekti. "Ben de tam olarak bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Onu hazırlayın," dedi. "Sana iki gün veriyorum." Baden'in onun için tam olarak ne yapacağını bulması için yeterli bir süre. Belki de cephaneliğini dolduracak, çağlar boyunca kullanılan silahları edinecekti. Başkalarını yardıma ikna etmek

Onu. Hatta diğer soyluları. Lucifer'ın bir gün kendi çıkarları için kullanmaya çalışacağı insanları ve ölümsüzleri öldürün.

Çok fazla seçenek var!

Kim bilebilirdi ki? Belki de savaş birkaç hafta içinde biter ve kazanılırdı. Eğer mucizeler gerçekten gerçekleşseydi.

"Yüzyıllar önce emirlerine itaat etmek zorunda kalmayı bıraktım, biliyorsun," dedi William.

Hades aradaki mesafeyi kapattı ve oğluna dikkatle baktı. "İkimiz de Lucifer kazanırsa ne olacağını biliyoruz. Kaosun hükümdarlığı. Akıl almaz zulümler işlenecek. Sen ve seninkiler bir daha asla güvende olmayacaksınız." Ve Hades, istediğini elde etmek için herkesi manipüle etmeye hazır biri olduğu için, "Gillian bir daha asla güvende olmayacak," diye ekledi.

William başını sallarken bile ona ters ters baktı. "Onu hazırlayacağım."

"Ben de tam olarak bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Vedalaşmak için el sıkıştılar ama William bu teması onu vücudunun sert çizgisine doğru çekmek ve sırtını sıvazlamak için kullandı. "Eğer Baden'e bir şey olursa, bundan seni sorumlu tutacağım. Çünkü diğerleri de beni sorumlu tutacak. Kısasa kısas."

Hades suçu üstlenebilir. Neden taşımasın ki? Başka pek çok şeyi taşıyordu. Yeraltı dünyasının kaderini. O kadar çok şiddetle dolu bir geçmişi vardı ki, hiçbir yeri yara almamış değildi. Yine de, "Onu koruyacağım. Söz veriyorum."

William'ın henüz öğrenmediği şey şuydu: Rakibinizin verdiği sözü her yönüyle açıkladığından emin olun, aksi takdirde boşluklar olurdu... istismar edilebilecek boşluklar. Hades oğlunu asla istismar etmezdi ama yüzyıllar boyunca pek çok ihanete uğramış herkes gibi o da seçeneklerini açık tutmayı severdi.

"O zaman Lucifer'i yok etmene yardım edeceğim," dedi William.

Başını salladı, bir yandan da, "Nasıl olsa yapardın, oğlum," diye düşünüyordu.

Tartışabilir ve kavga edebilirlerdi - kılıçlarla, hançerlerle, kırbaçlarla ve her marka ve modelden silahlarla - ama günün sonunda birbirlerinin arkasını kollarlardı.

Umut etti.

Sonuç olarak. Güven sorunları vardı. Her zaman güven sorunları vardı ve her zaman da olacaktı. Şiddet dolu geçmişi onu sadece şekillendirmemiş, sertleştirmişti de. Onu değiştirmek mümkün değildi.

"Şimdi git," dedi ve teması kesti.

Hades, temel kurallarından birini çiğnemedi önce çekip gitti. Duyguların kararları yönlendirmesine izin vermek yok. Asla. Ama ancak o zaman, kapıdan geçerken ve taht odasına yeniden girmek için bekleyen muhafızlar rahat bir nefes alırken, öfkesinin en kötüsünün hafiflediğini fark etti. Bir konuşma yüzünden.

Vay canına. Mucizeler gerçekten oldu.

Bu seferki devam ederse öğrenecekti.

Gena Showalter'ın nabız hızlandıran paranormal romanslarını seviyorsanız, onun cızırtılı çağdaş romanslarını da kaçırmayın!

ORIGINAL HEARTBREAKERS serisinin bir sonraki kitabı [CAN'T HARDLY BREATHE](#), yakında HQN Books'tan çıkacak.

Bir ön bakış için okumaya devam edin!

New York Times çoksatan yazarı Gena Showalter, arzulandığını hiç hissetmemiş bir kadın ve onu soluyacak havadan daha çok isteyen adam hakkında karşı konulmaz bir Orijinal Kalp Kıranlar hikâyesiyle geri dönüyor...

Nefes Almakta Zorlanıyorum

Lisede zorbalığa maruz kalan Dorothea Mathis'in geçmişi unutmayı tercih ettiği anılarla doludur. Ama unutmadığı bir anı vardır: Eski ordu korucusu Daniel Porter'a olan uzun süreli aşkı. Şimdi seksi kötü çocuk, oteli kişisel oyun alanı olarak kullanmaya başladığına göre, onu kovmalıdır... ama onun her ateşli bakışı, onun yerine ona katılma isteği uyandırır.

Daniel, hasta babasına bakmak ve biraz stres atmak için Strawberry Valley, Oklahoma'ya geri dönmüştür. Gece gündüz kıvrımlı vücutlu Dorothea'yı arzulasa da, onun geçmişi kadar kendi geçmişi de Dorothea'ninkini gölgelemektedir. Onu arzuladıkça kaybetmekten daha çok korkmaktadır.

Ancak her cızırtılı karşılaşma onu daha fazlası için çaresiz bırakır ve çok geçmeden Daniel bir seçim yapmak zorunda kalır: aşka bir şans vermek ya da sonsuza dek uzaklaşmak.

Kopyanızı şimdi sipariş edin!

Bu pek de reforme edilmemiş kötü çocukları eve getirin ve Original Heartbreakers koleksiyonunuzu bugün tamamlayın!

Ne Kadar Sert
Düşersen O Kadar

Sıcak Yanarsın

Ne Kadar Yaklaşırsan
İstedğin Kişi (novella)

Şimdi hazır!

Ve daha fazla Original Heartbreakers için
Bırakamıyorum

Tutku ve tehlike dolu baştan çıkarıcı öyküler için
Yeraltı Dünyasının Lordları serisindeki büyüleyici
öykülerin hiçbirini kaçırmayın!

Bu savaşçılar ebedi bir lanet taşısalar da, Yeraltı
Dünyası'nın Lordları karşı konulamaz derecede baştan
çıkarıcı ve hayal bile edilemeyecek kadar güçlüdürler...

En Karanlık Vaat En
Karanlık Azap En
Karanlık Dokunuş
En Karanlık Arzu En
Karanlık Baştan
Çıkarma En Karanlık
Teslimiyet
En Karanlık Sır En
Karanlık Yalan
En Karanlık Tutku
En Karanlık Melek (novella)
En Karanlık Fısıltı
En Karanlık Hapishane (novella)
En Karanlık Zevk En
Karanlık Öpücük
En Karanlık Gece
En Karanlık Ateş (dijital prequel)

Koleksiyonunuzu tamamlayın!

* * *

Harlequin My Rewards üyelerinin ÜCRETSİZ kitaplar ve daha fazlasını kazandığını biliyor muydunuz?

Katılın

www.HarlequinMyRewards.com

ÜCRETSİZ kitaplarınızı kazanmaya başlamak için bugün!

* * *

Yeni sürümlerimiz hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için Harlequin.com'da bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

Harlequin.com/Newsletters
Facebook.com/HarlequinBooks
Twitter.com/HarlequinBooks
HarlequinBlog.com

**New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Gena Showalter'ın EVERLIFE serisinde kalp
durduran aksiyonun hiçbir anını kaçırmayın!**

İki Diyar. Tek Seçenek. İkinci Şans Yok.

Dünyanın çoğunun kabul ettiği bir gerçek var: Bu sadece Birinci Hayat. Gerçek hayat ölümden sonra başlar. Ancak Sonsuz Yaşam'ın iki diyarı, ruhuna sahip olma hakkı için tehlikeli bir savaş verirken, on yedi yaşındaki Tenley Lockwood bir taraf seçecek kadar uzun süre hayatta kalmak zorundadır.

Everlife serisini bugün keşfedin!

FIRSTLIFE (Kitap 1)

LIFEBLOOD (Kitap 2)

Yeni yayınlarımız hakkında bilgi almak, özel tekliflere erişmek, ücretsiz çevrimiçi okumalar ve çok daha fazlası için www.HarlequinTEEN.com adresinden bizimle bağlantı kurun!

İletişimde kalmanın diğer yolları:

[Facebook.com/HarlequinTEEN](https://www.facebook.com/HarlequinTEEN)

[Twitter.com/HarlequinTEEN](https://twitter.com/HarlequinTEEN)

[Instagram.com/HarlequinTEEN](https://www.instagram.com/HarlequinTEEN)

Nefes Almakta Zorlanıyorum

Gena Showalter tarafından

BANG! BANG! BANG! BANG! BANG!

Daniel yarı otomatik silahını avuçladı ve yatağı kalkan olarak kullanarak yere düştü. Gözünden boncuk boncuk ter akarken parmağı tetiğin üzerinde seğirdi. Kafasının içindeki çığlıklar, ararken gürleyen kalp atışlarının sesini bastırmayı başaramadı-

Bam, bam!

Küfretti. Kapıya. Birisi kapıyı çalıyordu.

Kendinden iğrenerek komodinin üzerindeki saate baktı: 01:08.

Kaşlarını çattı. Ayağa kalktığı anda künyesi çıplak göğsünde şingirdadı. Yere attığı buruşuk, yırtık kot pantolonunu çekti ve silahını beline sabitledi. Silahsız dolaşmaktansa çıplak dolaşmayı tercih ederdi.

Gözetleme deliğini atlayarak pencere perdelerindeki aralıktan baktı. Bakışları koyu, vahşi bir tirbuşon bukle yığınının takıldı ve kaşları çatıldı. Kasabada sadece bir kadının saçları böyleydi; her bir teli bir erkeğin yumruklarına dolanmak için yaratılmıştı.

Menteşeleri gıcırdatarak kapıyı açtığı anda endişesi yeni bir arzu dalgasının önüne geçti. Bir lavanta bulutu onu sardı, kafası buğulandı, arzu endişesinin önüne geçti.

Aşağı, oğlum.

Dorothea başını eğip ellerini sıkmadan önce onun bakışlarıyla karşılaştı. Bugün erken saatlerde yüzünü çiller kaplamıştı. Ne yazık ki şimdi kalın bir makyaj tabakası onları gizliyordu.

"Bir sorun mu var?" Tetikte, solu, sağı taradı. Koridor boştu ve herhangi bir tehlike işareti yoktu. Handa kaç kez kaldıysa, onunla sadece odasını temizlerken konuşmuştu... Bu da sabah erken ayrılmalarıyla ilgili olabilirdi. Baştan çıkarıcı şeylerle boğuşmak için hiçbir neden yoktu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Sığ nefes alışları biraz fazla hızlıydı ve yanakları bembeyazdı. "Ben iyiyim."

Her nasılsa sesi aynı anda hem tiz hem de soluk soluğaydı.

Şaşkınlığı devam etse de rahatladı. "Neden buradasın?"

"Ben... uh... Daha fazla havluya ihtiyacınız var mı?"

"Havlular mı?" Bakışları kadının geri kalanı üzerinde gezindi. Ayak bileğine kadar uzanan büyük bir yağmurluk giymişti ve altındaki bedeni gizliyordu. Fırtına mı çıkmıştı? Kulak kabarttı ama gök gürültüsü sesi duymadı. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

"Tamam." Porno yıldızı dudaklarını yaladı ve belindeki kravatla oynadı. "Evet, seninle kahve içeceğim."

"Şimdi mi?"

Meydan okuyan bir baş sallama, o tirbuşon bukleler zıplıyor.

Bir kahkaha attı, şaşırmış, hayrete düşmüş ve ondan tekrar tekrar hoşlanmıştı. "Gerçekten neler oluyor, Dorothea?"

Gözleri büyüdü. "Benim adım. Hatırladınız." Adam beklenti içinde ona bakarken, kadın boğazını temizledi. "Doğru ya. Burada olma sebebim. Ben sadece... Seninle konuşmam gerekiyor." Yanaklarına yeniden renk geldi, allık tenine yayıldı. "İçeri gelebilir miyim? Lütfen. Biri beni görmeden önce."

Bayan Mathis ona ne söyleyebilirdi ki? Olası sorunların zihinsel bir kontrol listesini gözden geçirdi. Faturası- hayır, zaten tamamı ödenmişti. Babasının sağlığı- hayır, Daniel doğrudan aranacaktı.

Cevapları istiyorsa Dorothea ile uğraşmak zorundaydı... tek başına... yakınında bir yatak varken...

Bir küfür yutarak kenara çekildi ve ona içeri girmesini işaret etti.

Ayakları yanıyormuş gibi hızla yanından geçti, lavanta kokusu güçleniyordu.

Onu yiyip bitirebilirdim. Ama o yemedi. Bir ısırık bile almazdı.

"Kapıyı kapatın. Lütfen," dedi, sesinde bir titreme vardı.

Tereddüt etti ama sonunda itaat etti. "Kahve demlenirken bira ister misiniz?"

"Evet, lütfen." Adamın getirdiği altılı paketten bir şişe aldı ve kapağını açtı. Kızın içindekileri boşaltmasını hayranlıkla izledi.

Bileğinin tersiyle ağzını sildi ve yumruğunun içine usulca geçirdi. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Boş şişeyi şifonyerin üzerine koydu. Bakışları biraz vahşi, çokça gergin bir şekilde odanın içinde gezindi. Adamın önünde adım atmaya başladı. Ayakkabı giymiyordu, tırnakları gibi sarı ve turuncuya boyanmış ayak tırnakları görünüyordu.

Her geçen saniye daha da meraklanan adam yatağın kenarına doğru eğildi. "Bana neler olduğunu anlat."

"Pekâlâ." Dili dudaklarının üzerinden kaydı ve kot pantolonunun fermuarı sıkıştı. Ellerini kendine saklamak için yorgani yumrukladı. "Yine de sana söyleyemem. Sana göstermek zorundayım."

"Göster o zaman." Ve git. Gitmek zorundaydı. Yakında.

"Evet," diye mırıldandı. "Göstereceğim." Titremesi daha da kötüleşti.
yağmurluğu çözdü..

Malzeme yere düştü.

Daniel'ın kalbi durdu ve beyni kısa devre yaptı. Dorothea Mathis çıplaktı. Ve şüphelendiğinden daha fazla kıvrımı vardı. Cömert kıvrımlar. Muhteşem kıvrımlar.

Salyası akıyor muydu? Salyası akıyor olabilir.

Canlı bir bebek değil, 1950'lerin pinup'ıydı. Diğer kadınların tiksindiğini iddia ettiği türden bir vücudu vardı ama erkekler

tapardı. O tapıyordu. Sol göğsünün dış tarafına dikenli ve çobanpüsküllü bir asma dövmesi yapılmış ve kalbinin hemen üzerinde pembe bir çiçekle son bulmuştu.

Dokunmak istedi. Dokunmaya ihtiyacı vardı.

Bir anlık mantıklı düşünce araya girdi. Strawberry Valley kızları yasak bölgeydi. Babası... Hayal kırıklığı. Ama...

Dorothea'nın yumuşak, gür kıvrımları dokunulmayı hak ediyordu. Makyaj yüzündeki çilleri hâlâ gizliyor olsa da, tatlı küçük noktalar solgun teninin geri kalanını kaplıyordu. Dili için bir hazine haritası.

Yukarıdan başlayıp aşağıya doğru ineceğim.

Karnında ve kalçalarından birinde bir avuç dolusu yara izi vardı. Gücün ve hayatta kalmanın güzel rozetleri. Dilinin takip etmesi için daha fazla yol.

Titreyen elleriyle göğüslerini ve kalçalarının tepesini kapattı ve Tanrı şahidim, neredeyse inliyordu.

Böyle bir lütuf asla örtbas edilmemelidir.

"Ben... seninle yatmak istiyorum," diye kekeledi. "Bir kere. Sadece bir kez. Sonrasında, seninle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da herhangi bir şey hakkında. Hayatımızın geri kalanında birbirimizden uzak duracağız."

Bir gecelik karşılıksız seks mi? Evet, lütfen. Onu istiyordu. Burada. Şimdi.

Saatlerce ve saatlerce.

ISBN-13: 9781488023194

En Karanlık Söz

Telif Hakkı © 2017 Gena Showalter

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario M3B 3K9, Kanada'nın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. ile gösterilen ticari markalar Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.Harlequin.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

